

ДЖЕСИКА РЕДМЕРСКИ МИГ ПРЕДИ НИКОГА

Част 1 от „Миг преди никога“

Превод от английски: Павел Талев, 2014

chitanka.info

ЕДНО

През последните десет минути Натали постоянно усуква кичур коса около пръста си, с което започва да ми лази по нервите. Разтърсвам глава, придръпвам към себе си айскафето с мляко и засмуквам сламката. Натали седи срещу мен с лакти, подпрени на кръглата масичка, хванала с ръка брадичката си.

— Готин е — казва тя и се вторачва в току-що появилия се мъж.
— Наистина, Кам, би ли го погледнала?

Вдигам отегчена очи и смуквам нова глътка.

— Нат — казвам и оставям питието си обратно на масата, — имаш си приятел. Трябва ли непрекъснато да ти напомням?

Натали ехидно се усмихва.

— Да не си ми майка?

Обаче не може да задържи дълго погледа си върху мен, не и докато ходещата покана за секс стои при касата и си поръчва кафе с кифли.

— А и Деймън не го е грижа, ако се заглеждам. Няма нищо против, стига всяка нощ да му духам.

Изпускам шумно въздух и се изчервявам.

— Гледай ти! Ех-а-а — казва широко усмихната тя. — Накарах те да се засмееш — протяга ръка и бърка в чантичката си. — Трябва да отбележа — вади мобифона си и отваря електронния бележник. — Събота. 15-и юни — движи пръст по екрана, — 1:54 следобед; Камрин Бенет се засмя на една от сексуалните ми шегички.

После прибира обратно мобифона в чантичката си, поглежда ме с онзи замислен поглед, с който гледа винаги, когато се кани да се прави на терапевт.

— Погледни го поне веднъж — казва напълно сериозно тя.

Само за да я накарам да се успокои, извърщам леко брадичка под ъгъл, който ми позволява да хвърля бърз поглед на мъжа. Той се мести от касата към края на барплота и взема питието си. Висок, със

съвършено оформени скули. Хипнотизиращи зелени очи и щръкнала кестенява коса.

— Да — признавам аз и поглеждам Натали. — Страхотен е, но какво от това?

Натали предпочита да продължи наблюдението, докато той излиза през двойната стъклена врата и минава покрай витрината, чак след това ме поглежда и ми отговаря:

— О, боже господи — казва и широко разтваря в недоумение очи.

— Той е просто един мъж, Нат — отново засмуквам сламката. — Направо можеш да изпишеш „обсебена“ на челото си. Наистина си обсебена, само дето от мерак още не са ти потекли лигите.

— Занасяш ли ме! — изражението ѝ показва пълен шок. — Камрин, имаш сериозен проблем. Знаеш го, нали? — обляга се назад в стола. — Трябва да увеличиш дозата на лекарството. Наистина.

— През април спрях да го вземам.

— Какво? Защо?

— Защото е смешно — казвам с делови тон. — Нямам самоубийствени наклонности, така че няма причина да го вземам.

Тя клати срещу мен глава и скръства ръце на гърдите.

— Мислиш, че го предписват само на потенциални самоубийци? Не. Не е така — сочи ме за миг с пръст и го скрива в шепата си. — Това е неравновесие на химическа основа или някаква подобна гадост.

Аз леко се подсмихвам.

— О, така ли? Откога стана толкова веща по въпросите на душевното здраве и веществата, които се използват, за лекуване на най-различни болести? — повдигам леко вежди само колкото да ѝ покажа, че няма никаква представа за това, за което говори и когато тя сбърчва нос вместо отговор, продължавам: — Ще се лекувам по свой начин и не ми е нужно хапче за това.

Започвам с любезен тон обяснението, но неочаквано той преминава в гневен, още преди да завърши последното изречение. Често става така.

Натали въздъхва и усмивката изчезва напълно от лицето ѝ.

— Съжалявам — казвам аз, почувствала се неловко за начина, по който ѝ се озъбих. — Виж какво, знам, че си права. Не мога да отрека,

че съм объркана и имам някакви емоционални проблеми и че понякога мога да съм такава кучка...

— Понякога? — промълвява тихо тя, но отново се усмихва и вече ми е простила.

Това също се случва често.

Леко ѝ се усмихвам и аз.

— Виждаш ли, просто искам сама да намеря отговорите.

— Какви отговори да намериш? — ядосала съм я. — Кам — казва тя и извързва настрани глава, за да изглежда замислена, — не ми е приятно да го кажа, но онази гадост наистина се случва. Просто трябва да се пребориш с нея. Разкарай я напълно, като започнеш да правиш неща, които те правят щастлива.

Е, добре. В края на краищата може би тя не е чак толкова непоносима, когато се прави на терапевт.

— Знам, права си — отвърщам аз, — но...

Натали повдига вежди в очакване.

— Какво? Хайде, изплюй камъчето!

Заглеждам се за малко в стената, докато мисля върху това. Колкото често седя и размишлявам за живота, толкова пъти се учудвам на всеки негов аспект. Питам се какво по дяволите правя тук? Дори и в този момент. В това кафене с това момиче, което познавам почти цял живот? Вчера се замислих: защо изпитвам нужда да ставам точно по едно и също време, и да повтарям всичко което и както съм го правила предишния ден? Защо? Кое принуждава всеки от нас да извършва неща, от които дълбоко в себе си всъщност иска да се освободи? Отмествам поглед от стената и гледам право в най-добрата си приятелка. Знам, че няма да ме разбере, но въпреки това, заради нуждата да го изрека, и го казвам:

— Питала ли си се някога какво би било да поскитаеш по света само с раница на гърба?

Лицето на Натали се отпуска.

— Ами, всъщност не. Може да е... ужасно.

— Е, помисли малко — казвам аз, навеждам се над масата и съсредоточавам цялото си внимание върху нея. — Само ти и една раница с няколко най-необходими неща. Няма сметки за плащане. Няма ставане по едно и също време, за да идеш на работа, която мразиш. Само ти и светът пред теб. Никога не знаеш какво ще ти

донесе следващият ден, кого ще срещнеш, какво ще обядваш или къде ще спиш — давам си сметка, че така съм се увлякла във фантазията си, че и аз самата за миг може да се помисля за обсебена.

— Караш ме да се чувствам странно — казва Натали и ме поглежда неспокойно, сбръчква вежди и продължава: — Толкова ходене пеш, риск да те изнасят, да те убият и да те захвърлят край някоя магистрала. А и това безкрайно ходене...

Явно мисли, че започвам да се побърквам.

— На какво ли се дължи всичко това? — пита тя и бързо смуква от сламката. — Звучи ми като криза на средната възраст. Та ти си само на двадесет — пак ме сочи с пръст, за да е по-убедителна, — а и едва ли си платила и една сметка през живота си.

Смуква нова глътка, чува се противно гъргорене.

— Може би не — отвърщам тихо и мислено си казвам: „но ще плащам, когато се преместя да живея при теб“.

— Така си е — казва тя и барабани с пръсти по чашата. — Всичко се цепи през средата... Я, почакай, не ме зарязваш, нали? — изглежда като вцепенена и предпазливо ме поглежда.

— Не, още не съм се отказала. Идната седмица напускам къщата на майка си и ще живея с една развратница.

— Кучка! — казва през смях тя.

Леко се усмихвам и отново се замислям за отминали неща, към които тя няма отношение, но въпреки това очаквам да има. Дори преди Иън да умре, винаги съм била склонна да мисля за необичайни неща. Вместо да седя и да си представям нови секс пози, както често пъти прави Натали, мислейки за приятеля си Деймън, с когото са гаджета от пет години, аз мечтая за неща, които наистина имат значение, поне в моя свят. Как бих почувствала въздуха в други страни върху кожата си, как мирише океанът, защо шумът от дъжда ме кара да се задъхвам. „Ти си потайно момиче“, ми е казвал неведнъж Деймън.

— Боже! — възкликва Натали. — Знаеш ли, ти си една странна загубенячка — клати глава със сламката между зъбите. — Хайде — казва внезапно Натали и става от масата, — не мога повече да понасям тези философски глупости, а и такива странни малки заведения като това те карат да се чувстваш още по-зле. Тази вечер отиваме в „Подземието“.

— Какво? Не, няма да ходя там.

— Напротив, отиваш — тя запраща празната си чаша в коша за боклук наблизко и ме хваща за ръката. — Този път ще дойдеш с мен, защото си най-добрата ми приятелка и повече не приемам твоето „не“ за отговор. — Усмивката ѝ със стиснати устни се е разтегнала по цялото ѝ леко загоряло лице.

Разбирам, че е сериозна. Винаги е такава, когато забележа този поглед — очите ѝ изразяват едновременно голямо нетърпение и решителност. Може би ще е по-лесно този път все пак да ида и това да приключи веднъж завинаги, иначе тя изобщо няма да ме остави на мира. Едно необходимо зло с такава упорита най-добра приятелка.

Ставам и мятам през рамо чантичката си.

— Още е само два часът — казвам аз.

Допивам остатъка от кафето с мляко и хвърлям празната чаша в същия кош за боклук.

— Е, да, ама първо ще идем да ти вземем някоя нова дрешка.

— А, не — отказвам решително, докато тя ме извежда през стъклените врати навън сред свежия летен въздух. — Това, че се съгласих да дойда с теб в „Подземието“, е достатъчен компромис от моя страна. Отказвам да ходя по магазините. Имам достатъчно дрехи.

Натали ме хваща под ръка, докато вървим по тротоара покрай редицата броячи за паркиране. Усмива се и ме поглежда.

— Е, добре. Тогава поне ще ме оставиш да те облека с нещо от моя гардероб.

— Какво му е лошото на моя?

Тя свива устни и прави физиономия, с която без думи ме пита защо изобщо ѝ задавам такъв смешен въпрос.

— Ами че това е „Подземието“ — отвръща тя, като че ли няма по очевиден отговор.

Е, добре. Има основание. С Натали може и да сме най-добри приятелки, но различията във вкусовете ни се забелязват от всеки. Тя е момиче с предпочитание към рокерския стил и е луда по Джаред Лето^[1] още от участието му във филма „Боеен клуб“. Аз съм поддържана и рядко нося дрехи в черно, освен ако не съм на погребение. Не че Натали винаги се облича в черно или косата ѝ е с прическа емо^[2], но тя никога не би се възхитила на нещо от моя гардероб, защото твърди, че в него всичко е твърде семпло. Аз пък се старая да бъда различна. Знам как да се обличам и съм сигурна, че привличам

вниманието на мъжете, съдейки по начина, по който зяпат задника ми в любимите дънки. Никога не съм имала проблем с дрехите, които нося. Обаче „Подземието“ е за хора като Натали и затова предполагам, че ще трябва да изтърпя за една вечер облекло като нейното, за да не бия на очи. Не се старая непрекъснато да съм в крак с модата. Никога не съм го правила. Обаче определено мога да стана такава за няколко часа, ако това ще ми помогне да се слея с обстановката, вместо да стана обект на дръзки погледи и да привличам вниманието.

---

[1] Джаред Лето — американски актьор и музикант — Б.пр. ↑

[2] Емо — стил в прически, облекло и музика, сходен с пънка — Б.р. ↑

ДВЕ

Стигнахме в „Подземието“ точно на свечеряване, но преди това обиколихме с мощния пикап на Деймън разни адреси. Той паркираше, излизаше от колата и оставаше в къщите не повече от три-четири минути, а после не обелваше и дума. Поне не и за какво беше влязъл или с кого беше говорил, т.е. обичайното поведение, което би ни накарало да приемем тези посещения за нормални. Но за Деймън нормалното и обичайното са нещо по-различно. Обичам го до смърт. Познавам го почти толкова дълго, колкото и Натали, ала така и не можах да приема наркотичните му навици. Отглежда големи количества трева в сутерена си, но той самият не пуши марихуана. Всъщност никой, освен мен и няколко от близките му приятели дори и не подозира, че такова страхотно гадже като Деймън Уинтърс отглежда трева, защото повечето от онези, които се занимават с това, имат вид на отрепки и често са с прически, които са били на мода някъде между 70-те и 90-те години. Деймън съвсем не прилича на отрепка — може да мине за по-малкия брат на Алекс Петифър^[1]. А и самият той казва, че не си пада по тревата. Не, изборът на Деймън е кокаинът и той отглежда и продава трева, само за да плаща за пристрастеността си към него. Натали се преструва, че това, което прави Деймън, е напълно безобидно. Знае, че той не пуши трева, твърди, че не е чак толкова вредна, и ако други хора искат да я пушат, за да се поотпуснат, тя не вижда нищо лошо в това, че Деймън им помага да го правят. Обаче отказва да повярва, че кокаинът го въодушевява повече от която и да било част на тялото й.

— А сега ще се позабавляваш добре, разбрахме ли се? — слизам от колата, а Натали със задника си затръшва след мен задната врата и недоверчиво ме поглежда. — Просто се отпусни и се опитай да се забавляваш.

Поглеждам я с недоумение.

— Нат, няма нарочно да се опитвам да остана разочарована — казвам аз. — Наистина искам да се забавлявам.

Деймън заобикаля пикапа, идва откъм нашата страна и прегръща и двете ни през кръста.

— Ще вляза, прегърнал две страхотни мацки.

Натали го сръгва с лакът и се преструва на ядосана.

— Млъквай, бебчо. Ще ме накараш да ревнувам.

После дяволито му се усмихва.

Деймън плъзва ръка от кръста ѝ и я сграбчва за задника. Тя издава болезнен стон, повдига се на пръсти и го целува. Искане ми се да им кажа да си потърсят стая, но ще е излишно. „Подземието“ е най-шикозното заведение в непосредствена близост до центъра на Ралей, Северна Каролина, но няма да намерете номера му в телефонния указател. Само хора като нас знаят за съществуването му. Преди две години някакъв тип на име Роб наел изоставен склад и похарчил около милион долара от парите на богатия си татко, за да го превърне в таен нощен клуб. За две години той се превърнал в място, където местните сексидоли на рока могат да превърнат в реалност мечтата си за рокендрола сред рева на фенове и групи. Обаче това не е сборище на боклуци. Отвън може и да изглежда като изоставена сграда в някакъв град призрак, но вътре е като всеки елитен нощен клуб за хард рок, оборудван с цветни стробоскопични многосекторни лампи, които непрекъснато изстрелват светлините си из цялото заведение, засукани келнерки и сцена, достатъчно голяма, за да могат на нея да свирят две банди едновременно. За да не бие на очи, всички посетители на „Подземието“ трябва да паркират някъде другаде и да вървят пеша до него, защото една улица с наредени плътно пред „изоставения“ склад коли си е истинско разобличение. Паркираме на гърба на намиращо се наблизо кино и вървим десет минути пеша през призрачния град.

Натали се мести от дясната страна на Деймън и се вмъква между нас, но го прави само за да продължи да ме мъчи, преди да влезем вътре.

— Добре — казва тя с такъв вид, като че ли ще изреди цял списък с това какво трябва и какво не трябва да правя. — Ако някой те попита дали си сама, става, нали? — клати заканително ръка срещу мен. — Нищо от сорта на това, което направи с онзи мъж, който те сваляше в магазина за канцеларски материали.

— Какво пък е правила в такъв магазин? — пита през смях Деймън.

— Деймън, онзи се беше захласнал по нея — отвърща Натали, напълно пренебрегвайки факта, че и аз съм там. — Искам да кажа, че трябваше само да му намигне и той щеше да ѝ купи кола, а знаеш ли тя какво му каза?

Вдигам нагоре очи и издърпвам ръката си от нейната.

— Нат, ама че си глупачка. Не беше така.

— Е, бебчо — обажда се Деймън, — ако човекът е работил в магазин за канцеларски материали, не би могъл да купи кола на никого.

Натали го перва игриво по рамото.

— Не казах, че е работил там... Както и да е, той изглеждаше като извънбрачното дете на Адам Лавин^[2] или... — тя барабани с пръсти по главата си, за да се сети за друг убедителен пример — на Дженсън Екълс^[3]. А когато той я попита за телефонния ѝ номер, нашата госпожица Благоразумие му каза, че била лесбийка.

— О, я млъквай, Нат! — казвам аз, ядосана от склонността ѝ да преувеличава. — Изобщо не приличаше на нито един от двамата. Беше просто най-обикновен мъж, който не беше особено оригинален.

Тя махва пренебрежително с ръка към мен и отново се обръща към Деймън:

— Както и да е. Работата е там, че тя ще излъже, за да ги отпрати. Нито за миг не се съмнявам, че може да стигне дотам, че да каже на някой мъж, че има хламидиоза^[4] и излязла от контрол зараза със срамни въшки.

Деймън се смее.

Спирам посред тъмния тротоар, кръстосвам ръце на гърдите и дъвча нервно долната си устна. Натали си дава сметка, че вече не вървя до нея и се затичва към мен.

— Добре де, добре! Просто не искам сама да развалиш всичко, това е. Само те моля, ако някой... който не е очевиден гърбушко, прояви интерес към теб, да не го отпращат веднага. Няма нищо в това хората да разговарят помежду си и да се опознаят. Не те карам да се прибереш вкъщи с него.

Вече я мразя за това. Тя се закле!

Деймън застава зад нея, прегръща я през кръста и завира устата си в измъчения ѝ от въртене врат.

— Може би просто трябва да я оставиш да прави каквото си иска, бебчо. Не бѐди толкова настоящелна.

— Благодаря ти, Деймън — казвам аз и бързо кирам с глава.

Той ми намигва.

Натали свива устни и казва:

— Прав си — а после вдига ръце. — Няма да кажа нищо повече. Заклевам се.

Да бе, чувала съм това и друг път...

— Добре — казвам аз и тръгваме отново.

Тези обувки вече ми измъчват краката.

Горилата пред входа на склада ни оглежда при вратата, скръстил отпред ръчищата си.

Протяга напред ръка.

Натали прави обидена физиономия.

— Какво? Роб вече и входна такса ли иска?

Деймън бърка в задния си джоб, вади портфейла си и прекарва пръст по банкнотите вътре.

— По дваيسة кинта за всеки — изръмжава горилата.

— Двадесет ли? Бъзикаш ли се с мен? — възмущава се Натали.

Деймън внимателно я отмества встрани и слага три банкноти от по двадесет долара в ръката на страшилището. То мушва парите в джоба си и се отдръпва, за да ни пропусне. Тръгвам първа, а Деймън слага ръка на кръста на Натали, за да я води пред себе си.

Тя хвърля презрителна усмивка към горилата, докато минава покрай него.

— Вероятно ще ги запази за себе си — казва Натали. — Ще попитам Роб за това.

— Хайде — подканва я Деймън.

Промъкваме се през вратата и продължаваме по дълъг, невзрачен коридор с една-единствена флуоресцентна лампа, докато стигае до товарен асансьор в дъното. Металната клетка се разтърсва, когато вратата се затваря, и доста шумно се отправяме към сутерена на много метри по-надолу. Той е само един етаж под нас, но асансьорът така се тресе, че имам чувството, че ще се разпадне всеки момент и ще полетим надолу към смъртта. До решетката на асансьора достигат силен тътен на барабани, крясъци на пияни колежани, а и на много други, отдавна отпаднали от колежа. С всеки сантиметър надолу към

дълбините на „Подземието“ врявата става все по-силна. Асансьорът спира с трясък и вратата на клетката се отваря от друга горила, за да излезем. Натали се блъсва в мен отзад.

— Побързай! — подканва ме тя и ме побутва леко в гърба. — Мисля, че в момента свирят „Четири сълъзки“! — гласът ѝ се извисява над музиката, докато вървим към главната зала.

Натали хваща ръката на Деймън и се опитва да сграбчи и моята, обаче аз знам защо го прави, а нямам намерение да се озова срез тълпата от подскачащи, потни тела с тези глупави обувки на краката.

— Е, хайде де! — настоява почти умолително тя. После заплашително сбърчва нос и ме придръпва към себе си. — Не се дръж като дете! Ако някои с нещо прекали, лично ще го сритам по задника.

Деймън ми се усмихва отстрани.

— Добре! — казвам аз и тръгвам с тях, а Натали направо ще ми изтръгне пръстите от ръката.

Излизаме на дансинга и не след дълго Натали прави това, което всяка най-добра приятелка би сторила. Започва да търка гърба си в мен, за да ме накара да не се чувствам изоставена, и съсредоточава цялото си внимание върху Деймън. Би могла да прави дори секс с него точно тук, пред всички, но никой няма да забележи. Забелязвам само аз, защото вероятно съм единственото момиче в цялата зала без приятел, който да прави същото. Възползвам се от възможността, измъквам се от дансинга и се отправям към бара.

— Какво да ти донеса, дете? — пита високият рус мъж на бара, докато се повдигам на пръсти, за да седна на един от празните високи столове.

— Ром с кола.

Той тръгва да ми приготви питието.

— Хм, не е ли силничко? — подхвърля барманът и слага лед в чашата. — Ще ми покажеш ли личната си карта? — хили се.

Свивам устни и го поглеждам.

— Ами да, ще ти я покажа, ако ти ми покажеш разрешителното си за алкохол — и аз се хилия насреща му, а той се усмихва.

Приготвя питието и плъзга чашата по плота.

— Всъщност изобщо не пия много — казвам аз и смуквам малка глътка от сламката.

— Много?

— Ами да, но тази вечер ще имам нужда от малко опиянение. — Оставям чашата и побутвам с пръст лимоновото резенче върху ръба.

— И защо? — пита той, докато бърше бара с книжна салфетка.

— Почакай малко — казвам и вдигам предупредително пръст, — преди да си ме разбрал погрешно. Не съм тук, за да си оголвам душата пред теб... никаква терапия от сорта барман — клиент.

Терапията на Натали ми стига.

Тон се усмихва и хвърля салфетката някъде зад бара.

— Добре е, че ми каза, защото не си падам много по съветите.

Отпивам още една малка глътка и този път се навеждам, вместо да вдигна чашата си. Разпуснатата ми коса пада пред лицето ми. Вдигам глава и отмятам един кичур зад ухото си.

Наистина мразя да нося косата си неприбрана. Не си струва неудобствата.

— Е, ако все пак трябва да знаеш — казвам аз и гледам право в него, — бях довлечена тук от безмилостната си първа приятелка, която, ако не бях дошла, или щеше да стори нещо гадно, докато спя, или щеше да ме снима, за да ме изнудва после.

— Аха, такава е значи — казва той, подпира ръце на тезгяха и вплита пръсти. — Някога имах такъв приятел. Шест месеца след като годеницата ми ме заряза, той ме завлече в един нощен клуб в околностите на Балтимор... Просто исках да си седя у дома и да се отдам на мъката си, но се оказа, че онази нощ навън е била тъкмо онова, от което съм имал нужда.

Страхотно, няма що. Този вече си мисли, че ме познава, или поне е наясно с „положението“ ми. Обаче той си няма и най-малка представа. Може би спомена онази история за бившата си, защото всички ние рано или късно имаме такива, но останалото — разводът на родителите ми, това, че по-големият ми брат Коул отиде в затвора, смъртта на любовта на живота ми... Нямам намерение да му споделям каквото и да било. В момента, в който кажеш такива неща на някого, се превръщаш в оплаквачка и започва да скрибуца най-малката цигулка на света. Истината е, че всички имаме проблеми, всички минаваме през трудности и болка, а моята болка е рай в сравнение с тази на много хора, така че наистина нямам право да хленча.

— Аз пък си помислих, че не си падаш много по съветите — казвам аз и мило му се усмихвам.

Той се отдръпва от бара и казва:

— Така е, но ако можеш да извлечеш някаква поука от моята история, бъди благодарна.

Подхилквам се самодоволно и този път само се преструвам, че отпивам още една глътка. Нямам нужда от опиянение и определено не желая да се напивам, особено след като имам предчувствие, че пак аз ще трябва да карам обратно до дома. В старанието си да привлека вниманието му, поставям единия си лакът на барплота и подпирам брадичка.

— И така, какво стана в онази нощ?

Лявата страна на устата му се изкривява в усмивка и той казва, разтърсвайки русата си глава:

— Изчукаха ме за първи път, откакто тя ме напусна, и си спомних колко хубаво е усещането, че си се откачил от някого.

Не очаквах тъкмо такъв отговор. Повечето мъже, които познавам, биха лъгали за фобиите си от подобен характер, особено ако ме свалят. Този тук ми допада. Като човек, разбира се. Нямам намерение да му духам, както би се изразила Натали.

— Разбирам — казвам аз, като се старая усмивката ми да е достатъчно сдържана. — Е, поне си откровен.

— Няма друг начин — отвърща той, взема една празна чаша и започва да приготвя за себе си ром с кола. — Установил съм, че сега повечето момичета се боят от обвързване също толкова, колкото и мъжете, и ако си откровен още в самото начало, има голяма вероятност да се отървеш невредим след преспиване с някоя само за една нощ.

Кимам и притискам сламката с пръстите си. Няма как открито да му призная, но напълно съм съгласна с него и дори го намирам за ободрително. Всъщност преди не съм мислила много по въпроса, но тъй като и без това не искам да имам връзка с когото и да било на сто метра от мен, все пак съм човешко същество и не бих имала нещо против прекарване за една нощ. Само не и с него, нито пък с някого от това място. Е, аз съм твърде млада и неопитна за прекарване за една нощ, а и това питие вече започна да ме удря право в главата. Истината е, че никога досега не съм правила подобно нещо, и макар мисълта за него да е вълнуваща, тя може да ме накара и да се надрискам от страх. Била съм само с двама мъже. Иън Уолш, моята първа любов, който отне девствеността ми и умря при автомобилна катастрофа три месеца по-

късно. След това Кристиан Диъринг, моят прероден Иън, шушумигата, която ми изневери с някаква червенокоса курва. Доволна съм, че така и не го наругах с онази гадна фраза от четири думи, която започва с „Да е...“ и завършва с „ти“, защото дълбоко в себе си имах усещането, че когато ми го каза, той не знаеше за какво по дяволите говори.

И все пак може би е знаел, защото, след като ходихме още пет месеца, той се заплесна по друга, понеже така и не му го казах. Поглеждам към бармана и забелязвам, че ми се усмихва и търпеливо чака да кажа нещо. Този мъж е свестен. Или е това, или пък просто се опитва да се държи приятелски. Признавам, че е хубав. Не е на повече от двадесет и пет и има кротки кафяви очи, което се усмихват преди устните му. Забелязвам колко добре оформени са бицепсите и гърдите му под тясната тениска с къси ръкави. И има хубав тен. Определено е живял през повечето време от живота си някъде наблизо до океана. Преставам да го гледам, когато се усещам, че се питам как ли изглежда по бански и без тениска.

— Аз съм Блейк — казва той. — Брат съм на Роб.

Роб ли? А, да, човекът, който притежава „Подземието“.

Протягам ръка и Блейк леко я разтърсва.

— Камрин.

Чувам гласа на Натали през музиката, преди дори да успея да я видя. Тя си проправя път през купчините хора, застанали близо до дансинга, за да стигне до мен. Веднага забелязва Блейк, очите ѝ светват, а на лицето ѝ грейва огромната ѝ безсрамна усмивка. Деймън, който я следва и тя продължава да стиска ръката му, също го забелязва, но само вторачва безизразния си поглед в мен. Това ме кара да се чувствам много странно, обаче отхвърлям тази мисъл, когато Натали притиска рамото си в моето.

— Какво правиш тук? — пита тя с неприкрита обвинителна нотка в гласа.

Ухилила се е до уши и поглежда на няколко пъти ту мен, ту Блейк, преди да съсредоточи цялото си внимание върху мен.

— Поръчах си едно питие — отвързвам аз. — И ти ли дойде за едно, или за да провериш какво правя?

— И двете! — отвърща тя, пуска ръката на Деймън, протяга ръка и започва да барабани с пръсти по бар плота, усмихвайки се на Блейк.

— Нещо с водка.

Блейк кимва и поглежда към Деймън.

— Ще взема ром с кола — казва той.

Натали притиска устни до ухото ми и усещам горещия ѝ дъх, когато прошепва:

— По дяволите, Кам! Знаеш ли кой е той?

Забелязвам как Блейк леко се подсмива, след като я е чул.

Усещам как лицето ми се зачервява от притеснение и прошепвам в отговор:

— Да, казва се Блейк.

— Това е братът на Роб — просъсква тя и мести погледа си към него.

Поглеждам Деймън с надеждата, че ще разбере намека и ще я отмъкне нанякъде, но този път се преструва, че не е разбрал. Къде се дяна онзи Деймън, когото познавам, този, който ме подкрепяше, когато ставаше дума за Натали? Аха, ще трябва пак да ѝ се е разсърдил. Държи се така само когато Натали си е отворила прекалено много голямата уста или е казала нещо, което Деймън просто не може да подмине. Тук сме едва от около тридесет минути. Какво би могла да стори за толкова кратко време. После си казвам, ами това е Натали и ако има момиче, което може да вкисне приятеля си за по-малко от час, без дори да го разбере, това е тя. Смъквам се от стола, хващам я под ръка и я отвеждам настрани от бара. Деймън, който вероятно е разбрал какъв е планът ми, остава при Блейк.

Музиката като че ли е станала по-силна. Бандата едва е завършила една песен и веднага започва следващата.

— Какво си направила? — питам аз и я обръщам с лице към мен.

— Какво искаш да кажеш с това какво съм направила?

Тя дори не ми обръща внимание. Вместо това тялото ѝ се движи едва забележимо в такт с музиката.

— Нат, сериозно те питам — най-после спира и гледа право в мен, търсейки отговорите, — за да ядосаш Деймън? — подсказвам ѝ аз. — Беше в настроение, когато дойдохме тук.

Тя хвърля за миг поглед към Деймън, който е застанат при бара и отпива от питието си, а после ме поглежда с недоумение.

— Нищо не съм направила... — вдигна нагоре очи, за да изглежда замислена, опитвайки се да си припомни какво може да е казала или сторила.

После слага ръце на хълбоците.

— Какво те кара да мислиш, че е ядосан?

— Ами гледа с онзи негов поглед — казвам аз и поглеждам обратно към него и Блейк. — Мразя, когато двамата се карате, особено пък когато трябва да прекарвам вечерта с вас, а вие се връщате отново и отново към някаква глупост, случила се преди година.

Обърканото изражение на Натали изведнъж се сменя с дяволита усмивка.

— Аха, мисля, че ти си една параноичка, и може би се опитваш да отвлечеш вниманието ми, за да не кажа нещо за теб и Блейк.

Поглежда ме със закачливия си поглед, който ме вбесява.

Вдигам нагоре очи.

— Няма нищо между мен и Блейк, просто разговаряхме.

— Разговорът е първата стъпка. Това, че му се усмихваш, е следващата — продължава да ме гледа закачливо, — а аз съвсем ясно те видях, когато идвах насам.

Тя скръства ръце и пъчи напред бедрото си.

— Обзалагам се, че вече си разговаряла с него, без да му се налага да измъква отговорите от теб... По дяволите, та ти вече знаеш името му.

— За човек, който иска да си прекарам добре и да се запозная с някой мъж, ти не знаеш как да млъкнеш, когато нещата са тръгнали в такава посока.

Натали се оставя на музиката да диктува движенията ѝ и дори повдига леко ръце над главата, като поклаща изкусително бедра. Продължавам да стоя неподвижна.

— Нищо няма да се случи — казвам строго. — Получи това, което искаше, разговарям с някого и нямам намерение да му казвам, че имам хламидиоза, така че, ако обичаш, не прави сцени.

Тя се съгласява с дълбока въздишка и престава да танцува достатъчно дълго, за да ми каже:

— Предполагам, че си права. Ще те оставя с него, обаче ако той те закара на етажа на Роб, ще искам подробности. — Сочи заплашително пръст към мен, леко притваря едното си око и свива устни.

— Добре — отвърщам аз, просто за да се отърва, — но недей да затаяваш дъх от любопитство, защото това няма да стане.

-
- [1] Алекс Петифър — английски актьор и манекен — Б.пр. ↑
  - [2] Адам Лавин — американски певец и музикант — Б.пр. ↑
  - [3] Дженсън Екълс — американски актьор — Б.пр. ↑
  - [4] Хламидиоза — инфекциозно заболяване, предаващо се по полов път — Б.пр. ↑

ТРИ

След час и две питиета съм на етаж на Роб в сградата заедно с Блейк. Малко съм замаяна, но вървя без грешка по права линия, затова знам, че не съм пияна. Обаче се чувствам твърде радостна, което малко ме притеснява. Когато Блейк предложи „да се махнем за малко от шумотевицата“, предупредителните сирени ревнаха като луди в главата ми: *Не отивай сама в нощен клуб след две питиета с този мъж, когото не познаваш. Не го прави, Кам. Не си глупаво момиче, така че не позволявай на алкохола да те прави на глупачка.* Тези гласове крещяха в мен. Вслушвах се в тях известно време, докато заразителната усмивка на Блейк и начинът, по който ме караше да се чувствам напълно спокойна, заглушиха до такава степен гласовете и сирените, че престанах да ги чувам.

— Това ли е така нареченият етаж на Роб? — питам аз и от покрива на склада съзерцавам градския пейзаж.

Всички сгради в центъра светят със сини, бели и зелени светлини. Улиците сякаш са окъпани от оранжева мъгла, която се спуска от стотиците улични лампи.

— Ти какво очакваше? — пита той и хваща ръката ми, а аз вътрешно се свивам, но не се съпротивлявам. — Шикозна стая за секс с огледала по тавана?

Чакай малко... точно това си мислех... е, по по-заобиколен начин... но тогава, защо за бога дойдох тук с него?

Добре де, сега започвам малко да се паникьосвам.

Струва ми се, че все пак съм малко пияна, иначе не бих си мислила подобни неща. Освен това самото допускане, че мога да се озова в каквато и да било стая за секс, дори и пияна, ме плаши и почти напълно ме отрезвява. Алкохолът наистина ли ме прави глупава, или просто изкарва на показ нещо, което не искам да повярвам, че може да е в мен?

Поглеждам към металната врата в тухлената стена и забелязвам през пролуката отстрани да се процежда светлина. Оставил я е

отворена, това е добър знак. Двамата отиваме до някаква дървена маса за пикник и аз изнервена сядам на нея редом с него. Вятърът духа в косата ми и няколко кичура се залепват за устата ми. Вдигам ръка, пъхвам пръст под тях и ги отмествам.

Той се усмихва.

— Сред толкова мъже там, долу, хубаво момиче като теб има късмет, че го доведох тук — пояснява той. Извърща глава и гледа право в мен. Кафявите му очи едва забележимо светят в тъмното. — Ако бях някой друг, можеше да изиграеш ролята на изнасилената в собствения си филм за сериалите на телевизия „Лайф тайм“^[1].

Ставам напълно трезва. Ей така, само за две секунди, като че ли изобщо нищо не съм пила. Изправям се рязко и нервно поемам голяма глътка въздух.

Къде по дяволите ми беше умът?

— Всичко е наред — казва той, усмихва се леко и вдига ръце с дланите напред. — Никога не бих направил нещо на момиче, ако то не иска нито пък ако след няколко питиета си с помисли, че иска.

Май току-що наистина избегнах смъртоносен куршум.

Отпускам леко рамене и чувствам, че отново мога да дишам. Е, разбира се, че той може просто да ми пълни главата с тези глупости, за да ме накара да му имам доверие, но инстинктът ми подсказва, че е абсолютно безобиден. Ще продължавам да съм нащрек и ще внимавам, докато съм сама тук с него, но поне мога да се поотпусна. Ако е имал намерение да се възползва от мен, нямаше да говори за подобна възможност.

Засмивам се тихо, замислена над думите му.

— Какво смешно има? — поглежда ме усмихнат и чака.

— Това, дето каза за филма за „Лайф тайм“ — отвърщам аз и усещам как устните ми се изкривяват в лека, малко смутена усмивка. — Гледаш ли такива неща?

Той извърща глава, за да прикрие собственото си смущение.

— О, не. Мисля, че това е твърде често срещано сравнение.

— Така ли? — продължавам да го дразня. — Не знам. Ти си първият, който чувам да използва „филм за Лайф тайм“ в изречение.

Сега вече той се изчервява, а аз се укорявам, че тази гледка толкова ме радва.

— Е, добре, само не казвай на никого, става ли? — поглежда ме с най-очарователната си намусена физиономия.

Усмивам му се, а после се заглеждам в светлините на града с надеждата да разсея всякакви оптимистични очаквания, каквито биха могли да се завъртят в главата му, докато траеше краткият ни, закачлив разговор. Не ме интересува колко хубав, очарователен или секси е той, не съм склонна да отстъпя пред чара му. Не съм готова за нищо друго, освен за това, което правим в момента — да водим невинен, приятелски разговор, без сексуални или някакви други нотки в него. Толкова дяволски трудно е да водиш такъв разговор с мъжете, защото те изглежда винаги си мислят, че една обикновена усмивка означава нещо повече от това, което е.

— И така, кажи ми, защо си тук сама? — пита той.

— О, не... — клатя усмихната глава и пръст към него, — нека не говорим за това.

— Хайде, подкажи ми нещо. Това е просто разговор — извърща се рязко към мен и вдига крак върху масата. — Наистина искам да знам. Това не е тактика.

— Тактика ли?

— Ами да, да се опитвам да разбера какви са проблемите ти, за да намеря нещо, за което да се престоря, че ме интересува, и така да се вмъкна в гащичките ти. Ако исках гащичките ти, щях направо да ти го кажа.

— О, значи не искаш гащичките ми, така ли? — поглеждам го косо, полуусмихната.

Малкото му поражение не го кара да се признае за напълно победен и казва:

— Е, да, евентуално. Би трябвало да съм ненормален, за да не поискам да спя с теб, но ако това беше всичко, което бих искал от теб и заради което съм те довел тук, щях да ти го кажа, преди да се съгласиш да дойдеш.

Оценявам откровеността му и определено започвам да изпитвам по-голямо уважение към него, но усмивката ми замръзва на лицето, когато той каза „ако това беше всичко, което бих искал от теб“. Какво друго би могъл да иска от мен?

Среща, която би могла да доведе до връзка помежду ни. Хм, не ми се вярва.

— Виж — казвам и леко се отдръпвам, за да може той да го усети, — трябва да знаеш, че не се стремя нито към едното, нито към другото.

— Кое друго? — миг по-късно се досеща за кое друго става дума. Усмива се и клати глава. — Всичко е наред. Тук съм съгласен с теб... Наистина те доведох само за да си поговорим, колкото и да е трудно до го повярваш.

Нещо ми подсказва, че ако исках едното или другото, т.е. секс или среща, или и двете, Блейк щеше с готовност да изпълни желанието ми, но той елегантно се измъкна, без да изглежда отхвърлен.

— Що се отнася до въпроса ти — казвам аз, за да му покажа, че нямам нищо против да разговаряме, — сама съм, защото ми се случиха няколко лоши неща и точно сега просто не ми се иска да се захващам отново.

Блейк кимва.

— Разбирам — поглежда встрани и вятърът развява русата му коса, като отмята не много дългите кичури от челото му. — По принцип новите запознанства са изтощителни, поне в началото. Самият процес на привикване е кошмарен — обръща се към мен и продължава: — Когато си бил твърде дълго с някого, свикваш с него. Нали така? Това е нещо като зона на спокойствието. Когато сме потънали в една връзка, опитите да се измъкнем оттам, макар всичко в нея да е ужасно и нездравословно, приличат много на опитите да бъде накаран някой нашишкавял телевизионен маниак да напусне за по-дълго хола си заради живота навън — може би Блейк си беше дал сметка, че навлиза твърде рано с мен в по-дълбоки води, затова разведрява атмосферата, като добавя: — Трябвах ми три месеца с Джен, преди да започна да ходя по голяма нужда без притеснение, когато тя е в къщата.

Избухвам в смях и когато събирам достатъчно смелост да го погледна виждам, че се усмива.

Започвам да изпитвам усещането, че колкото и да се мъчи да се убеди в обратното, той още не е превъзмогнал напълно загубата на бившата си годеница. Затова се опитвам да му направя услуга, като отклонявам болезнената тема към себе си, преди той сам да направи това откритие и неговият свят отново да се срути напълно.

— Моят приятел почина — изтърсвам аз повече заради него. — Автомобилна катастрофа.

Лицето на Блейк посърва и ме поглежда с очи, пълни с разкаяние.

— Съжалявам, не исках...

Вдигам ръка.

— Не, всичко е наред, нищо не си направил. — След като той едва доловимо кима и ме чака да продължа казвам: — Беше седмица преди да завърша — той слага ръка върху коляното ми, но знам, че го прави само за да ме успокои.

Започвам да му разказвам какво се случи, когато чувам звучен *плесник!* и Блейк пада от масата върху покрива. Случи се толкова бързо, че изобщо не видях Деймън да се втурва отстрани, нито чух кога е влетял през металната врата на няколко метра от нас.

— Деймън! — крещя аз, когато той се нахвърля върху Блейк, и преди той да успее да се изправи, започва го удря с юмруци в лицето. — СПРИ! ДЕЙМЪН! БОЖЕ, ГОСПОДИ!

Следва нова серия удари по Блейк, преди да се окопитя от шока и да се втурна, за да издърпам Деймън от него. Скачам върху гърба на Деймън и го сграбчвам за китките, докато размахва ръце, но той е така твърдо решен да спуска Блейк от бой, че имам усещането, че се намирам върху гърба на механичен бик. Отхвърлена съм назад и се стоварвам по ръце и задник върху бетона.

Блейк най-после успява да се изправи и нанася добър удар в лицето на Деймън.

— Какъв по дяволите ти е проблемът бе, човек? — казва Блейк, като се мъчи да се задържи на крака.

Продължава да държи челюстта си с ръка и да я разтрива така, като че ли се опитва да я намести. Носът му кърви и от двете ноздри, а горната му устна е сцепена и подута. Кръвта изглежда черна в тъмното.

— Знаеш какъв! — крещи Деймън и прави опит да се нахвърли отново, но аз се втурвам и правя всичко по силите си, за да го задържа.

Заставам пред него и опирам длани в твърдия му като камък гръден кош.

— Престани, Деймън! Само си говорехме! Какво ги става, по дяволите? — крещя толкова силно, че гласът ми пресилва.

Извърщам се назад, като продължавам да държа дланите си върху гърдите на Деймън, и поглеждам Блейк.

— Съжалявам, Блейк, аз, аз...

— Не се притеснявай — отвръща намръщен той. — Махам се.

Обръща се и минава през металната врата. Чува се страхотен трясък, когато я затръшва след себе си. Обръщам се с пламнали от гняв очи към Деймън и го блъскам с все сила в гърдите.

— Задник, такъв! Не мога да повярвам, че го стори! — крещя буквално на сантиметри от лицето му.

Деймън свива устни. Все още диша тежко от борбата. Черните му очи са широко разтворени и гледат диво. В част от мен се заражда някакво подозрение към него, но другата част, която го познава от дванадесет години, го отхвърля.

— Какво си мислиш, че правиш, като тръгваш с някого, с когото току-що си се запознала! Смятах те за по-умна, Кам, направо не си с всичкия си!

Отстъпвам крачка назад и кръстосвам ядосана ръце на корема.

— Мен ли наричаш глупачка? Ние просто разговаряхме — крещя колкото ми глас държи, а русата ми коса пада пред очите. — Мога безпогрешно да различа гаднярите от свестните мъже и точно сега виждам пред себе си един абсолютен гадняр!

Той като че ли скърца със зъби зад плътно стиснатите устни.

— Наричай ме както искаш, но аз току-що те защитих — каза го изненадващо спокойно.

— От какво? — крещя аз. — От непристоен разговор? От човек, който наистина искаше просто да си поговорим?

Деймън се подсмива.

— Няма мъж, който иска само да разговаря — казва той, представяйки се едва ли не за експерт в тези неща. — Никой не би извел момиче, което изглежда като теб, на покрива на проклетия склад само за да си говори с него. След още десетина минути щеше да стовари малкия ти задник върху тази маса и щеше да направи каквото си поиска с теб. Никой тук не може да те чуе, че крещиш, Кам.

Преглъщам една буца в гърлото, но на нейно място се заформя друга. Може би Деймън е прав. Може би бях толкова заслепена от откровеността и личната мъка на Блейк, че напълно съм била заблудена от тактика, за която изобщо не ми беше минало през ума...

Не, не го вярвам. Той би ме съборил върху масата, ако го бях накарала да го стори, но сърцето ми подсказва, че не би го направил, ако не съм съгласна. Обръщам гръб на Деймън, защото не искам да забележи нещо по лицето ми, което би ме издало, че за миг му повярвах. Бясна съм от начина, по който той постъпи, но не мога да му се сърдя безкрайно, защото всъщност беше дошъл да ме потърси. Без съмнение постъпката му беше повлияна от прекомерно натрупалия в него тестостерон, алфа хормонът на всички анаболни вещества, но независимо от това беше дошъл от загриженост за мен.

— Кам, погледни ме, моля те.

Изчаквам предизвикателно няколко секунди, преди да се обърна с все още скръстени отпред ръце.

Деймън се взира в мен с малко по-мек поглед.

— Съжалявам, аз просто... — въздъхва и поглежда встрани. Като че ли иска да покаже, че не може да изрече това, което се кани да каже, докато ме гледа в очите... — Камрин, не мога да понеса мисълта да си с някой друг мъж.

Чувствам се така, сякаш някой току-що ме е блъснал в корема. Дори издавам странен, подобен на скимтене звук и очите ми се разширяват.

Поглеждам нервно към металната врата, а после отново към него.

— Къде е Натали?

Трябва на всяка цена да прогоня подобна тема от този покрив. Какво по дяволите току-що каза той? Не, не може да има предвид това, на което прилича. Сигурно не съм го чула добре. Да, отново се чувствам замаяна и не мога да мисля трезво.

Той пристъпва по-близо до мен и ме хваща за лактите. Моментално чувствам нужда да се отдръпна от него, но стоя като закована на мястото си, неспособна да движа нещо друго, освен очите си.

— Точно това искам да кажа — продължава Деймън и гласът му преминава в отчаян шепот: — Желая те още от седми клас.

Отново усещам онзи удар в корема. Най-после успявам да се отдръпна от него.

— Не. Не — клатя насам-натам глава, опитвайки се да намеря логика в това. — Пиян ли си, Деймън? Или си дрогиран? Нещо с теб

не е наред — разтварям ръце и ги вдигам нагоре. — Трябва да намерим Натали. Няма да ѝ кажа нищо за това, което рече, защото няма да си го спомняш на сутринта, но наистина трябва да вървим. Веднага.

Тръгвам към металната врата, която сега е затворена, но усещам, че Деймън ме хваща здраво за ръката и ме обръща към себе си. Дъхът ми спира и онова подозрение, което имах малко по-рано, се връща с пълна сила и обръща с главата надолу представите ми за него през всичките години, когато му имах доверие. Той ме гледа с още по-див поглед, но същевременно успява да запази и някаква мекота в очите, от която ме побиват тръпки.

— Не съм пиан и не съм вземал кокаин от миналата седмица.

Фактът, че изобщо употребява кокаин, е повече от достатъчен, за да е невъзможно да си падам по него, но той винаги е бил един от най-близките ми приятели и затова съм пренебрегвала наркоманските му навици. Обаче сега ми казва истината и тъй като ми е близък приятел от много дълго време, мога да го разбера. За първи път ми се иска да беше дрогиран, защото тогава наистина можехме да забравим, че това се беше случило.

Поглеждам пръстите му, които стискат ръката ми, най-последно забелязвам колко сила влага и това ме плаши.

— Пусни ми ръката, Деймън, моля те.

Вместо да ме пусне, чувствам, че стяга още повече пръстите си и се опитвам да се измъкна. Извърта ме към себе си и преди да мога да реагирам, впила устните си в моите, а свободната му ръка обхваща врата ми и не ми позволява да мърдам главата си. Опитва се да напъха езика си в устата ми, но аз успявам да отдръпна назад главата си достатъчно, за да блъсна челото си в неговото. Това го замайва... мен също... и той инстинктивно ме пуска.

— Кам! Почакай!

Вика след мен, докато бягам и отварям металната врата. Чувам припрените му бягащи стъпки след себе си по шумните метални стъпала зад мен, обаче го загубвам, когато успявам да стигна до клетката на асансьора. Затръшвам вратата и натискам ГЛАВНИЯ бутон. Същият великан, който ни пусна в клуба, стои пред вратата, когато се втурвам покрай него, като отчасти го изблъсквам от пътя си, за да изляза навън.

— По-кратко, бебчо! — вика след мен той, докато тичам по тротоара и се отдалечавам от склада.

Вървя до бензиностанцията на Шел и викам такси.

---

[1] „Лайф тайм“ — телевизионна мрежа от 80-те години за домакини, забравени сериали като „Партньори в престъпление“ и др. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИ

На следващата сутрин ме събужда мобилният телефон. Чувам го да звъни някъде откъм нощното шкафче до главата ми. НАТАЛИ — чета печатните букви върху екрана и усмихнатото ѝ лице с широко отворени очи и подредени зъби се взира в мен. Лицето на Натали окончателно ме разбужда, надигам се сковано в леглото и продължавам да държа мобифона в ръка, като го оставям да звъни още няколко секунди, преди най-накрая да събера кураж да натисна бутона за отговор.

— Къде отиде? — крещи тя в ухото ми. — Боже господи, Кам, ти просто изчезна, щях да се побъркам, Деймън също го нямаше известно време, после се появи, по едно време видях Блейк с окървавено лице и тогава наистина започнах да разбирам за какво говореше ти, когато каза, че Деймън се е вкиснал... — най-после тя си пое дъх. — Продължих да го питам какво съм направила и да не би да е заради миналата седмица в ресторанта, но той просто не ми отговори и каза, че е време да си вървим и аз...

— Натали — прекъсвам я аз. Завива ми се свят от изстрелваните едно след друго изречения. — Успокой се за малко, става ли?

Отхвърлям одеялото от себе си и ставам от леглото с все още долепен до ухото мобифон. Знам, че трябва да ѝ го кажа, да ѝ разкажа какво направи Деймън. Длъжна съм. По-късно тя не само че никога няма да ми прости, когато научи, но и аз никога няма да си простя. Ако ще слагаме край на приятелството ни, искам тя да ми го каже. Но не по телефона. Разговорът задължително трябва да е очи в очи.

— Можеш ли да дойдеш да пием по кафе след един час?

Мълчание.

— Ами, да, разбира се. Сигурна ли си, че си добре? Толкова се притесних. Помислих си, че са те отвлекли или нещо подобно.

— Натали, да, аз... — *определено не съм добре*, всъщност добре съм. Както и да е. — Просто ела да се видим след час и те моля да си сама.

— Деймън си седи вкъщи, не излиза — казва тя и по гласа ѝ усещам, че се хили. — Момиче, снощи той прави такива работи с мен, на каквито не съм подозирала, че е способен.

Думите ѝ ме карат да потрепера. Те са като крещящи срещу мен същества от другия край на линията, но аз трябва да се преструвам, че са само думи.

— Казвам ти, и през ум не ми минаваше за секс, докато не разбрах, че си добре. Не отговаряше на мобифона си и затова се обадох на майка ти някъде около три часа и тя каза, че спиш в леглото си. Въпреки това бях много разтревожена, защото ти просто изчезна и...

— След един час — прекъсвам я аз, преди да се впусне по друга тангента.

Приключваме разговора и първото нещо, което правя, е да проверя пропуснатите повиквания в мобилния си телефон. Бяха шест от Натали, но другите девет бяха от Деймън. Обаче в гласовата поща бяха останали само тези от Натали. Предполагам, че Деймън не е искал да остави след себе си уличаващи доказателства. Не че ми бяха нужни. С Натали бяхме най-добри приятелки, откакто тази кучка открадна страхотната ми кадифена кукла Барби, когато беше останала да преспи у дома.

Въртя се неспокойно на мястото си, когато тя се появява и изпива почти половината от кафето ми с мляко. После се тръшва в празния стол. Ще ми се да не е толкова усмихната, това прави задачата ми още по-трудна.

— Изглеждаш ужасно, Кам.

— Знам.

Тя премигва изумена.

— Какво става? След отегчения ти поглед не чух саркастичното ти „благодаря“?

Моля те, престани да се усмихваш, Нат. Умолявам те, поне веднъж приеми на сериозно странното ми, лишено от усмивки държание и ме погледни със сериозно лице.

Разбира се, тя не го прави.

— Виж какво, ще карам направо, става ли?

Ето така: най-после усмивката ѝ посърва.

Преглъщам и поемам дълбоко въздух. Господи, не мога да повярвам, че това се случи? Ако беше някой случаен мъж, с когото е била по време на някое от кратките им скъсвания с Деймън, нямаше да е толкова трудно. Обаче това беше тъкмо Деймън, мъжът, с когото е вече пет години и в чиито прегръдки тя винаги се хвърля след някое скъсване или кавга. Той е единственият, в когото истински е влюбена.

— Кам, какво става?

Тя предусеща колко сериозно е това, което се каня да ѝ кажа, и вече забелязвам в кафявите ѝ очи как се опитва да си представи дали иска, или не иска да го чуе. Мисля, че разбира, че е нещо, свързано с Деймън. Виждам как буцата се движи надолу към средата на гърлото ѝ.

— Снощи бях на покрива заедно с Блейк...

Разтревоженото ѝ лице изведнъж започва да се усмихва.

Като че ли се вкопчва във възможността да прикрие неизбежната новина с нещо, с което може да се шегува.

Обаче аз я спирам, преди да е успяла да каже нещо по въпроса.

— Просто ме изслушай за малко, става ли?

Най-после думите ми достигат до съзнанието ѝ. Естественото палаво настроение, което винаги излъчва лицето ѝ, напълно изчезва.

Продължавам:

— Деймън си помислил, че Блейк ме е извел на покрива, за да осъществи намеренията си спрямо мен. Влетя горе, нахвърли се върху него и го спуска от бон. Блейк си тръгна вкиснат с основание и тогава останахме само аз и Деймън. Сами.

Очите на Натали вече издават страховете ѝ. Като че ли знае какво ще кажа и започва да ме мрази за това.

— Деймън ми скочи, Нат.

Тя присвива още повече очи.

— Целуна ме и се опита да ми каже, че си пада по мен още от седми клас.

По учестеното ѝ дишане съдя колко бързо започва да бие сърцето ѝ.

— Искях да ти кажа...

— Ти си една лъжлива кучка.

Отново усещам удар в корема, само че този път той напълно ме оставя без дъх.

Натали скача от стола, нарамва чантичката си и ми хвърля унищожителен поглед с хищните си черни очи, оградени от също толкова черната ѝ коса.

Все още не мога да помръдна, шокирана от това, което каза.

— Ти искаш Деймън, откакто започнах да ходя с него — просъсква срещу мен — Да не би да си мислиш, че не съм го забелязала през всичките години, начина, по който го гледаш? — устните ѝ се разтягат в тънка, заплашителна линия. — Глупости, Камрин, ти винаги заставах на негова страна, съдиш ме, когато се занасям с други мъже — тя вдига ръце пред себе си и започва да говори нарочно носово, за да ме имитира. — Имаш си приятел, Нат... Не забравяй Деймън. Нат... трябва да мислиш за Деймън — стоварва длани върху масата и тя се поклаща застрашително насам-натам, докато се стабилизира. Не се помръдвам да хвана чашата си, но тя така и не пада. — Стой далеч от мен и от Деймън — насочва пръст към лицето ми, — или, кълна се в бога, ще те пребия.

Отдалечава се и излиза през високата двойна стъклена врата, а звънчето в горния ѝ край отеква из цялото заведение.

След като се съвземам от шока, забелязвам трима от посетителите да ме наблюдават от масите си. Дори момичето при кафе машината извърща очи, когато погледите ни се срещат. Свеждам глава към масата и виждам как шарките по повърхността се движат пред размътения ми поглед. Подпирам главата си с ръце и дълго оставам в това положение.

На два пъти ми идва да ѝ се обадя, но се спирам и оставям обратно мобифона на масата.

Как се случи това? Години неразделно приятелство... За бога, та нали точно аз чистих след стомашното ѝ вирусно заболяване!... А тя ме захвърли като някакви мухлясали останки от храна. *Просто е обидена, опитвам се да си повтарям. Още не може да повярва. Трябва да ѝ дадеш време, за да проумее. Ще дойде на себе си, ще го зареже, ще ми се извини и пак ще ме замъкне в „Подземието“, за да намери и на двете нови момчета.* Обаче не вярвам на нищо от това, което си казвам, или по-скоро по-нерационалната, обидената част от мен не ми позволява да видя през заслепяващия ме гняв.

Покрай мен минава клиент, висок по-възрастен мъж с омачкан костюм, и скришом ме поглежда, преди да отmine. Чувствам се

напълно унижена. Вдигам отново очи и виждам същите хора да ме гледат както преди. Имам усещането, че ме съжаляват, а много мразя това. Грабвам чантичката си от пода, изправям се, премятам я през рамо и се втурвам навън почти също толкова възмутена, колкото и Натали.

Измина цяла седмица, но нямам никаква вест от нея. По едно време не издържах и се опитах да ѝ се обадя... на няколко пъти, но винаги се включваше телефонният ѝ секретар. А последния път, когато се обадох, беше променила поздрава си на: *Здравейте, Нат е. Ако сте приятел... ама истински, оставете съобщение и аз ще ви се обадя, в противен случай не ме безпокойте.* Искаше ми се да протегна ръка през телефона и да я фрасна в лицето, но се задоволих само да хвърлям разни неща из стаята. Добре че купих и предпазен калъф, когато купувах мобилния телефон, иначе сигурно щях да се намирам пред магазина на „Епъл“, за да се изръся с още двеста кинта за нов.

Дори стигнах дотам, че се опитах да се обадя на Деймън. Той е последният човек на тази планета, с когото искам да говоря, но той държи ключа към приятелството между мен и Натали. Жалко, но напълно вярно. Не знам какво съм си мислила: че ще си признае и ще каже на Натали истината? Да бе, как пък не.

Така че престанах да се обаждам. Нарочно избягвах любимото ни кафене и се задоволявах с боклука, който продаваха в местния магазин зад ъгъла. Удължих с две мили пътя си, за да отида на интервюто за работа в Дилард, само за да не се налага да минавам покрай апартамента на Натали.

Получих работата. Бях назначена за помощник-управител. Майка ми каза някоя добра дума за мен. Приятелка е с госпожа Филипс — тази, която ме назначи, обаче мен толкова ме вълнува да работя в универсален магазин, колкото и това да пия всяка сутрин това блудкаво кафе.

Докато седя край кухненската маса и наблюдавам избелялата руса коса на майка ми да наднича в хладилника, изведнъж осъзнавам, че няма да се изнасям, за да живея самостоятелно заедно с най-добрата ми приятелка. Или трябва да си намеря апартамент и да живея в него сама, или да остана тук още известно време с майка ми, докато Натали

се вразуми. Това може никога да не стане. Или ще отнеме толкова дълго време, че, когато го стори, вече няма да съм в състояние да ѝ простя и ще ѝ кажа да върви на майната си.

Имам усещането, че стаята сякаш се наклонява на една страна.

— Тази вечер ще излизам с Роджър — казва майка ми иззад вратата на хладилника. Надига се и ме поглежда. Слага прекалено много сенки за очи. — Запознавала си се с Роджър, нали?

— Да, запознавала съм се с Роджър.

Всъщност не съм, или може би пък съм, но бъркам името му с тези на петимата мъже, с които е излизала през последния месец.

Включила се е в някаква странна система за бързи запознанства и със сигурност преминава с голяма скорост през всичките тези мъже, така че според мен разбира думата „бързи“ в буквалния смисъл.

— Той е симпатичен мъж. Това е третата ми среща с него.

Пресилено се усмихвам. Искам майка ми да е щастлива, дори ако ще трябва да се омъжи отново, а това ме плаши до смърт. Обичам баща си... Аз съм малкото момиченце на татко, обаче това, което той стори на майка ми, е непроситимо. От развода преди четири месеца майка ми се превърна в тази странна жена, която вече познавам само наполовина. Тя като че ли е бръкнала в едно чекмедже, което е стояло заключено в продължение на тридесет години, и е извадила оттам личността, която е била, преди да срещне баща ми и да роди мен и брат ми Коул. Само че тази личност вече не ѝ подхожда, макар всеки ден да прави какво ли не, за да я носи.

— Той вече говори да ме заведе на круиз — дори само при мисълта за това лицето ѝ грейва.

Затварям капака на лаптопа си.

— Не мислиш ли, че само след три срещи е малко рано за круиз?

Тя свива устни и не се съгласява с намека.

— Не, бебчо, напълно в реда на нещата е. Той има много пари, така че за него е нещо съвсем обикновено, като да ме заведе на вечеря.

Поглеждам встрани и отхапвам от сандвича, който съм си приготвила, макар изобщо да не съм гладна.

Майка ми снове насам-натам из кухнята и се преструва, че чисти. Обикновено ползва чистачка, която идва всяка сряда, но когато ще се отбива някой мъж, тя си мисли, че прокарването на кърпата за чинии по бар плота и напръскването на къщата с освежител е чистене.

— Не забравяй за събота — казва тя и започва да пълни миялната машина, което ме изненадва.

— Да, мамо, знам — въздъхвам и поклащам глава — макар че може би този път ще пропусна.

Тя се изправя и гледа право в мен.

— Бебчо, ти обеща, че ще дойдеш — казва отчаяна и започва нервно да барабани с пръсти по бар плота. — Знаеш, че не обичам да влизам в онзи затвор сама.

— Това е просто затвор, мамо — небрежно събирам няколко трохи хляб и ги пускам в чинията. — Те нямат достъп до теб, заключени са като Коул. А и сами са си виновни.

Майка ми свежда очи и усещам как в стомаха ми се заформя огромна, изгаряща ме топка.

Въздъхвам дълбоко.

— Съжалявам, не исках да кажа това.

Точно това исках да кажа, но не така гласно, и то на нея, защото ѝ ставаше мъчно, когато заговорех за по-големия ми брат Коул и петгодишната му присъда за това, че беше убил човек, докато беше карал кола пиян. Стана само шест месеца, след като Иън загина при автомобилна катастрофа. Имам усещането, че губя всички...

Ставам от масата, заставам пред бар плота, а тя продължава да пълни миялната машина.

— Добре, ще дойда с теб.

Тя малко пресилено се усмихва, макар все още да личи, че се чувства обидена, и кимва.

— Благодаря ти, бебчо.

Мъчно ми е за нея. Къса ми се сърцето, че баща ми ѝ изневери след двадесет и две години брак.

Обаче всички го очаквахме.

Като си помисля само, че родителите ми се опитваха да държат Иън настрани от мен, когато на шестнайсет се доверих на мама и ѝ казах, че с него се обичаме.

Родителите имат измамното разбиране, че всеки, който не е на около двадесет години, не може да знае какво е любовта, като че ли възрастта да обичаш се определя по същия начин, като законът определя възрастта, след която имаш право да употребяваш алкохол. Те мислят, че „емоционалното развитие“ на един тийнейджър е твърде

недостатъчно, за да разбере любовта и да може да различава коя е „истинска“ и коя не е.

Това е толкова тъпо.

Истината е, че възрастните обичат по различни начини, не по единствения възможен. Обичах Иън в настоящето, обичах начина, по който ме гледаше, как караше стомахът ми да се вълнува, как ме държеше за косата, когато драйфах, след като бях яла развалени енчилади^[1].

Това е любов.

Обожавам родителите си, но много преди развода, последният път, когато мама беше болна, единственото, което татко направи за нея, беше да ѝ донесе пепто–бисмол^[2] и да попита на излизане къде е дистанционното за телевизора. Както и да е.

Предполагам, че отношенията между родителите ми трябва да са ми повлияли по някое време, защото колкото и добри да са били към мен, колкото и да правят всичко за мен и колкото и да ги обичам, въпреки всичко успях да порасна с ужасяващата мисъл, че ще свърша точно като тях. Нещастни и само преструващи се, че живеят този чудесен живот с две деца, едно куче и бяла ограда с колове. А всъщност знаех, че спят с гръб един към друг. Знаех, че майка ми често се замисля какъв би бил животът ѝ, ако беше дала на онова момче в гимназията, което тя тайно „обичала“, още една възможност (четох стария ѝ дневник и знам всичко за него). Знаех, че баща ми, още преди да изневери на мама с нея, е мислел много за Розане Хартман — неговото гадже от гимназията (и първа любов), която все още живее на Уилшър. Ако има някой, който се самозаблуждава за това какво е усещането при любовта и какво е истинската любов, това са мнозинството от възрастните.

В онази нощ, в която Иън отне девствеността ми, не правихме секс, а правихме любов. Никога не съм мислила, че ще кажа тези две думи заедно: „права любов“, защото те винаги са ми звучали банално, като израз, който използват само възрастните. Премигнах, когато чух да го казва друг или когато онзи мъж пееше_ Искане ми се да правим любов_ от стереото в колата на татко, включено на радиостанцията за класически рок.

Обаче аз мога да го кажа, защото точно това се случи. Беше приказно, удивително, божествено и нищо никога не ще може да се

сравни с него. Никога.

Наистина отидох онази събота с майка ми да видим Коул в затвора. Обаче както обикновено не говорих много, а и Коул не ми обърна внимание. Той никога не се държи враждебно, но като че ли се страхува да ми каже каквото и да било, защото знае, че още съм много вкисната, обидена и разочарована от това, което беше сторил. Не беше като нещо отминало, което с лека ръка може да бъде класифицирано като „трагичен инцидент“. Коул беше станат алкохолик, преди да навърши осемнадесет години. Той беше черната овца в семейството. Беше малко гадно копеленце, което, докато израсне, смени няколко центъра за малолетни престъпници и което караше родителите ми да се поболяват от безпокойство, когато от време на време изчезваше със седмици, за да прави каквото му хрумне. Почти никога не се замисляше какво прави със себе си.

Започнах работа като помощник-управител следващия понеделник.

Благодарна съм, че имам работа, защото не искам да живея от парите на баща си през остатъка от живота си, но докато стоях там, облечена в спретнат черен костюм с панталон, закопчана до горе бяла блуза и обувки на високи токове, се чувствах напълно не на място. Не непременно заради дрехите, а... защото просто не съм за това място. Не мога точно да го определя, но този понеделник, а и през останалите дни от седмицата, когато се събуждах, обличах и отивах в магазина, някакъв вътрешен „глас“ подсъзнателно ме тормозеше. Не можех да чуя точните думи, но беше нещо от сорта: *Това е твоят живот, Камрин Бенет. Твоят живот е.*

Поглеждах към клиентите, които минаваха покрай мен, и всичко, което можех да видя, беше отрицателно: високомерно вирнати носове, скъпи дамски чанти и безсмислени покупки.

Точно тогава си дадох сметка, че всичко, което правя от този момент нататък, ще води до същите резултати.

Това е твоят живот, Камрин Бенет. Това е твоят живот.

---

[1] Енчилади — ястие, произхождащо от Южна Америка; тортили, запечени на фурна. — Б.р. ↑

[2] Пепто-бисмол — антидиуретик за лечение на стомашно-чревни заболявания. — Б.р. ↑

ПЕТ

Денят, в който всичко се промени, беше вчерашният. Това нещо в главата, което ме тормозеше, ме принуди да стана. Така и сторих. То ми каза да си обуя обувките, да приготвя един малък сак с няколко най-необходими неща и да грабна чантичката си. Така и направих.

В това нямаше никаква логика или смислена цел, освен разбирането, че трябва да направя нещо различно от това, което правех, защото може би няма да издържа повече. Или мога да свърша като родителите си. Винаги съм мислела, че депресията прекалено се надценява и хората я употребяват за щяло и нещяло. (Много прилича на онази дума за обратните, която повече никога няма да кажа за някой мъж, докато съм жива.)

Когато бях в гимназията, момичетата често говореха колко са „депресирани“ и как майките им ги водят на психиатър, за да им даде лекарство, а после се събираха, за да решат от чии хапчета искат да опитат. За мен депресията означаваше три думи: тъга, тъга и пак тъга. Гледах глупавите реклами, в които карикатурни фигури ходят тъжни насам-натам, а върху главите им непрекъснато се струпват черни облаци, и си мислех, че хората гледат на депресията като на нещо, с което могат дебело да се намажат. Съчувствам им. Винаги съм била такава. Не обичам да гледам как човек се измъчва, но признавам, че когато чуя някой да разиграва картата на депресията, просто вдигам нагоре очи и отивам да си гледам работата.

Нямах ни най-малка представа, че депресията е сериозна болест. Онези момичета в училище и идея си нямаха какво означава да си депресиран. Тук не става дума само за тъга.

Всъщност тъгата няма нищо общо. Депресията е болка в най-чиста форма и аз бих направила всичко, за да мога отново да почувствам някаква емоция. Каквато и да е. Болката боли, но при болка, която е толкова силна, че може повече да не усещаш нищо, точно тогава започваш да се чувстваш така, като че ли ще полудееш. Много се тревожа, когато си давам сметка, че за последен път плаках в

онзи ден в училище, когато научих, че Иън е загинал в автомобилна катастрофа. Плаках в прегръдките на Деймън. Точно пък в неговите.

Обаче това беше последният път, в който пролях сълза, а то беше преди малко повече от година. След това престанах да плача. Нито при развода на родителите ми, нито когато беше осъден Коул, нито когато Деймън показва истинското си лице, нито когато Натали ми заби нож в гърба. Продължавам да си мисля, че ще дойде ден, когато нещо в мен ще се пречупи и ще си изплача очите с лице, заровено във възглавницата. Ще започна да драйфам от толкова много плач. Обаче този ден така и не идва и аз продължавам да не чувствам нищо. С изключение на усещането, че трябва да се освободя от всичко. Този неудържим сигнал от подсъзнанието ми, макар и твърде неясен, ме принуди да му се подчиня. Не знам защо. Не мога да го обясня, но той е там и не мога да престана да се вслушвам в него.

Прекарах по-голямата част от нощта на автогарата. Седях там и чаках онова нещо да ми подсказва какво да правя. После отидох при гишетото.

— Мога ли да ви помогна? — попита равнодушно жената.

Замислих се за миг и казах:

— Отивам да видя сестра си в Айдахо, защото току-що роди.

Тя ме погледна смутено. Признавам, че и аз се смутих.

Нямам сестра и никога не съм била в Айдахо, но това беше първата лъжа, която ми дойде наум. Жената ядеше печени картофи. Виждаха се зад бюрото, потопени в купа със заквасена сметана. Така че съвсем естествено Айдахо^[1] беше първият щат, който ми дойде наум. Всъщност нямаше значение къде ще избира да отида, защото ми беше все едно. Реших, когато пристигна в Айдахо, да си купя билет за някъде другаде. Може би за Калифорния. Или за Вашингтон. А може и да се отправя на юг и да видя какво представлява Тексас. Винаги съм си го представяла като гигантски равнинен пейзаж с крайпътни барове и каубойски шапки, а хората в него като някакви зловни гадняри или нещо от сорта. Може би ще ме наритат здравата с каубойските си ботуши. Няма да го усетя. Вече не чувствам нищо, нали не сте забравили?

Това беше вчера, когато реших просто да стана и да тръгна, за да се освободя от всичко. Винаги съм искала да го направя, т.е. да се освободя, но никога не съм си представяла, че ще стане по този начин.

Иън и аз, преди той да умре, планирахме живота ни да премине по нетрадиционен начин. Искрахме да се разграничаваме категорично от всичко предсказуемо, от всичко, което можеше да ни превърне в същите търтеи на обществото, които стават сутрин по едно и също време и вършат същото, каквото са правили предишния ден. Искрахме да скитаме по света с раница на гърба... тъкмо затова го казах на Натали онзи ден в кафенето. Може би част от мен се беше надявала тя също да се запали от идеята, която имахме Иън и аз, и ще го направи заедно с мен. Обаче, подобно на всичко друго, не стана точно така, както се надявах.

Покрай прозореца ми се мяркат неясните очертания на Тенеси. Пада нощ и след време аз също заспивам. Не сънувам. Не съм сънувала нито веднъж, откакто почина Иън, но може би така е по-добре. Ако сънувам, сънищата ми може би ще провокират емоции, а аз съм приключила с емоциите. Започвам да свиквам с това, че ми пука за нищо. Като изключим някои съмнителни типове по автогарите, вече не се страхувам от нищо. Предполагам, че когато вече не ти пука за нищо, това някак си те кара да приемаш и страха, по дяволите.

Преди и не ругаех толкова много.

Всичко изглежда едно и също. Между дома и Мисури като че ли единственото нещо, което се променя, са регистрационните табели на колите. Във всеки щат край пътя може да се видят потрошена кола, някой на автостоп или мъж по потник с туба за бензин в ръка да върви към най-близкото отклонение от магистралата, където са се скупчили всички бензиностанции и закусвални. И винаги, ама винаги, ще видите там някъде по една-единствена дамска секси обувка. Какво означава това с обувките?

Пътуването с автобус е като да сте в друг свят. Всеки е наясно, че когато се качи, ще изкара известно време там. Доста време. Претъпкано е. Обикновено пътниците са така плътно един до друг, че можеш да помиришеш най-различни одеколони и дезодоранти, както и най-различни перилни препарати, използвани от хората. За съжаление можеш да подушиш и такива, които изобщо не употребяват одеколони и дезодоранти, а дрехите им вероятно не са били прани от няколко дена.

Двучасовото закъснение се проточва безкрайно и когато моят следващ автобус спира на автогарата, аз съм сред малката група хора,

които стават и се нареждат на опашка. Тук поне седалките са тапицирани и ще мога отново да се настаня удобно.

Шофьорът на автобуса взема билета ми и къса своя отрязък, след което ми връща остатъка. Пъхвам го на сигурно място в сака и се качвам в автобуса, като оглеждам и двете редици със седалки, за да открия коя от всичките е точно за мен. Спирам се на една до прозореца в дъното и моментално се чувствам по-добре, след като тялото ми се отпуска върху тапицериата. Въздъхвам, притискам сака до корема си и скръствам ръце върху него. Минават десетина минути, докато шофьорът се увери, че всички пътници за този курс са по местата си. Отива да затвори вратите, но когато дръпва ръчката, те изскърцват остро и пак се отварят. Качва се младеж с черен сак през рамо. Висок, късо подстригана по модата кестенява коса, плътно прилепнала тъмносиня тениска с къси ръкави и сдържана усмивка, която може да е или признак за истинска любезност, или за по-голяма самоувереност.

— Благодаря — казва спокойно той на шофьора.

Въпреки че има много празни места, от които да избира, аз нарочно свалям сака си върху седалката до мен, в случай че реши, че тъкмо това е най-подходящото място за него. Знам, че е малко вероятно, но съм от тези, които се презастраховат за всеки случай. Вратите отново изскърцват, докато младежът се насочва между редовете към мен. Свеждам очи върху списанието пред мен и се зачитам в една статия за Бранджелина^[2]. Въздъхвам с облекчение, когато той ме подминава и се настанява на двете празни седалки зад мен.

Зяпам през прозореца в продължение на един час, а после се унасям в дрямка. По някое време, след като се е стъмнило, се събуждам от приглушена музика, която идва от слушалки точно зад мен.

Първоначално просто продължавам да си седя с надеждата, че може би той ще забележи върха на сега напълно будната ми глава, която подскача на облегалката, и ще реши да намали звука.

Обаче не го прави.

Протягам назад ръка, за да разтрия схваналите се по време на съня мускули на врата ми, и се обръщам към него.

Заспал ли е? Как може някой да спи, когато музиката гърми в ушите му? В автобуса е тъмно като в рог, като се изключат две едва

мъждукащи лампи за четене, които светят върху книги и списания над седалките на пътниците, и малките зелени и сини светлини върху таблото пред шофьора. Младежът, който седи зад мен, е обгърнат от мрак, но аз виждам едната страна на лицето му, осветена от луната.

Размишлявам една секунда, а после се изправям на колене върху седалката, навеждам се през облегалката, протягам ръка и потупвам човека по крака.

Той не се помръдва. Потупвам го по-силно. Размърдва се, отваря бавно очи и се заглежда в мен, докато вися по корем върху облегалката. Вдига ръка и сваля слушалките от ушите си, като оставя музиката да се чува през малките говорители.

— Може ли да го намалите малко?

— Ама вие чувате ли я? — пита той.

Повдигам вежда и казвам:

— Ами да, доста е силна.

Той свива рамене, натиска бутона за силата на звука на МПЗ плейъра и музиката стихва.

— Благодаря — казвам аз и се смъквам обратно върху седалката.

Този път не лягам свита в ембрионална поза върху седалките, а се подпирам върху стената на автобуса и опирам глава в прозореца. Скръствам ръце и затварям очи.

— Хей!

Отварям очи, но не мърдам главата си.

— Спите ли вече?

Повдигам глава от прозореца и виждам, че мъжът се е надвесил над мен.

— Току-що затворих очи — отвръщам аз. — Как бих могла вече да съм заспала?

— Ами не знам — прошепва той. — Дядо ми можеше да заспи само две секунди, след като затвори очи.

— Дядо ви да не е бил нарколептик?

Следва пауза.

— Не ми е известно.

Ау, това беше доста нелепо.

— Какво искате? — казвам аз също толкова тихо като него.

— Нищо — отвръща той и ми се ухилва. — Просто исках да разбера дали вече сте заспала?

— Защо?

— За да пусна отново музиката?

Замислям се за секунда, разтварям ръце и се надигам от седалката, за да го погледна.

— Искате да изчакате, докато заспя, за да пуснете музиката и да ме събудите отново ли! — трудно ми е да го проумея.

Той леко се усмихва.

— Ама вие спяхте в продължение на три часа, без тя да ви събуди — казва той. — В такъв случай предполагам, че причината не ще да е била музиката ми. Ще трябва да е било нещо друго.

Сбърчвам вежди.

— Не е. Абсолютно сигурна съм, че е била музиката.

— Е, добре — отвърща той, смъква се в седалката и изчезва от погледа ми.

Изчаквам няколко секунди, преди да затворя очи, в случай че всичко това започне да става още по-абсурдно, но когато не става, отново се пренасям в Земята без сънища.

---

[1] В Айдахо се произвежда една трета от картофите в САЩ — Б.пр. ↑

[2] Бранджелина — Брат Пит и Анджелина Джоли — Б.р. ↑

ШЕСТ

На следващата сутрин се събуждам от слънчевата светлина, която струи през прозорците на автобуса. Повдигам се, за да мога да виждам по-добре, като се питам дали пейзажът вече се е променил, но не е. И после забелязвам, че музиката гърми през слушалките зад мен. Надигам се през седалката в очакване да го видя здраво заспал, но той ме гледа с усмивка, която трябваше да означава — „нали ти казах“.

Вдигам нагоре очи и се смъквам обратно в седалката, слагам сака в скута си и ровя в него. Щеше ми се да носех нещо, с което да се занимавам. Книга, кръстословица. Каквото и да било. Въздъхвам тежко и буквално започвам да си въртя палците. Чудя се в коя част на Съединените щати се намираме и дали съм още в Канзас. После решавам, че сме, защото всяка кола, която минава покрай автобуса, има канзаска регистрационна табела.

След като не мога да намеря нещо интересно за гледане, започвам да обръщам повече внимание на музиката зад мен.

Това да не би да е...? Ти май си правиш майтап с мен.

Иска ми се да правим любов звучи от слушалките на момчето. Само от характерния рефрен за китара в соловото изпълнение едва ли може да се реши дали музиката на Бед Къмпани^[1] е за предпочитане. На мен ми дай Мюз, Пинк или Сивил уорс и аз съм щастлива.

Надвисналите над облегалката ми слушалки са буквално върху рамото ми и това ми изкарва акъла. Изправям се рязко и замахвам с ръка, като че ли да цапна някакво насекомо, което е кацнало върху мен.

— Какво, по дяволите? — викам аз и вдигам очи към момчето, надвесило се отново над мен.

— Изглеждайте отегчена — казва той. — Ако искате, можете да ги вземете за малко. Може и да не е любимата ви музика, но пък може да започне да ви харесва. Обещавам ви.

Поглеждам го и правя ужасна гримаса. Този сериозно ли говори?

— Благодаря, но няма нужда — казвам аз и отново се обръщам.

— Защо?

— Ами, защото, първо — отвърщам аз, — държите непрекъснато тези неща върху ушите си през последните няколко часа. Приблизително казано.

— И?

— Какво искате да кажете с това и? — правя нова гримаса. — Това не е ли достатъчно?

Той отново се усмихва с особена, сдържана усмивка, която на дневната светлина забелязвам, че прави две мънички трапчинки близо до ъгълчетата на устните му.

— Ами... — казва той и отново надява слушалките, — вие казахте „първо“ и аз просто си помислих, че може да има и някаква друга причина.

— Леле — отвърщам сащисана, — ама вие сте направо невероятен.

— Благодаря — той се усмихва и мога да видя всичките му прави, бели зъби.

Определено не го казах като комплимент, но нещо ми подсказва, че той разбира това.

Започвам отново да ровя в сака, макар предварително да знам, че там няма да намеря нищо, освен дрехи, но така е по-добре, отколкото да се разправам с тази откачалка.

Той се плъосва в празната седалка до мен миг, преди друг пътник да мине покрай нас на път за тоалетната. Замръзвам на мястото си с ръка, пъхната в сака. Не се помръдвам. Може и да гледам право в него, но чакам да се овладее от шока, преди да си намисля каква лекция да му изнеса. Младежът бърка в своя сак и изважда пакет стерилни кърпички, разкъсва го и разгъва една. После изтрива старателно всяка слушалка и ми ги подава.

— Като нови са — казва той и чака да ги взема.

Давам си сметка, че всъщност той се старее да бъде любезен и свалям съвсем малко гарда.

— Наистина няма нужда, но ви благодаря — изненадващо бързо отминавам факта, че той се настани до мен, без да каже и дума.

— Може би сте права, че така ще ви е по-добре — отвърща той и пъха МПЗ плеейъра в сака си. — Не слушам Джъстин Бийбър, нито онази откачена месеста кучка, така че предполагам можете да минете и без тях.

Е, добре. Отново вдигам гарда. Нека му дам да се разбере.

Озъбвам му се и скръствам ръце.

— Първо на първо, не слушам Джъстин Бийбър. И второ, Гага не е чак толкова лоша. Признавам, че прекалява с шокиращите изпълнения, но харесвам някои нейни парчета.

— Това е калпава музика и вие го знаете — отвърща той и клати глава.

Премигвам два пъти, защото недоумявам какво да отговоря. Той оставя сака си на пода, обляга се назад в седалката, като подпира единия си обут във висока обувка крак в гърба на предната седалка, обаче краката му са много дълги и на мен ми се струва, че му е неудобно. Носи стилни, високи обувки. Мисля, че са „Док Мартен“. По дяволите. Иън винаги носеше такива. Извърщам глава, защото наистина не съм в настроение да продължавам този толкова странен разговор с този толкова странен тип. Той ме поглежда, опрял удобно главата си в облегалката зад него.

— Истината е в класическия рок — казва делово и отново гледа напред. — Цепелин, Стоунс, Джърни, Форинър — отпуска на една страна глава, за да ме погледне отново. — Нещо от тях да ви е познато?

Отново го поглеждам с иронична усмивка.

— Не съм толкова глупава — казвам, но после сменям тона, когато си давам сметка, че не се сецам за много банди, изпълняващи класически рок, и не искам да ме помисли за глупачка, след като така категорично съм казала, че не съм. — Харесвам Бед Къмпани.

Той едва се подхилква.

— Кажете една песен на Бед Къмпани и ще ви оставя на мира.

Сега вече ужасно се изнервям, докато се опитвам да се сетя за някоя друга песен на групата, освен тази, която той слушаше. Обаче нямам намерение да погледна този мъж в лицето и да произнеса думите: *Иска ми се да правим любов*.

Той изчаква търпеливо, а онази негова усмивка продължава да стои на лицето му.

— „Готова за любов“ — казвам аз, защото това е единствената друга песен, за която се сецам.

— Готова ли сте? — пита той.

— Хм?

Усмивката му става по-изразителна.

— Нищо — отвърща той и поглежда встрани.

Изчервявам се. Не знам защо и не искам да зная защо.

— Вижте — казвам, — бихте ли имали нещо против да използвам и двете седалки.

Усмива се, но този път в очите му не се мяркат подигравателни пламъчета.

— Разбира се — отвърща той и става. — Но ако искате да вземете МПЗ-ката, знаете къде е.

Леко се усмихвам, облекчена най-вече от това, че той ще се премести обратно на мястото си без кавга.

Въпреки това казвам едно признателно „благодаря“.

Миг преди да се премести отзад, той се навежда над външната седалка и пита:

— Между другото, за къде пътувате?

— Айдахо.

Живите му зелени очи като че ли светват, когато се усмихва.

— А аз пътувам за Уайоминг, така че изглежда ще продължим да пътуваме заедно в още няколко автобуса.

После усмивката му изчезва някъде зад мен.

Не мога да отрека, че е привлекателен. Заради късата, леко разрошена коса, загорелите ръце, изпъкналите скули, трапчинките, а и онази глупава, проклета усмивка изпитвам желание отново да го погледна, въпреки, че не искам да го правя. Не че съм лапнала по него или нещо подобно. Той е случаен непознат в автобуса, в който пътувам за никъде. За нищо на света не бих си помислила за нещо такова. А дори и ако не беше случаен непознат и го познавах от шест месеца, не бих тръгнала. Никога. Никога повече.

Безкрайното пътуване през Канзас като че ли продължава по-дълго, отколкото би трябвало. Предполагам, че изобщо не ми е минавало през ума колко големи са в действителност щатите. Гледаш някоя карта, но пред теб е само парче хартия със странно оформени граници и подобни на вени малки линии. Дори Тексас изглежда доста малък, когато го гледаш по този начин, а пътуването за някъде със самолет подхранва илюзията, че следващият щат е само на час път. Още час и половина и започвам да усещам гърба и задника си като

втвърдили се парчета месо. Непрекъснато се местя на седалката с надеждата да намеря някакъв начин за сядане, който да облекчи положението ми, но така само карам други части от тялото да ме болят.

Полека-лека започвам да съжалявам — пътуването с автобус е изтощително.

Чувам еднократно пицене по вътрешната уредба на автобуса и след това гласа на шофьора:

— След пет минути ще спрем за почивка — казва той. — Ще имате на разположение петнадесет минути да си вземете нещо за ядене, преди да продължим. Петнадесет минути. Няма да чакам по-дълго, така че, ако не се върнете навреме, автобусът ще тръгне без вас.

Уредбата млъква.

Съобщението кара всички пътници да се размърдат в седалките и да приготвят чантички и други подобни. Не се чуват никакви подкани за разтъркване на краката след часове в автобуса, нито опити за разбуждане.

Спираме на просторен паркинг, където виждаме няколко автобуса с фургони, а между тях, смесен магазин, автомивка и закусвалня.

Пътниците стоят прави на пътеката между седалките, още преди автобусът да е спрял. Аз съм една от тях. Гърбът много ме боли. Излизаме се един по един и в мига, в който слизам, започвам да се наслаждавам на усещането от бетона под краката и на лекия ветрец, който подухва в лицето ми. Не ме е грижа, че районът е много затътен и че помпите за бензин пред смесения магазин са безнадеждно остарели, което ми подсказва, че тоалетните вероятно ще са страховити. Просто съм доволна да бъда всякъде другаде, но не и затворена в онзи автобус. Направо се нося (подобно на неграциозна, ранена газела) през асфалтирания паркинг към закусвалнята. Първо се възползвам от тоалетната и когато излизам от нея, пред мен вече има опашка от няколко души. Поглеждам менюто, за да избира между голяма порция пържени картопки или ванилов шейк. Никога не съм била голям фен на заведенията за бързо хранене. Когато най-после излизам от закусвалнята с един ванилов шейк, виждам онзи тип от автобуса да седи на тревата, която разделя местата за паркиране. Подгънал е колене и яде бургер. Не го гледам, когато минавам покрай него, но очевидно това не е достатъчно, за да го спре да ми досажда.

— Има още осем минути, преди да пропълзите обратно в онази консервна кутия — казва той. — Наистина ли възнамерявате да прахосате това безценно време вътре?

Спирам до едно малко дърво, което все още се крепи на прът, забит в земята, и е привързано с розов плат.

— Това са само осем минути — отвръщам аз. — Няма голямо значение.

Той отхапва огромна хапка от бургера, дъвче и я преглъща.

— Представете си, че сте погребана жива — казва и отпива от содата. — Не ви остава много време, преди да се задушите до смърт. Ако са ви дали осем минути повече, по дяволите, дори една минута, все още щяхте да сте жива.

— Е, добре, схванах — казвам аз.

— Не съм някаква лепка — продължава той и отхапва още едно парче.

Предполагам, че се държа като някаква злобарка. Донякъде той си го заслужава, но наистина не е противен или нещо от сорта, така че няма причина непрекъснато да съм с вдигнат гард. Не бих искала да си създавам врагове по време на това пътуване, ако мога — ще го избегна.

— Както и да е — казвам аз и сядам на тревата на две крачки пред него.

— И така, защо Айдахо? — пита той, макар повече да поглежда към яденето си и наоколо, отколкото към мен.

— Отивам при сестра си — лъжа аз. — Тя току-що роди.

Кима и преглъща.

— А защо в Уайоминг? — питам на свой ред аз, за да отклоня темата от себе си.

— Отивам при баща си — отвръща младежът. — Той умира. Тумор в мозъка, който не може да се оперира.

Отхапва нова хапка. Като че ли това, което ми каза току-що, не го притеснява много.

— О...

— Не се тревожете — казва той. И този път за миг поглежда право в мен. — Всички ще отидем някъде. Моят старец не се тревожи и ни каза и ние да не се тревожим — усмихва се и отново ме поглежда. — Всъщност той ни каза, че ако ще режем и ще правим други подобни глупости, ще ни зачеркне от завещанието си.

Смуквам за миг от ваниловия шейк само за да правя нещо, което да държи устата ми затворена, за да не отговарям на нещата, за които говори. А и не съм сигурна, че бих могла изобщо да кажа нещо.

Той също отпива глътка сода.

— Как ви е името? — пита той и оставя питието си на тревата.

Колебая се дали да му кажа истинското си име.

— Кам — отвърщам аз, задоволявайки се с краткия вариант.

— Кратко от какво?

Не очаквах това.

Колебая се и поглеждам наоколо.

— Камрин — признавам.

Мисля, че трябва да внимавам да не се объркам с лъжите. Мога да бъда откровена поне за малкото си име. Ще е една не таткова важна информация, за която няма да има нужда да внимавам.

— Аз съм Андрю. Андрю Париш.

Кимам и леко се усмихвам, но нямам намерение да му казвам, че фамилното ми име е Бенет. Ще трябва да се задоволи само с малкото.

Той дояжда бургера и изгълтва на бърза ръка няколко пържени картопки. Наблюдавам го скришом и забелязвам края на татуировка, която се подава изпод ръкавите на тениската му. Не може да има повече от двадесет и пет години, а може дори да няма и толкова.

— И така, на колко сте години?

Усещам, че въпросът ми е твърде личен. Надявам се той да не види в него нещо, каквото няма.

— На двадесет и пет — отговаря. — А вие?

— На двадесет.

Поглежда ме замислено, прави кратка пауза, а после дяволито свива устни.

— Ами, радвам се да се запозная с вас, двайсетгодишна Кам, кратко от Камрин, пътуваща за Айдахо на гости на сестра си, която току-що е родила.

Устните ми се усмихват, но не и лицето. Ще трябва повече време, преди някоя от усмивките ми към него да е истинска. Понякога истинските могат да създадат погрешно впечатление. Поне в този случай мога да бъда вежлива и любезна, но не и от онези вежливки, които след няколко широки усмивки свършват с прерязано гърло в някой багажник.

— От Уайоминг ли сте? — питам аз и отново отпивам от шейха. Той кимва.

— Да, роден съм там, но родителите ми се разведоха, когато бях на шест, и се преместихме в Тексас.

Тексас. Колко странно. Може би глупостите, което наговорих за техните каубойски ботуши и за репутацията им, в крайна сметка започнаха да дават отражението си. А той не притча на тексасец, поне не и по типичния начин, по който повечето хора си представят как изглежда някой от Тексас.

— Точно за там ще се отправя, след като посетя баща си, а вие?

Ами сега, да излъжа ли, или да не излъжа? Абе, майната му.

Той не е никакъв частен детектив, изпратен от баща ми да събира информация. Важното е да внимавам да не разкривам номер 1. Фамилното си име, и номер 2. Адреси и телефонни номера, които биха могли да го насочат към дома ми, в случай че се върна някога там, и след това да свърша с прерязано гърло в багажника на колата му. Мисля, че ще е много по-лесно да говоря повече истината, отколкото да се опитвам да измислям подходяща лъжа за отговора на всеки въпрос, който той ми задава, и след това да я запомня. В края на краищата това пътуване с автобус ще бъде дълго, а и точно както той каза, ще трябва да сме заедно с него в няколко автобуса, преди пътищата ни да се разделят.

— Северна Каролина — казвам аз.

Той ме поглежда.

— Не ми приличате да сте от Северна Каролина.

Ха? Ама това беше наистина странно.

— И как би трябвало да изглежда едно момиче от Северна Каролина?

— Много сте буквална — отвръща той и се ухилва.

— А вие сте някак си смущаващ.

— Не — отвръща добродушно той. — Просто откровен, но понякога хората не приемат това. То е все едно да попиташ онзи мъж там дали задникът му изглежда твърде голям в тези дънки и той да не отрече. Питаш ме и аз ти казвам истината. Всичко, което е извън обичайните очаквания на хората, ги обърква.

— Така ли?

Както и преди да науча името му, все още не мога да разбера що за човек е. Продължавам да гледам на него като на някаква откачалка и донякъде това ми е интересно.

— Така — отвърща делово той.

Изчаквам да продължи, но не го прави.

— Много си странен — казвам аз.

— Е, няма ли да ме попиташ?

— Какво да попитам?

Той се смее.

— Дали мисля, че задникът ти изглежда голям в тези дънки.

Усещам как лицето ми се изкривява в гримаса.

— Ами, бих предпочела да не... аз не — майната ѝ на предпазливостта. Ако ще продължава да ми играе игрички, нямам намерение да стоя безучастна и да го оставя все той да печели. Усмиввам се самодоволно и казвам: — Знам, че задникът ми не изглежда голям в тези дънки, така че наистина не се нуждая от мнението ти.

В ъгълчетата на устните му заиграва дяволски хубава усмивка. Той отпива още една глътка от содата и се изправя, като ми подава ръка.

— Изглежда, че осемте ни минути изтекоха.

Може би все още съм напълно объркана от целия този разговор и приемам ръката му, а той ме издърпва, за да се изправя.

— Виждаш ли, Камрин — казва, като ме поглежда още веднъж и пуска ръката ми, — колко много научихме един за друг само за осем минути.

Вървя редом с него, но продължавам да спазвам малко дистанция. Все още не съм сигурна дали неговите духовити отговори и самоувереността му ме дразнят, или ги намирам за по-забавни, отколкото ми се иска да си призная.

Всички в автобуса заемат обичайните си места. Бях оставила на моето списанието, което бях взела от последната седалка с надеждата, че никой няма да дойде зад мен и да си го поиска. Андрю също се настани на двете седалки зад мен. Доволна съм, че не изтълкува съгласието ми за разговор като позволение да се намести отново на седалката до мен.

Изминаха часове в мълчание. Мисля много за Натали и Иън.

— Лека нощ, Камрин — чувам Андрю да казва от седалката зад мен. — Може би утре ще ми кажеш кой е Нат.

Бързо се надигам и се навеждам над облегалката.

— За какво говориш?

— Успокой се, момиче — отвърща той и вдига глава от сака, който е подпрял на стената на автобуса, за да го използва като възглавница. — Говореше насън — смее се тихо. — Миналата нощ те чух да се караш на някой Нат за някакъв шампоан за коса или нещо подобно.

Забелязвам да свива рамене, въпреки че лежи по гръб със скръстени отпред ръце и протегнати крака върху празната седалка. Страхотно. Аз говоря насън. Направо чудесно. Чудя се защо майка ми никога не ми е казвала.

Бързо премислям какво може да съм сънувала и изведнъж си давам сметка, че все пак съм сънувала, но просто не си спомням нищо.

— Лека нощ, Андрю — казвам и аз, смъквам се обратно върху седалката и също правя опит да се настаня колкото може по-удобно.

Замислям се за малко върху начина, по който току-що видях да лежи Андрю, който като че ли наистина се беше настанил доста удобно, и решавам да опитам и аз. На няколко пъти бях опитвала да спя така, но не исках да оставям впечатлението, че съм невъзпитана и да оставя краката си да стърчат на пътеката между седалките. Решавам, че това на никого няма да направи впечатление, слагам сака, пълен с дрехи, под главата си и се изтягам върху двете седалки също като Андрю. Вече чувствам, че съм се настанила удобно. Искане ми се да го бях направила много по-рано.

На следващата сутрин се събуждам от съобщението на шофьора, че до десет минути ще пристигнем в Гардън Сити.

— Погрижете се да съберете всичките си вещи — казва той по вътрешната уредба. — И не оставяйте боклуци върху седалките. Благодаря ви за пътуването през големия щат Канзас и се надявам да ви видя отново по някое време.

Това прозвуча напълно заучено и равнодушно, но си казах че и аз вероятно бих прозвучала така, ако трябва да повтарям едно и също на пътниците всеки ден.

Раздвижвам се през останалата част от пътя, като придръпвам сака си от седалката и дърпам ципа, за да потърся автобусния си билет. Намирам го смачкан между чифт дънки и стигна тениска с къси ръкави и се вирам в наименованието на следващата ми спирка. До Денвър като че ли има около шест часа и половина с две междинни почивки. По дяволите, защо избрах Айдахо? Ама наистина. От всички места на картата направих избора си заради някакви печени картофи. Ще измина толкова път и дори нямам абсолютно нищо, което да очаквам, след като пристигна там. Освен още път с автобус. Мамка му, та аз мога да избързам, да използвам кредитната си карта и да си купя самолетен билет за вкъщи. Не, не съм готова още за това. Не знам защо, но знам, че още не мога да се върна там.

Просто не мога.

Изненадана, че Андрю е толкова мълчалив, се улавям, че се опитвам да разбера дали мога да го зърна през процепа между седалките, но не мога да видя абсолютно нищо.

— Буден ли си? — питам и повдигам брадичката си с надеждата той да ме чуе там отзад.

Не отговаря и аз се надигам, за да погледна. Разбира се, той е със слушалките на ушите. Малко съм изненадана, че този път не чувам музиката да звучи от тях.

Андрю ме забелязва и се усмихва, вдига ръка и клати показалец сякаш казва добро утро. Аз също соча с пръст към предницата на автобуса, за да му дам да разбере, че е имало съобщение. Той сваля слушалките от ушите си и ме поглежда в очакване да обясня с думи жеста си.

---

[1] Бед Къмпани („Лоша компания“) — английска рок група — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

Андрю

Няколко дена по-рано...

Днес ми се обади брат ми от Уайоминг. Каза, че нашият старец няма да го бъде още дълго — последните шест месеца прекарал ту вътре, ту извън болницата.

— Ако искаш да го видиш — каза Ейдън по телефона, — по-добре ела веднага.

Наистина чувам Ейдън. Чувам го. Обаче единственото, което стига до съзнанието ми точно в този момент е, че баща ми вече е пътник. Да не сте посмели да ревете за мен — беше казал той на мен и братята ми миналата година, когато му откриха рядка форма на рак в мозъка. Направо ще те залича от завещанието си, момче.

Мразех го за това, мразех го, че ми каза с толкова много думи, че ако плача за него, единствения човек в живота ми, за когото бих умрял, ще ме смята за някакъв женчо. Не ми пука за завещанието. Каквото и да ми остави, няма да се възползвам от него. Може би ще го дам на мама.

Баща ми винаги е бил много корав човек. Отнасяше се изключително строго с мен и братята ми, но често си мисля, че станахме свестни хора (а може би точно това е имал предвид, като ни е налагал такава строга дисциплина). Най-големият, Ейдън, притежава успешен бар и ресторант в Чикаго и е женен за педиатър. Най-малкият Ашър е в колеж и се е насочил към кариера в Гугъл.

А аз? Неудобно ми е да кажа, че тайно изпълних няколко еднократни ангажимента като модел за реномирани агенции, но го направих, само защото миналата година го бях позакъсал финансово. Като научих за баща ми, не можах да плача и затова си го изкарах на моя шевролет камаро — модел 1969. Направих го на нищо с една бейзболна тояга. С баща ми бяхме реставрирали напълно тази кола направо от нищото. Това беше нашият проект „баща — син“, който

започнахме да реализираме, малко преди да завърша гимназия. Реших, че след като него вече няма да го има, няма да има нужда и от колата.

Ах, да, манекенството.

Не, по дяволите, не съм търсил работа като манекен. Не си падам по такива тъпотии. Просто така се случи, че си седях в бара на Ейдън, когато двама агенти на модни агенции ме завариха там да се наливам. Предполагам, че не им е пукало колко съм... наквасен, защото ми пъхнаха в ръцете визитките си, предложиха ми щедра сума, само за да посетя сградата им в Ню Йорк, и след като в продължение на три седмици стоях вторачен в камарото и съжалявах за това, което му бях сторил, реших: защо пък не? Онзи чек, който ми дадоха, само за да се явя, можеше да покрие част от положения от мен физически труд. Явих се. Макар парите, които спечелих от участието в няколко рекламни клипа, да бяха достатъчни за поправката на колата, отказах предложения ми от модната агенция „ЛЛ Елит“ договор за петдесет хиляди долара, защото, както казах, просто не ми е по вкуса да се фръцкам насам-натам по бельо, за да си изкарвам хляба. Мамка му, почувствах се омърсен дори от няколкото ангажимента, които изпълних. Затова направих онова, което би направил всеки мъж, който яде червено месо и пие бира. Опитах се да изглеждам повече мъж, отколкото педал, като си направих няколко татуировки и постъпих на работа като механик. Не е бъдещето, което моят старец искаше за мен, но за разлика от братята ми отдавна разбрах, че става дума за моето бъдеще и за моя живот и че не мога да живея така, както някой друг иска да живея. Напуснах колежа, когато разбрах, че уча нещо, за което не давам и пукната пара.

Как е при хората, които имат желание да следват нечий пример?

Не и аз. Искam едно нещо в живота. Не са пари, слава или пък обработеният ми чрез фотошоп образ да наднича от билборд на Таймс Скуеър, нито колежанско образование, което по-късно може да ми е от полза, а може и да не е. Не съм сигурен какво искам, но го чувствам някъде дълбоко в стомаха си. Седи си там и дреме. Ще го позная, когато го видя.

— С автобус? — пита, невярващ на ушите си Ейдън.

— Да — отговарям аз. — Ще пътувам до там с автобус. Имам нужда да помисля.

— Андрю, татко може и да не издържи — казва той и аз усещам напрежението в гласа му. — Говоря ти сериозно, братле.

— Когато пристигна — тогава.

Прекъсвам връзката.

Мисля, че малка част от мен се надява той да умре преди това, защото знам, че ще се разкисна съвсем, ако умре, докато съм там. Това е моят баща, човекът, който ме е отгледал и от когото се възхищавам. А той иска да не рева. Винаги съм правил всичко, което ми е казвал, и като добър син, какъвто винаги съм се опитвал да бъда, знам, че ще потисна сълзите, защото той така ми е наредил. Обаче знам също, че това ще предизвика в мен нещо по-разрушително.

Не искам да постъпвам така, както направих с колата.

Вземам един сак, в който слагам чифт чисти дрехи, четка за зъби, мобилен телефон, МПЗ-ка с любимите ми класически рокове — още един отпечатък на баща ми е върху мен: *Тези нови неща, които хлапетата слушат днес, са калпава музика, синко* — казваше той най-малко веднъж годишно. — *Пусни Лед, момче!* Признавам, че не отхвърлям напълно по-новата музика само защото баща ми го правеше. Нали помните, че си имам собствено мнение, дявол да го вземе? Обаче аз наистина израснах с голяма доза класика и се гордея с това.

— Мамо, тези не ми трябват.

Тя пъха в сака пакет с дузина пликчета стерилни кърпички. Винаги е имала фобия от микроби.

От шестгодишен съм живял ту в Тексас, ту в Уайоминг. Давам си сметка, че се чувствам по-добре в Тексас, защото ми харесват Заливът и горещината. От четири години имам собствен апартамент в Галвестън, но снощи майка ми настоя да остана при нея. Знае как се чувствам заради баща ми и е наясно, че понякога ставам избухлив, когато страдам или когато съм вкиснат. Миналата година изкарах една нощ в затвора, защото спухах от бой Дарън Ебе, след като той удари приятелката си пред мен. А когато приспах завинаги най-добрия си приятел Максимус поради сърдечна недостатъчност, здравата си ожулих ръцете, след като излях яда си на едно дърво зад апартамента ми.

По принцип не съм избухлив, само спрямо мижитурки и понякога към себе си.

— Тези автобуси са отвратителни — казва тя и ми подава сака.
— Пътувах с един някога, преди да срещна баща ти, и повръщах цяла седмица след това.

Не споря с нея, ще е безсмислено.

— Все още не мога да разбера защо не вземеш самолет. За нула време ще си там.

— Мамо — казвам аз и я целувам по бузата, — просто имам нужда да направя това, като че ли е нещо предопределено, или неизбежно — всъщност изобщо не вярвам на втората част, но реших да я поразвеселя с нещо по-смислено, въпреки че тя добре разбира, че говоря пълни глупости. Отварям кухненския шкаф, вземам две тарталети с кафява захар и канела от кутията и ги пускам в сака. — Може би самолетът е предопределен да катастрофира.

— Това не е смешно, Андрю — казва тя и ме поглежда строго.

Усмивам се и я притискам до себе си.

— Всичко ще бъде наред и ще успея да стигна навреме, преди татко да... — гласът ми секва.

Майка ме притиска до себе си по-силно, отколкото аз нея.

Докато стигна до Канзас, започвам да мисля дали тя не беше права. Въобразявах си, че ще мога да използвам дългото пътуване, за да размисля, да си проясня главата и може би да си дам сметка какво правя и какво ще правя, след като баща ми умре. Защото нещата ще бъдат различни. Те винаги се променят, когато някой, когото обичаш, умре. Не можеш да се подготвиш за тези промени, независимо какво правиш предварително. Единственото сигурно нещо винаги е, че започваш да се питаш кой ще е следващият.

Знам, че никога няма да мога да гледам на майка си по същия начин... Струва ми се, че пътуването е автобус е повече оскърбление, отколкото време за смислен размисъл. Би трябвало да си дам сметка, че времето, в което ще бъда сам с мислите си, няма да ми се отрази добре. Вече стигнах до заключението, че в значителна степен пиляя живота си напразно и започвам да изпитвам усещания, характерни за проглеждалото: Защо съм тук? Какъв е смисълът на живота? Какво по дяволите правя? Абсолютно сигурен съм, че не съм имал никакво божествено просветление, нито пък съм гледал през прозореца на автобуса, спомняйки си за драматичен момент от някой филм, когато изведнъж животът ми става напълно ясен. Единствената музика, която

служеше за фон на този мой филм, беше на Алис ин Чейнс^[1], а това не е точно песен, подходяща за миг на божествено просветление.

Шофьорът тъкмо се кани да затвори вратите на автобуса, когато се качвам на стъпалото и той ме забелязва.

Благодаря на бога, че се оказа автобус, в който мога да поспя — има много свободни места. Насочвам се към дъното и се вторачвам в две празни седалки точно зад една хубавичка блондинка. Почти сигурен съм, че е „примамка за затвора“. Радарът ми за такива примамки е винаги включен, особено след като за малко не се чифтосахме с едно момиче, с което се запознах в ресторант на „Деъри Куин“^[2]. Тя каза, че е на деветнайсет, но по-късно установих, че била на шестнайсет и баща ѝ бил на път към паркинга, в който бяхме, за да ме усмърти от бой.

Баща ми правилно каза веднъж: Напоследък не можеш да различиш дванадесетгодишните от двадесетгодишните, сине. Ще трябва да е от нещо, което властите слагат във водата — много внимавай, когато ти се прииска да заковеш някоя.

Приближавам момичето в автобуса и забелязвам, че тя слага сака си върху външната седалка, за да не мога да седна там.

Това е глупаво. Ами да, хубавка е, но в този автобус има десетина празни места, което означава, че ще заема две от тях, за да мога да си настаня задника, както си искам, и да поспя, от което имам толкова голяма нужда.

Обаче нещата не се развиват, както са планирани, и няколко часа по-късно, малко след като се стъмва, продължавам да съм съвсем буден и да се взирам през високия прозорец, а музиката гърми в ушите ми. Момичето пред мен спи дълбоко от около час и на мен ми писна да слушам как говори насън. Въпреки че не мога да разбера почти нищо от това, което казва, всъщност не ми се иска и да знам. Човек има усещането, че шпионира, когато чува мислите на хора, които си нямат представа какво правят. Много повече предпочитам да слушам моите записи.

След като най-после заспивам, съм принуден да отворя с мъка очи, когато усещам нещо да ме тупа по крака. Ау, тя е доста красива дори и след като косата ѝ е прилепнала към едната страна на лицето, а останалата част е обгърната от мрака. Примамка за затвора, Андрю. Не е нужно да си напомням, че тя вероятно е примамка за затвор, за да се

пазя да не направя нещо, което знам, че не трябва да правя. Не, припомням си го, защото не искам да се разочаровам, когато разбера, че съм бил прав.

След бърза размяна на реплики относно възможността музиката ми да е причина тя да се събуди, намалявам звука и момичето се смъква обратно в малката си преградка от автобусни седалки.

Когато се навеждам над облегалката ѝ, за да я погледна, се питам какво ме накара да го направя. Но аз винаги съм си падал по предизвикателствата, а нейното нахакано държание към мен в разговора, който продължи по-малко от четиридесет и пет секунди, беше достатъчно, за да стисна ръката ѝ в този въображаем облог.

Винаги съм си падал по нахаканите.

И никога не отстъпвам пред предизвикателствата.

Следващата сутрин. Предлагам ѝ да ѝ дам да ползва МПЗ-ката ми, но очевидно и тя има фобия от микроби като майка ми.

От другата страна на пътеката, през три седалки от момичето, седи мъж, вероятно в началото на четиридесетте. Още на влизане забелязах как я гледа. Тя нямаше представа, че я наблюдава, и за мен е малко обезпокоително, като си помисля колко дълго я е наблюдавал, още преди да се кача, и какво си е правил, докато седи там съвсем сам в тъмното.

Още от самото начало го държа под око. Толкова се е захласнал по нея, че се съмнявам да има представа, че го наблюдавам. Очите му непрекъснато шарят между нея и малката като кибритена кутийка тоалетна надолу по пътеката между седалките. Почти чувам как се сменят предавките, които щракат в главата му.

Питам се кога ли ще се опита да предприеме нещо.

Точно тогава той става.

Изхлузвам се от седалката си и сядам в тази до нея. Правя се на ударен, все едно нищо не е станало. Чувствам погледа ѝ върху мен, все едно ме пита какво по дяволите си мисля, че правя.

Мъжът минава покрай нас, но не му позволявам да види очите ми, защото това ще ме издаде, че го наблюдавам. Вероятно в момента си мисли, че просто играя собствената си игра с момичето, че и аз предприемам нещо от своя страна и че засега той ще преглътне това, но ще се опита отново по-късно. Само че това „по-късно“ ще бъде, когато стоваря юмрука си в лицето му.

Бъркам в сака и си търся пакета със стерилните кърпички, който сложи майка ми.

Издърпвам една, изтривам слушалките и ѝ ги подавам.

— Като нови са — казвам и чакам да ги вземе, но знам, че няма да го направи.

— Наистина няма нужда, но ви благодаря.

— Може би сте права, че така ще ви е по-добре — отвързвам аз и слагам МПЗ-ката обратно в сака. — Не слушам Джъстин Бийбър, нито онази откачена месеста кучка, така че предполагам, че просто ще трябва да минете без тях.

Съдейки по досадата, изписана на лицето ѝ, наистина съм я ядосал. Засмивам се леко на себе си, като извързвам глава малко встрани, за да не ме види, че се хия.

— Първо на първо, не слушам Джъстин Бийбър — благодаря на бога. — И второ, Гага не е чак толкова лоша. Признавам, че прекалява с шокиращите изпълнения, но харесвам някои нейни парчета.

— Това е калпава музика и вие го знаете — цитирам аз баща си и поклащам глава.

Оставям сака на пода, облягам се назад, като подпирам единия си крак в седалката пред мен. Чудя се защо още не ми е казала да се разкарам. Това също ме безпокои. Дали щеше да бъде „прекалено учтива“, за да не каже веднага на онзи мъж да се разкара, ако се беше настанил тук преди мен? Няма начин някоя като нея да си пада по такъв като него, но понякога момичетата оставят вродената си прекалена любезност да надделее. И това трае само няколко секунди.

Отново я поглеждам и оставям главата си да клюмне настрани върху седалката.

— Истината е в класическия рок — казвам аз. — Цепелин, Стоунс, Джърни, Форинър... Нещо от тях да ви е познато?

Поглежда ме възмутена.

— Не съм толкова глупава — казва тя, а аз леко се подсмихвам, защото отново виждам това нахакано държане. — Харесвам Бед Къмпани.

— Кажете една песен на Бед Къмпани и ще ви оставя на мира — предизвиквам я аз.

Разбирам, че започва да става нервна по това как леко прехапва долната си устна и също както не подозира, че говори насън, така няма

представа и че е наблюдавана от лоши мъже.

Чакам търпеливо, неспособен да махна усмивката от лицето си, защото ми е забавно да я наблюдавам как се гърчи в този критичен момент, докато се опитва да си спомни нещо конкретно от онова време, когато е пътувала в колата с родителите си и е слушала тези банди.

— Готова за любов — отговаря накрая тя и аз съм впечатлен.

— Готова ли сте? — питам и в този момент нещо ми прещраква в главата.

Не знам какво по дяволите е, но то е там, маха ми зад една стена, както когато разбираш, че някой те наблюдава, но още не виждаш никого.

— Хм? — възкликва учудена тя, заварена напълно неподготвена за въпроса ми, както съм и аз след това.

По лицето ми се прокрадва усмивка.

— Нищо — отвръщам аз и гледам встрани.

Перверзникът от тоалетната се връща безшумно по тъмния коридор между редовете към мястото си. Няма съмнение, че е вкиснат, че седя там, където той иска да седне. Доволен съм, че тя изчака той да отmine, и едва тогава да ме помоли да се преместя, за да може да използва и двете седалки.

След като пропълзвам обратно зад нея, се навеждам през облегалката на седалката ѝ и казвам:

— Между другото, за къде пътувате?

Тя ми отвръща — за Айдахо, но мисля, че в отговора ѝ има нещо повече от това. Не мога да кажа точно какво е, но имам чувството, че или лъже, което може би е добре, защото аз съм ѝ напълно непознат, или крие нещо друго.

Засега преставам да мисля за него, казвам ѝ аз за къде пътувам и се смъквам в седалката си зад нея.

Мъжът на три седалки пред мен отново я гледа. Вече съм готов още сега да счупя проклетата му глава само защото гледа.

Часове по-късно автобусът спира за почивка на паркинга и шофьорът ни дава петнадесет минути да излезем, да се поразтъпчем и да си вземем нещо за ядене. Наблюдавам как момичето се отправя към тоалетните вътре и съм пръв на опашката, за да си поръчам храна.

Получавам я и излизам обратно навън, като се настанявам на тревата. Перверзникът минава покрай мен и се връща обратно сам в автобуса.

Успявам да я заговоря и да я накарам да седне заедно с мен. Отначало тя се колебае, но очевидно съм достатъчно чаровен. Майка ми винаги ми е казвала, че съм нейното очарователно средно дете. Предполагам, че е имала право. Разговаряме една-две минути за това защо отивам в Уайоминг, а тя в Айдахо. Продължавам да се опитвам да разбера що за човек е и какво е това, което не мога напълно да разгада, но същевременно се опитвам да си наложа да не се заплесвам по нея — вероятно ще се окаже, че или наистина е примамка за затвора, или ме лъже.

Обаче тя изглежда да е около моите години, по-млада е от мен, но разликата не ще да е голяма.

Мама му стара! Защо дори изобщо ми минава мисълта, че мога да хлътна по нея?

Докато аз седя на тревата до нея, баща ми може в същия момент да умира. Не би трябвало да мисля за нищо друго, освен за него и какво ще му кажа, ако успея да стигна до Уайоминг, преди той да издъхне.

— Как ви е името — питам, като оставям питието си на тревата и се опитвам да прогоня мислите за смъртта на баща си някъде другаде в главата.

Тя се замисля за минута, вероятно колебаейки се дали да ми каже истината.

— Кам — отговаря накрая.

— Кратко от какво?

— Камрин.

— Аз съм Андрю. Андрю Париш.

Изглежда малко срамежлива.

— И така, на колко сте години? — пита тя и това напълно изненадва.

Дали пък няма да се окаже, че не е примамка за затвора, защото непълнолетните момичета, когато искат да излъжат за възрастта си, обикновено странят всячески от тази тема. Сега вече се надявам, че може да е напълно законна. Ами да, много ми се иска да е...

— Двадесет и пет — отговарям аз. — А вие? — изведнъж спирам да дишам.

— На двадесет — отвърща тя.

Замислям се за момент със свити устни върху отговора й. Все още не съм сигурен дали не ме лъже, но може би като прекарам повече време с нея през това пътуване, което като че ли ни събра, ще разбера истината.

— Ами радвам се да се запозная с вас, двайсетгодишна Кам, кратко от Камрин, пътуваща за Айдахо на гости на сестра си, която току-що е родила.

Усмивам се. Разговаряме още няколко минути — осем, за да бъда точен, — за това-онова и аз успявам да я поизнервя още малко, защото с тази нейна нахакана уста си го заслужава.

Всъщност мисля, че начинът, по който се отнасям към нея, й харесва. Мисля, че има някакво привличане. Въпреки че е малко, но го усещам. И причината наистина може да е начинът, по който изглеждам — по дяволите, точно сега дъхът ми вероятно мирише на задник, а и днес не съм вземал душ. Ако ще е заради вида ми, за разлика от повечето момичета, които са ме харесвали, тя вече ме отхвърли. Не пожела да седя до нея в автобуса. Не се поколеба да ми каже да намаля музиката, и то доста рязко при това. Вкисна се, когато я заподозрях, че има Бийбър треска (от нея и аз се вкисвам, но такова ни е обществото), а освен това имам чувството, че изобщо няма да се поколебае да ме изрита в топките, ако си позволя да я докосна по неприличен начин. Не че бих го направил. В никакъв случаи. Обаче е добре да знам, че е от тези.

Да, по дяволите. Харесвам това момиче.

Качваме се в автобуса и аз отново пропълзявам на мястото си, като оставям краката ми да стърчат на пътеката, а после виждам нейните бели обувки за тенис също да се подават и се усмивам при мисълта, че ме намира за достатъчно интересен, за да приеме идеи от мен. Двадесет минути по-късно проверявам какво прави и точно както очаквах, здравата е заспала. Засилвам музиката и слушам, докато също заспивам, а на следващата сутрин се събуждам много преди нея.

Тя наднича през облегалката, а аз се усмивам и й махам с пръст. На дневна светлина е дори още по-хубава.

---

[1] Алис ин Чейнс — американска гръндж група, сформирана в края на 90-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Деъри Куин — верига ресторанти. — Б.пр. [↑](#)

ОСЕМ

Камрин

— След десет минути ще напуснем тази консервна кутия — казвам аз.

Андрю се усмихва, надига се от облегалката и сваля слушалките. Не съм съвсем сигурна защо почувствах нужда да му кажа.

— По-добре ли спа? — пита той и затваря ципа на сака си.

— Всъщност да — отвърщам аз и опипвам врата си. Този път мускулите не ме болят. — Благодаря за неволната идея.

— Винаги съм на твое разположение — казва той и широко се усмихва. — Денвър ли? — пита Андрю и въпросително ме поглежда.

Предполагам, че ме пита дали това е следващата ми спирка.

— Ами да, дотам има почти седем часа път.

Андрю клати глава и изглежда също недоволен от дългото пътуване като мен.

Десет минути по-късно автобусът спира на автогарата в Гардън сити. На нея има три пъти повече хора, отколкото на предишната автогара, и това ме безпокои. Пробивам си път до поредния автобус и заемам първото свободно място, което виждам, защото местата се заемат много бързо. Андрю завива бързо зад един ъгъл под надпис, който сочи към района на автоматите, и след малко се връща с една кутия сода „Маунтин Дю“ и пакет чипс.

Сяда до мен и отваря кутията със сода.

— Какво? — пита той и ме поглежда.

Не бях забелязала, че го наблюдавам с отвращение как гълта жадно содата.

— Нищо — казвам и поглеждам встрани. — Просто ми изглежда доста гадна.

Чувам го да се смее тихо до мен и да отваря пакета с чипса.

— За теб изглежда доста работи са гадни.

Отново го поглеждам и слагам сака в скута си.

— Кога за последен път си ял нещо, от което има по-малка вероятност да си докараш инфаркт?

Той схрусква още един чипс и го преглъща.

— Ям това, което искам. Ти да не си една от онези нафукани вегетарианки, които се оплакват, че страната затлъстява от бързата храна?

— Не, не съм — отвърщам аз, — но мисля, че тези нафукани вегетарианки може би са прави.

Той глътва още два чипса, отпива нова голяма глътка сода и пак ми се усмихва.

— Бързата храна не прави хората дебели — казва Андрю, като продължава да дъвчи. — Хората сами правят избора си. Заведенията за бързо хранене просперират заради глупостта на американците, които предпочитат да ядат храната им.

— Ти за глупав американец ли се смяташ? — питам аз и се ухилвам насреща му.

Той свива рамене.

— Предполагам, че съм такъв, когато възможностите ми за избор са ограничени до няколко автомата и щанд за бургери.

— Да бе, като че ли ще предпочетеш да ядеш нещо по-добро, ако имаш възможност да избираш. Съмнявам се.

Мисля, че започвам да ставам по-добра в нашите играчки. Той избухва в смях.

— Да, по дяволите ще избира нещо по-добро. Ще си взема пържола за петдесет долара вместо престоял цял ден сандвич, бира вместо „Маунтин Дю“.

Поклащам глава, но не мога да изтрия усмивката от лицето си.

— Между другото ти какво ядеш обикновено? — пита той. — Салати и тофу?

— Пфу! — казвам аз и правя гримаса. — В никакъв случай не бих ги яла. Тофу и салатите са за сваляне на килограми. Честно ли?

— Ами, да... признай си — отвърща той.

Гледа ме така, като че ли съм нещо особено привлекателно, което трябва да бъде проучено.

— Обичам спагети с кюфтета и суши.

— Какво, всичко това на едно място? — сега пък той прави гримаса на отвращение.

Трябват ми няколко секунди да схвана какво точно пита.

— О, не — казвам аз и клатя глава. — Това също би било гадно.

Усмива се с облекчение.

— Не си падам много по пържолите — продължавам аз, — но предполагам, че бих изяла една, ако ми предложат.

— Охо, значи ме караш да те поканя на среща, така ли?

Усмивката му става още по-широка.

Опулвам очи, а устата ми увисва отворена.

— Не! — отвърщам аз и направо се изчервявам. — Казах го само така...

Андрю се смее и отпива нова глътка.

— Знам, знам — успокоява ме той, — не се стряскай. Никога няма да ми мине през ум да те каня на среща.

Очите и устата ми се разширяват още повече, а лицето ми направо пламва.

Той се смее още по-силно.

— По дяволите момиче — казва през смях, — ти май не загреваш много бързо?

Намръщвам се.

Той също се намръщва, но същевременно продължава да се усмихнат.

— Знаеш ли какво — продължава Андрю този път малко по-сериозно, — ако имаме късмет да намерим заведение при някое от спиранията, което да може да приготви пържола за петнадесетте минути, с които разполагаме, преди да изпуснем автобуса, ще ти купя една и ще те оставя да решиш дали, докато си ядем заедно пържолите в автобуса, това е среща, или не е.

— Мога да ти кажа още отсега, че няма да е.

Той леко се подсмива.

— Така да бъде. Мога да го преживея — отвърща Андрю.

Мисля, че е приключил с тази тема, но той внезапно добавя:

— Ами тогава какво ще бъде, ако не е среща?

— Какво искаш да кажеш? — питам аз. — Предполагам, че ще е нещо приятелско. Просто двама души, които се хранят заедно.

— О — казва той и в очите му се мярка игриво пламъче, — значи сега сме приятели, така ли?

Това пак ме заварва неподготвена. Бива си го. Свивам устни и се замислям за момент.

— Ами да — отвърщам. — Ние сме нещо като приятели поне до Уайоминг.

Той ми подава ръка. Макар и с нежелание я поемам. Стискането му е леко, но твърдо, а усмивката истинска и сърдечна.

— Тогава нека бъде приятелство до Уайоминг — казва той, разтърсва за момент ръката ми и я пуска.

Не съм сигурна какво стана току-що, но нямам чувството, че съм направила нещо, заради което по-късно ще съжалявам. Предполагам, че няма нищо лошо в това да имаш пътуваш „приятел“. Мога да се сетя за стотина други хора на мястото на Андрю, с които щеше да е по-зле. Но той ми изглежда безобиден и признавам, че ми е интересно да разговарям с него. Не е някоя стара дама, която ще иска да ми разказва истории, когато е била на моята възраст. Не е и някой по-възрастен самозаблуждаващ се мъж, който продължава да си мисли, че все още е толкова неустоим, колкото е бил на седемнадесет, и се надява, че по някакъв начин ще мога да видя в него това, което е представлявал някога. Не, Андрю е точно там, в зоната Голдилокс^[1]. Разбира се, по редица причини би било по-добре ако той беше момиче, но поне е близко до моята възраст, а и съвсем не е грозен. Не, Андрю Париш определено не би могъл да бъде причисляван към онези, които са някъде близо до Грозното Дърво^[2].

Вярното е, че той живее в непосредствена близост със „Секси Дървото“ и си мисля, че това е единственото нещо, което ме притеснява в цялата ситуация.

Знаеш много добре, че всъщност няма значение какво става в живота ти, кого току-що си загубила, колко много мразиш света и колко неприлично е да си привлечена от някого, преди тази възстановителна фаза да е достигнала приемлива зона. Въпреки това ти все още си човешко същество и в момента, в който видиш някой привлекателен, го отбелязваш. Такава е човешката природа.

Обаче да действаш по въпроса е съвсем друга работа и точно там аз тегля чертата.

Каквото и да става, това няма да се случи.

Да, ама фактът, че той е секси ме притеснява, защото това означава само, че ще трябва много по-упорито да се пазя — нищо,

което казвам или правя, да не остави у него погрешно впечатление. Секси мъжете знаят, че са секси. Просто го знаят, дори и тези, които не го демонстрират открито. Напълно човешко е също и това, секси мъжете автоматично да предположат, че една невинна усмивка или разговор, който продължи повече от три минути, без да настъпи неловко мълчание, са признаци за харесване.

Така че това „приятелство“ ще ми отвори доста работа. Искам да съм учтива, но не и прекалено учтива. Искам да се усмихвам, когато е необходимо, но трябва да внимавам и да дозирам усмивката си. Искам да се смея, ако нещо, което е казал, е смешно, но не желая той да си помисли, че е смях, който казва „много си падам по теб“.

Да, това определено ще ми отвори работа. Може би в края на краищата една възрастна дама щеше да е по-добре...

Андрю и аз чакаме на автогарата близо половин час, преди да пристигне следващият автобус. Този път изглежда нямаше да имаме на разположение по две седалки. Опашката, която се оформи, вече беше станала такава, че местата можеха и да не стигнат за всички. Дилема. Мамка му. Андрю и аз изведнъж станавме временни приятели, но не мога да се реша да го помоля да седне до мен. Това може да се изтълкува като едно от онези неща, които създават погрешно впечатление. Така че, докато опашката напредва бавно и той пристъпва плътно зад мен, аз се надявам, че сам ще реши да седне до мен. Предпочитам да е той, отколкото някой друг, с когото дори не съм разговаряла.

Проправям си път към средата на автобуса, стигам до две празни места, подминавам това от външната страна и сядам до прозореца.

Той сяда до мен и мислено въздъхвам с облекчение.

— Тъй като си момиче — казва и слага сака на пода между краката си, — ще ти позволя да останеш на мястото до прозореца.

Усмихва се.

След като автобусът се напълва и вече започвам да усещам наоколо излишъка от телесна топлина, излъчвана от толкова много хора, натикани в едно тясно пространство, чувам вратата да се затваря със скърцане и той потегля.

Сега, когато имам някого, с когото да разговарям, пътуването вече не ми изглежда толкова дълго и мъчително. Минава само около час в непрекъснат разговор за всичко, свързано с любимите му банди

за класически рок. Обяснява ми и защо харесвам Пинк и колко много по-добра е музиката им, отколкото на Бостън и Форинър, които ми звучат по един и същи начин. Спорим за това двайсетина минути. Наистина е упорит, но той каза същото за мен, така че може би и двамата сме виновни. Аз пък го открихнах коя е Нат, без да навлизам в мъчителни за мен подробности за отношенията ни с Натали.

Докато се стъмни, си дадох сметка, че откакто се качихме в автобуса и той реши да седне до мен, между нас не е имало нито един момент на неловко мълчание.

— Колко ще останеш в Айдахо?

— Няколко дена.

— И после пак ли ще се върнеш с автобус?

Странно, по лицето на Андрю няма и следа от закачливостта му.

— Ами да — отвръщам аз.

Не ми се иска да навлизам твърде дълбоко в тази тема, защото вече не знам предварително какви ще бъдат отговорите ми.

Чувам го да въздъхва.

— Не е моя работа — казва той и ме поглежда, а аз чувствам, че разстоянието между нас е намаляло значително, откакто седим толкова близо един до друг, — но ми се струва, че не би трябвало да пътуваш насам-натам съвсем сама.

Не го поглеждам.

— Е, да, но ми се налага.

— Защо? — пита той. — Не се опитвам да те свалям, но е опасно младо, дяволски хубаво момиче като теб да пътува сама сред мизериите автогари на Америка.

Усещам, че леко се усмихвам, но напразно се опитвам да скрия усмивката си.

Поглеждам го.

— Ти не се опитваш да ме сваляш — казвам аз, — но въпреки това ме наричаш „дяволски хубава“ и умело свързваш това в едно изречение с „какво прави момиче като теб в място като това“.

Изглежда леко засегнат.

— Говоря сериозно, Камрин — казва той и закачливата усмивка изчезва от лицето ми. — Наистина можеш да пострадаш.

Опитвам се да отмина неловкия момент, усмихвам се и казвам:

— Не се тревожи за мен. Имам доверие в способността си да пицця много силно, ако бъда нападната.

Той клати глава, поема дълбоко въздух и бавно отстъпва пред опита ми да разведрия атмосферата.

— Разкажи ми за баща си — казвам аз.

Леката му усмивка моментално изчезва и той поглежда встрани. Не засегнах случайно темата. Просто имам странното усещане, че крие нещо. Когато там, в Канзас, спомена мимоходом, че баща му умира, външно погледнато като че ли това не го вълнуваше много. Обаче той бие толкова път, при това с автобус, за да види баща си, преди да умре, а това означава, че сигурно го обича. Съжалявам, но човек никога не е безразличен, когато някой, когото обича, е мъртъв или умира.

Звучи странно да го кажа аз, която вече не може да плаче.

— Той е добър човек — казва Андрю и продължава да гледа пред себе си.

Имам чувството, че точно в този момент си представя баща си, но всъщност го вижда само в спомените си.

Поглежда ме и сега се усмихва, но тази усмивка не прикрива някаква болка, а по-скоро е предизвикана от хубави отминали случки.

— Вместо да ме заведе на бейзболен мач, баща ми ме заведе на боксова среща.

— О, така ли? — отново се усмихвам. — Разкажи ми.

Отново гледа пред себе си, но топлото изражение на лицето му не го напуска нито за миг.

— Баща ми искаше да сме бойци... Не боксьори, а истински бойци, макар вероятно не би имал нещо против да станем и боксьори. Аз обаче имам предвид бойци по принцип, в живота. Метафорично казано.

Кимам, за да му покажа, че го разбирам.

— Стоях край ринга осемгодишен и гледах като хипнотизиран как двама души се бият помежду си, а през цялото време чувах баща ми да говори до мен, надвиквайки тълпата: — Те не се страхуват от нищо, сине — казваше той. — И всичките им движения са пресметнати. Правят едно движение и то е сполучливо, или не, но научават по нещо от всяко движение, от всяко решение.

Андрю улавя за миг погледа ми, усмивката му изчезва и лицето му приема обичайния си израз.

— Той ми казваше, че истинският боец никога не плаче, никога не позволява тежестта на някой удар да го повали. С изключение на последния удар, неизбежния, но дори и тогава те, бойците, си отиват като мъже.

Аз вече също не се усмихвам. Мога да кажа точно какво става в този момент в главата на Андрю, но и двамата оставаме сериозни. Искам да го попитам дали се чувства добре, защото очевидно не е, но ми се струва, че моментът не е подходящ. Чувствам се странно, защото не го познавам достатъчно добре, за да се ровя в чувствата му.

Не казвам нищо.

— Вероятно ме мислиш за някакъв капут — казва той.

Премигвам от изненада.

— Не — отговарям. — Защо казваш това?

Той веднага прави отстъпление и омаловажава сериозността на въпроса си.

— Ще го видя, преди да хвърли топа — продължава Андрю и използваният от него израз малко ме шокира, — защото така се прави, нали? Така е прието, нещо като да кажеш „наздраве“, когато някой киха, или да попиташ някого как е прекарал уикенда, когато всъщност изобщо не даваш и пукната пара за това.

По дяволите, от къде идва всичко това?

— Човек трябва да живее в настоящето — казва той и аз оставам изумена, без да го показвам. — Не мислиш ли?

Накланя глава на една страна и отново ме поглежда.

Трябва ми малко време, за да се опомня, но дори и тогава не съм сигурна какво да кажа.

— Да живееш в настоящето — повтарям аз думите му, а същевременно мисля за собственото си убеждение, че трябва да се живее в настоящето. — Предполагам, че си прав.

Но продължавам да се питам какъв смисъл влага той в това.

Изправям гърба си в облегалката и повдигам малко глава, за да го погледна по-внимателно. Внезапно изпитвам голямо желание да узная всичко за убежденията му. Да знам всичко за него.

— Какво означава за теб да живееш в настоящето?

Забелязвам, че повдига вежди за миг и изражението му се променя. Изненадан е от сериозността на въпроса ми или от степента на интереса ми към темата. А може би и двете.

Изпъва гърба си и също повдига глава.

— Прекаленото мислене и планиране са глупости — казва той. — Когато мислиш постоянно за миналото, не можеш да се придвижваш напред. Като прекарваш прекалено много време в планиране на бъдещето, ти просто се връщаш назад или оставаш на едно и също място през целия си живот — вглежда се внимателно в мен. — Живей за момента така — казва многозначително, — все едно, че всичко е както трябва, не се натягай, ограничи лошите си спомени и ще стигнеш там, закъдето си тръгнал, много по-бързо и с много по-малко препятствия по пътя.

Настъпва мълчание, защото и двамата се фокусираме върху това, което той току-що каза. Питам се дали неговите мислите са същите като моите. Питам се също, повече отколкото ми се иска да призная, защо, като го гледам, толкова много негови разсъждения вече ме карат да се чувствам така, като че ли се вирам в огледало.

Автобусът се носи тежко по магистралата, винаги шумен и много рядко тих. Обаче след толкова много време, прекарано в него, става по-лесно да забравиш колко неприятности и дискомфорт си изтърпял в сравнение с лукса на леката кола. И когато мислиш повече за положителните аспекти на пътуването с автобус, отколкото за негативните, преставаш да смяташ, че в това изобщо има нещо лошо. До мен стои мъж с красиви зелени очи, красиво, като изсечено от скулптор, лице и красив начин на мислене. Няма такова нещо като неприятно пътуване с автобус, когато си в компанията на нещо красиво.

Не би трябвало да съм тук...

---

[1] Голдилокс — наименование от астрономията, т.е. обитаемата зона. — Б.пр. ↑

[2] Грозното Дърво — уличен жаргон за грозници, т.е. очукани от живота хора, които оцеляват. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Андрю

Не мога да повярвам, че тя повдигна въпроса за баща ми. Не че ме е яд, но съм изненадан, че наистина я интересува. Дори, че изобщо си спомни. Не се впусна във въпроси от сорта какво правя, за да си изкарвам прехраната, за да си направи сметка какви нари печеля, не се закикоти, изчервявайки се, и не ме погледна глупаво, докосвайки татуировките ми, за да ги използва за претекст да ме пипне. Огромен, невероятен обрат. Искам да кажа, че когато просто ти се иска да те изчукат, подобни жестове улесняват нещата, но по някаква причина съм много по-щастлив, че Камрин не го прави.

Кое по дяволите е това момиче?

И защо изобщо мисля за такова нещо?

Тя заспива преди мен с глава, подпряна на прозореца на автобуса. Потискам внезапно обзелото ме желание да я наблюдавам, след като съм забелязал колко нежна и невинна изглежда. Това ме прави много по-първобитен, по-покровителствен.

Перверзникът изглежда престана да я наблюдава, след като ни видя да седим заедно от последната спирка. От мъжка гледна точка той вероятно я вижда като моя „територия“, моя собственост. А това е добре, защото означава, че ще я остави на мира, докато съм наоколо. Ала истината е, че ще бъдем заедно само до Уайоминг и това ужасно ме притеснява. Надявам се, че човекът ще смени автобуса, преди да се разделим с Камрин. От тук до Денвър има още две спирки за почивка. Горещо се надявам Денвър да е последната му спирка, ако ли не, ще го наблюдавам през останалия път до Уайоминг.

Той няма да пътува до Айдахо, защото преди това ще убия този кучи син.

Взирам се сред мрака и тишината на автобуса. Човекът е заспал с глава, подпряна на облегалката на външната седалка. Откъм прозореца до него седи жена, но тя е твърде стара, за да привлече вниманието му.

Харесва ги млади, вероятно истински млади. Направо ми се повдига, като си помисля какво може да е направил на някое друго младо момиче.

Въпреки че по принцип автобусът е шумен заради свиренето на вятъра, който се блъска в метала, мачкащия звук на бързо търкалящите се гуми върху пътя, огромния двигател, който непрекъснато боботи, докато кара купчината желязо да се движи по магистралата, все пак е сравнително тихо. Почти цари спокойствие, доколкото това е възможно при пътуване с автобус.

Слагам си слушалките и включавам МП касетофона, като го оставям само да шуми. Какво да бъде? Какво да бъде? Винаги оставям първата песен да определя настроението. Имам над триста песни в това нещо. Триста различни варианта за настроение. Мисля обаче, че МПЗ-ката ми е пристрастен, защото първата песен почти винаги е между „Dust in the Wind“ на Канзас, „Going to California“ на Лед Цепелин или нещо на Ийгълс.

Чакам, не поглеждам в списъка. Все едно е някаква игра за отгатване и не искам да играя нечестно. Аха, добър избор „Dream On“ на Аеросмит. Облягам назад глава и затварям очи, без да разбере веднага, че натискам леко с пръст бутона, за да намаля силата на звука. Защото не искам да събудя Камрин. Отварям очи и виждам как стиска сака си много силно, дори и след като спи дълбоко. Чудя се какво ли може да има вътре и дали е нещо, което би могло да ми разкрие истината за нея.

Но това няма значение. След Уайоминг няма да я познавам, а и тя вероятно няма дори да си спомня името ми. Обаче знам, че така е по-добре. Имам твърде много багаж и дори като приятел не е нужно да поема от него в скута си. Не бих го пожелал на никого.

Тихото, мелодично, провлачено пеене на Стивън Тайлър ме унася в полусън. Само го изчаквам да издаде онзи писък накрая и след това заспивам.

— Стегни се, приятел — чувам да казва някакъв глас.

Нещо натиска рамото ми. Събуждам се — пред мен е Камрин, която ме отблъсква от себе си с малките си ръце. Става ми смешно,

като виждам съненото ѝ лице и мъчителното ѝ усилие да ме избута, но съм доста тежък, за да успее напълно.

— Съжалявам — казвам аз и продължавам да се опитвам да дойда на себе си.

Повдигам се объркан и усещам отзад врата си твърд като дърво. Наистина не съм имал намерение да облягам главата си върху ръката ѝ, но и не съм толкова покрусен от това, а тя се преструва, че е. Напълно сигурен съм, че се преструва. Полага големи старания да не се засмее.

Нека ѝ помогна малко.

Усмиввам ѝ се.

— Мислиш, че е смешно? — казва тя и ме гледа с полуотворена уста и хубава, макар и разрошена главичка.

— Да, наистина мисля, че е смешно — казвам аз, усмиввам се още по-широко и най-после виждам и усмивка и на нейното лице. — Но наистина съжалявам. Съвсем сериозно.

Тя присвива едното си око и ми хвърля пронизващ поглед, за да разбере дали съм искрен, което също много ѝ отива.

Извърщам очи, слагам ръце под главата си, за да се протегна, а това ме кара да се прозина.

— Пфу! — казва тя и това възклицание изобщо не ме изненадва. — Дъхът ти мирише на задник.

— Мамка му, момиче, откъде пък знаеш на какво мирише един задник — казвам през смях.

Това я кара да замълчи. Пак се засмивам и ровя в сака, след като оставям МПЗ-ката вътре. Отварям капачката на пастата за зъби, слагам малко паста на езика си, движа го насам-натам старателно в устата и после преглъщам. Разбира се, Камрин ме наблюдава как правя всичко това с отвращение, но точно това беше и целта ми.

Останалите, в автобуса изглежда са се събудили преди мен. Изненадан съм, че съм спал толкова дълго, без да се събудя най-малко три пъти, за да потърся друга удобна поза.

Часовникът ми показва 9:02 сутринта.

— Между другото, къде се намираме? — питам аз и поглеждам през големия прозорец до Камрин, за да потърся някакви крайпътни табели.

— На около четири часа от Денвър — отвръща тя. — Шофьорът току-що обяви, че до десет минути ще спрем за почивка.

— Добре — казвам и протягам крака в пространството между седалките. — Имам нужда да се поразтъпча. Целият съм се вдървил.

Улавям я, че се хили, но се обръща с лице към прозореца. Целият съм се вдървил. Аха, и тя има мръсно подсъзнание. Отново се усмихвам, замисляйки се върху това.

Следващата спирка за почивка не е много по-различна от предишните с поредицата бензиностанции от двете страни на магистралата и две закусвални. Не мога да повярвам, че това момиче всъщност ме накара да се колебая дали да вляза в някоя, както обикновено бих сторил преди, без изобщо да се замисля. Не мога да кажа дали това е, защото искам да ѝ докажа, че предпочитам да ям по-добра храна, ако имам избор, или защото знам, че ще ми се развика.

Я почакай малко, дявол да го вземе. Кой контролира положението тук?

Очевидно тя, мамка му.

Изнизваме се от автобуса, Камрин е пред мен. След като обикаля предницата на автобуса, спира, извъръща се назад скръстила ръце и ме поглежда, свивайки устни.

— Щом като си толкова хитра — казвам аз и си признавам, че звуча като някой третокласник, — хайде да видим дали ще намериш нещо здравословно за ядене в някое от тези заведения, което да няма вкус на гума, натопена в лайно.

Тя леко се подсмивва.

— Какви ги говориш? — казва Кам и приема предизвикателството.

Следвам я в грамадния универсален магазин и тя първо се отправя към хладилниците с разхладителни напитки. Като онова русокосо маце от шоуто с игрите (не знам точно кое, защото не гледам такива работи, но всеки познава русокосото маце) Камрин сочи с ръце вратите на хладилника, като че ли ми разкрива за първи път света на плодовите сокове и бутилираната вода.

— Можем да започнем с разнообразие от сокове, както сам можеш да се увериш — казва тя с подходящ за шоуто глас. — Всеки от тези е по-добър от содата. Избери си.

— Мразя сок.

— Не се прави на дете. Имаш богат избор. Сигурна съм, че можеш да намериш нещо, което да ти понася.

Отстъпва две крачки назад, за да мога да видя дузините овкусени бутилирани води, изложени на показ зад вратата.

— А има и вода — казва тя, — но просто не мога да си те представя да посръбваш от бутилка с вода.

— Не, прекалено промиващо е.

Наистина не си падам по бутилираната вода, но играта, която играем, ми харесва.

Тя се усмихва, но се опитва да остане сериозна.

Сбърчвам нос насреща ѝ, свивам устни и поглеждам ту нея, ту хладилника със соковете. Накрая въздъхвам тежко, пристъпвам по-близо и шаря с очи по различните видове и вкусове и се чудя защо има толкова много сокове от ягоди и киви, а и смесени от същите плодове. Мразя и двете.

Накрая отварям една стъклена врата и се спирам на чист портокалов сок.

Тя неправо премигва.

— Защо? — питам и продължавам да държа вратата отворена.

— Портокаловият сок не върви много с храна.

Изпуктявам и я поглеждам, без да мигам.

— Тъкмо си избрах нещо и ти ми казваш, че не струва.

Иска ми се да се засмея, но се опитвам да я накарам да се чувства виновна.

И мисля, че успявам.

Тя се намръщва.

— Ами това е... по-скоро бърз начин за приемане на витамин С. Само те кара да се чувстваш по-жаден.

Изглежда така, като че ли е притеснена, че ме е обидила, и това ми прави много странно впечатление. Усмихвам ѝ се само за да видя пак усмивката ѝ.

Тя пък ми се усмихва като самия дявол.

О, бива си я...

ДЕСЕТ

Камрин

Най-после минаваме бързо покрай Денвър и се приближаваме още повече до крайната спирка на Андрю в Уайоминг. Не мога да лъжа и да твърдя, че това не ме притеснява. Андрю беше прав, когато каза, че е опасно да пътувам сама. Просто се опитвам да разбера защо този факт не ме вълнуваше много, преди да го срещна. Може би се чувствам някак в безопасност в неговата компания, защото той изглежда така, като че ли е в състояние да разбие няколко челюсти, без изобщо да се изпоти. По дяволите, първо на първо, може би не трябваше да разговарям с него, определено не трябваше да му позволявам да седне до мен, защото сега май се оказва, че съм свикнала с него. След като пристигнем в Уайоминг и пътищата ни се разделят, ще трябва пак да зяпам през прозореца как светът минава покрай мен и да не знам накъде ще се отправя по-нататък.

— Имаш ли си приятелка? — питам само колкото да водим някакъв разговор и да не мисля, че след няколко часа ще съм отново сама.

Трапчинките на Андрю се появяват.

— Защо искаш да знаеш?

Вдигам нагоре очи.

— Не се ласкай, просто питам, ако не искаш...

— Не — отвърща той. — Добре ми е сам.

Поглежда ме, усмихва се, изчаква, а на мен ми трябва секунда, за да разбера какво чака.

Соча нервно към себе си и ми се иска да не бях засягала толкова лична тема.

— Аз ли? Не, вече не — почувствала се по-уверена, добавям: — На мен също ми е добре сама и искам да си остана така. За около... завинаги.

Трябваше просто да се задоволя само с това „добре ми е сама“, вместо да напускам безопасната зона и да се разкривам по този начин.

Разбира се, Андрю веднага го забелязва. Имам чувството, че е от онези, които никога не пропускат, когато някой каже нещо, за което после съжалява. Възползва се от това.

— Ще го имам предвид — казва той и се ухилва.

Благодарна съм, че не се опита да узнае нещо повече.

Отпуска глава върху облегалката и за кратко барабани с пръсти върху дънките си. Скришом поглеждам мускулестите му, загорели ръце и се опитвам веднъж завинаги да разбера какви са татуировките по тях, но както обикновено те са скрити под ръкавите на тениската му. Малко по-рано зърнах част от тази от дясната му страна, когато той се протегна, за да завърже връзките на обувката си. Мисля, че е някакво дърво. Не мога да твърдя със сигурност какво представлява тази на ръката му откъм мен, но има пера. Всички татуировки, които съм виждала досега, са безцветни.

— Любопитно ли ти е? — казва той и аз трепвам. Не мислех, че ме видя да ги разучавам.

— Предполагам.

Да, всъщност много ми е любопитно.

Андрю се надига в седалката и издърпва ръкава на лявата си ръка над татуировката. Разкрива птица феникс с дълга разперена опашка и красиви пера, която стига само на два сантиметра от мястото, където свършва ръкавът. Обаче останалата част на тялото ѝ е като скелет, което ѝ предава „по-мъжествен“ вид.

— Направо е страхотна.

— Благодаря. Тази я имам от една година — казва той и смъква ръкава си. — А тази — извърта се и издърпва другия ръкав (първо забелязвам ясно очерталите се мускули под тениската) — е моето чепато дърво с хралупа — падам си по зловещо изглеждащи дървета... Обаче ако се вгледаш по-отблизо — навеждам се по-близо и се вирам там, където сочи пръстът му върху ствола на дървото, — това е моят шевролет камаро, модел 1969. Всъщност колата е на баща ми, но тъй като той умира, предполагам, че ще трябва да я задържа.

Извърща глава и гледа пред себе си.

Ето го пак мъничкото пламъче, изразяващо мъка, което той старателно криеше преди, когато говореше за баща си. Мъчно му е

много повече, отколкото показва, и това ми къса сърцето. Не мога да си представя майка ми или баща ми на смъртно легло, а аз да седя в автобус на Грейхаунд и да пътувам, за да ги видя за последен път. Гледам го внимателно отстрани и наистина ми се иска да кажа нещо, за да го успокоя, но не мисля, че ще мога. По някаква причина чувствам, че не бива да се меся или поне да не засягам тази тема.

— Имам още две други — продължава той и отново ме поглежда, като пак отпуска глава върху облегалката. — Една малка тук — обръща дясната си китка, за да ми покаже обикновена, черна звезда по средата. Изненадана съм, че не съм я забелязала по-рано — и една голяма отляво на ребрата.

— Тя каква е? Колко е голяма?

Искрящите му зелени очи проблясват и той топло се усмихва, като надига глава, за да ме види.

— Доста е голяма.

Виждам ръцете му да се раздвижват, като че ли се кани да повдигне тениската, но се отказва.

— Това е само една жена. Не е нещо, заради което си заслужава да се разголям в автобус.

Сега пък ми се иска повече от всякога да видя как изглежда, тъкмо защото не иска да ми я покаже.

— Жена, която познаваш? — питам.

Продължавам да го оглеждам от тук от там с мисълта, че може да промени решението си и да повдигне тениската, но той така и не го прави.

Клати глава.

— А, ами, нищо подобно. Това е Евридика^[1].

Махва с ръка като да покаже, че не са нужни повече обяснения.

Името ми звучи като нещо древно, може би гръцко, и е смъртно познато, но не мога да се сетя.

Кимам.

— Боли ли?

Той се усмихва.

— Малко. Всъщност боли най-много върху ребрата, там наистина боли.

— Викаше ли? — питам аз и се усмихвам.

Той се засмива.

— Не, не виках, но можеше и да викам, ако бях решил да е съвсем малко по-голяма. Отне общо около шестнайсет часа.

Премигвам изумена.

— Ау, седял си там цели шестнайсет часа?

След като водихме толкова подробен разговор за тази татуировка, не можах да разбера защо просто не ми я покаже. Може пък да не изглежда толкова страхотно и художникът да е оплескал работата.

— Не наведнъж — отвърща той. — Направихме ги в продължение на няколко дена. Бих те попитал дали имаш някакви татуировки, но нещо ми подсказва, че нямаш — казва Андрю и многозначително се усмихва.

— И ще се окажеш прав — отвърщам и леко се изчервявам. — Не че изобщо не съм мислила да си направя — вдигам едната си китка и я обхващам с палеца и средния си пръст. — Мислех да си сложа нещо тук, например надпис „свобода“ или нето на латински, но очевидно не съм се замисляла за това много сериозно.

Усмихвам се и леко изпъшквам от смущение. Това, че разговарям за татуировки с мъж, който явно знае за тях много повече от мен, може да се окаже малко опасно.

Когато се каня да сложа ръката си обратно върху облегалката, пръстите на Андрю се сключват около нея. Това ме изумява за миг и дори по тялото ми преминава странна тръпка, но тя бързо отминава, когато той започва небрежно да говори:

— Татуировка върху китката на момиче може да стои много елегантно и женствено — прокарва върха на пръста си от вътрешната страна на китката ми, за да покаже, къде трябва да бъде. Леко потрепервам. — Нещо на латински е много хитро, ето точно тук ще изглежда много хубаво — след това внимателно пуска ръката ми върху облегалката. — Очаквах да кажеш, че никога не би си направила татуировка — казва през смях, вдига крак и подпира прасеца си върху коляното; преплита пръсти и се изтяга по-удобно върху седалката.

Започва бързо да се стъмва. Слънцето едва-едва наднича над пейзажа и облива всичко в бледо оранжево, розово и червено.

— Предполагам, че не съм предвидим човек — казвам аз и му се усмихвам.

— Да, мисля, че не си — отвърща той също усмихнат, а после гледа замислен пред себе си.

На следващия ден Андрю ме събужда някъде след два следобед на автогарата в Шайен, Уайоминг. Усещам пръстите му да ме ръгат в ребрата.

— Пристигнахме — казва той, а аз отварям най-последно очи и повдигам главата си от прозореца.

Знам, че дъхът ми е ужасен, защото устата ми е пресъхнала, и извързвам глава от него, когато се прозявам.

Автобусът изскърцва със спирачките и спира на автогарата и както винаги пътниците се измъкват от седалките и започват да свалят чантите и саковете си от багажника над главите им. Продължавам да седя на мястото си, чувствам се малко паникьосана и гледам внимателно към Андрю. Буквално усещам как е на път да ме връхлети лек пристъп на страх. Знаех, че това време ще настъпи, че Андрю ще си тръгне и аз ще бъда отново сама, но не очаквах, че ще се почувствам като уплашено момиченце, оставено съвсем само на този свят, без някой, който да се грижи за него.

Малта му! Мамка му! Мамка му!

Дори не мога да повярвам, че си позволих да стигна дотам, че да ми е приятно с него, а в резултат вече да не мога да пренебрегвам страха.

Страхувам се да съм сама.

— Идваш ли? — пита той, поглежда ме, застанат прав на пътеката, и ми подава ръка.

Усмивка ми се мило, оставил настрана всякакви остроумни забележки и шегички за моя сметка, защото в края на краищата с него се виждаме за последен път. Не сме любовници или нещо също толкова откачено, но става нещо странно, когато прекараш няколко дена в автобус с непознат, опознал си го и компанията му ти е била приятна. А когато той не е много по-различен от теб и двамата го съзнавате, без обаче да си кажете защо ви е обзела тъга, това прави неизбежната раздяла още по-трудна.

Обаче аз не мога да му го кажа. Глупаво е. Сама се поставих в такова положение и имам намерение да го преодоля, независимо къде по света ще ме отведе това.

Отвърщам на усмивката му и слагам ръката си в неговата. И през целия път по пътеката между редовете той върви пред мен и продължава предпазливо да държи пръстите ми в ръката си. А аз усещам топлина от докосването му, вкопчвам се мислено в нея, колкото е възможно по-дълго, може би за да бъде по-самоуверена, когато отново остана сама.

— Е, Камрин... — поглежда ме така, като че ли иска да си спомни фамилното ми име.

— Бенет — отвръщам с усмивка и отстъпвам от правилото си.

— Е, Камрин Бенет, за мен беше удоволствие да се запозная с теб по пътя за никъде — той нагласява презрамката на сака върху рамото си, а после бръква с две ръце в джобовете на дънките. Мускулите на ръцете му се втвърдяват. — Надявам се да намериш това, което търсиш.

Опитвам се да се усмихна и успявам, но знам, че излезе нещо средно между усмивка и мръщене.

Нагласявам презрамката на чантичката си на едното рамо и ремъка на сака на другото, а след това провисвам ръце.

— На мен също ми беше приятно да се запозная с теб, Андрю Париш — казвам аз, макар че не ми се иска да го кажа. Искам той да продължи да пътува с мен още малко по-нататък. — Направи ми една услуга, ако нямаш нищо против.

Предизвиквам любопитството му и той леко извива брадичка на една страна.

— Добре. Каква услуга? Сексуална ли е?

Трапчинките му стават по-дълбоки, когато се появява дяволски красивата му усмивка.

И аз се усмихвам за миг и поглеждам надолу, защото силно се изчервявам, но после това преминава, защото молбата наистина не е лесно изпълнима. Изражението ми става по-меко и аз го поглеждам с искрено съчувствие.

— Ако баща ти не е вече жив — започвам и неговото изражение веднага се променя, — поплачи си, става ли? Едно от най-лошите усещания на света е да не можеш да заплачеш и след време то... кара нещата да стават още по-мрачни.

Той се вглежда продължително в мен, без да каже нищо, а после кимва и дълбоко в очите му забелязвам малка усмивка на

благодарност. Протягам ръка за довиждане и той прави същото, но задържа ръката ми миг повече от обичайното, а после ме придърпва към себе си и ме прегръща. Аз също силно го прегръщам и ми се иска да му кажа, че съм уплашена, че ме оставя сама, но знам, че не мога.

Стегни се, Камрин!

Той се отдръпва, кима ми за последен път с тази усмивка, която толкова бързо започнах да харесвам, отдалечава се и излиза от автогарата. Аз оставам на мястото си като че ли цяла вечност, неспособна да помръдна. Виждам го как се качва в едно такси и продължавам да наблюдавам, докато таксито се отдалечава и изчезва от погледа ми.

Отново съм сама. На повече от хиляда мили от дома. Нямам посока, нямам причина, нямам друга цел, освен да намеря себе си по време на това пътуване. Никога не съм си представяла, че ще се реша да го започна. И ме е страх. Обаче трябва да го направя. Трябва, защото имам нужда от това време да бъда сама, далеч от всичко там, у дома, което в крайна сметка ме доведе тук.

Най-накрая отново се съвземам и се отдалечавам от високите витрини, за да си намеря място. Има четири часа престой, преди да се кача на следващия автобус за Айдахо, така че ще трябва да се възползвам от свободното време.

Първо се отправям към автоматите. Пускам пари в процепа и възнамерявам да натисна Е4, за да получа шоколад с овесени ядки... най-близкото до нещо здравословно в целия автомат, но после пръстът ми прави обратен завои и натиска Д4. На дъното се появява вафла, пълна с много захар и шоколад, от която ужасно се пълнее. Вземам щастлива вредната храна и отивам при автомата за сода, като подминавам този преди него, в който има бутилирана вода и сокове, и си вземам газирано питие, развалящо зъбите и надуващо стомаха.

Андрю щеше да се почувства много горд.

Дяволите да те вземат! Престани да мислиш за Андрю!

Вземам нездравословната си храна, намирам свободно място и започвам да чакам.

Четиричасовият престой се проточва до шест часа. По озвучителната уредба съобщават, че моят автобус се бави поради техническа повреда. Из автогарата се понасят възгласи на разочарование.

Страхотно. Направо страхотно. Задържана съм на една автогара по средата на нищото и не бих могла да изкарам тук цялата нощ, опитвайки се да поспя, свита като зародиш, върху твърдата пластмасова седалка, която не е удобна дори за седене.

Или просто бих могла да продължа и да си купя билет за автобус за някъде другаде.

Точно така. Проблемът е решен!

Ще ми се да се бях сетила за това по-рано и да си спестя шестте часа, които вече пропилях тук. Вероятно се бях заблудила от мисълта, че действително трябва да измина целия път до шибаното Айдахо, само защото вече съм платила билета дотам.

Грабвам сака и чантичката си от съседната седалка, нарамвам ги, докато си проправям път из автогарата, като минавам покрай недоволните пътници, които очевидно нямат избор като мен, и се отправям към гишето за билети.

— Затваряме, госпожице — казва служителката отсреща.

— Почакайте, моля ви — казвам аз и слагам отчаяна ръце върху бюрото. — Трябва да взема билет за някъде другаде. Моля ви, ще ми направите огромна услуга!

Възрастната жена с червеникава, остра коса сбърчва нос и като че ли дъвче вътрешната страна на бузата си. Въздъхва и натиска няколко пъти клавиатурата на компютъра си.

— О, благодаря ви! — викам аз. — Страхотна сте! Благодаря!

Тя вдига с недоумение очи.

Слагам чантичката си върху бюрото и трескаво започвам да търся малкия си портфейл.

— За къде пътувате? — пита тя.

О, страхотно, пак този въпрос за милион долара. Оглеждам бюрото за някакви други „знаци“ като онези печени картофи на автогарата в Северна Каролина, но не виждам нищо, което да привлече вниманието ми.

Възрастната жена започва вече да губи търпение и това ме кара да мисля още по-припряно, за да взема решение.

— Госпожице? — пита тя и тежко въздъхва. Поглежда към часовника на стената. — Работното ми време свърши още преди петнадесет минути. Наистина искам да се прибера навреме за вечеря.

— Да, съжалявам — вадя кредитната си карта от портфейла и ѝ я подавам. — Тексас — казвам първоначално само пробно, но после чувствам, че ми звучи съвсем приемливо. — Да, където и да е в Тексас, ще бъде чудесно.

Жената в почуда повдига рошавите си, червеникави вежди.

— Не знаете къде отивате, така ли?

Кимам енергично.

— Ами да. Искам просто да кажа, че ще взема всеки автобус за Тексас, който потегля най-рано — усмихвам ѝ се с надеждата, че тя ще повярва на тези глупости и няма да види в тях нещо подозрително. — Стоя тук цели шест часа. Надявам се да ме разбирате.

Тя гледа дълго право в мен и това ме кара да се разтреперя, но после взема кредитната ми карта и отново започва да трака по клавиатурата.

— Следващият автобус за Тексас заминава след един час.

— Страхотно! Него ще взема! — казвам аз, преди тя да има възможност да ми каже за къде точно в Тексас.

Това няма значение. А и тя толкова бърза да се прибере вкъщи, че и за нея няма значение. След като мен не ме е грижа, нея още пък по-малко.

Получавам съвсем новия си билет, пъхвам го в чантичката си редом със стария, а гишето се затваря зад мен в 9:05 вечерта и аз усещам леко облекчение. Връщам се обратно на мястото си, бъркам в чантичката за мобифона си и го изваждам, за да проверя дата съм пропусната някакво обаждане или съобщение. Майка ми се беше обаждала два пъти и на двата пъти беше оставила съобщение в гласовата поща, но пак нямаше обаждане от Натали.

— Къде си, дете? — пита майка ми от другия кран на линията, когато ѝ се обаждам. — Опитах се да позвъня на Натали, за да разбере дали не си останала при нея, но не мога да се свържа. Добре ли си?

— Да, мамо, добре съм — ходя напред-назад пред стола с мобифона, долепен до дясното ми ухо. — Реших да отида да видя приятелката си Ана във Вирджиния. Ще остана тук известно време заедно с нея, но съм добре.

— Ама Камрин, какво ще стане с работата ти? — усещам, че е разочарована, особено след като нейната приятелка ми даде

възможност и ме взе на работа. — Мат каза, че си работила една седмица и после нито си се появявала, нито си се обаждала.

— Знам, мамо, и наистина съжалявам, но тази работа просто не беше за мен.

— Да, обаче най-малкото, което би могла да направиш, е да проявиш любезност и да й кажеш... да дадеш двуседмично предизвестие или нещо подобно, Камрин.

Чувствам се ужасно от постъпката си и обикновено не бих направила нещо толкова безразсъдно, но за нещастие ситуацията го наложи.

— Права си — съгласявам се, — и когато се върна, лично ще се обадя на госпожа Филипс и ще и се извиня.

— Ама това не е типично за теб — казва тя и аз започвам да се тревожа, че се приближава твърде много до причините, които наистина са ме накарали да замина, както и до отказа ми да отида с нея. — А и да тръгнеш ей така за Вирджиния, без да ми се обадиш или поне да оставиш бележка. Сигурна ли си че си добре?

— Да, добре съм. Престани да се безпокоиш, моля те. Скоро пак ще ти се обадя, но сега трябва да тръгвам.

На нея не и се иска да прекъснем разговора. Усещам го по това как въздъхва тежко по телефона, но се примирява.

— Добре, бъди внимателна, обичам те.

— И аз те обичам, мамо.

Проверявам още веднъж мобифона си с надеждата Натали да ми е изпратила съобщение, но не го намирам. Връщам се назад няколко дена, макар да знам много добре, че ако имаше някакви непрочетени съобщения, щеше да има малко червено кръгче на иконката, което да ми подсказе.

Преустановявам прегледа на съобщенията, без да си давам сметка, че докато го правя, се появява името на Иън и сърцето ми замръзва в гърдите. Спирам точно там и прекарвам палец върху името му, за да прочета разговорите ни, малко преди той да умре, но не мога.

Пъхвам ядосана мобифона обратно в чантичката.

---

[1] Евридика — любимата на Орфей. — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Сега се сещам за друга причина, заради която не обичам сода: кара ме да ходя по малка нужда. Мисълта да стоя затворена в този автобус само с една мъничка като кибритена кутийка тоалетна в дъното, ме отправя директно към тоалетните на автогарата. По пътя хвърлям наполовина изпитата сода в кофата за боклук.

Подминавам първите три кабинни, защото са отвратителни. Затварям се в четвъртата и окачвам чантичката и сака си на куката върху боядисаната в синьо врата. Разстилам солиден пласт тоалетна хартия върху седалката, за да не прихвана нещо, бързо си свършвам работата и сега идва стратегическата част. С един крак, подпрян върху тоалетната седалка, за да попреча да се задейства автоматично пускането на водата заради сензора, закопчавам копчето на дънките си, вземам багажа си от куката и после отварям вратата, всичкото това все с подпрян неудобно крак назад.

После бързо изскачам навън, миг преди да бликне водата.

Виновни са „Ловци на митове“^[1]. Чувствах се покрусена в продължение на месеци след епизода, в който показвах как тоалетната чиния те пръска с невидими микроби, когато потече водата.

Флуоресцентните лампи в тоалетната са по-мижави от тези в чакалнята. Една мъждука точно над мен. В ъгъла два паяка са се сгушили зад паяжини с оплетени в тях мъртви насекоми. Тук смърди. Заставам пред едно огледало и търся сухо място на плота да си оставя чантите, след което си измивам ръцете. Страхотно, няма книжни салфетки. Единственият начин да си изсуша ръцете е чрез отвратителната духалка на стената, която всъщност никога нищо не изсушава, а само разпръсква водата наоколо. Започвам да си трия ръцете една в друга, но без да искам, натискам голямото сребристо копче на сешоара за ръце и той рева. Премигвам. Мразя този звук.

Докато се преструвам, че си суша ръцете (защото знам, че накрая така и така ще си ги избърша в дънките), забелязвам в огледалата

движеща се зад мен сянка. Обръщам се и в същото време духалката се изключва. В тоалетната отново се възцарява тишина.

На входа на тоалетната стои мъж и ме гледа.

Сърцето ми подскача, а гърлото ми пресъхва.

— Това е дамската тоалетна.

Поглеждам към багажа си на плота. Имам ли оръжие? Ами, да, сложих там един нож, въпреки че от него едва ли ще имам полза, след като е на няколко крачки от мен в затворения с цип сак.

— Съжалявам, помислих, че е мъжката тоалетна.

Добре, приемам извинението, а сега, ако обичаш, разкарай се от тук.

Мъжът, обут в мръсни, стари маратонки и избелели дънки със следи от боя по крачолите, продължава да стои там. Това не е добре. Ако наистина по случайност беше дошъл тук, щеше да изглежда по-притеснен и вече щеше да се е обърнал и да си е отишъл.

Отивам при багажа си върху плота и забелязвам с крайчеца на окото, че той прави няколко крачки към мен.

— Аз... не исках да ви изплаша — казва той.

Отварям сака и бъркам вътре за ножа, като същевременно се опитвам да не го изпускам от очи.

— Видях ви в автобуса — казва той и продължава да се приближава. — Името ми е Робърт.

Извързвам глава, за да съм с лице срещу него.

— Вижте, вие не би трябвало да сте тук. Това не е най-подходящото място за разговори и ви предлагам да си вървите. Веднага.

Най-после напипвам очертанията на ножа и го сграбчвам, като продължавам да крия ръката си в сака. Пръстите ми притискат тънкия метал, за да освободят острието от дръжката.

Мъжът спира на около два метра от мен и се усмихва. Черната му коса е мазна и сресана назад. Да, сега си го спомням, беше при всяка смяна на автобус с мен още от Тенеси.

О, господи, през цялото време ли ме е наблюдавал?

Изваждам ножа от сака и го стискам в юмрука си, готова да го използвам, като му давам да разбере, че няма да се колебая.

Той само се усмихва. Това също ме плаши.

Сърцето ми се блъска в ребрата.

— Веднага се махай — казвам и скърцам със зъби. — Кълна се, че ще те разпоря като прасе.

— Няма да те нараня — казва той и зловещо се усмихва — Ще ти платя... доста... ако просто ми духаш. Това е всичко, което искам. Ще си тръгнеш от тоалетната с петстотин долара по-богата, а аз ще разкарам този образ от главата си. И двамата ще спечелим по нещо от това.

Започвам да пицця колкото ми глас държи, когато изведнъж забелязвам друга тъмна сянка. Андрю връхлита върху мъжа и отхвърля тялото му на цели две крачки върху дългия плот. Гърбът му се удря в едно от огледалата. То изпращява и наоколо се посипва дъжд от стъкла. Отскачам назад и пицця, опряла гръб в сешоара за ръце и той се задейства. В същото време изпускам ножа. Виждам го на пода, но съм твърде уплашена, за да се помръдна точно в този момент и да го вдигна.

От това, което е останало от огледалото, се стичат капки кръв, когато Андрю хваща мъжа за яката на ризата и го смъква от плота. Дръпва назад другата си ръка и забива юмрук в лицето му. Чувам ужасно пращане. И кръвта рухва от носа му. Андрю продължава да го засипва с удари, докато човекът не може повече да държи главата си изправена и тя започва да подскача и да се клати като пияна на раменете му. Обаче Андрю не спира до тук, сграбчва с две ръце мъжа за раменете и два пъти здраво блъсва гърба му в покритата с плочки стена.

Онзи изгубва съзнание.

Андрю го пуска и тялото на мъжа рухва на пода. Чувам как главата му се удря в плочите. Андрю продължава да стои надвесен над него. Може би чака да види дали той ще се изправи, но в позата му има нещо смущаващо необуздано, докато се взира побеснял в изпадналия в безсъзнание мъж.

Едва си поемам дъх и успявам да кажа:

— Андрю? Добре ли си?

Той сякаш се опомня и рязко извъръща глава към мен.

— Какво?

Разтърсва глава и присвива недоумяващ очи. Приближава се.

— Дали съм добре? Що за въпрос е това? — сграбчва ме за раменете и се взира в мен. — А ти добре ли си?

Опитвам се да погледна встрани, защото не мога да издържа на втрещения му поглед, но главата му следва моята и той ме разтърсва, за да ме накара да го погледна.

— Ами, да... добре съм — казвам накрая. — Благодарение на теб.

Андрю ме придръпва към твърдите си като камък гърди и ме прегръща толкова силно, че направо ще ме умори.

— Трябва да повикаме ченгетата — казва той и се отдръпва.

Кимам, а той ме хваща за ръка и ме повлича навън от тоалетната по слабо осветения коридор.

Докато ченгетата дойдат, мъжът е изчезнал.

С Андрю се съгласяваме, че вероятно се е измъкнал веднага, след като излязохме. Ще трябва да се е изнизал зад гърбовете ни, докато Андрю говореше по телефона. Описахме мъжа на ченгетата и им разказахме какво се беше случило. Ченгетата похвалиха малко разсеяно Андрю, че се е намесил, но той като че ли искаше колкото може по-скоро да приключи разговора с тях.

Новият ми автобус за Тексас беше заминал преди десет минути и аз отново останах закотвена в Уайоминг.

— Мислех, че отиваш в Айдахо? — рече Андрю.

Бях се изпуснала да кажа, че „автобусът за Тексас“ току-що замина без мен.

Прехапвам леко долната си устна и кръстосвам крак върху крак. Седим близо до входните стъклени врати на автогарата и наблюдаваме как пътниците влизат и излизат през тях.

— Ами сега пък ще пътувам за Тексас — е единственото, което казвам, макар да разбирам, че съм „хваната“ и имам чувството, че много скоро ще трябва да кажа част от истината. — Мислех, че замина с такси? — питам аз, като се опитвам да отклоня темата.

— Така беше — отвръща той, — но не насочвай разговора към мен, Камрин. Защо вече не пътуваш за Айдахо?

Въздъхвам. Знам, че ще продължи да ме разпитва, докато не му кажа, и затова преставам да се съпротивлявам.

— Всъщност нямам сестра в Айдахо — признавам. — Просто пътувам. Нищо повече, наистина.

Чувам го да въздиша сърдито до мен.

— Винаги има нещо повече. Избягала ли си?

Накрая го поглеждам.

— Не, не съм избягала, поне не в смисъл като непълнолетна.

— А в какъв смисъл?

Свивам рамене.

— Просто трябваше да се махна от къщи за известно време.

— Значи си избягала от къщи?

Изпускам рязко въздух и поглеждам право в напрегнатите му, зелени очи, които ме пронизват.

— Не съм избягала, просто трябваше да се махна.

— Значи сама си скочила в автобуса, така ли?

— Да — започвам да се дразня от този разпит.

— Трябва да ми кажеш повече — не се отказва той.

— Виж какво, дори нямаш представа колко много съм ти благодарна за това, което направи. Но не мисля, че като си ме спасил, имаш правото да те посвещавам в моите работи.

Изражението на лицето му показва, че се чувства леко обиден.

Веднага съжалявам, но това е истината: не съм длъжна да му казвам каквото и да било.

Той се отказва и гледа пред себе си, подпрял единия си прасец върху коляното на другия си крак.

— Видях това лайно да те наблюдава от момента, в който се качих в автобуса в Канзас — разкрива ми Андрю и моментално привлича вниманието ми. — Ти не го виждаше, но аз го видях и затова започнах да го наблюдавам — той продължава да не ме гледа, но аз пък гледам отстрани право в него, докато ми обяснява. — Видях го да се качва в такси и да заминава преди мен и едва тогава реших, че мога да те оставя тук сама. Но по пътя към болницата изведнъж изпитах лошо предчувствие. Накарах шофьора да ме остави при един ресторант и влязох там да се нахраня. През цялото време не можах да избия това предчувствие от главата си.

— Почакай — прекъсвам го аз, — не си ходил в болницата?

Той ме поглежда.

— Не. Знаех, че ако отида... ако гледам умирация си баща — той отново извърща очи — няма да мога да обръщам повече внимание на лошото предчувствие.

Разбирам и не казвам нищо повече.

— Затова отидох в къщата на баща ми, взех колата му, поразкарах се насам-натам и когато не можах да издържа повече, се върнах тук. Паркирах на улицата, почаках малко и разбира се, дойде такси и онзи се върна.

— Защо не влезе вътре, а остана да чакаш в колата?

Той наведе замислен глава.

— Просто не исках да те изплаша.

— Как би могло това да ме уплаши? — усещам, че леко се усмихвам.

Андрю гледа право в мен и аз забелязвам как отново се появява онзи закачлив, многозначителен поглед.

Вдига ръце с дланите нагоре.

— Хм, как ти се струва странният мъж, с когото си се запознала в автобуса, да се върне след няколко часа и да седне до теб? — повдига вежди. — Това е почти толкова плашещо, колкото онзи мъж, който ти е предложил 500 долара да му духаш, не мислиш ли?

Избухвам в смях.

— Не, мисля, че изобщо не може да става сравнение.

Опитва се да прикрие усмивката си, но се отказва.

— Какво възнамеряваш да правиш, Камрин? — лицето му отново става сериозно и усмивката му изчезва.

Разтърсвам глава.

— Не знам, предполагам, че ще чакам тук, докато пристигне следващият автобус за Тексас, и след това ще се отправя за там.

— Защо Тексас?

— Защо не?

— Сериозно?

Плесвам се с ръце по бедрата.

— Защото още не искам да се прибирам у дома!

— И защо не искаш още да се прибиращ у дома? — пита спокойно той, а после добавя: — Може да се пръснеш от яд, но аз няма да те оставя сама на тази автогара, особено след случилото се.

Скръствам ръце на гърдите и гледам пред себе си.

— Ами тогава предполагам, че ще трябва да стоиш тук дълго, докато се кача на автобуса.

— Не. Това включва да не те оставя да се качиш на друг автобус сама за където и да е. Тексас, шибаното Айдахо. Където и да е. Опасно

е, а виждам, че си умно момиче, затова ето какво ще направим...

Премигвам в продължение на няколко секунди, изумена от внезапната му авторитарна арогантност.

Той продължава:

— Ще чакам с теб тук до сутринта. Това ще ти даде достатъчно време да решиш дали ще ми позволиш да платя билета ти за самолет, с който да се върнеш обратно у дома, или ще се обадиш на някого, който да пристигне тук със самолет, за да те отведе. Изборът е твой.

Гледам го така, като че ли е побъркан.

Очите му ми отвърщат:

— Ами да, напълно съм сериозен.

— Няма да се върна в Северна Каролина.

Андрю скача от стола и застава пред мен.

— Добре, тогава идвам с теб.

Премигвам под втренчения му поглед, безупречно оформените му скули са още по изпъкнали от този ъгъл и от това изражението на лицето му става още по-напрегнато. Усещам в стомаха ми да пропълзват тръпки.

— Това е безумно — казвам през смях, но знам, че той е сериозен и после добавям с още по-голяма безцеремонност: — Ами баща ти?

Той стиска зъби и напрегнатият му поглед става малко отнесен.

Опитва се да извърне очи, но някаква мисъл го дръпва обратно.

— Тогава ела с мен.

Какво? Няма начин...

Сега ме гледа повече с надежда, отколкото решително. Отново сяда до мен на пластмасовата синя седалка.

— Ще продължим да стоим точно тук до сутринта — продължава Андрю, — защото със сигурност няма да тръгнеш с някакъв странен човек от автогарата по тъмно. Така ли е?

Дръпва брадичката си по-далеч от мен и ме поглежда изпитателно.

— Не, няма да тръгна — отвърщам аз, въпреки, че наистина чувствам, че мога да му имам доверие...

Той ме спаси от изнасилване, за бога! И нищо в него не предизвиква у мен същите страхове, които имах, когато Деймън направи почти същото. Не, Деймън имаше нещо по-застрашително в

очите, когато ме гледаше в онази нощ на покрива. В очите на Андрю виждам само загриженост.

Но въпреки това няма да тръгна с него просто ей така.

— Добър отговор — казва той, явно доволен, че съм толкова „умна“, колкото се е надявал.

— Ще чакаме до разсъмване и за да те накарам да се поуспокоиш, ще взема такси, което да ни закара до болницата, вместо да очаквам, че ще се качиш в колата ми.

Кимам, довольна, че се е сетил за това. Не бих казала, че си давам напълно сметка за тази част. Искам да кажа, че вече му имам достатъчно доверие, но сякаш той иска да е сигурен, че му нямам, като че ли ми дава урок по безмълвен, заобиколен начин.

Срам ме е да призная, че изобщо трябва „да ме учи“ на тези неща.

— А после от болницата ще хванем такси обратно дотук и накъдето и да тръгнеш, аз ще дойда с теб — подава ми ръка. — Разбрахме ли се?

За момент се замислям объркана, но същевременно напълно очарована от него. Кимам отначало с нежелание, а после отново, но по-уверено.

— Разбрахме се — казвам и слагам ръката си в неговата.

Честно казано, не съм сигурна, че съм напълно съгласна.

Защо изобщо прави това? Няма ли си свой живот някъде другаде? Със сигурност не се чувства така нещастен у дома си като мен.

Това е откачено! Кой е този човек?

Седим един до друг в продължение на няколко часа на автогарата и не разговаряме за нищо важно, но въпреки това ми е приятна всяка секунда от разговора ни. За това как съм се предала и съм пила сода и тъкмо заради тази моя грешка със содата съм се оказала в тоалетната с онзи мъж. Той се смее, че просто имам слаб пикочен мехур. Говорим си тихо за пътниците, които идват и си отиват, за тези, които изглеждат странно, и онези, които приличат на мъртъвци, защото като че ли са пътували с автобус през цялата седмица и не са могли да се наспят. Поговорихме още малко и за класическия рок, но всеки си остава на същото мнение, както по време на спора, който водихме в автобуса.

Той направо щеше да умре, когато казах, че по всяко време бих предпочела да слушам Пинк пред Ролинг Стоунс. Мисля, че направо го нараних. Слага голямата си ръка на сърцето и отмята назад глава, напълно сломен. Беше много драматично. И смешно. Опитах се да не се засмея, но ми беше трудно, когато забелязах, че зад прекалено строгото си изражение и той се усмихва.

И точно когато слънцето изгря и се канехме да тръгваме с таксито, аз спрях за момент да го погледна. Лек ветреца разроши модерната прическа на кестенявата му коса. Той наклони на една страна глава, усмихна ми се и ми махна да вляза в таксито.

— Идваш нали?

Аз се усмихнах топло и кимнах.

— Разбира се — поех ръката му и се вмъкнах на задната седалка до него.

Осъзнах, когато го погледнах, че не бях се усмихвала и не бях се смяла така от времето преди Иън да умре. Дори Натали не можеше да изкара някаква истинска емоция от мен, а тя упорито се опитваше. Направи какво ли не, за да ми помогне да изляза от депресията, но нищо не можеше изобщо да се сравнява с това, което Андрю успя да стори за толкова кратко време и без дори да се опитва.

---

[1] „Ловци на митове“ — американско телевизионно шоу от 2003 г., в което екип от специалисти тества митове от американски и чужд фолклор — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Андрю

Гърлото ми се свива, когато влизаме в болницата, като че ли отнякъде се появи черна стена и ме погълна. Спирам за секунда на входа и стоя там с тежко отпуснати ръце. В този миг чувствам ръката на Камрин да докосва китката ми.

Поглеждам я. Тя се усмихва така топло, че малко се разтапям. Русата ѝ коса е събрана в разрошена плитка, отметната на една страна, и се спуска свободно над дясното ѝ рамо. Няколко тънки кичура, останали нехванати от ластичната лента, лежат свободно отстрани на лицето. Изпитвам внезапно желание да протегна ръка и да ги отметна леко с пръст, но не го правя. Не мога да сторя такава глупост. Трябва да се освободя от това привличане. Но тя е различна от другите момичета и мисля, че тъкмо затова ми е толкова трудно да го направя. Точно сега не ми е нужно.

— Ще се справиш — казва тя.

Ръката ѝ се смъква от китката ми, когато забелязва, че я гледам. Леко ѝ се усмихвам.

Минаваме през фойето до асансьора и се качваме на третиятаж. С всяка стъпка изпитвам желание да се обърна обратно и да напусна това място. Баща ми не иска да издавам емоции, когато отида там, а точно в този момент съм на път да го сторя. Може би трябва да изляза навън и да ударя няколко дървета, за да се освободя от тях.

Спираме в чакалнята, където няколко души седят около маса със списания за четене.

— Ще те почакам тук — казва Камрин и аз гледам право в нея.

— Защо не дойдеш с мен? — наистина искам да го направи, не знам защо.

Камрин започва да клати глава, за да ми покаже, че не желае.

— Аз... аз не мога да вляза там — казва тя и се вижда, че се чувства неловко. — Наистина, аз... просто не мисля, че е редно.

Протягам ръка, внимателно свалям чантичката ѝ от рамото и я задържам в своята. Лека е, но тя изглежда е смутена от това.

— Всичко е наред — казвам. — Искам да дойдеш с мен.

Защо казвам това?

Тя се заглежда в пода, а после внимателно оглежда чакалнята, преди сините ѝ очи отново да се спрат на мен.

— Добре — казва Камрин и леко кимва.

Чувствам, че се усмихвам и инстинктивно я хващам за ръката. Тя не се дръпва.

Не е нужно да казвам, че се чувствам спокоен с нея, и имам усещането, че тя се радва да ми помогне. Очевидно разбира колко трудно е нещо такова за когото и да било.

Вървим, хванати за ръце, към стаята на баща ми.

Тя стиска моята веднъж и ме поглежда, сякаш за да ме окуражи. После отварям вратата на болничната стая. Една медицинска сестра вдига очи, когато влизаме.

— Аз съм син на господин Париш.

Тя кима със сериозен вид и продължава да донагласява апаратите и тръбичките, прикачени към баща ми. Стаята е типично, скучно стерилно място, с ярко бели стени и покрит с плочи под, така излъскани, че светлините от тавана се отразяват в тях. Чувам непрекъснатото пиукаме от монитора, отчитащ сърдечния ритъм до леглото на баща ми.

Всъщност още не съм го погледнал. Усещам, че се вглеждам във всичко друго в стаята, но не и в него.

Пръстите на Камрин стискат моите.

— Как е той? — питам, но знам, че въпросът ми е глупав. *Той умира, ето как се чувства.* Просто не мога да кажа нищо друго.

Сестрата ме поглежда равнодушно.

— Ту идва, ту губи съзнание, както вероятно вече ви е известно.

Не, всъщност не ми е известно.

— И не е имало никаква промяна, нито добра, нито лоша.

Нагласява една интравенозна система, която се спуска от горната част на сбръчканата му ръка. После заобикаля леглото, взема един бележник от страничната масичка и го слага под мишницата си.

— Някой друг идвал ли е? — питам аз.

Сестрата кима утвърдително.

— През последните няколко дена от семейството непрекъснато го посещават. Някои си тръгнаха преди час, но очаквам пак да се върнат.

Предполагам, че са по-големият ми брат Ейдън и жена му, Мишел. А и по-малкият ми брат, Ашър.

Сестрата се изнизва от стаята.

Камрин ме поглежда и стисва още по-силно ръката ми. Очите ѝ внимателно се усмихват.

— Ще ида да седна ето там и ще те оставя да се видиш с баща си, става ли?

Кимам, макар че всичко, което тя казва, минава през главата ми като мимолетен спомен. Пръстите ѝ бавно пускат моите и тя сяда до стената в един празен пластмасов стол. Поемам дълбоко въздух и облизвам пресъхналите си устни.

Лицето му е подуто. От ноздрите му се спускат тръбички, които го хранят с кислород. Изненадан съм, че още не е на изкуствено дишане, но това не ме обнадеждава много. Наистина не много. Знам, че няма да се почувства по-добре, вече е установено. Това, което е останало от косата му, е обръснато. Говореше се да се опитат да го оперират, но след като баща ми разбра, че това, разбира се, няма да го спаси, се развика:

— Няма да ми режете шибаната глава! Искате да пръсна хиляди долари, за да можете вие, момчета, да накарате тези нафукани доктори да ми отворят проклетия череп ли? Мамка му, момче! — (Беше говорил изрично на Ейдън.) — Ти не си никакъв мъж!

Братята ми и аз бяхме готови да направим всичко, за да го спасим, но тайно от нас той беше подписал някакво „споразумение“, че когато нещата се влошат, никой да няма право да взема тези решения вместо него.

Майка ми уведоми болницата за желанието му дни преди операцията да бъде извършена и им представи юридически оформените документи. Ние бяхме много натъжени, но майка ми е умна и грижовна жена и никой от нас не ѝ се ядоса за това, което беше направила.

Приближавам се по-близо и го оглеждам целия. Ръката ми очевидно разсъждава по свой начин — преди да се усетя се плъзга нагоре до неговата и я хваща. Дори това ми се струва странно. Като че

ли не би трябвало да го правя. Ако беше някой друг, не бих имал проблем да държа ръката му. Обаче това беше моят баща и се чувствам така, сякаш правя нещо, което не би трябвало да правя. Просто чувам гласа му в главата си:

— Недей да хващаш ръката на друг човек, момче. Какво по дяволите става с теб?

Внезапно очите на баща ми се отварят и аз инстинктивно отдръпвам ръката си от неговата.

— Ти ли си, Андрю?

Кимам и продължавам да го гледам.

— Къде е Линда?

— Кой?

— Линда — отговаря той и очите му като че ли не могат да решат дали да продължават да стоя отворени. — Жена ми, Линда. Къде е тя?

Преглъщам трудно и поглеждам към Камрин, която седя, без да се помръдва, и наблюдава.

Отново се обръщам към баща ми:

— Татко, ти и Линда се разведохте миналата година, не помниш ли?

Бледите му очи са като изцъклени от влагата в тях. Това не са сълзи. Просто влага. За миг изглежда като замаян. Премлясква с устни и ги облизва с пресъхналия си език.

— Искаш ли малко вода? — питам аз и се протягам към продълговатата сгъваема масичка на колела, която е отдръпната от леглото му.

На нея има бледорозова кана за вода редом с голяма чаша от дебела пластмаса с капак отгоре и подаваща се по средата сламка.

Баща ми поклаща отрицателно глава.

— Оправи ли госпожица Нина? — пита той.

Отново кимам.

— Да, изглежда страхотно с новата боя и лайстни.

— Добре, добре — казва той и също кима едва-едва с глава.

Започвам да се чувствам неловко и си давам сметка, че това личи от лицето и позата ми. Просто не знам какво да кажа и дали трябва да се опитам да го накарам да пийне малко вода, или пък трябва просто

да седна и да чакам да се върне Ейдън, или Ашър. Предпочитам те да го направят вместо мен. Не ме бива за такива неща.

— Какво е това хубаво създание? — пита той и гледа към стената.

Чудя се как изобщо е забелязал Камрин чак там, но после виждам, че той гледа към нея през високото огледало от другата му страна, което отразява тази част на стаята. Камрин като че ли замръзва на мястото си, но нейната хубава усмивка озарява лицето ѝ. Вдига ръка и му маха за поздрав чрез огледалото.

Въпреки подутия му череп забелязвам по устните на баща ми да заиграва усмивка.

— Това твоята Евридика ли е? — пита той и аз оставам като гръмнат с широко отворени очи.

Надявам се Камрин, да не е чула това, но не виждам как не би могла да го чуе. Баща ми повдига едва-едва ръка и дава знак на Камрин.

Тя става и се приближава, за да застане до мен. Усмивка му се толкова сърдечно, че дори аз съм впечатлен. Държи се естествено. Знам, че е нервна и вероятно се чувства по-неудобно от когато и да било в тази стая с този умиращ човек, когото дори не познава, но въпреки това не губи самообладание.

— Здравейте, господин Париш — казва тя. — Аз съм Камрин Бенет, приятелка на Андрю.

Очите му се спират на мен. Познавам този поглед — сравнява отговора ѝ с изражението на лицето ми, опитвайки се да дешифрира значението на думата „приятелка“.

И тогава изведнъж баща ми прави нещо, което никога не съм го виждал да прави — протяга ми ръка.

Жестът му ме изумява.

Едва когато забелязвам, че Камрин сърдито ме поглежда, за да му отговоря, излизам от вцепенението и нервно поемам ръката му. Държа я дълго и продължавам да се чувствам неловко, а баща ми притваря очи и се унася отново в сън. Отдръпвам ръката си от неговата и усещам как слабостта му стискане престава напълно.

Вратата се отваря и влизат братята ми заедно с жената на Ейдън, Мишел. Отдръпвам се от баща ми тъкмо навреме и повличам Камрин с

мен, без да си давам сметка, че отново държа ръката ѝ, докато забелязвам, че Ейдън свежда очи към преплетените ни пръсти.

— Радвам се, че успя да пристигнеш навреме — казва Ейдън, макар и очевидно малко презрително.

Още го е яд на мен, че не взех самолет, за да дойда тук по-скоро. Ще трябва да го преживее, всеки скърби по свой начин. Независимо от това той ме прегръща, като стиска с една ръка моята, а с другата ме потупва по гърба.

— Това е Камрин — казвам и се обръщам към нея.

Тя им се усмихва от стола до стената, на който междувременно е успяла да седне отново.

— Това е другият ми брат, Ейдън, и жена му, Мишел — посочвам ги с леко движение на ръката. — А това е изтърсакът Ашър.

— Тъпанар — казва Ашър.

— Знам — отвърщам аз.

Ейдън и Мишел сядат на другите два стола до една маса и започват да разпределят бургерите и пържените картофи които току-що са купили.

— Старият все още не е дошъл в съзнание — казва Ейдън и напъхва няколко пържени картопки в устата си. — Не ми е приятно да го кажа, но не мисля, че изобщо ще дойде.

Камрин поглежда право в мен. И двамата само преди секунди разговаряхме с баща ми и аз разбирам, че тя чака да им съобщи новината.

— Вероятно, не — съгласявам се аз и виждам как очите на Камрин ме гледат с недоумение.

— Колко време ще останеш? — пита Ейдън.

— Не за дълго.

— Защо ли не съм изненадан? — той отхапва от бургера.

— Не започвай да се заяждаш с мен, Ейдън, не съм в настроение за това, а и сега нито е времето, нито мястото.

— Както и да е — казва Ейдън, клати глава и продължава да дъвчи. Топва няколко пържени картопки в купчинка кетчуп, който Мишел току-що е поставила върху една салфетка между тях. — Прави каквото искаш, но трябва да си тук за погребението.

Лицето му е безизразно. Просто продължава да яде.

Цялото ми тяло се сковава.

— По дяволите, Ейдън — обажда се Ашър зад мен. — Може ли да не правиш това точно сега, ако обичаш? Наистина, брат ми, Андрю е прав.

Ашър винаги е бил посредникът между Ейдън и мен. И винаги най-уравновесеният. Докато аз и Ейдън мислим по-добре с юмруците си. Той винаги печелеше битките между нас, когато бяхме деца, но не си даваше сметка, че докато ме спукваше от бой, той ме и тренираше.

Сега сме доста равностойни. На всяка цена избягваме действителни схватки помежду ни, но трябва да призная, че аз кипвам по-бързо от него. И той го знае. Точно затова сега отстъпва и използва Мишел за отвличане на вниманието. Протяга ръка и изтрива малко кетчуп от устата ѝ. Тя се засмива.

Камрин улавя погледа ми. Вероятно се е опитвала да привлече вниманието ми през последните една-две минути и за секунда си мисля, че се опитва да ми подсказе, че иска да тръгва, но после клати глава и вместо това ми казва да се успокоя.

Правя го моментално.

— И така — обажда се Ашър, за да намали напрежението в стаята, — от колко време излизате заедно? — подпира се на стената близо до телевизора и скръства ръце на гърдите.

Двамата почти напълно си приличаме с еднаквите кестеняви коси и проклетите трапчинки. Ейдън е по-различният сред нас тримата. Косата му е много по-тъмна и вместо трапчинки има малко рождено петно на лявата буза.

— О, не, ние сме само приятели — казвам аз.

Мисля, че Камрин леко се изчерви, но не съм сигурен.

— Ще трябва да ти е добра приятелка, за да бие толкова път до Уайоминг заедно с теб — казва Ейдън.

Благодарен съм, че не се държи гадно. Ако беше решил да си изкара яда към мен на нея, щях да му разбия мутрата.

— Ами да — отговаря Камрин и аз съм впечатлен от приветливостта на гласа ѝ. — Аз живея близо до Галвестън. Казах си, че някой трябва да го придружи, след като ще пътува с автобус.

Изненадан съм, че помни града, в който ѝ казах, че живея.

Ейдън любезно ѝ кима с глава, а бузите му продължават да се движат, докато дъвчи.

— Тя е страхотна, брато — чувам да ми шепне Ашър зад мен.

Извърщам се и го поглеждам гневно, за да млъкне. Той се усмихва, но млъква.

Старият едва забележимо се помръдва и Ашър пристъпва към леглото му. Потупва закачливо татко по носа.

— Събуди се. Донесохме бургери.

Ейдън показва бургера си, като че ли баща ни може да го види.

— И са хубави. По-добре е скоро да се събудиш или ще свършат.

Татко не се помръдва отново.

Обучил е и трима ни. Не бихме и помислили да стоим около леглото му и да изглеждаме тъжни и сдехани. А когато той умре, Ейдън и Ашър вероятно ще поръчат пица, ще купят каса бира и ще къркат, докато слънцето изгрее на следващата сутрин.

Тогава няма да съм тук, за да участвам и аз.

Всъщност колкото по-дълго стоя тук, шансовете той да умре, преди да си тръгна, стават по-големи.

Разговарям с братята ми и Мишел още няколко минути, а после отивам при Камрин.

— Готова ли си?

Тя хваща ръката ми и се изправя.

— Тръгвате ли вече? — пита Ейдън.

Камрин се усмихва и отговаря преди мен:

— Той ще се върне. Просто ще идем да си вземем нещо за ядене.

Опитва се да предотврати кавгата, преди да е започнала. Поглежда ме, а аз съм съгласен с нея, отивам при Ашър и казвам:

— Звънни ми, ако има някаква промяна.

Той киша, но не казва нищо.

— Довиждане, Андрю — обаждат се Мишел. — Радвам се, че пак се видяхме.

— Аз също.

Ашър излиза с нас в коридора.

— Ти няма да се върнеш, нали? — казва той.

Камрин ни оставя и прави няколко крачки надолу по коридора, за да останем сами.

Клатя глава.

— Съжалявам, Ашър. Не мога да понеса това. Просто не мога.

— Знаем, брато — той също клати глава. — На татко изобщо не би му пукало, знаеш го. По-скоро би предпочел да те изчукат или да се

насвяткаш като тараба, отколкото да се мотаеш около стария му задник в онова легло.

Странно е, но той казва истината. После поглежда отново към Камрин.

— Просто приятели, а? Наистина ли! — прошепва Ашър и дяволите се усмихва.

— Да, ние сме просто приятели и затова си затваряй шибаната уста.

Засмива се под мустак и ме потупва по ръката.

— Ще ти се обадя, ако ми потрябваш, става ли?

Кимам в знак на съгласие.

„Ако ми потрябваш“, означава, когато татко умре.

Ашър вдига ръка и маха на Камрин.

— Беше ми приятно да се запознаем.

Тя му се усмихва и той изчезва обратно в стаята.

— Наистина мисля, че трябва да останеш тук, Андрю. Убедена съм.

Тръгвам по-бързо по коридора, а тя се старее да не изостава. Пъхам ръце в джобовете. Винаги го правя, когато съм нервен.

— Знам, че вероятно ме мислиш за егоистично копеле, защото си тръгвам, но ти не разбираш.

— Е, добре, кажи ми — отвърща тя, хваща ме под ръка и продължаваме да вървим. — Не мисля, че си егоистичен, мисля, че просто не знаеш как да се справиш с такава мъка.

Тя се опитва да улови погледа ми, но аз не мога да я погледна. Само искам да се махна от смъртната присъда, вградена в тези червени тухли.

Стигаме до асансьора и Камрин млъква, тъй като вътре има други двама души, но веднага след като спираме на приземния етаж и лъскавите метални врати се отварят, отново подхваща темата:

— Андрю. Спри. Моля те!

Чувам гласа ѝ и спирам, а тя ме обръща към себе си. Гледа ме с такова измъчено изражение на лицето, че чак ме заболява сърцето. Дългата руса плитка продължава да виси над дясното ѝ рамо.

— Говори ми — казва по-меко тя след като е привлякла вниманието ми. — Няма нищо лошо в това.

— Все едно аз да кажа, че няма нищо лошо, ако ми кажеш защо Тексас?

Това я жегва.

ТРИНАДЕСЕТ

Камрин

Думите му ме накараха да замълча цели пет секунди. Пуснах лакътя му.

— Мисля, че точно сега ситуацията, в която се намиращ, е по-важна от моята.

— Така ли? — отвърща той. — И искаш да пътуваш сама с автобус, без да знаеш къде по дяволите отиваш, като се излагаш на опасност. Това не ти се струва важно в момента, така ли?

Изглежда ядосан. Виждам, че е, но до голяма степен, ако не и изцяло, защото баща му горе умира и Андрю не знае как да го остави да си отиде. Съжалявам го, че е бил възпитан да вярва, че не може да показва чувствата, нужни за ситуация като тази, защото биха го накарали да се чувства по-малко мъж.

Аз също не мога да показвам чувства, но не съм била възпитавана по този начин, а бях принудена.

— Ти изобщо плачеш ли? — питам. — За други неща? Плакал ли си някога?

Той ме поглежда с насмешка.

— Разбира се. Всеки плаче, дори големите, корави момчета като мен.

— Добре, посочи ми един път.

Той бързо отговаря:

— Ами... веднъж ме разплака един филм — обаче веднага изглежда смутен и може би съжалява за отговора си.

— Какъв филм?

Избягва да ме погледне в очите. Чувствам, че напрежението между нас намалява въпреки това, което го беше причинило.

— Какво значение има? — пита той.

Усмивам се и пристъпвам по-близо до него.

— Е, хайде де, кажи ми... Какво, да не би да си мислиш, че ще ти се смея или ще започна да ти викам женчо?

На зачервеното му от смущение лице се появява лека усмивка.

— „Тетрадката“ — казва толкова тихо той, че едва го чувам.

— „Тетрадката“ ли рече?

— Да! Наистина плаках, докато гледах „Тетрадката“.

Обръща ми гръб, а аз напрегам всички сили, за да не се засмея. Изобщо не мисля, че е смешно, задето е плакал, докато е гледал „Тетрадката“. Смешна е реакцията му, че си го е признал.

Избухвам в смях. Не можах да издържа. Стана спонтанно.

Андрю рязко се обръща с ококорени очи и ми хвърля гневен поглед. Възкликвам, когато ме сграбчва, мята ме през рамо и ме носи вън от болницата.

Смея се толкова силно, че чак ми потичат сълзи. Глупави сълзи, не като онези, които спрях да проливам, след като Иън умря.

— Свали ме! — блъскам го с юмруци по гръба.

— Каза, че няма да се смееш!

Това ме кара да се смея още по-силно. Задавям се и започвам да издавам такива странни звуци, на каквито не съм и подозирала, че съм способна.

— Моля те, Андрю! Пусни ме долу! — пръстите ми се забиват в гръба му през тениската.

Най-после усещам, че обувките ми докосват бетона. Поглеждам го и наистина преставам да се смея, защото искам той да ми говори. Не мога да му позволя да напусне баща си.

Обаче той заговаря пръв:

— Както вече ти казах, просто не мога да заплача ей така или пък за него.

Докосвам леко ръката му.

— Ами недей да плачеш, но поне остани.

— Няма да остана, Камрин — той се взира в очите ми и по начина, по който ме гледа, разбирам, че няма да мога да го накарам да промени решението си. — Оценявам, че се опитваш да ми помогнеш, но това е нещо, за което няма да отстъпя.

Кимам с неохота.

— Може би по някое време на това пътуване, на което ти се съгласи, ще можем да си кажем нещата, които не искаме да споделяме

— продължава той и по някакъв причина сърцето ми реагира на гласа му.

Усещам странно туптене между гърдите и ребрата.

На изсеченото като от скулптор лице на Андрю заиграва лъчезарна усмивка, смеят се най-вече безупречно оформените му зелени очи.

Наистина е красавец.

— И така, какво реши? — пита той, скръства ръце и ме гледа изпитателно. — Да ти купя ли билет за самолет за вкъщи, или си готова да се понесеш по пътя за Никъде, може би в Тексас?

— Ти наистина ли искаш да дойдеш с мен?

Просто не мога да повярвам в това и същевременно го искам повече от всичко.

Затаявам дъх и чакам отговора му.

Той се усмихва.

— Да, наистина искам.

Туптенето става абсолютно неравномерно и така широко и продължително се усмихвам, че ми е трудно да се овладея.

— Макар да имам едно-единствено възражение за присъединяването ми — казва той и вдига пръст.

— Какво?

— Да пътуваме с онзи автобус — отвърща той. — Наистина ужасно го мразя.

Засмивам се тихо и трябва да се съглася с него.

— Ами тогава как по друг начин можем да пътуваме?

Той многозначително се усмихва.

— Можем да вземем колата. Аз ще карам.

Не се колебая.

— Добре...

— Добре ли? — пита той и спира. — Така значи? Готова си да скочиш в колата с мъж, когото почти не познаваш, и му вярваш, че няма да те изнасили на някоя безлюдна магистрала...

Мислех, че вече преминахме през това?

Накланям на една страна глава и скръствам ръце.

— Ще има ли някаква разлика, ако вече сме се започнали в библиотеката и след това изляза една или две вечери с теб сама в колата ти? — сега накланям глава на другата страна. — Всички

започват като непознати, Андрю, но не всяка се среща с непознат, който я спасява от изнасилване и я води при умиращия си баща още същата вечер. Бих казала, че съвсем неотдавна ти вече издържа теста за доверие.

Той започва леко да се усмихва и накърнява сериозността на прочувствените ми думи.

— В такъв случай това пътуване ще е среща, така ли?

— Какво? — избухвам в смях. — Не! Беше просто една аналогия.

Знам, че той го разбира, но трябва да кажа нещо, за да отвлека по някакъв начин вниманието му от факта, че бях започнала да се изчервявам.

— Знаеш какво имам предвид.

Той се усмихва.

— Е, да, знам, но ти наистина ми дължиш „приятелска“ вечеря в компанията на една пържола.

Слага с пръсти в кавички думата „приятелска“ и продължава да се усмихва.

— Така е. Признавам го.

— Значи се разбрахме — продължава Андрю, хваща ме под ръка и ме води към таксито, което чака близо до паркинга. — Ще вземем колата на баща ми от автогарата, ще се отбием до дома му да вземем някои неща и сме на път.

Отваря задната врата на таксито и ме пропуска да вляза, после я затваря, след като се настанява до мен.

Таксито потегля от паркинга.

— О, може би ще трябва да поставя няколко важни условия, преди да го направим.

— Така ли? — обръщам се и го поглеждам с любопитство. — Какви важни условия?

Той поглежда нагоре.

— Ами, условие номер едно: моята кола и моето стерео. Сигурен съм, че не е нужно да се впускам в подробности.

— Аха, значи искаш да ми кажеш, че по време на пътуването не трябва да мърдам от твоята кола и ще слушам само класически рок, така ли?

— Ще започне да ти харесва.

— Не можа да ми хареса, докато бях малка и трябваше да търпя родителите ми да го слушат.

— Номер две — продължава той и вдига два пръста, без изобщо да обръща внимание на възражението ми. — Ще трябва да правиш това, което ти кажа.

Извързвам рязко глава и сбърчвам вежди.

— Ха! Какво по дяволите би трябвало да означава това?

Усмивката му става по-широка, дори лукава.

— Ти каза, че ми имаш доверие, така че ми си се довери.

— Ще трябва да ми кажеш нещо повече. Не се шегувам.

Той се изтяга върху седалката и слага ръце между дългите си, подгънати крака.

— Обещавам ти, че няма да те карам да правиш нещо вредно, унижително, опасно или неприемливо.

— Значи няма да ме караш да ти правя свирки срещу петстотин долара или нещо подобно?

Андрю отмята назад глава и избухва в смях. Шофьорът на таксито се размърда в предната седалка. Набелязвам, че извързва очи от огледалото, когато поглеждам напред.

— Не, категорично нищо такова... заклевам се — продължава да се смее.

— Добре де, ама тогава какво би ме накарал да направя?

Изпълнена съм с подозрение към цялата идея. Признавам, че продължавам да му имам доверие, но същевременно съм и малко ужасена от нея както при мисълта, че мога да се събудя с мустачки.

Той ме потупва с ръка по бедрото.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, можеш винаги да ми кажеш да вървя на майната си, ако искаш да откажеш нещо, но се надявам, че няма да го направиш, защото наистина искам да ти покажа как да живееш.

Ау, това ме заварва напълно неподготвена. Той е сериозен. В думите му няма и следа от насмешка и отново се чувствам очарована от него.

— Как да живея ли?

— Задаваш прекалено много въпроси.

Потупва ме още веднъж по бедрото и отново слага ръката в скута си.

— Да, ама ако ти беше на моето място, също щеше да задаваш много въпроси.

— Може би.

— Ти си много странен човек, Андрю Париш, но независимо от това аз ти имам доверие.

Усмивката му става по-сърдечна, обляга глава на седалката и ме поглежда.

— Някакви други условия? — питам аз.

Той поглежда нагоре замислен и дъвче за момент долната си устна.

— Не. Това с всичко.

Сега е мой ред.

— Аз също имам някои важни условия.

Повдига заинтригуван глава, но оставя ръцете си с преплетени пръсти в скута.

— Е, добре, давай — казва, усмихвайки се той, без съмнение готов за всичко, с което мога да го замеря.

— Номер едно: при никакви обстоятелства да не се вмъкваш в гащичките ми. Само защото съм приятелски настроена към теб и се съгласявам... с най-откаченото нещо, което съм вършила някога, още отсега те предупреждавам, че няма да съм следващата, която ще изчукаш, нито ще се влюбя в теб (точно в този момент той се е ухилил до уши и това ме разсейва) или нещо от сорта. Разбрахме ли се?

Опитвам се да изглеждам много сериозна по въпроса и наистина съм. Напълно категорична съм за това, което казвам.

Обаче тази негова глупава усмивка ме принуждава аз също да се усмихна. Мразя го за това.

Той свива замислен устни.

— Напълно разбираемо — съгласява се Андрю, въпреки че имам чувството, че в думите му има скрит замисъл.

Аз кимвам.

— Добре — чувствам се по-добре, че бях пределно ясна.

— Какво друго? — пита той.

За малко забравих какво беше другото основно условие.

— Ах, да, номер две е: без Бед Къмпани.

Изглежда леко огорчен.

— По дяволите, що за условие е това?

— Просто мое условие — викам и се подсмивам. — Това за теб проблем ли е? Имаш всички останали изпълнения на класически рок, които можеш да слушаш, на мен не ми се разрешава да слушам това, което аз искам, така че не виждам нищо лошо в това мое мъничко условие.

Повдигам палец и показалец, разделени само на сантиметър един от друг, за да му покажа колко е малко.

— Ама не ми харесва това условие — казва сърдито той. — Бед Къмпани е страхотна банда, защо ги мразиш толкова?

Има вид на обиден. Мисля, че му отива.

Свивам устни.

— Честно ли? — вероятно ще съжалявам за това.

— Ами, да, честно — отвърща той и скръства ръце. — Кажи.

— Пянт прекалено много за любов. Евтино е.

Андрю отново избухва в смях и започвам да си мисля, че проглушихме ушите на шофьора на таксито.

— Звучи ми така, като че ли някой е огорчен — подхвърля Андрю и продължава да се подхилква.

Ами да, съжалих.

Преставям да го гледам, защото не мога да му позволя да прочете нещо по лицето ми, което да потвърди, че е улучил право в целта с оценката за мен. Поне що се отнася за моя бивш, изневерявал ми Кристиян. С него наистина се чувствах огорчена. С Иън беше жестока, неподправена болка.

— Е, ще оправим и това — казва равнодушно той.

Извързвам към него очи.

— Благодаря ти д-р Фил^[1], но нямам нужда от помощ за такива неща.

Я почакай малко мамка му! Кой изобщо е казвал, че имам нужда от „оправяне“?

— Охо? — възкликва той, повдига нагоре брадичка и ме поглежда заинтригуван.

— Ами, да — казвам. — Освен това то ще е нарушение на моето условие номер едно.

Той премигва и се усмива.

— Ти автоматично приемаш, че ще ти се предложи като опитно свинче, така ли? — Раменете му се разтърсват от смях.

Уф!

Опитвам се да не изглеждам обидена. Не съм сигурна, че се справям много добре и затова използвам друга тактика.

— Е, надявам се, че не — казвам и примигвам с очи. — Ти не си моя тип.

О, да, топката е отново в моето поле. Мисля, че той направо трепна!

— И какво толкова не ми е наред? — пита Андрю, но аз вече не се хващам на въдицата, че забележката ми наистина го е обидила. Обикновено хората не се усмихват, когато са ги обидили.

Извърщам се напълно, опирам гръб във вратата на таксито и го оглеждам от горе до долу. Ще излъжа най-безсрамно, ако кажа, че не харесвам това, което виждам. Все още не съм намерила нищо, което не го прави мой тип. Всъщност ако не бях настроена против какъвто и да било секс, срещи, връзки или любов, Андрю Париш щеше да е мъжът, по когото щях веднага да си падна и по когото на Натали щяха да й потекат лигите. Щеше направо да си го сложи върху циците.

— В теб няма нищо, което да не ти е наред — отговарям аз. — Просто съм склонна да скъсвам с... кротките типове.

Андрю за трети път отмята назад глава и избухва в смях.

— Кротък ли? — пита той и продължава да се смее. Поклаща няколко пъти глава и добавя: — Да, предполагам, че си права, като казваш, че аз не съм напълно кротък тип — вдига пръст като да подчертае нещо. — Обаче повече ме заинтригува онова, за което каза, че скъсваш с тях... Какво според теб би трябвало да означава то?

Как се случи, че топката пак попадна в моето поле? Така и не я видях да се приближава.

Вглеждам се в него за отговора, въпреки че той е този, който зададе въпроса. Продължава да се усмихва, но този път в усмивката му има нещо много по-меко и забележимо от обикновено.

Не казва нищо.

— Ами... не знам — отвръщам разсеяно аз и после го поглеждам. — Защо изобщо трябва да означава нещо?

Той дяволито поклаща глава, но гледа пред себе си, защото таксито спира на паркинга близо до автогарата. Колата на бащата на Андрю шевролет модел 1969 година е единствената останала на паркинга. Те наистина май си падат по стари модели коли.

Андрю плаща на шофьора и излизаме навън.

— Всичко хубаво, приятел — казва той, когато шофьорът потегля.

Накрая отиваме с колата до бащината къща на Андрю, като през повечето време на пътуването до там мисля върху казаното от него, но после преставам да размишлявам, когато спираме на паркинга пред безупречно изглеждащата къща на баща му.

— Еха — подвиквам с полуотворена уста, когато излизам от колата. — Ама тази къща е доста голяма.

Неговата врата се затваря.

— Е, да, баща ми притежава успешна строителна и проектантска компания — отговаря с безразличие. — Хайде, ела, не искам да прекарвам много време тук, за да не се появи Ейдън.

Вървя редом с него по извитата, добре оформена алея, която води към входната врата на триетажната къща. Това е едно толкова богато и безупречно място, че просто не мога да си представя точно неговият баща да живее в него. Баща му ми прилича по-скоро на непридирчив човек, а не на някой материалист като майка ми.

Тя би припаднала пред нещо като това.

Андрю рови из ключовете си и пъхва този, който трябва в ключалката.

Тя с щракане се отваря.

— Не че си пъхам носа, където не ми е работа, но защо му е на баща ти да живее в толкова голяма къща?

Във фойето мирише на канелени бисквити.

— Не, това е дело на бившата му жена, не негово. — Следвам го до покритата с бяла пътека вътрешна стълба. — Линда беше сваяна жена... тази, за която той спомена в болницата, но не можа да се разбере с татко и не мога да я виня за това.

— Мислех, че ще ми кажеш, че се е омъжила за него заради парите му.

Андрю поклаща глава и продължава да се изкачва по стълбите.

— Не, нищо подобно... Баща ми е човек, с когото е трудно да се живее.

Той пуска ключовете в предния джоб на дънките си.

Поглеждам крадешком облечения му в дънките задник, като се изкачва по стълбите пред мен. Прехапвам устни и мислено се ритвам.

— Това е моята стая.

Влизаме в първата спалня отляво. Тя е сравнително празна, прилича по-скоро на склад, с няколко кашона, подред до боядисаната в тъмносиво стена, няколко уреда за фитнес и странно изглеждаща статуя на индианец в далечния ъгъл, частично загърната в найлон. Андрю отива до дрешника и светва лампата вътре. Стоя по средата на стаята със скръстени ръце и се оглеждам наоколо, като се старая да не изглеждам прекалено любопитна.

— Казваш, че е твоята стая, така ли?

— Ами, да — отвърща той откъм дрешника. — За времето, когато съм тук, или ако някога пожелаея да живея тук.

Приближавам се до дрешника, за да го видя как рови из дрехите, окачени до голяма степен по същия начин, както аз окачвам моите.

— Ти си същият маниак на тема ред като мен.

Той ме гледа въпросително.

Посочвам дрехите, окачени по цвят върху еднакви черни закачалки.

— О, не, категорично, не — обяснява той. — Икономът на баща ми идва тук и прави тези глупости. Малко ме интересува дали дрехите ми изобщо са на закачалки, камо ли пък по цветовете... Това е твърде... почакай — отдръпва се от ризите и ме поглежда косо. — Правиш това с дрехите си, така ли? — сочи хоризонтално ризите е пръст и го мести напред-назад.

— Е, да — казвам, но се чувствам странно, че му го признавам. — Харесвам нещата си да са подредени и всичко да е на мястото си.

Андрю се смее и отново започва да рови из ризите. Всъщност без дори да се загледа много-много в тях, сватя няколко заедно с чифт дънки от закачалките и ги премества върху ръката си.

— Това не е ли стресиращо? — пита той.

— Кое? Че искам дрехите ми да са акуратно подредени?

Усмива се и ми пъха малката купчина дрехи в ръцете.

— Няма значение — казва той и сочи зад мен в стаята. — Можеш да ги сложиш в сака, който виси от тренировъчната пейка?

— Разбира се — отвърщам и ги нося там.

Първо ги поставям върху черната пластмасова пейка, а после вземам сака, който виси от уреда с тежестите.

— И така, първо накъде ще се отправим? — питам, докато сгъвам най-горната риза от купа.

Той продължава да рови из дрешника.

— Не, не — обажда се отвътре Андрю, гласът му е малко приглушен, — без предварителен план, Камрин. Просто ще се качим в колата и ще караме. Никакви карти, планове или... — подава главата си от дрешника и гласът му е по-ясен. — Какво правиш?

Поглеждам го, втората риза от купа е наполовина сгъната.

— Сгъвам ги.

Чува се едно туп-туп, когато той пуска чифт черни маратонки на пода, излиза от дрешника и се отправя към мен. Когато пристига ме поглежда така, като че ли съм направила нещо лошо, и взема полусгънатата риза от ръцете ми.

— Не се престаравай, момиче, просто ги пхни в сака.

Не знам кое повече ме впечатли — урокът по безпорядък или нещо, което примръдна в стомаха ми, когато ме нарече „момиче“.

Свивам рамене и го оставям сам да се оправя с дрехите си.

— Всъщност няма особено значение какво си облякъл — казва той и се връща обратно в дрешника. — Важното е къде отиваш и какво правиш, докато го носиш — подхвърля ми една по една черните маратонки и аз ги улавям — Мушни и тях вътре, ако обичаш.

Правя точно каквото ми казва, мушвам ги в сака и потръпвам, докато го правя. Добре, че подметките на маратонките изглеждат така, сякаш изобщо не са носени, иначе щях да протестирам.

— Знаеш ли какво намирам за секси в едно момиче?

Стои, вдигнал мускулеста ръка високо над главата си, търси нещо в някакви кутии върху най-горния рафт на дрешника. Виждам края на татуировката от лявата му страна да наднича изпод тениската.

— Хм, не съм много сигурна — отговарям. — Вероятно момичета с омачкани дрехи — казвам и сбърчвам нос.

— Момичета, които просто стават от леглото и мятат нещо върху себе си — казва той и сваля една кутия за обувки. Връща се обратно с нея върху дланта си. — Точно този непукистки вид намирам за секси.

— Разбирам — казвам аз. — Ти си от онези мъже, които презират гримове и парфюми, както и всичко останало, което прави момичетата момичета.

Той ми подава кутията за обувки и също както дрехите аз свеждам очи и я поглеждам с леко недоумение.

Андрю се усмихва.

— Не, не мразя тези работи, просто мисля, че семплото е секси, това е.

— Какво искаш да направя с това? — питам и потупвам с пръст кутията.

— Отвори я.

Поглеждам я колебливо, а после него. Той ме подканва с кимване на главата.

Повдигам червения капак и виждам вътре куп компактдискове в оригиналните опаковки.

— Баща ми го мързеше да сложи един МПЗ плейър в колата — започва той, — а когато пътуваш, не можеш винаги да имаш много добър звук по радиото, понякога дори изобщо не можеш да намериш прилична станция — взема кутията за обувки от ръката ми. — Това ще бъде официалният ни списък с мелодии — усмихва се широко и открива равните си бели зъби.

Аз пък не чак толкова. Правя лека гримаса и захапвам болезнено едната си буза отвътре.

Всичко е тук, всички банди, за които той спомена, когато се запознах с него в автобуса, както и няколко други, за които никога не бях чувала. Сигурна съм, че деветдесет процента от тази музика съм слушала по едно или друго време, когато съм била с родителите си. Обаче ако някой ме попита за наименованието на тази или онази песен, от кой албум е или коя банда я изпълнява, вероятно няма да мога да кажа.

— Страхотно — отвърщам саркастично аз, усмихвам му се намръщена и сбърчвам нос.

Усмивката му става още по-широка. Мисля, че много обича да ме измъчва.

---

[1] Д-р Фил — американски автор, психолог, водещ на телевизионното „Шоу на д-р Фил“, в което кара гостите си да се изправят срещу проблемите си. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Андрю

Много е хубава, когато я измъчвам. Защото ѝ харесва. Не знам защо започнах да го правя, но пък си давам сметка, че колкото повече съзнанието ми вика в ушите да я оставя на мира, не мога да се подчиня. И не искам.

Вече сме стигнали твърде далеч.

Знам, че трябваше да зарежа тази работа още на автогарата и да ѝ купя билет за самолет в първа класа за вкъщи, за да бъде задължена да го използва, защото струва много пари, после да ѝ извикам такси и да накарам да я оставят на летището.

В никакъв случай не трябваше да ѝ позволя да тръгне с мен, защото сега знам, че няма да мога да я оставя да си тръгне. Трябва първо да ѝ покажа. Това е задължително. Трябва да ѝ покажа всичко. Накрая, след като всичко е казано и направено, може да се почувства наранена, но поне ще е способна да се върне обратно у дома в Северна Каролина с нещо повече, което да търси занапред в живота си.

Вземам кутията за обувки от ръцете ѝ, слагам отново капака и я оставям в разтворения сак. Тя ме наблюдава как отварям най-горното чекмедже на дрешника и вземам оттам няколко чифта чисти боксерки и чорапи, които също напъхвам в сака. Всички основни неща, нужни за хигиената ми, са в другия сак в колата, който носех с мен в автобуса.

Нарамвам презрамката на сака и я поглеждам.

— Готова ли си?

— Предполагам — отвърща тя.

— Я почакай, предполагаш ли? — питам и пристъпвам към нея.

— Или си готова, или не си.

Тя ми се усмихва с красивите си, кристално сини очи.

— Да, определено съм готова.

— Добре, но защо се поколеба?

Тя поклаща леко глава, за да ми каже, че греша.

— Не е имало никакво колебание — казва. — Просто всичко това е... странно, не мислиш ли? Но по някакъв добър начин.

Изглежда така, сякаш се опитва да се справи с някакви свои мисли — очевидно те много я измъчват.

— Права си. Наистина е странно... дори доста странно, защото не е нормално да направиш ей така нещо толкова необичайно за теб — вирам се в очите ѝ и я принуждавам и тя да погледне в моите. — Но тъкмо в това е целият смисъл.

Усмихва ми се по-ведро, като че ли думите ми разклащат някакво малко звънче в главата ѝ.

Кимва я казва шеговито и с нетърпение:

— Ами, какво чакаме тогава?

Връщаме се обратно в коридора, но миг преди да се спуснем по стълбите, аз спирам.

— Почакай.

Тя ме чака в началото на стълбите, аз се връщам обратно, минавам покрай спалнята ми и се отправям към стаята на Ейдън. Неговата стая е също толкова покъртителна, колкото и моята. Виждам акустичната му китара, подпряна на далечната стена, отивам там, грабвам я за дръжката и излизам заедно с нея.

— Свириш на китара, така ли? — пита Камрин, докато слизам заедно с нея по стълбите.

— А ми да, малко.

Камрин

Андрю хвърля сака си на задната седалка редом с по-малкия си сак, моя и малката ми чантичка. Малко по-внимателен е с китарата, която поставя акуратно напреко на седалката. Скачаме в лъскавата черна кола с две бели ленти под формата на стрели през средата на капака и едновременно затръшваме вратите.

Той ме поглежда.

Отвърщам на погледа му.

Пъха ключа за запазването в процепа и шевролетът оживява.

Не мога да повярвам, че правя това. Не съм уплашена, или притеснена, за да реша, че трябва да спра още на момента и просто да си отида у дома. Имам усещането, че всичко е наред, за първи път от много дълго време чувствам, че животът ми отново се е върнал в нормалното си русло, само че на напълно различен път, за който нямам никаква представа накъде води. Не мога да го обясня... само дето, както вече казах: усещам, че всичко е наред.

Когато стигаме до мястото за включване и се качваме на магистрала 87, Андрю дава газ и се отправяме на юг.

Харесва ми да го гледам как шофира, колко е равнодушен, дори когато подминава няколко по-бавни шофьори. Не че се опитва да се фука, докато лъкатуши между колите, това просто му с нещо като втора природа. Улавям се, че от време на време поглеждам за миг мускулестата му дясна ръка, която държи волана. И докато внимателно оглеждам и останалата част от него, веднага пак започвам да си мисля за татуировката, скрита под тъмносинята му тениска, която му стои така добре.

Известно време разговаряме за какво ли не; за това, че китарата е на Ейдън и че той вероятно ще побеснее, ако разбере я е Андрю я е взел. На Андрю не му пука.

— Веднъж ми открадна чорапите — казва той.

— Твоите чорапи? — питам и леко се намръщвам.

А той ме поглежда така, като че ли казва: хей, какво значение има дали са чорапи, китари или дезодорант — собствеността си е собственост.

Само се засмивам, защото продължавам да го намирам за смешно, но не казвам нищо.

Навлизаме в наистина задълбочен разговор за мистерията около единичните обувки, които често се виждат отстрани по магистралите на Съединените щати.

— Ами сигурно някое маце се е ядосало на приятеля си и я е изхвърлило през прозореца.

— Е, да, това е една възможност — казвам, — но мисля, че много от тях принадлежат на автостопаджии, защото повечето са парцаланковци.

Той ме поглежда с недоумение и като че ли чака да продължа.

— Автостопаджии ли?

Кимам.

— Ами да, вървят много пеша и си мисля, че обувките им бързо се износват. Докато вървят, краката започват да ги болят и когато видят някоя обувка — вероятно от онези изхвърлени от разгневеното маце (соча го, за да включа и неговото предположение), която изглежда почитава от тяхната, я разменят.

— Това е глупаво — казва Андрю.

Изпуфтявам и се правя на обидена.

— Би могло да се случи! — смея се, протягам се и го первам по ръката.

Той само ми се усмихва.

Продължаваме нататък, като всеки излиза с още по-глупава теория от предишната.

Не си спомням кога за последен път съм се смяла толкова.

Най-накрая, близо два часа по-късно, стигаме обратно в Денвър. Това е много красив град на фона на обширни планини, които изглеждат като с бели облаци по върховете, разпрострели се през яркосиния хоризонт. Все още е твърде рано, а слънцето свети с всичка сила.

Когато навлизаме в центъра на града, Андрю намалява скоростта и започваме да пълзим с четиридесет мили.

— Ти трябва да ми кажеш накъде да продължим — казва той, когато стигаме до друг вход за магистралата.

Поглежда и трите направления, а после и мен.

Заварена неподготвена, бързо оглеждам всяка посока и колкото повече приближаваме до момента, в който трябва да сме решили окончателно, толкова по-бавно започва да кара той.

Тридесет и пет мили в час.

— Какво да бъде? — пита Андрю и зелените му очи проблясват весело и малко закачливо.

Чувствам се толкова изнервена! Като че ли са ме накарали да избирам кой кабел да отрежат, за да обезвредят бомба.

— Не знам! — викам аз, но се усмихвам широко и нервно.

Двадесет мили в час. Хората ни свирят с клаксоните, а един в червена кола профучава покрай нас и ни показва среден пръст.

Петнадесет мили в час.

Ух! Не мога да издържа на напрежението! Като че ли ми се иска да се пръсна от смях, но го задържам в гърлото си.

Пибиб! Пибиб! Пибиб! Да ти го начукам! Разкарай се от пътя, задник такъв!

Всичко това върви зад гърба на Андрю, но той продължава да се усмихва.

— Натам! — крещя накрая аз и соча с ръка към източния вход за магистралата.

Квича от смях и се смъквам още повече в седалката, за да не може някой да ме види. Толкова съм изнервена.

Андрю дава ляв мигач и с лекота преминава в лявата лента, като се провира между две други коли. Успяваме да преминем на жълт светофар, преди да стане червен, след секунди сме на друга магистрала и Андрю отново дава газ. Нямам никаква представа в каква посока се движим, знам само, че вървим на изток, но накъде точно все още е неясно.

— Е, не беше толкова трудно, нали? — казва той и ме поглежда усмихнат.

— Ободрително, някак си — казвам аз и пак избухвам в смях. — Ама ти наистина ядоса тези хора.

Той повдига равнодушно рамене.

— Всички прекалено много бързат. Господ да ти е на помощ, ако спазваш ограниченията за скорост, могат и да те линчуват.

— Вярно — съгласявам се аз и гледам през предното стъкло. — Макар че да си призная, обикновено и аз съм като тях — премигвам, казвайки това.

— Е, да, и аз го правя понякога.

Изведнъж настъпва пълна тишина и това е първият такъв момент, който и двамата забелязваме. Питам се дали той мисли същото като мен, чуди се що за човек съм и му се иска да ме разпитва. Аз съм не по-малко любопитна, когато става дума за него. Това е един от онези моменти, които са неизбежни и почти винаги отварят вратата към сцената, на която двама души наистина започват да се опознават.

Съвсем различно е от времето, което прекарахме заедно в автобуса. Тогава си мислехме, че времето ни е ограничено и ако не се видим никога повече, няма причина да ставаме твърде близки.

Обаче нещата се промениха и близостта е всичко, което остана.

— Разкажи ми за твоята най-добра приятелка Натали.

Продължавам да гледам пътя още няколко дълги секунди.

Не бързам с отговора, защото не съм сигурна за коя част от нея да му разкажа.

— Ако все още е най-добрата ти приятелка — добавя той, усетил по някакъв начин враждебността.

Поглеждам го.

— Вече не е. Поради липса на по-добро обяснение ще кажа, че се почувства засегната.

— Сигурен съм, че имаш по-добро обяснение — казва той и отново гледа напред. — Може би просто не искаш да обясниш.

Вземам решение.

— Не, всъщност искам да обясня.

Той изглежда доволен, но го прави почтително.

— Познавам я още от втори клас — започвам аз — и не мислех, че нещо може да развали приятелството ни, но много сбърках — поклащам глава, възмутена само от мисълта за това.

— И какво стана?

— Тя предпочете приятеля си вместо мен.

Мисля, че той очакваше по-дълго обяснение и аз възнамерявах да разкажа нещо повече, но просто така се получи.

— Ти ли я накара да избира? — пита той и многозначително повдига вежди.

Извърщам глава и го поглеждам.

— Не, изобщо не беше така — въздъхвам тежко и продължително. — Една нощ приятелят й Деймън ме завари сама, опита се да ме целуне и ми каза, че ме иска. Съвсем неочаквано

Натали ме нарече лъжлива кучка и каза, че не иска никога повече да ме вижда.

Андрю кима бавно, за да ми покаже, че сега всичко му е ясно.

— Неуверено в себе си момиче — казва той. — Вероятно е с него от дълго време, нали?

— Ами да, от около пет години.

— Тази твоя най-добра приятелка ти вярва, не смяташ ли?

Гледам го с недоумение.

Той кима.

— Тя наистина ти вярва. Помисли, познавала те е почти през целия си живот. Мислиш ли наистина, че ще зареже приятелството ви просто така, защото не ти е повярвала?

Продължавам да недоумявам.

— Но тя го направи — казвам аз. — Направи точно това.

— Не — каша той. — Това е просто реакция, Камрин. Не иска да повярва, но същевременно знае, че е вярно. Трябва й време да помисли върху това и да го приеме така, както си е. Тя ще се върне при теб.

— Е, да, ама докато го стори, аз пък мога и да не я искам.

— Може би — казва той, дава десен мигач и преминава в друга лента, — но според мен ти не си от тези.

— От тези, които не могат да прощават ли?

Той кима.

Профучаваме покрай един едва пъплещ тир и заставаме пред него.

— Не знам — казвам, колебливо аз. — Не съм такава, каквато бях преди.

— И каква беше?

И в това дори не съм много сигурна. Нужна ми е секунда, за да намеря начин да не споменавам за Иън.

— Бях весела, дружелюбна и аз... — изведнъж избухвам в смях при спомена за това... — И всяка зима тичах гола през замръзващо езеро.

Красивото лице на Андрю се оживява още повече.

— Леле! — възкликва той. — Мога да си го представя...

Аз го первам през ръката. Винаги се усмихва. Прави се, че го боли, но знам, че не е така.

— Беше заради събиране на помощи за болницата в моя град — обяснявам аз — и го правеха всяка година.

— *Гола?* — освен че продължава да се хили, докато мисли за това, изглежда и напълно объркан.

— Е, не съм гола — казвам, — а с цял бански и шорти в ледената вода, така че все едно, че си гол.

— Мамка му, когато се върна у дома ще се запиша и аз да събирам помощи за болници — казва той и тупва волана. — Не съм знаел какво изпускам.

Укротява леко усмивката си и ме поглежда.

— И защо това е нещо, което си правела, а вече не го правиш?

Защото Иън беше този, който ме накара и с когото го правехме в продължение на две години.

— Преди една година просто престанах — беше от онези неща, от които в даден момент се отказваш.

Имам чувството, че не вярва напълно на това обяснение, но аз бързо сменям темата, за да отвлека вниманието му.

— Ами ти? — питам и се извързвам цялата към него. — Има ли нещо откачено, което си правил?

Андрю свива замислен устни и продължава да гледа пътя. Задминаваме друг тир и заставаме пред него. С отдалечаването ни от града движението намалява все повече.

— Веднъж сърфирах върху капака на кола, въпреки че това не беше толкова откачено, колкото глупаво.

— Ами да, доста глупаво.

Той протяга лявата си ръка и ми показва вътрешната страна на китката си.

— Паднах от проклетата кола и си разрязах китката на нещо, което така и не разбрах какво беше — вирам се в петсантиметровия белег, който започва от основата на палеца и върви надолу към ръката. — Претърколих се на пътя и си пукнах главата — сочи от дясната страна на главата си. — Имам девет шева, освен шестнайсетте на китката. Никога повече няма да го направя.

— Надявам се — казвам строго аз и продължавам да се опитвам да видя белега през кестенявата му коса.

Той премества другата си ръка върху кормилото, хваща ме за китката и плъзва показалеца си по нея, за да ми служи като водач.

Приближавам се по-близо и оставям ръката му да води моята.

— Ето... точно тук — казва той, когато го намира. — Чувстваш ли го?

Пуска ръката ми, но аз поглеждам за миг неговата. После отново вдигам очи и прокарвам пръст по очевидно неравната ивица кожа върху скалпа му и разделям късата му коса с пръсти. Белегът е около два сантиметра и половина. Прекарвам пръст по него още веднъж и с нежелание се отдръпвам.

— Предполагам, че имаш доста белези — казвам.

Той се усмихва.

— Не са чак толкова много. Имам един на гърба, откакто Ейдън ме шибна с верига от велосипед, замахвайки с нея като с камшик (премигвам и стискам зъби). А когато бях на дванадесет, бях качил Ашър да се вози върху рамката на велосипеда ми. Блъснахме се в камък, излетяхме напред и двамата и се изпързалихме по бетона — сочи носа си. — Аз си счупих носа, но Ашър счупи ръка и има четиринадесет шева на лакътя. Мама си помисли, че сме претърпели автомобилна катастрофа и просто лъжем, за да си покрием задниците.

Продължавам да гледам идеално оформения му нос и не виждам никакво доказателство, че е бил чупен.

— Имам и странен белег във формата на буквата L от вътрешната страна на бедрото — продължава той и сочи натам. — Е, този нямам намерение да ти го показвам — ухилва се и слага и двете си ръце върху волана.

Аз се изчервявам, защото наистина ми бяха нужни само две секунди, за да започна да си представям как си сваля гащите, за да ми го покаже.

— Това е добре — викам през смях, навеждам се напред към командното табло, за да издърпам кукленската си риза ала Смърфиета малко над бедрото. Улавям го, че ме гледа и това предизвиква странно усещане в стомаха ми, но не му обръщам внимание. — Една година, докато летувах на палатка, скочих от един стръмен склон във водата и се ударих в камък... За малко да се удавя.

Андрю се намръщва, протяга ръка и прокарва пръст по малкия белег върху хълбока ми. По гърба и врата ми преминава тръпка, като че ли нещо смразяващо минава през кръвта ми.

Старая се да не обръщам внимание, доколкото мога.

Смъквам отново ризата върху бедрото си и се облягам назад.

— Радвам се, че не си се удавила — казва той и топло се усмихва.

Аз също му отвръщам с усмивка.

— Да, нямаше да е добре.

— Определено.

ПЕТНАДЕСЕТ

Събуждам се, след като се е стъмнило, когато Андрю преминава през пункт за събиране на пътна такса. Не знам колко дълго съм спала, но се чувствам така, като че ли съм спала цяла нощ, въпреки че бях свита на кълбо върху седалката с глава опряна на вратата. Трябва да се опитам да разтрия два схванали се мускула, както когато пътувах с автобуса, но се чувствам добре.

— Къде сме? — питам и закривам устата си с ръка, за да прикрия една прозявка.

— По средата на нищото, Уелингтън, Канзас — отговаря той. — Спа дълго.

Изправям се и привеждам очите и тялото си отново в будно състояние. Андрю поема по друг път.

— Предполагам, спях по-добре, отколкото през целия път от Северна Каролина до Уайоминг в автобуса.

Поглеждам светещите сини букви на стереоуредбата в колата: 10:14 часа вечерта. От говорителите се чува тихо някаква песен. Кара ме да си спомня за времето, когато го срещнах в автобуса. Усмивам се — той се е погрижил да намали звука в колата, докато спя.

— Ами ти? — питам аз и се обръщам към него. Тъмнината закрива частично лицето му. — Чувствам се странно да ти предложа, защото колата е на баща ти, но съм добра в шофирането, ако имаш нужда да те заместя.

— Не, не трябва да се чувстваш странно — отговаря той. — Това е просто кола. Ценна антика, заради която баща ми би ти окачил задника да виси от тавана, ако знаеше, че си зад волана, но аз без проблем бих те оставил да я караш — дори в сянката набелязвам как дяволито се усмива.

— Вече не съм толкова сигурна, че искам да карам.

— Той умира, забрави ли? Какво може да направи?

— Това не е смешно Андрю.

Знае, че не е. Давам си напълно сметка за играта, която играе със себе си, винаги да търси нещо да му помогне да се справи с това, което става, но за кратко. Чудя се още колко дълго ще може да издържи така. По някое време неуместните шеги ще свършат и той няма да знае какво да прави със себе си.

— Ще спрем на следващия мотел — казва Андрю и свива отново по друг път. — Там ще подремна малко — после ме поглежда. — В отделни стаи, разбира се.

Доволна съм, че изясни отрано тази част. Може и да карам притеснена колата из Съединените щати заедно с него, но не мисля, че можем да споделяме една стая.

— Чудесно — казвам и изпъвам напред ръце с преплетени пръсти. — Ще имам нужда от душ за цял час, както и да си измия зъбите.

— По това няма спор — подмята той.

— Ей, и твоят дъх не е чак толкова приятен.

— Знам — отвръща той, слага ръка пред устата си и диша рязко в нея. — Мирише така, като че ли съм ял ужасното лайняно печено, което леля ми прави всяка година за Деня на благодарността.

Избухвам в смях.

— Неудачно избрани думи — викам. — Лайняно печено? Наистина ли? — мислено се давя.

Андрю също се смее.

— По дяволите, като нищо може и да е... Обичам леля Дийна, но бог не я е дарил със способността да готви.

— Звучи като майка ми.

— Трябва да е ужасно да растеш с японска юфка и палачинки с месо — казва той и ме поглежда.

Поклащам глава.

— Не, научих се да готвя... Не ям нездравословна храна, не помниш ли?

Усмехнатото лице на Андрю се осветява от меката светлина на уличните лампи.

— О, да бе — казва той, — никакви шибани бургери и мазни пържени картопки за малката госпожица Оризови Кексове.

Правя кисела физиономия, с която оспорвам теорията му за оризовите кексове.

Минути по-късно спираме на паркинга на малък двуетажен мотел от онези със стаи, които гледат навън, а не към някакъв вътрешен двор. Излизаме от колата и се протягаме... Андрю раздвижва крака, ръце, врата си, направо всичко. Вземаме саковете си от задната седалка. Той оставя китарата.

— Заклучи вратата — казва и я посочва.

Влизаме във фоайето, което мирише на прашни торби от прахосмукачки и кафе.

— Две отделни стаи една до друга, ако ги имате — казва Андрю и измъква портфейла си от задния джоб.

Аз дръпвам чантичката си пред мен и бъркам за малкия си портфейл.

— Мога да платя за моята стая.

— Не, аз ще платя.

— Не, сериозно ти казвам, остави ме да платя.

— Казах не, разбрахме се, затова си задръж парите.

Правя го с нежелание.

Жената на средна възраст със започнала да се прошарва руса коса, нескопосано събрана отзад на кок, ни гледа равнодушно. Отдръпва се при таблото с ключовете, за да види какви стаи са свободни.

— Пушачи или непушачи? — пита тя и гледа към Андрю.

Забелязвам погледът ѝ да се плъзва по мускулестите му ръце, когато той вади кредитната си карта.

— Непушачи.

Тап, тап. Трак, трак, трак. Напред-назад между клавиатурата и мишката.

— Единствените единични, които имам една до друга, са една за пушачи и една за непушачи.

— Добре, ще ги вземем — казва той и ѝ подава картата.

Тя я взема между пръстите си и през цялото време не изпуска от очи всяко малко движение на ръката му, докато тя се скрива от погледа ѝ зад плота.

Курва.

След като плащаме и вземаме ключовете от стаите си, излизаме обратно до колата, където Андрю взема китарата от задната седалка.

— Трябваше да попитам, преди да дойдем тук — казва той, докато вървя редом с него, — но ако си гладна и искаш, мога да изтичам нагоре по улицата и да ти взема нещо.

— Не, добре съм. Благодаря.

— Сигурна ли си? — той ме поглежда.

— Да, изобщо не съм гладна, но ако трябва, мога просто да си взема нещо от автомата.

Той пъха ключа в първата врата и светва зелена светлина. След това с щракане я отваря.

— Но в тези неща има само захар и мазнина — казва той, припомняйки си предишните ни разговори за вредните храни.

Влизаме в доста невзрачна стая с едно легло, опряно в дъска, поставена зад него на стената. Покривката му е кафява и грозна и здравата ме плаши. Самата стая мирише на чисто и изглежда доста прилична, но аз никога не съм спала в мотел, без първо без да махна кувертюрата от леглото. Не можеш да кажеш какво се е загнездило там или кога е била прана за последен път.

Андрю поема дълбоко въздух, за да усети миризмата.

— Това е стаята за непушачи — казва той и се оглежда наоколо така, като че ли първо я проверява — Тази е твоята.

Оставя китарата подпряна на стената и влиза в малката баня, пали лампата, проверява вентилатора и после отива при прозореца от другата страна на леглото, за да провери климатика... В края на краищата средата на юли е. После отива при леглото, внимателно отдръпва завивката и оглежда чаршафа и възглавниците.

— Какво търсиш?

Отговаря, без да ме погледне:

— Проверявам дали е чисто, не искам да спиш в някакъв смърдалник.

Здравата се изчервявам и се обръщам, преди да може да ме види.

— Като че ли е рано за спане — казва той, отдръпва се от леглото и взема отново китарата, — но шофирането доста ме измори.

— Всъщност ти не си спал, откакто слязохме от автобуса в Шайен.

Пускам чантичката и сака си на пода до леглото.

— Вярно — съгласява се той. — Това означава, че съм бил на крак около осемнадесет часа. По дяволите, нямах представа.

— Изтощението ще ти го покаже.

Той отива при вратата, слага ръка върху лъскавата дръжка и отново я отваря. Аз продължавам да стоя до леглото. Моментът е малко смущаващ, но не трае дълго.

— Е, ще се видим сутринта — казва Андрю от входа. — Аз съм точно до теб в 110, така че само викни или потропай на стената ако имаш нужда от мен — по лицето му се чете само любезност и искреност.

Кимам и му се усмихвам в отговор.

— Ами, лека нощ — казва той.

— Лека.

Измъква се навън, като затваря безшумно вратата зад себе си.

Мисля разсеяно за него секунда, но се сепвам и започвам да ровя в сака. Това ще е първият душ, който ще взема от две денонощия насам. Направо се разтапям, като помисля за това. Измъквам отвътре чифт чисти пликчета и любимите си бели памучни шорти, както и спортна тениска с розови и сини ленти около късите ръкави. После намирам четката за зъби, паста и „Листерин“ и се отправям към банята с всичко това в ръце. Събличам се гола, като смъквам с удоволствие мръсните дрехи и ги хвърлям накуп на пода. Поглеждам се в огледалото. О, господи, изглеждам ужасно! Гримът ми абсолютно се е изтрил, вече почти нямам никакъв грим върху миглите. От плитката са се измъкнали още руси кичури и са прилепнали отстрани на главата като мише гнездо.

Не мога да повярвам, че съм пътувала с Андрю в колата в този вид.

Вдигам ръка и смъквам лентата от плитката, за да освободя и останалата коса, след което прекарвам пръсти през нея, за да я разпусна напълно. Първо си измивам зъбите и напълвам устата си с ментов „Листерин“. Държа го там, докато щипането престане.

Душът е като манна небесна. Стоя под него безкрайно дълго и оставям полуврялата вода да продължава да ме бие, докато не издържам повече и топлината започва да ме унася в сън, още както съм права. Измивам всичко. По два пъти. Просто защото мога и защото е минало толкова дълго време. Накрая се обръсвам, доволна да се отърва от противните косми, започнали да растат по краката ми. Най-после

затварям скърцащите кранове и посягам към акуратно сгънатата бяла мотелска тоалетна кърпа върху полицата в дъното на банята.

Чувам душа да тече в стаята на Андрю до моята и се улавям, че продължавам да слушам шума. Представям си го там как се къпе, в мислите ми няма нищо сексуално или перверзно, макар че съвсем няма да е трудно да си помисля и нещо такова. Просто си мисля изобщо за него, за това какво правим и защо. Мисля си за баща му и отново ми се къса сърцето, като знам колко много страда Андрю и как се чувствам безпомощна да направя нещо за него. Накрая си налагам отново да мисля за себе си, за собствения ми живот и проблеми, които наистина нямат нищо общо с тези на Андрю.

Надявам се, че никога няма да бъда принудена да му казвам за проблемите си и за всичките неща, които ме накараха да предприема това пътуване с автобус за никъде, защото ще се почувствам много глупава и егоистична. Моите проблеми са нищо в сравнение с неговите.

Лягам в леглото с влажна коса и я сресвам с пръсти. Включвам телевизора... Изобщо не се чувствам уморена, след като спях през по-голямата част от пътя до Денвър, и шаря по каналите, като след време го оставям на един филм с Джет Ли. Но той ми е повече за фон със звука, отколкото нещо друго.

Мама се е обаждала четири пъти и ми е оставила четири съобщения.

Все още нищо от Натали.

— Как я караш във Вирджиния? — казва тя в ухото ми. — Надявам се много да се забавляваш.

— Да, страхотно е. Ти как си?

Мама се кикоти в другия край на линията и това инстинктивно ме отблъсква. С нея има мъж. О, мамка му, надявам се, че не разговаря с мен в леглото гола, докато някой мъж лиже врата ѝ.

— Добре съм, детето ми — казва тя. — Продължавам да се виждам с Роджър... следващата седмица отиваме на онзи круиз.

— Това е чудесно, мамо.

Тя отново се кикоти.

Аз сбърчвам нос.

— Е, миличка, трябва да тръгвам (престани, Роджър!) — отново се кикоти. Усещам, че ще повърна. — Просто исках да разбера как си.

Моля те, обади ми се по някое време утре и ми разкажи по-подробно, става ли?

— Добре, мамо. Обичам те.

Затваряме и пускам мобифона пред мен върху леглото. После се отпускам на възглавницата и веднага започвам да мисля за Андрю, който е в съседната стая. Може да е допрял глава до същата стена. Продължавам да шаря из каналите още известно време, докато преглеждам всичките най-малко по пет пъти, и накрая просто се отказвам.

Смъквам се надолу още повече и оглеждам стаята.

Звукът от китарата, на която свири Андрю, ме изважда от унеса и аз се повдигам бавно от възглавницата, за да мога да чувам по-ясно. Мелодията е нежна, нещо между копнеж и тъга. И когато идва припевът, скоростта се засилва само за миг, а после отново идва тъгата до следващия стих. Много е хубаво.

Продължавам да го слушам как свири през следващите петнадесет минути, но след това настъпва тишина. Изключила съм телевизора веднага, след като го чух, и сега единственото, което чувам, е непрекъснатото шуртене, което идва от мивката в банята, както и шумът от някоя кола, която минава през паркинга на мотела.

Унасям се в сън и сънят отново се връща.

„Тази сутрин не получих обичайната поредица от текстови съобщения от Иън, преди да стана от леглото. Опитах се да му се обадя по телефона, но той звъня дълго, а гласовата поща така и не се включи. Иън го нямаше и в училище, когато пристигнах там.

Докато вървах по коридорите, всички се взираха в мен. Някои не можеха да ме погледнат в очите. Дженифър Парсънс се разплака, когато минах покрай нея при шкафчето ѝ, а друга група момичета, всичките мажоретки, навириха носове срещу мен и ме погледнаха така, сякаш съм заразна. Не знаех какво става, но се чувствах като навлязла в някаква странна, паралелна реалност. Никой не ми казваше и дума, но беше съвсем очевидно, че всички в това училището знаеха нещо, което аз не знаех. И то беше лошо. Никога не съм имала врагове, освен че понякога мажоретките показваха завистта си към мен, защото Иън ме обичаше и не им обръщаше внимание. Какво мога да кажа? Иън

Уолш беше по-страхотен от много популярния куотърбек^[1] и за никоя нямаше значение, дори и за Емили Дъртинг, най-богатото момиче в гимназията «Милбрук», че той не беше такъв и че родителите му още го докарваха в училище с кола.

Тя го желаше въпреки това.

Всички го желаеха.

Отидох до шкафчето си с надеждата да видя скоро Натали. Може би тя щеше да ми каже какво става. Помотях се около шкафчето по-дълго от обикновено в очакване да я видя. Деймън беше този, който ме намери и ми каза какво се беше случило. Дръпна ме настрана в нишата, в която бяха чешмите. Сърцето ми се блъскаше в гърдите. Знаех, че се е случило нещо лошо още когато се събудих тази сутрин, дори преди да разбера, че нямам текстови съобщения от Иън. Почувствах се... Почувствах се така, като че ли знаех...

— Камрин — започна Деймън и тогава веднага разбрах сериозността на това, което щеше да ми каже, защото той и Натали винаги ми казваха «Кам», — снощи Иън е претърпял автомобилна катастрофа...

Почувствах, че дъхът ми спря и закрих с ръце устата си. Сълзи опариха гърлото и рукнаха от очите ми.

— Починал е рано тази сутрин в болницата.

На Деймън му беше много трудно да ми го каже, но мъката, която изразяваше лицето му, беше безпогрешна.

Останах вторачена в Деймън може би цяла вечност, докато краката не можеха да ме държат повече права и се срутих в ръцете му. Плаках толкова продължително, че ми се доповръща. Накрая Натали ни намери, и двамата ми помогнаха да стигна до кабинета на медицинската сестра.“

Събудих се от кошмара изпотена, сърцето ми биеше лудо. Отметнах чаршафа от себе си и седнах по средата на леглото със свити до гърдите колене, прекарах ръце през главата си и продължително въздъхнах. Бях престанала да сънувам този сън много отдавна. Всъщност той беше и последният сън, който си спомням да съм сънувала. Защо се върна?

Стресна ме силно тропане по вратата.

— СТАНИ И СИЯЙ ЛЮТИЧЕ! — каза напевно Андрю от другата страна.

Дори не си спомням кога съм заспала отново след съня. Слънцето свети през един процеп между завесите и залива жълтокафеникавия мокет под прозореца. Ставам от леглото, отмятам назад разпуснатата си коса и отивам да отворя вратата, преди да е събудил целия мотел.

Той ме гледа учуден, когато отварям вратата.

— Мамка му, момиче — казва Андрю и ме оглежда, — какво по дяволите се опитваш да ми причиниш?

Аз се поглеждам все още сънena и разбирам, че още съм с мъничките памучни бели шорти и спортната тениска, без сутиен под нея. О, господи, зърната на гърдите ми светят като маяци през тениската! Скръствам ръце на гърдите и се старая да не го гледам в очите, когато той се вмъква вътре.

— Възнамерявах да ти кажа да се облечеш — продължава Андрю и се усмихва, докато влиза в стаята със саковете и китарата, — но всъщност може да пътуваш и така, ако искаш.

Клатя глава и се опитвам да скрия усмивката, която използва на лицето ми.

Той се плъосва на един стол до прозореца и оставя багажа на пода. Облечен е в жълто-кафяви работни шорти, които стигат малко под коленете, обикновена тъмносива тениска с къси ръкави и онези черни маратонки със скрити чорапи, или направо без чорапи. Забелязвам татуировката на глезена му. Прилича на кръгообразен келтски знак, поставен точно върху костта на глезена. Определено има крака на бегач, прасците му са с изпъкнали, твърди мускули.

— Почакай там, докато се приготвя — казвам и отивам при сака си, поставен върху продълговатия шкаф в отсрещния край на стаята, върху който е и телевизорът.

— Колко време ще отнеме? — пита той и на мен ми прозвучава малко като разпит.

Спомням си какво беше казал в къщата на баща си и се колебая за отговора, като преценявам вариантите: моите обичайни тридесет минути за приготвяне или да метна нещо върху себе си и да тръгна.

Той ми помага да разреши дилемата:

— Имаш две минути.

— Две минути? — възразявам аз.

Той кима и се хили.

— Чу ме. Две минути — вдига нагоре два пръста. — Ти се съгласи да правиш каквото кажа, не помниш ли?

— Е, да, но си мислех, че ще е нещо откачено като да си показвам задника на някого от движеща се кола или да ям бръмбари.

Повдига вежди и дръпва назад брадичката си така, като че ли току-що му подсказах две идеи.

— След време ще си покажеш задника на някого от движеща се кола и ще изядеш някой бръмбар... Ще стигнем и до това.

Какви по дяволите ги върша?

Извързвам рязко глава назад, за да му покажа, че съм възмутена и обидена и слагам ръце върху бедрата си.

— А, няма начин...

Забелязвам, че усмивката му се промени и сега приляга повече на „някой лукав ученик“. Поглеждам се и се усещам, че ръцете ми вече не прикриват зърната ми, които стърчат така гордо през тънката материя на тениската. Изпускам рязко въздух и отварям уста.

— Андрю!

Той навежда глава и се прави на засрамен, но това го прави още по-дяволит, докато ме гледа с премрежени очи.

Майка му, направо е страхотен...

— Хей, ти си тази, която предпочете да възрази на условията ми, вместо да закриваш твоите „момичета“ от очите ми. Трябва да те предупредя, че те са доста своенравни.

— Да, бе, обзалагам се, че не са единствените своенравни неща — усмихвам се самодоволно, грабвам сака си, шляпам с босите си крака до банята и затварям вратата.

Когато се поглеждам в огледалото, се усмихвам като на един от онези евтини портрети, които излагаха на витрините на фотоателиетата през 80-те години.

Е, добре две минути. Направо се пъхвам в сутиена и в тесните си дънки и подскачам нагоре-надолу, за да намъкна задника си в тях. Ципа. Копчето. Старателно измивам зъбите. Бърза глътка „Листерин“. Плакна. Гъргоря. Изплювам. Сресвам разрешената си коса и я

прибирам набързо в рехава плитка, която премятам през дясното рамо. Черен грим за мигли, защото той е важното нещо в арсенала на грима. Червил...

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

— Двете минути изтекоха!

Прекарвам червилото някак и го размазвам с парче тоалетна хартия.

Готова съм да се обзаложа, че той се усмихва от другата страна на вратата на банята и когато след секунда я отварям, виждам, че съм била права. Стои с ръце, вдигнати над главата, подпрян на касата на вратата. Твърдите му коремни мускули се виждат частично изпод повдигнатата нагоре тениска. Една тънка пътечка се спуска непосредствено под пъпа надолу към колана на шортите му.

— Виждаш ли? Я се погледни? — Андрю подсвирва и продължава да препречва входа на банята, но аз определено не гледам себе си. — Семплото е секси.

Промъквам се покрай него, като използвам идеалната възможност да притисна с длани гърдите му, и той ме оставя да мина.

— Ау, я гледай ти — продължава той, — семпла, секси и неорганизирана... направо съм горд!

Дори изобщо не ми мина през ума. Само напъхах дрехите в сака, без да помисля да ги сгъна. Не съм „клинична маниачка“. Въпреки това още от единадесетгодишна винаги съм си сгъвала дрехите и съм се опитвала да бъде спретната.

---

[1] Куотърбек — важен играч в училищния отбор по американски футбол — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Андрю

Разговор за сексуална неудовлетвореност рано сутрин. Май ще трябва да си взема бележка, когато съм с нея, защото ще започне да си мисли, че наистина се усуквам заради това. По всяко друго време, с някое друго случайно момиче вече да съм станал от леглото, за да изхвърля презерватива в тоалетната, но с Камрин е различно. Трудно е (дори прекалено), но ще трябва да се опитам да престана да флиртувам. Това е важно пътуване и за двамата ни. Имам само една възможност да го направя, както трябва, и проклет да съм, ако се проваля.

— И така, какво следва от нашето спонтанно пътешествие? — пита тя.

— Първо закуска — отвърщам аз и грабвам саковете си от пода, — но предполагам, че няма да е спонтанно, ако имах предварителен план.

Тя взема мобифона си от масичката до леглото, проверява го за нови съобщения и обаждания, а след това го хвърля в чантичката си.

Излизаме.

Ето я пак твърдоглавата, придирчива Камрин.

— Моля те, Андрю, не мога да ям в тези места — казва от седалката до мен.

Градът е малък и повечето заведения са за бързо хранене или не са отворени толкова рано.

— Сериозно ти казвам — вика тя и се цупи с хубавото си личице, което имам желание да взема в ръце и да го оближа така, че тя да крещи и да се преструва, че е най-гадното нещо, което ѝ се е случвало. — Ако не искаш да имаш досадна спътница, която се държи за разбунтувалия се стомах и стене през следващия един час, няма да ме караш да ям тези работи, особено пък толкова рано сутрин.

Дръпвам назад глава, свивам устни и я поглеждам.

— Хайде, хайде, преувеличаваш.

Започвам да мисля, че не преувеличава.

Тя клати глава и я подпира с лакът на вратата на колата, а после слага палеца си между предните си зъби.

— Не, говоря сериозно, всеки пък, когато ям от бързите закуски, започва да ми се гади. Не се опитвам да те затруднявам, повярвай ми, това създава проблеми навсякъде, където отивам с майка ми и с Натали. Трябва да се отклоняват от пътя, за да намерят място за ядене, което няма да ме направи непоносима.

Окей, значи казва истината.

— Съгласен, категорично не искам да те накарам да повръщаш — казвам аз и леко се усмихвам, — затова ще отидем малко по-нататък и ще намерим нещо друго по пътя. След два часа ще има отворени повече заведения.

— Благодаря ти — казва тя и мило се усмихва.

Пак заповядай...

След два часа и половина сме в Оуасо, Оклахома.

Камрин поглежда към голямото лого в жълто и черно на един ресторант и аз си мисля, че се опитва да реши дали ще да яде тук, или не.

— Има само едно място, където може да се закусва — казвам и спирам на паркинга, — особено на юг, подобно на заведенията от веригата „Старбъкс“, тук на всеки ъгъл са ресторантите на „Уофъл хаус“.

Тя кима.

— Мисля, че мога да се справя с това... Имат ли салати?

— Виж сега, съгласих се да не те карам да ядеш мазните бързи закуски — навеждам глава на една страна и се извърщам към нея, — но слагам чертата върху салатите.

Тя се нацупва, прехапва устни и казва:

— Е, добре, няма да ям салата, въпреки че салатите могат да вървят с пилешко и с най-различни други хубави неща, за което някой като теб дори не си е помислял.

— Не, не, така че се откажи — казвам решително и леко разтърсвам глава. — Хайде, достатъчно дълго чаках да ядем. Умирам от глад. И ставам сприхав, когато съм гладен.

— Вече си такъв — мърмори тя.

Хващам ръката ѝ и я придръпвам към себе си. Тя се опитва да скрие изчервеното си лице.

Обичам миризмата в закусвалните на „Уофъл хаус“, това е мирис на свобода, защото се намираш на открития път и знаеш, че деветдесет процента от хората, които ядат наоколо, са също на този път. Шофьори на камиони, автостопаджии, махмурлии — онези, които не живеят монотонния живот на общественото робство.

Ресторантът е почти пълен. Камрин и аз сядаме в едно сепаре, възможно най-отдалечено от високите прозорци. Задължителният музикбокс — символ на културата на „Уофъл хаус“ — е поставен точно срещу един от тези прозорци.

Келнерката ни поздравява с усмивка, застава с бележник в едната ръка и писалка, готова да пише, в другата.

— Да ви донеса ли кафе?

Поглеждам Камрин, която вече преглежда набързо менюто на масата пред нея.

— Ще взема чаша сладък чай — казва тя.

Келнерката си записва и поглежда мен.

— Кафе.

Тя кима и отива да донесе напитките.

— Някои неща тук изглеждат добри — казва Камрин и се взира в менюто, подпряла буза върху ръката си. Показалецът ѝ се плъзга върху пластмасата и се спира на мъничкия раздел със салатите. — Ето, виж — казва тя и ме поглежда, — имат салата с пиле на грил и пилешка салата с ябълки, орехи и маруля.

Не мога да устоя на изпълнения ѝ с надежда поглед в широко отворените сини очи.

Отстъпвам. Напълно капитулирам.

— Поръчай каквото си поискаш — казвам добродушно. — Наистина няма да ти се сърдя.

Тя премигва два пъти, малко изненадана, че отстъпих толкова лесно, и после ми се усмихва. Затваря менюто и го оставя обратно на подставката над масата, а в това време келнерката се връща с напитките.

— Готови ли сте с поръчките? — пита тя, след като ги оставя пред нас.

Върхът на писалката ѝ е върху бележника и чака да бъде пуснат в действие.

— Ще взема омлет фиеста — казва Камрин и я улавям да се подхилква, като се старее да не ме гледа в очите.

— Върху препечена филийка или хлебче? — пита келнерката.

— Хлебче.

— Към омлета овесена каша, картофи или домати?

— Картофи.

Келнерката записва поръчката на Камрин и се обръща към мен.

Замислям се за секунда и казвам:

— Ще взема пилешка салата с ябълки.

Усмивката на Камрин веднага изчезва и лицето ѝ придобива каменно изражение. Аз ѝ намигам и оставям менюто до нейното.

— Падате си по крайностите, а? — подмята келнерката и откъсва листа с поръчката.

— За днес — отвърщам аз, а тя клати глава и се отдалечава.

— Какво по дяволите? — пита Камрин и обръща ръце с дланите нагоре.

Не може да реши дали да се смее, или да ме погледне смутена. Накрая прави по малко и от двете.

— Предполагам, че щом като искаш да ядеш нещо заради мен, и аз мога да направя същото за теб.

— Е, да, ама просто не виждам как ще ти се отрази тази салата.

— Вероятно си права — отвърщам аз, — но справедливото си е справедливо.

Тя се подсмивва леко и се отпуска назад в сепарето.

— Обаче няма да е справедливо, ако, когато отново тръгнем на път, ще трябва да слушам оплакванията ти, че си гладен... Сам каза, че тогава ставаш сприхав.

Не бих могъл наистина да бъда сприхав спрямо нея, но тя е права: салатата няма да утоли глада ми, а и от марулята получавам газове — на нея определено няма да ѝ хареса да се вози в колата заедно с мен, ако изям тази гадост. Но мога да го направя. Просто се надявам, че ще мога да изям цялото нещо, без да ми проличи нито едно от стоте оплаквания от него, някои от които вече са ми на върха на езика.

Ще е интересно.

Няколко минути по-късно келнерката носи яденето на Камрин и поставя чинията с проклетата салата пред мен. Напълва отново чашите ни, пита дали имаме нужда от още нещо и се връща при другите си клиенти.

Камрин вече зорко ме наблюдава.

Поглежда чинията си, премества хлебчето откъм другата страна на картофите, а след това я завърта така, че омлетът да ѝ е по-близо. Аз вземам вилцата и разравям с нея няколко пъти салатата, като се преструвам, че я подготвям, както направи Камрин.

Споглеждаме се и спираме за момент, сякаш очакваме другият да каже нещо. Тя свива устни. Аз пък свивам моите.

— Искаш ли да ги разменим? — пита Камрин.

— Ами, да — казвам без колебание и си разменяме чиниите.

На лицата и на двамата ни е изписано облекчение.

Едва ли сам бих си поръчал това, но е далеч по-добро от марулята.

По средата на яденето... е, по средата за нея, аз отдавна съм свършил моето... поръчвам парче шоколадов пай и отново ми напълват чашата с кафе. После продължаваме разговора за нейната бивша най-добра приятелка Натали и за това, че тя като че ли е твърде бисексуална и с огромни цици. Поне такова е личното ми впечатление от описанието на Камрин.

— И така, какво стана след инцидента в тоалетната? — питам аз и отхапвам парче от пая.

— След това вече никога не влизах отново в обществена тоалетна заедно с нея — казва тя. — Това момиче няма срам.

— Изглежда ми забавна — казвам аз.

Камрин става замислена.

— Такава е.

Наблюдавам я мълчаливо. Изглежда унесена в някакъв спомен и побутва с вилцата си последното парче пилешко в салатата. Моята вилица траква върху чинията, когато вземам решение, и я оставям. Избърсвам устата си със салфетката и се измъквам от сепарето.

— Къде тръгна? — пита тя и вдига очи.

Само се усмихвам и се отправям към музикбокса. Пускам монетите в процепа, оглеждам заглавията, накрая избирам и натискам бутоните. Докато се връщам обратно, започва „Raisins in my toast“^[1].

И трите келнерки, както и готвачът ме гледат със сърдити, направо унищожителни погледи. Аз само се усмихвам.

Тялото на Камрин стои като заковано на място. Гърбът ѝ е скован, бялото на очите ѝ ме стрелка и когато започвам да произнасям думите на песента, която звучи като от петдесетте години, тя се дръпва назад с такова зачервено лице, с каквото никога не съм я виждал.

Вмъквам се отново на мястото си и изпълвам напред крака.

— Господи, Андрю, моля те, не я пей!

Опитвам се отчаяно да не се смея, но продължавам да пея думите, ухилен до уши. Тя заравя лице в ръцете си, малките ѝ рамене, покрити с тънка бяла блуза, подскачат нагоре-надолу докато се опитва да потисне смеха си. Щракам с пръсти в такт с мелодията с такъв вид, като че ли съм изпълнителят със сресаната назад мазна коса, а когато пискливият му глас се чува, започвам да го имитирам. Цялото ми лице се гърчи от пресилена емоция. Акцентирам и на по-ниските тонове, като свеждам брадичката си на гърдите и се старая да съм напълно сериозен. Не преставам да щракам с пръсти. Колкото повече пея, толкова по-развълнуван изглеждам. Някъде по средата на песента Камрин не може да се сдържа повече. Избухва в такъв смях, че очите ѝ се насълзяват.

Смъкнала се е толкова надолу в сепарето, че брадичката ѝ почти опира ръба на масата.

Когато песента свършва, за голямо облекчение на персонала, виждам чифт ръце да се вдигат и старата дама в сепарето зад Камрин започва да ми ръкопляска. Никой друг не ми обръща внимание, но от изражението на Камрин човек може да си помисли, че всички в ресторанта ни наблюдават и ни се смеят. Толкова е хубава, когато е притеснена.

Опирам лакти върху масата, слагам ръцете си върху нея и вплитам пръсти.

— Не беше толкова лошо, а — казвам аз и се подсмивам.

Тя изтрива с крайчеца на пръста си мъничката, черна струйка под очите си, защото инстинктивно чувства, че е протекла. Гърдите ѝ се разтрисат още няколко пъти от смях, преди да се успокои.

— И дори не се засрамваш — казва тя, след като се разтърсва още веднъж от смях. — Беше притеснително, но мисля, че имах нужда

от това — казва Камрин и вече в колата изритва обувките си и слага голите си крака върху предната седалка.

Отново сме на път и се ръководим за посоката само от сочещия пръст на Камрин. Движим се на изток по шосе номер 44. Изглежда като че ли ще преминем през долната половина на Мисури.

— Радвам се, че можах да помогна.

Протягам ръка и включвам СД плейъра.

— О, не — заяжда се тя. — Чудя се колко назад в седемдесетте ще се върнем този път.

Вирвам глава и дяволито я поглеждам.

— Песента е добра — казвам и усилвам малко звука, след което започвам да потропвам с палци по волана.

— Е, да, слушала съм я и преди — казва тя и опира назад глава в седалката. — „Wayward Son“.

— Близко си — казвам. — „Carry On Wayward Son“.

— Ами да, достатъчно близко съм, не е нужно да ме поправяш.

Прави се на обидена, но не се справя много добре.

— И коя банда я изпълнява? — изпитвам я аз.

Тя ме поглежда накриво.

— Не знам!

— Канзас — обяснявам аз и многозначително повдигам вежда.
— Една от любимите ми.

— Ти казваш това за всичките. — Тя свива устни и премигва с очи.

— Може би — съгласявам се аз, — но в песните на Канзас наистина има много чувство. *Dust in the Wind*, например. Не мога да си представя по-подходяща музика за смърт. По някакъв начин премахва страха ти от нея.

— Премахва страха ти от смъртта? — казва тя, но не изглежда много убедена.

— Ами, да, предполагам. Все едно, че Стив Уолш жътва, който ти казва, че няма нищо страшно. Така че, ако трябва да избирам песен, с която да умра, тази ще е на първо място в списъка ми.

Тя не е съвсем съгласна.

— На мен пък ми изглежда прекалено мрачна.

— Ако гледаш на нея по този начин, предполагам, че е мрачна.

Сега тя извъръща изцяло лицето си към мен, краката ѝ са вдигнати върху седалката, коленете прибрани, а рамото и главата и лежат върху облегалката. Златистата плитка, която я прави да изглежда много по-нежна, отново е спусната над дясното ѝ рамо.

— „Hotel California“ — казва тя. — Ййгълс.

Поглеждам я впечатлен.

— Една класическа песен, която харесвам.

Това ме кара да се усмихна.

— Наистина ли?

— Страхотна е, много смразяваща... кара ме да се чувствам така сякаш съм в някой от онези черно-бели филми на ужасите... Добър избор.

Всъщност наистина съм впечатлен.

Известно време отново потропвам с пръсти върху волана в такт с „Carry On Wayward Son“, но после чувам едно силно *пум!*, след което непрекъснато пляс-мяс-пляс-плюс-кюс-плюс, докато се отклонявам бавно от магистралата в аварийната лента.

Камрин вече е свалила краката си на пода и се оглежда в колата, опитвайки се да определи откъде идва шумът.

— Гума ли спухахме? — пита, но въпросът ѝ звучи по-скоро като: „Страхотно, спухахме гума!“

— Така изглежда — отговарям аз, спирам окончателно и изключвам двигателя. — Добре, че имам резервна в багажника.

— От онези грозни, мънички гуми ли е!

Смея се.

— Не. Там имам нормална гума с грайфери и каквото трябва и ти обещавам, че ще е същата като другите три.

Тя изглежда донякъде успокоена, но после разбира, че я будалкам, изплезва ми се и свива сърдито очи. Не знам защо, но от това ми се прииска веднага да я оправя на задната седалка, но всекиму своето, предполагам.

Слагам ръка върху дръжката на вратата, а тя отново качва драката си върху седалката.

— За какво се нагласи така удобно там?

Тя премигва.

— Какво искаш да кажеш?

— Обуй си обувките — казвам и кимам към тях на пода, — и си измъквай задника навън, за да ми помогнеш.

Очите ѝ се разширяват още повече и тя продължава да седи таи, като че ли очаква аз да се засмея и да ѝ кажа, че само се майтапя.

— Аз... аз не знам как се сменя гума — казва тя, когато разбира, че съм сериозен.

— Знаеш как се сменя гума — поправам я аз и това я изумява още повече. — Виждала си го стотици пъти в реалния живот и по филмите... Повярвай ми, знаеш как, всички знаят как.

— Никога през живота си не съм сменяла гума — казва тя и издава напред долната си устна.

— Е, днес ще го направиш — отговарям аз и се ухилвам, отварям вратата откъм моята страна съвсем малко, за да не я удари приближаващият тир.

Камрин остава още няколко секунди в недоумение, а после сваля крака от седалката, намъква спортните си обувки и затваря вратата на колата зад себе си.

— Ела тук — махам ѝ с ръка и тя идва заедно с мен откъм задната страна на колата. Соча спуканата гума, задната откъм седалката на пътника. — Ако беше от страната на движението, можеше и да ти се размине.

— Ама ти сериозно ли ще ме накараш да сменям гума?

Мислех, че вече се бяхме разбрали.

— Да, бебчо, сериозно възнамерявам да те накарам да смениш гума.

— Но в колата каза да ти помогна, а не аз да свърша цялата работа.

Кимам.

— Наистина ще помогнеш, просто ела тук.

Тя идва при багажника, а аз изваждам резервната гума и я оставям на пътя.

— Сега извади крика и гаечния ключ от багажника и ги донеси тук.

Прави каквото ѝ казвам, като мърмори под носа си, че ще ѝ почернеят ръцете. Потискам силното си желание да се разсмея, търкалям гумата до спуканата и я оставям легнала на земята. Край нас профучава друг тир и колата леко се разклаща от въздушната вълна.

— Това е опасно — казва тя и пуска крика и гаечния ключ на земята до краката ми. — Какво ще стане, ако някоя кола се отклони от пътя и ни удари? Не гледаш ли „Най-големите тъпотия в света“?

Да му се не види! И тя гледа това телевизионно шоу.

— Ами да, гледам го — отвърщам аз, — а сега ела тук и да свършим тази работа. Ако клекнеш и останеш скрита за движението от колата, тогава има по-малка вероятност да те удари някой.

— Защо да е по-малко вероятно? — пита тя и сбира вежди.

— Ами, ако стоиш там на открито и изглеждаш така секси и т.н., то и аз бих могъл да се отклоня от пътя, докато те гледам.

Тя ми хвърля унищожителен поглед и се навежда, за да вземе гаечния ключ.

— Ух! — пъшка Камрин, докато се опитва да разхлаби гайките. — Прекалено са стегнати!

Разхлабвам ги малко вместо нея, но я оставям да ги доразхлаби още повече, като през цялото време продължавам да не изпускам от очи идващите към нас коли, без да ѝ показвам, че това ме изнервя. Ако ги наблюдавам, има по-добри изгледи да я сграбча навреме и да отскочим настрана.

След това идва ред на крика. Помагам ѝ и с него, като ѝ показвам как да го разхлаби и ѝ показвам на кое място е най-добре да го постави, макар че тя изглежда знае къде и без моя помощ. Отначало не се справя много добре с ръчката на крика, но бързо се ориентира и повдига леко колата. Оглеждам задника ѝ, защото бих бил идиот или педераст, ако не го направя.

И тогава изневиделица, без какъвто и да било намек от гръмотевица или светкавица, започва да вали като из ведро.

Камрин започва да крещи, че ще се намокри и това напълно я разсейва. Рязко се изправя и хуква към вратата на колата, но се спира, осъзнала, че може би не трябва да се опитва да влезе вътре, след колата се държи на крика.

Цялата е мокра, но държи ръцете си над главата, сякаш така ще може да се предпази от дъжда.

Спуквам се от смях.

— Андрю!

Направо е бясна и това ме кара да се смея още повече.

Хващам я за раменете и казвам, докато дъждът облива лицето ми:

— Аз ще довърша смяната на гумата.

Обаче ми е трудно да не се смея и не спирам.

Няколко минути по-късно новата гума е затегната и хвърлям спуканата заедно с крика и гаечния ключ обрат в багажника.

— Чакай! — викам, когато Камрин, разбрала, че вече е безопасно, се кани да влезе в колата.

Тя спира. Трепери под дъжда и е мокра до кости. Затварям багажника и отивам при нея. Усещам как водата джвака в обувките ми, защото не нося чорапи и ѝ се усмихвам с надеждата и тя да се усмихне.

— Това е само дъжд.

Тя е леко умиловивена, но без съмнение продължава да очаква да кажа още нещо окуражително.

— Ела тук — казвам и ѝ подавам ръка, а тя я хваща.

— Какво? — пита сдържано Камрин.

Плитката ѝ е натежала от вода, няколкото измъкнали се кичура, които винаги падат върху лицето ѝ, сега са се залепили за челото и на врата. Отивам при багажника и скачам отгоре. Тя стои там и дъждът продължава да се лее върху нея. Отново ѝ подавам ръка и тя колебливо я поема, а аз издърпвам и нея върху багажника. Тя се покатерва на покрива заедно с мен, като през цялото време ме гледа така, като че ли съм луд, срещу когото не може да се съпротивлява.

— Легни долу — старая се да надвирам плющияния върху покрива дъжд и лягам по гръб върху него, а краката ми провисват над предното стъкло.

Без да задава въпроси или да възразява, макар и едното, и другото да е изписано на лицето ѝ, тя ляга до мен.

— Това е лудост! — крещи Камрин. — Ти си откачен!

Изглежда, че откачените неща ѝ харесват, защото започвам да изпитвам усещането, че иска да е тук с мен.

Изхвърлям предишния план, онзи, според който трябваше да проявявам сдържаност спрямо нея, и поставям лявата си ръка напреко на покрива, а тя инстинктивно полага главата си върху нея.

Преглъщам с мъка. Наистина не очаквах това. Обаче съм доволен, че го направи.

— Сега просто си отвори очите и погледни нагоре — казвам аз и сам вече гледам нагоре.

Край нас профучава още един тир и въздушната вълна разклаща леко колата, но и на това не обръщаме внимание.

Отначало тя премигва срещу дъжда в очите ѝ, но продължава да се опитва да гледа нагоре, като от време на време замижава и крие лицето си в мен, за да се предпази, но през цялото време продължава тихо да се смее. Налага си да гледа право нагоре, но този път затваря очи и полуотваря уста. Гледам устните ѝ и как дъждът се стича по тях на струйки, как се усмихва и как потръпва, когато дъждовните капки попадат в гърлото ѝ. Наблюдавам я как раменете ѝ се повдигат, когато се опитва да зарови лицето си в мен, усмихната, засмяна и мокра до кости.

Гледам я в такъв захлас, че изобщо забравям за дъжда.

---

[1] „Стафиди в тоста ми“ — песен на Дени Джоунс, номер 1 в мюзикбуксовете на ресторантите от веригата „Уофъл хаус“ — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Камрин

Когато успях да задържа достатъчно дълго очите си отворени, наистина започнах да гледам нагоре в дъжда, който се лееше върху мен. Никога не съм гледала в него но този начин, право нагоре в небето, обаче повече потръпвах, отколкото виждах нещо. Но когато успях да го видя, беше изключително красиво. Като че ли всяка капка, която летеше към мен, беше отделна от хилядите други и в даден момент, в който времето като че ли спираше, можех да я разгледам и да видя нежните ѝ очертания. Видях сивите облаци да текат над мен и усещах как колата се тресе от връхлитащата върху нея въздушна вълна, предизвикана от профучаващите коли и камиони. Треперех, въпреки че беше достатъчно топло и ставаше за плуване. Обаче нищо от това, което виждах, чувствах или чувах, не беше така топло и очарователно като близостта на Андрю.

Крещя и се смея, когато минути по-късно тичаме да се скрием обратно в колата.

Вратата се затръшва и неговата следва моята.

— Замръзвам! — викам разтреперана през смях, навеждам брадичка и притискам ръцете си с преплетени пръсти върху гърдите.

Андрю, който се усмихва така широко, че усмивката му е разпънала цялото му лице, потреперва веднъж и включва отоплението.

Инстинктивно се опитвам да забравя, че облегнах глава върху ръката му или че я беше сложил там за мен. Мисля, че и той се опитва да забрави или поне да не го прави очевидно.

Трие ръцете си една в друга и се мъчи да се сгрее, докато топлият въздух духа през отворите. Зъбите ми тракат.

— Да носиш мокри дрехи е ужасно — казвам аз и продължавам да тракам със зъби.

— Ами да, съгласен съм с теб — отвърща той, слага предпазния колан и го закопчава.

Правя същото, макар че както винаги след дълъг престой в колата го свалям, за да потърся по-удобно положение върху седалката.

— Чувствам пръстите на краката си разлигавени — казва той и поглежда краката си.

Лицето ми се сгърчва в гримаса. Той се смее, после протяга ръка, сваля обувките и ги хвърля на пода отзад.

Решавам да направя същото, макар и да не го казвам, защото чувствам и моите пръсти в същото състояние.

— Трябва да намерим място, където да се преоблечем — казвам аз.

Той запалва мотора и ме поглежда.

— Може на задната седалка — предлага Андрю и се ухилва. — Няма да гледам, заклевам се.

Вдига нагоре ръце, за да е по-убедителен, а после отново хваща кормилото и пак излиза на магистралата, когато настъпва удобен момент.

Поглеждам го с насмешка.

— Не, мисля да изчакам, докато намерим подходящо място.

— Както искаш.

Напълно сигурна съм, че ще гледа. Всъщност това едва ли ще ме притесни много.

Чистачките на предното стъкло се движат насам-натам с най-голяма бързина, но вали толкова силно, че пътят отпред трупно се вижда. Андрю оставя парното включено, докато вътре става горещо като в сауна, и го изключва, но преди той проверява дали съм съгласна.

— И така, „Hotel California“, а? — обажда се той, усмихва се и трапчинките му стават по-дълбоки. Протяга ръка и натиска бутона, за да избере друг диск, а после продължава да го натиска, докато намери песента. — Хайде да видим какво знаеш.

Ръката му отново се отпуска върху волана.

Песента започва, както я помня открай време с онази зловеща китара, бавно и натрапчиво. Споглеждаме се и оставяме музиката да изпълва пространството между нас и самите нас в очакване на думите. После по едно и също време вдигаме ръце, отброяваме в такт едно, две, три и започваме да пеем заедно с Дон Хенли.

Погълнати сме изцяло от това и редим куплет след куплет, като понякога се сменяме, той ме оставя да изпея сама един, а после сам

изпява друг. И когато идва първият припев, пеем заедно с цяло гърло и буквално изстрелваме думите в предното стъкло. Примижаваме с очи, отмятаме назад глави, а аз се правя, че не съм съкрушена от пеенето си. После идва вторият куплет и редуването ни започва да става малко объркано, но това просто ни развеселява, а и сбъркахме само два пъти. После заедно крещим колкото ни глас държи „1969“. След това желанието ни да пеем малко по малко намалява и оставяме музиката да изпълва колата. Но когато идва съблямният втори припев, а след това песента става по-бавна и по-натрапчива, отново ставаме сериозни и заедно изпяваме всяка дума, като се гледаме право в очите. Андрю така безупречно произнася думата „алибита“, че по ръцете ме полазват тръпки. Заедно „пробождаме звяра“ като се тупаме с юмруци в бедрата.

Така премина в следващите няколко часа пътуването ни за някъде.

Пях толкова много заедно с него, че гърлото ме заболя.

Разбира се, всички изпълнения бяха класически рок и само от време на време някои хитове от началото на деветдесетте: най-вече на Алис ин Чейнс и Аеросмит, но нито едно ни най-малко не ми досади. Всъщност харесвах всичките, както и спомените, които ми създаваха. Спомени с Андрю.

Намерихме място за почивка край магистралата в Джаксън, Тенеси, и се възползвахме максимално от това. Вмъкнахме се в тоалетните, за да сменим дрехите, в които бяхме престояли по-дълго, отколкото предполагахме. Докато се забавлявахме в колата с моето не чак толкова звездно пеене, което той се преструваше, че харесва, бяхме забравили за всичко друго.

Той се беше преоблякъл преди мен и чакаше в колата, когато аз се появих облечена с единственото останало чисто нещо в сака: белите памучни шорти и спортната тениска, с която обичам да спя. Купих само един сутиен и бях с него, когато ме валя дъжда, така че той все още беше абсолютно мокър. Но въпреки това е на мен, защото нямаше начин да вляза в козата с него без сутиен.

— Не нося тези шорти заради теб — казвам и го соча строго с пръст, когато се вмъквам в колата — Да сме наясно.

Той леко се подхилква.

— Ще си го отбележа — казва Андрю и се преструва, че си записва.

Повдигам задника си от седалката, хващам края на шортите и леко ги подръпвам, за да не се събират на чатала и да ми покриват колкото може повече от бедрата. Тъкмо се каня да изритам черните си джапанки от краката, когато забелязвам колко мокра е рогозката на пода и решавам да остана с тях. Добре, че седалката е кожена.

— Ще трябва да намеря още някои дрехи — казвам аз.

Андрю отново е с дънки, с черните си обувки „Док Мартен“ и друга семпла сива тениска с къси ръкави, по-светла от предишната. Както всичко останало тя му стои добре, но на мен като че ли ми липсват загорелите му, мускулести прасци и келтската татуировка в черно и сиво върху глезена.

— Защо си взела толкова малко? — пита той, като продължава да гледа напред. — Не, че се оплаквам, разбира се.

Дяволито му се усмихвам.

— Предполагам, че тъй като не знаех къде отивам, не съм искала да се товаря с много неща.

— Има логика.

В Тенеси грее слънце и сега пътуваме на юг. Другата страна на платното е посипана с чакъл заради ремонт на пътя и двамата изразяваме задоволство, че не сме от онази страна на магистралата. След време дневната светлина избледнява и здрачът залива оризовите и памукови полета с червеникава мъгла: от двете страни на магистралата винаги има някакво обширно поле, разпростряло се надалеч.

Стигаме Бирмингам, Алабама, малко след 7 часа вечерта.

— Къде искаш да спрем за дрехи? — пита той, докато кара бавно по една градска улица с голям брой светофари и бензиностанции отстрани.

Надигам се в седалката и се оглеждам, като се опитвам да видя рекламните светлини на някое подходящо място.

Андрю сочи с глава напред.

— Ето един „Уол март“.

— Предполагам, че и този става — отвръщам аз, а той завива наляво при светофара и спираме на паркинга.

Излизаме от колата и първото нещо, което правя, е да оправя впилите се в задника ми гащи.

— Да ти помогна ли?

— Не! — отвръщам аз през смях.

Минаваме през морето от коли на паркинга. Джапанките ми шляпат в петите. Отвътре ми е свито, давайки си сметка, че изглеждам ужасно с мръсна, сплъстена плитка през рамо, облечена в тези оскъдни шорти, които продължават да ми се събират в задника. Вече нямам никакъв грим — при сливането ми с дъжда от него не остана нищо. Старая се да гледам в блестящия бял под, докато вървим през магазина, и да избягвам всякакъв визуален контакт с когото и да било.

Първо се насочваме към раздела за женски дрехи и аз набързо вземам няколко прости неща: още два чифта памучни шорти, които също са къси, но не чак до чатала като тези, които нося, както и две хубави тениски с къси ръкави с шпиц деколтета и надписи в курсив. Потискам желанието да посетя сектора за пликчета и сутиени. Мисля, че засега ще мина с това, което имам. После следвам Андрю до аптекния сектор, където са всички витамини, лекарства за настинка и пасти за зъби. Отиваме право на щанда за самобръсначки и кремове за бръснене.

— Не съм се бръснал от седмица — казва той и търка наболата си от няколко дена брада.

Мисля, че така изглежда секси, но с нея или без нея, той пак си е секси, така че не възразявам.

А и защо ли изобщо трябва да възразявам?

Аз също вземам пакет самобръсначки, както и крем за бръснене „Олей“ в златиста метална кутия. После в следващия коридор вземам малка бутилка разтвор за промиване на уста, защото той никога не е достатъчен. Прехвърлям чантичката си върху другото рамо, когато нещата, които съм взела, стават повече в другата ръка. Минаваме по-нататък и грабвам от рафта комплект шампоани и балсам за коса, като се мъча да нося и тях, но Андрю ги взема и ги носи вместо мен. Той също взема разтвор за уста.

Отправляме се към лекарствата. Там стои двойка на среда възраст и чете етикетите на сиропите за кашлица.

Андрю казва небрежно, без да понижава глас:

— Маце, намери ли онова нещо против бяло течение?

Аз ококорвам очи и замръзвам пред тилепола.

Той взема една малка кутийка адвил от рафта.

Двойката се прави, че не го е чула, но знам, че не е така.

— Питам се дали изобщо си сигурна, че то е причината за сърбежа? — продължава той и аз усещам как започвам да се топя от горещината, обляла лицето ми.

Този път двойката скришом ни поглежда.

Андрю се е ухилил до уши насреща ми, докато се преструва, че чете етикетите.

Иска ми се да го ударя, но вместо това му отвърщам със собствената му игра:

— Ами да, бебчо, намерих го — казвам също така небрежно. — Ами ти? Провери ли дали имат от презервативите с възможно най-малкия размер?

Жената рязко извърща глава, оглежда го от главата до петите, а после поглежда и мен, преди отново да насочи вниманието си върху етикетите.

Андрю не се смущава, знаех някак, че няма да се смути. Само ми се усмихва и се наслаждава на всяка секунда от ситуацията.

— Един размер става за всички, бебчо — отвърща той. — Нали ти казах, че усещането е по-добро, когато наистина е по-твърд.

Не издържам повече и прихвам да се смея.

Двойката бързо се отдалечава.

— Толкова си гаден! — просъсквам през смях.

Изпускам кутията с крем за бръснене и тя издрънчава на пода. Навеждам се да я вдигна.

— Ама и ти не си самата невинност.

Андрю взема тубичка антибиотичен мехлем и я държи в същата ръка, в която е адвила. Отправяме се към касата. Хвърля два пакета говежда пастърма на конвейерната лента и кутийка тик-так. Аз вземам бутилка санитарен разтвор за ръце, тубичка мехлем за напукани устни и пакет пастърма и за мен.

— Осмели се, а? — пита той заради пастърмата.

Аз го поглеждам самодоволно и поставям пластмасовия разделител между неговите и моите неща.

— Не — казвам, — обичам пастърма. Бих я яла дори и ако съдържа радиоактивен материал.

Той само се усмихва, но после се опитва да каже на касиерката, че неговите и моите неща са заедно, когато вади кредитната си карта от портфейла.

— Не и този път — възразявам аз и слагам ръка върху конвейерната лента до разделителя. Гледам право в касиерката и поклащам глава, за да ѝ попреча да включи моите неща в неговата сметка. — Аз ще платя моята — за момент тя поглежда ту мен, ту него и като че ли чака какво ще каже той. Когато Андрю ме поглежда с намерение да продължи да спори, аз извърщам рязко глава и казвам: — Аз ще платя за моите и толкова. Примири се.

Той вдига нагоре очи, отстъпва и прекарва кредитната си карта през апарата.

Когато се връщаме в колата, Андрю разкъсва единия пакет с пастърмата и лапва едно парче.

— Сигурен ли си, че не искаш да покарам? — питам аз.

Той клати глава, а челюстите му работят енергично, за да се справят с твърдото парче говеждо.

— Ще спрем в друг мотел за през нощта.

Преглъща, лапва друго парче, пали двигателя и потегляме.

След няколко мили намираме един мотел, вземаме всичко от колата и се отправяме един до друг към съседните ни стаи с двойни легла. В тази стая мокетът е на зелени квадрати в тон с тежките тъмнозелени завеси и тъмнозелената кувертюра на цветя. Веднага включвам телевизора, просто за да стане по-светло и така да разведря твърде мрачната атмосфера.

Той отново плати стаите, като използва за претекст, че съм се наложила да платя за нещата, които купих в магазина на „Уол март“.

Също като последния път отново първо прегледа стаята, а после се отпусна в шезлонга до прозореца.

Оставих нещата си на пода, дръпнах кувертюрата от леглото и я запратих в ъгъла.

— Има ли нещо по нея? — пита той, обляга се в шезлонга и изпъва крака.

Изглежда изтощен.

— Не, тези покривки просто ме плашат.

Сядам в края на леглото с кръстосани по турски крака. Слагам ръце в скута си, защото все още нося тесните шорти и се чувствам твърде открита пред него с разтворени по този начин колене.

— Ти каза, защото не си заела къде отиваш — продължи Андрю.

Поглеждам го и ми трябва секунда да разбере за какво говори, а после си спомням, че го казах в колата, когато обясних защо не съм си взела повече дрехи. Сплел е пръсти и е отпуснал ръце върху корема.

Забавих се с отговора, но и той беше доста неопределен.

— Да, не знаех.

Андрю се повдига в шезлонга, навежда се напред и поставя ръце върху бедрата. Извърта глава и ме поглежда. Знам, че сме на път да водим един от онези разговори, при които не мога предварително да реша дали да отговарям, или да избягвам отговорите на въпросите му. Ще зависи от това колко добър е в изкопчването на отговори от мен.

— Не съм експерт в тези неща — казва той, — но просто не мога да си те представя да тръгнеш сама, както си направила, и то с автобус, с чантичка, малък сак и без абсолютно никаква представа къде отиваш, само защото най-добрата ти приятелка ти е забила нож в гърба.

Беше прав. Не тръгнах заради Натали и Деймън, те просто бяха част от схемата.

— Не, не беше заради нея.

— Тогава за какво?

Не ми се иска да говоря за това, или поне така си мисля. Част от мен чувства, че мога да му кажа всичко и дори донякъде искам, но друга част ми казва да бъда предпазлива. Не съм забравила, че проблемите му са по-сериозни от моите и ще се почувствам като глупачка, лигла и егоистка, ако изобщо му разкажа нещо за това.

Поглеждам телевизора вместо него и се преструвам, че съм заинтригувана от предаването.

Той става.

— Ще трябва да е било нещо много лошо — казва Андрю и идва при мен. — Искам да ми кажеш.

Много лошо? Страхотно, няма що, току-що го направи още по-лошо. По-лошо от това, ако вече му бях казала. Преди поне нямаше да знам, че очаква да му разкажа нещо наистина ужасно. Сега, когато знам това, усещам, че трябва да измисля нещо.

Не измислям, разбира се.

Усещам, че леглото се раздвижва, когато той сяда до мен. Не мога да го погледна в очите и продължавам да гледам в телевизора. Стомахът ме присвива от вина, но чувствам в него и някакво смъдене от мисълта колко близо е той до мен. Но повече от вина.

— Оставих те дълго да не ми казваш каквото и да било — продължава Андрю. Подпира лакти на бедрата си и сяда така както седеше в шезлонга, с ръце, провесени между краката. — По някое време ще трябва да ми кажеш.

Вдигам очи и отговарям:

— То е нищо в сравнение с онова, което ти преживяваш — после оставям нещата така и отново гледам в телевизора.

Моля те, Андрю, престани да ровиш. Повече от вето искам да ти кажа, защото някак си знам, че можеш да намериш логика в това и да направиш така, че да стане по-добре... какви ги говоря?... Моля те престани да ровиш?

— Ти го сравняваш? — пита той и разпалва любопитството ми. — Значи мислиш, че тъй като баща ми умира, каквото и да те е накарало да направиш онова, то някак си не може да бъде сравнимо — изрича го така, като че ли самата мисъл за това е абсурдна.

— Да — потвърждавам, — точно това мисля.

Той свъсва вежди и поглежда за момент телевизора, а после се обръща отново към мен:

— Ама това е пълна глупост — казва директно.

Аз рязко извъръщам глава към него.

Той продължава:

— Виж какво, винаги съм ненавиждал този израз. *Другите са по-зле, отколкото си ти*. Мисля, че ако искаш да гледаше това от сравнителна гледна точка, тогава да, разбира се, благоденствието е винаги за предпочитане пред слепотата, но тук изобщо не става дума за шибаното сравнение. Нали така?

Дали ме пита, защото иска да разбере как се чувствам, или това беше неговият начин да ми каже как стоят нещата с надеждата да го разбере?

Само кимвам с глава.

— Мъката си е мъка, момиче — всеки път, когато ме нарече „момиче“, се впечатлявам повече от всичко друго, което казва. — Това,

че нечий проблем изглежда по-малко мъчителен от този на друг, не означава непременно, че не е твърде мъчителен.

Мисля, че той е прав, но продължавам да се чувствам като егоистка.

Докосва китката ми и аз я поглеждам. Виждам как прекарва мускулестите си пръсти по нея. Искам да го целуна, вътрешното ми желание си проправя път навън, но аз преглъщам и го натискам обратно надолу в стомаха, който през последните няколко секунди потреперва напълно самостоятелно.

Отдръпвам ръката си от неговата и ставам от леглото.

— Виж, Камрин, не съм имал никакво намерение с това. Просто се опитвах да...

— Знам — казвам тихо, кръстосвам ръце и му обръщам гръб.

Това определено е един от онези моменти, в които като че ли казваш „не си виновен ти, а аз“, но нямам намерение да му го кажа.

Усещам, че той става и после леко се извъръщам, за да видя, че си взема саковете и китарата, подпряна на стената.

Отива при вратата.

Искам да го спра, но не мога.

— Ще те оставя да поспиш — казва тихо той.

Кимам, но не казвам нищо, защото се страхувам, че ако кажа, мозъкът ще излъже устата ми и ще потъна още по-дълбоко в тази трудна ситуация с Андрю, която намирам за все по-очевидна с всеки ден, който прекарвам с него.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Яд ме е, че го оставих да излезе през тази врата, но трябваше. Не мога да направя това. Не мога да си позволя да вляза в света на Андрю Париш, макар всичко в сърцето и желанията ми да ми казват да го сторя. Не само защото ме е страх да не бъда наранена отново; всеки преминава през тази фаза и може би още не съм излязла от нея, а за още много неща.

Аз не се познавам.

Не знам какво искам, как се чувствам и как би трябвало да се чувствам, а и не мисля, че изобщо съм знаела някога. Ще бъда егоистична кучка, ако позволя на Андрю да навлезе в живота ми. Ами ако той се влюби или поиска от мен неща което не мога да му дам? Какво ще стане, ако прибавя и едно разбито сърце към смъртта на баща му? Не искам мъката му да ми тежи на главата.

Рязко се обръщам и отново поглеждам към вратата, като си представям как изглеждаше той, миг преди да мине през нея. Може пък това изобщо да не е проблем. Колко самомнително от моя страна да си мисля, че той изобщо може да се влюби в мен. Може би просто иска приятелка, без да се обвързва, или нещо еднократно.

Главата ми се замая от многото хаотични мисли, нито една от тях според мен не е най-правилната, но същевременно знам, че всяка е възможна. Отивам при огледалото и се поглеждам, вирам се в очите на някакво момиче, което чувствам, че съм срещала, но с което всъщност никога не съм се запознавала. Наистина се чувствам отчуждена от себе си и от всичко.

Я зарежи това!

Скъръцам със зъби и плясвам поставката на телевизора. После грабвам едни нови черни памучни шорти, новата бяла тениска с надпис „Je t’aime“^[1], изписан с курсив около Айфеловата кула, и се отправям към душа. Оставям се безкрайно дълго да ме бие водата, не защото се чувствам мръсна, а защото се чувствам като лайно. Мисля само за Андрю. И за Иън.

И защо изобщо изведнъж чувствам тази странна, подбуждаща нужда да мисля и за двамата по един и същи начин.

Когато се сещам, че горният слой на кожата ми е смъкнат от горещата вода, излизам изпод душа, избърсвам се и попивам водата от косата си с тоалетната кърпа. Издухвам я гола пред огледалото със сешоара и се връщам обратно в стаята, за да се облека, защото не съм взела със себе си чисти пликчета. Накрая сресвам наполовина изсушената си коса и я оставям да се суши сама, като я отмятам зад ушите и от лицето си.

През стената отново чувам Андрю да свири на китарата. Телевизорът продължава да дрънка и това ме ядосва. Отивам и го изключвам, за да мога да чувам по-ясно Андрю.

Стоя там няколко секунди и поемам тоновете, които проникват болезнено в ушите ми през стената. Мелодията не е тъжна, но по някаква причина за мен е мъчително да я слушам.

Накрая грабвам ключа от стаята си, намъквам джапанките и излизам.

Облизвам нервно пресъхналите си устни, поемам дълбоко въздух, преглъщам и вдигам ръка, за да почукам леко на вратата му.

Звънът на китарата спира и след няколко секунди вратата с щракане се отваря.

Той също е взел душ. Кестениявата му коса е все още влажна и няколко тънки кичура падат отпред на челото. Взира се в мен без риза, само в чифт черни, работни шорти. Опитвам се да не гледам леко загорелите изпъкнали мускули на корема му и вените по дължината на ръцете му, които някак са по-изпъкнали от останалата гола кожа.

О... господи. Може би просто трябва да се върна...

Не, дойдох тук, за да говоря с него и точно това ще направя.

За първи път виждам татуировката от лявата му страна и ми се иска да го разпитам за нея, но ще оставя това за по-късно.

Той любезно ми се усмихва.

— Това започна преди година и половина — започвам направо аз — седмица преди завършването на гимназията... Приятелят ми беше убит в автомобилна катастрофа.

Любезната му усмивка изчезна и аз влизам вътре.

Първото нещо, което прави, преди дори да седна в края на леглото, е да намъкне тениската си. Може би не иска да се чувствам

така, сякаш се опитва да флиртува или да ме разсейва, особено след като съм дошла тук, за да му кажа нещо очевидно болезнено. Уважавам го още повече за това. Този малък, незначителен жест говори много и макар че може би съжалявам, че скри тялото си, това ме устройва. Не съм дошла за това.

Мисля, че...

В зелените му очи забелязвам искрена тъга, примесена с някаква замисленост. Той изключва телевизора и сяда до мен по същия начин, както направи на леглото ми, после ме поглежда и търпеливо чака да продължа.

— Влюбихме се на шестнайсет — започвам аз и гледам пред себе си, — но той ме изчака две години... две години... — поглеждам го за миг, за да подчертая това — преди да спя с него. Не познавам някое друго момче на неговата възраст, което да е чакало толкова дълго, за да се вмъкне в гащичките на някое момиче.

Изражението на Андрю леко се променя, като че ли да ми каже „имаш право“.

— Имах две краткотрайни приятелства с момчета преди Иън, но те бяха толкова... — вдигам нагоре очи, докато търся думата — ... бездуховни. Да ти кажа право, аз започнах да виждам много бездуховни хора още от дванадесетгодишна.

Андрю изглежда замислен. Веждите му са леко присвити.

— Обаче Иън беше различен. Първото нещо, което ми каза, след като се срещнахме и за първи път дълго разговаряхме, беше: „Питам се дали океанът мирише по-различно в другия край на света.“ Отначало аз се засмях, защото ми се стори, че това е странно, но после си дадох сметка, че това просто изречение го прави по-различен от всеки друг, когото познавам. Иън беше момче, което стоеше откъм външната страна на стъклото и гледаше през него на нас останалите как щъкаме напред-назад, правим едно и също всеки ден, поемаме по едни и същи пътища, като мравки в мравуняк. Е, аз винаги съм знаела, че искам нещо повече от живота, нещо различно, но едва когато срещнах Иън, нещата започнаха да ми се проясняват.

Андрю леко се усмихва и казва:

— Установени и зрели преди двадесет... това е голяма рядкост.

— Да, предполагам — казвам аз и му се усмихвам, а после започвам тихо да се смея: — Няма да повярваш колко често Деймън и

Натали и дори майка ми и брат ми Коул ми подмятаха, че съм била „потайна“ — слагам „потайна“ с пръсти в кавички и вдигам нагоре очи.

— Да си потаен не е лошо нещо — казва той, а аз го поглеждам срамежливо, защото откривам привличането, макар той да умее да го укротява много добре заради разговора. Обаче после усмивката му се скрива и той понижава леко глас: — Значи, когато си загубила Иън, си загубила партньора си в престъплението.

И моята усмивка изчезва. Опирам ръце в ръба на леглото и главата ми хлътва между раменете.

— Да. Канехме се да обикаляме света с раници на гърба, след като завършим, или може би само Европа, но бяхме твърдо решени, поне така го планирахме — сега гледам Андрю право в очите. — Знаехме, че не искаме да ходим в колеж и да работим една и съща работа в продължение на четиридесет години. Искяхме да работим навсякъде, докато сме на път!

Андрю се смее.

— Ами всъщност това е страхотна идея — казва той. — Една седмица работиш като келнерка в някой бар и събираш бакшиши, а следващата си в различен град, мяташ гъобеци на някой уличен ъгъл и туристите ти подхвърлят пари в буркана, докато минават.

Отпуснатите ми рамене леко се повдигат и аз се смея и се изчервявам, когато го поглеждам.

— Келнерка да, но гъобеци? — поклащам глава. — Едва ли.

Той се хили и казва:

— О, би могла да се справиш.

Все още съм с пламнало лице, но отново гледам пред себе си, докато изчервяването ми премине.

— Шест месеца след като Иън умря — продължавам аз, — брат ми Коул уби човек, докато караше пиян, и сега е в затвора. А пък след това баща ми изневери на майка ми и те се разведоха. Новият ми приятел Кристиян също ми изневери. А после, разбира се, вече знаеш какво се случи с Натали.

Ето това е.

Разказах му всичко, което, като се събере, стана причина да се махна. Но не мога да го погледна, защото чувствам, че не би трябвало

да съм свършила и като че ли той си мисли: Е, добре, къде е останалото?

— Това е доста голяма купчина лайна за нечий скут — казва той, а аз го поглеждам, когато усещам, че се настанява на леглото до мен. Сега, когато се е извърнал с лице към мен, усещам дъха му на мента: — Имаш пълно право да се чувстваш наранена, Камрин.

Не казвам нищо, но му благодаря с очи.

Лицето му е непроницаемо. Надявам се да не мисли, че го използвам, за да имитирам онази част от живота си, която бяхме планирали с Иън. Сега ситуацията в цялото това пътуване изглежда подобна. Дори и на мен, като се замисля, но е твърде далеч от причината, поради която тръгнах с Андрю. Аз съм с него сега, защото искам да бъда.

Точно в този момент си давам сметка, че не съм мислила за Иън и Андрю толкова много, защото се опитвам да намеря Иън в Андрю... Мисля, че причината е усещането за вина... може би се опитвам да заменя изцяло Иън.

Ставам от леглото и прогонвам тези мисли. От главата си.

— И така, какво възнамеряваш да правиш? — пита Андрю зад гърба ми. — След като това пътуване свърши какво възнамеряваш да правиш с живота си?

Сърцето ми изтръпва в гърдите. Нито веднъж по време на това пътуване с Андрю и дори преди да го срещна, след като напуснах Северна Каролина, не съм мислила за друго, освен за настоящето. Тук не става дума да съм се опитвала нарочно да не мисля какво ме очаква занапред, просто не съм мислила изобщо за това.

Въпросът на Андрю ме събужда и изведнъж чувствам, че ме обзема паника. Никога не съм искала и да помисля за реалността. Бях довольна да живея с илюзията си.

Обръщам се с ръце, скръстени на гърдите. Красивите очи на Андрю ме наблюдават внимателно.

— Ами аз... наистина не знам.

Той изглежда леко изненадан, погледът му става позамислен и очите му гледат встрани.

— Все още можеш да постъпиш в колеж — казва той, предлагайки ми идеи, за да ми помогне да се почувствам по-добре, предполагам. — Това не означава непременно, че трябва след това да

постъпиш на работа и да работиш там, докато умреш... Не, по дяволите ти пак можеш да пътуваш из Европа с раница на гърба, ако искаш.

Той става заедно с мен. Виждам, че мисли напрегнато, докато ходи няколко пъти напред-назад по тъмнозеления мокет.

— Ти си прекрасна — казва той и сърцето ми се разтуптява, — умна си и явно си по-решителна от повечето момичета. Мисля, че можеш да направиш всичко, което пожелаеш... По дяволите, знам, че това звучи банално, но в твоя случай е напълно вярно.

Аз свивам рамене.

— Предполагам — казвам, — но нямам никаква идея какво искам да правя, като изключим това, че не искам да се върна у дома, за да реша. Според мен се страхувам, че ако се върна там, ще бъда удавена в същите лайна, от които се измъкна когато в онзи ден се качих на автобуса.

— Кажи ми нещо — рече внезапно Андрю и аз внимателно се вглеждам в него. — Кое от нещата, които те карат да си с всички останали, ти пречи най-много.

— Пречи?

Замислям се за секунда, загледана в металната нощна лампа на стената до леглото.

— Ами... не съм сигурна.

Той идва при мен и поставя два пръста върху извивката на ръката ми, за да ме накара да седна отново заедно с него и аз се съгласявам.

— Просто помисли — продължава Андрю, — като изхождаш от това, което вече ми разказа. Какво е различното между теб и тях?

Яд ме е, че ми е нужно толкова дълго време да се сетя за нещо, за което той сякаш вече има представа. Вглеждам се в ръцете си в скута и мисля дълго, докато накрая давам единствения отговор, който чувствам, че може да е правилен, но още не съм сигурна в себе си.

— Очакванията?

— Това въпрос ли е, или отговорът ти?

Предавам се.

— Наистина не знам... искам да кажа, че се чувствам ограничавана от всеки, с изключение, разбира се, на Иън.

Той кима и ме оставя да продължа, без да ме прекъсва, а отговорът продължава да се върти в главата ми.

И после като че ли отникъде той просто идва.

— Никой не иска да прави това, което аз искам да приказвам и сега, когато се чувствам по-уверена в отговора и ми е по-лесно да доразвия обяснението си: — Просто ми харесва да живея свободно и да не поемам по обичайния път, разбираш ли? Никой не иска да излезе от своята обитаема зона, за да прави това заедно с мен, защото то е нещо, което повечето хора не правят. Аз се страхувах да кажа на родителите си, че не искам да отивам в колеж, защото точно това очакват те от мен. Приех работа в универсален магазин, защото майка ми очакваше това да изпълни живота ми по някакъв начин. Всяка събота ходех с майка си на посещение при брат ми в затвора, защото тя очакваше да отида, тъй като той е мой брат и аз би трябвало да искам да го видя, макар че не исках. Натали безмилостно се опитваше да ме закачи за този или онзи, защото мислеше, че не е нормално да съм сама. Мисля, че през по-голямата част от живота ми ме е било страх да бъда себе си — извърщам рязко глава, за да го погледна. — Донякъде това беше вярно дори и за Иън.

Поглеждам бързо встрани, защото последното беше нещо, което наистина не очаквах да кажа на висок глас. То просто ми изскочи от устата, без да се усетя.

Андрю изглежда заинтригуван, но същевременно не е сигурен дали трябва да продължи да ме разпитва.

Аз също не съм сигурна дали трябва да продължа да говоря.

Той кима. Явно решава, че не е негова работа да ме кара да говоря още по темата.

Върти бузата си между зъбите. Наблюдавам го за момент, като пак се опитвам да потисна явното привличане, което изпитвам към него, но става все по-трудно. Гледам устните му и се питам какви ли са на вкус. После насила отмествам очи... пак го правя. Точно в момента. Страхувам се да му кажа какво искам. Или поне какво мисля, че искам.

— Андрю — казвам, а лицето му реагира спокойно, когато произнасям името му.

Помисли за това, Кам, казвам си аз. Сигурна ли си, че го искаш?

— Какво има? — пита той.

— Имал ли си някога връзка само за една нощ?

Имам чувството, че току-що се изпуснах и разкрих най-голямата тайна, казвана ми някога, и то пред микрофон в стая, пълна с хора.

Обаче сега вече няма връщане. Все още не съм напълно сигурна дали изобщо искам това, но то е там, в главата ми от доста време. Спомням си, че смътно си мислех за това, когато бях на покрива с Блейк.

От лицето на Андрю изчезва всякаква емоция и той сякаш не може да намери думи, с които да го каже. Сърцето ми моментално замръзва и усещам, че стомахът ме присвива. Знаех си, че не би трябвало да го казвам! Ще си помисли, че съм някоя курва или нещо от сорта.

Скачам от леглото.

— Съжалявам... Боже господи, сигурно си мислиш, че съм...

Той протяга ръка и хваща китката ми.

— Седни.

Правя го неохотно, но не мога да го погледна. Чувствам се напълно покрусена.

— Какво ти става? — пита той.

— А?

Поглеждам го.

— Правиш го точно в момента — той маха с ръка, за да акцентира върху „точно в момента“, веждите му са свъсени.

— Какво правя?

Андрю облизва устните си, въздъхва разочарован и накрая казва:

— Камрин, ти започна да ми казваш нещо, което може би си мислиш от известно време, но тъкмо когато доби куража да кажеш какво е то, правиш завой на 180 градуса и съжаляваш — той се взира в очите ми. Неговите са напрегнати и знаещи, но в тях има и още нещо, което не мога да определя. — Пак ми задай въпроса, но този път, изчакай да ти отговоря.

За момент не казвам нищо, а се взирам в напрегнатото изражение на лицето му, но не съм сигурна какво виждам. А може би съм несигурна в себе си.

Преглъщам и казвам:

— Имал ли си някога връзка само за една нощ?

Изражението му не се променя.

— Да, имал съм няколко такива тук и там.

Сега ме чака какво ще кажа, макар още да не съм сигурна как да се почувствам по-добре в този ставащ все по-опасен разговор. Като че ли той знае, че се гърча отвътре, но иска да ми даде урок и затова ме

кара аз да говоря, вместо да е мой психиатър, какъвто се явява, откакто влязох в стаята му.

Повдига леко вежди, като че ли да каже: *Е?*

— Ами, просто се питах... защото никога не съм правила нещо подобно.

— Защо? — пита небрежно той.

Свеждам очи, но после пак го поглеждам, за да не ми се скара отново.

— Ами, струва ми се, че е малко курвенско.

Андрю се смее и това ме изненадва.

Най-после ме избавя някак от мъчението ми.

— Ако едно момиче го прави много — произнася последната дума с гнуслива усмивка, — тогава, разбира се, ще е курвенско. Обаче един или два пъти, не знам... — вдига ръце, сякаш не е сигурен, каква би могла да е бройката — в това няма нищо лошо.

А защо не се възползва от това сега? Започвам малко да се плаша и да се питам защо продължава да се държи като психиатър, вместо да засили флирта и да действа.

— Е добре, значи...

Не мога да го кажа. Просто не съм такава, не мога да говоря така спокойно за сексуалното си каквото и да е там. Мога да го правя завоалирано с Натали.

Андрю въздъхва и свива рамене.

— Очакваш ли да спиш с мен, да имаш с мен връзка за една нощ?

Разбра, че няма да го кажа, затова се отказа и го направи вместо мен.

От въпроса, макар да е очевиден и за двамата, дъхът ми спира. Това, че той го каза, ме накара да се почувствам притеснена и покрусена дори може би повече, отколкото ако го бях казала аз.

— Може би...

Тон става от леглото, поглежда ме и казва:

— Съжалявам, но не мога да го направя с теб по този начин.

Най-големият юмрук, който съм получавала, откакто съществувам, току-що се заби в корема ми. Ръцете ми изтръпнаха, сграбчили края на дюшека, и останаха напълно неподвижни. Единственото нещо, което искам точно в този момент, е да избягам

през онази врата, да се заключа в стаята си и никога повече да не видя Андрю. Не защото не искам да го видя, а защото не искам той да ме вижда.

През целия си живот никога не съм се чувствата така унижена.

Ето какво ми докара това, че казах какво мисля!

Не знам дали да го приема като научен урок, или да го намразя, че ми го предаде.

---

[1] Je t'aime — обичам те (фр.) — Б.р. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

За част от секундата скачам от леглото и се отправям с най-голяма бързина към вратата.

— Камрин, спри.

Продължавам напред, дори по-бързо, когато усещам, че той се приближава зад мен. Сграбчвам дръжката, отварям широко вратата и изтичвам в коридора.

— Моля те, почакай за малко по дяволите! — казва той и ме следва. Чувам засилващото се раздразнение в гласа му.

Не му обръщам внимание, бъркам в малкото джобче отзад на шортите и изваждам картата ключ, пъхам я в процепа на вратата. Втурвам се в стаята и се каня да затворя вратата, но Андрю вече е минал през нея зад мен.

Вратата се затваря след него.

— Ще ме изслушаш ли? — опитва още веднъж той и започва да губи търпение.

Не искам да го погледна, но въпреки това го правя.

Очите му са широко отворени, гневни и искрени, когато най-накрая се обръщам към него.

Той пристъпва към мен и ме хваща предпазливо за ръцете. После се навежда и притиска леко устни в моите. Отпускам ги, но все още съм объркана, за да реагирам, както трябва. Объркана, изумена и с разтуптяно сърце.

Той се отдръпва и ме поглежда. Изражението му е напълно искрено. Накланя глава на една страна... усмихва се.

— Какво смешно има? — питам рязко и се опитвам да се отскубна.

Той продължава да ме държи за ръцете и аз чувствам как унижението в очите ми започва да се сменя с възмущение.

— Камрин, казвам, че не мога да го направя с теб по този начин, защото... — той спира за момент и се вглежда в лицето, после за миг в

устните ми, като че ли се колебае дали да ги целуне отново, или не — ... защото ти не си момиче, с което бих могъл да спя само един път.

Думите му прогонват всякаква мисъл от главата ми, а сърцето ми тупти бясно под ребрата. Не мога дори да проумея какво ми каза току-що и вместо това се опитвам да реша какво точно има предвид. Събирам си ума, доколкото мога, и правя всичко, което е по силите ми, да върна част от спокойствието си, което загубих, когато изскочих от стаята му.

— Виж — казва той, застава до мен и слага ръка отзад на кръста ми.

Само от усещането на пръстите му върху кожата цялата тази част от тялото ми се разтреперва. Какво по дяволите става с мен? Аз наистина го искам... искам да кажа, че точно сега чувствам, че няма връщане назад, че ще се насиля да бъда курва само за една нощ, само и само да го задържа в стаята. Обаче не разбирам защо имам чувството, че искам от него нещо повече от секс...

— Камрин? — гласът му рязко ме връща към това, което е казал преди секунди. Води ме да седна на леглото, после кляка на пода пред мен. Вглежда се в очите ми. — Няма да изкарам само една нощ с теб, но ще те накарам да свършиш, ако ми позволиш.

Усещам как през корема ми сякаш преминава електрически ток и се спуска надолу между краката.

— ... Какво?

Наистина не мога да кажа нищо друго.

Той се усмихва нежно и трапчинките му стават малко по-дълбоки. Слага ръцете си по дължина на голите ми бедра и ги притиска с длани.

— Никакви обвързаности — казва той. — Ще те накарам да свършиш и утре, когато се събудиш, ще бъда в стаята си готов да тръгна отново с теб към следващото място. Между нас нищо няма да се промени... няма дори да споменавам какво се е случило, да се шегувам и да те занасям. Все едно, че нищо такова не се е случило.

Едва дишам. Той току-що накара меката точка между краката ми да набъбне само с няколко думи.

— Ами ти! — успявам да кажа.

— Какво аз?

Той притиска върховете на пръстите си малко по-силно в бедрата ми. Правя се, че не забелязвам.

— Това като че ли... няма да е справедливо.

Наистина не мога да разбера какви ги говоря. Все още съм шокирана от това, което изобщо става.

Андрю само ми се усмихва, без да се впечатли от забележката ми. После изведнъж се изправя от клекналото положение, вмъква се между краката ми и ме принуждава да се наклоня малко назад в леглото. Сяда пред мен и ме придърпва в скута си с крака преметнати върху бедрата му. Разтворила съм широко очи и направо прехапвам долната си устна. Той го направи така неочаквано, че дори само тази внезапност ме кара да се подмокрям.

Мускулестите му ръце ме обгръщат, той се навежда и докосва едната страна на брадичката ми с устни. Тръпката ме връхлита от главата до петите. После ме придърпва още повече към себе си и шепти близо до устата ми:

— Справедливо е. Искам да те накарам да свършиш и да ми се довериш, определено ще получа нещо от всичко това.

Чувам, че едва чуто се смее, вирам се в очите му и не мога да им устоя. Ако точно сега Андрю ми каже да се наведе и да застана на ръце и колене пред него, ще го направя без колебание.

Докосва другата страна на брадичката ми с устни.

— Тогава защо просто не спиш с мен? — питам тихо, но после се опитвам да го кажа с други думи: — Искам да кажа, че ако поискаш да направиш... нещо друго с мен...

Той се отдръпва от брадичката ми и слага три пръста върху устните ми, за да ме накара да млъкна.

— Ще го кажа само веднъж — започва Андрю, а очите му направо бездънни и кипят от напрежение, — но не искам да го коментираш, когато го кажа, става ли?

Кимам нервно.

Той се замисля за момент, облизва устни с език и казва.

— Ако ми позволиш да те чукам, ще трябва да ми позволиш да те притежавам.

Вълна от безкрайно задоволство преминава през цялото ми тяло. Сърцето ми подсказва да кажа едно нещо. Умът ме кара да кажа друго. Но аз не мога да чуя какво по дяволите казват те, заради това усещане

между краката, което продължава да става все по-невъзможно за пренебрегване.

Преглъщам трудно и отчаяно търся още слюнка. Като че ли всяка част от мен, която при нормално състояние произвежда собствена влага, е спряла да работи, тъй като всичката влага се е съсредоточила на едно място в центъра на тялото ми.

Продължавам да не мога да дишам.

О, господи, той дори още не ме е докоснал, а аз вече се чувствам по този начин?

Сънувам ли?

— Ами ако ти го направя с ръка, или нещо друго?

Признавам го, идеята за всичко това ме кара да се чувствам виновна.

Той накланя рязко глава, усмихва се многозначително и от това ми се иска жадно да го целуна.

— Казах ти да не коментираш.

— Е... не коментирах точно това, което каза, аз просто...

Той промъква пръстите си под тънката материя на плисетата ми и ме докосва. Ахвам и забравям какво бях започнал да казвам.

— Замълчи — казва Андрю нежно, но е напълно сериозен.

Устните ми рязко се затварят, но отново ахвам, когато вкарва двата си пръста в мен и продължава да ги държи вътре, а палецът му притиска отвън тазовата ми кост.

— Ще млъкнеш ли, Камрин?

Разтреперана казвам едно „д-да“ и прехапвам долната си устна.

После пръстите му се измъкват от мен. Искане ми се да го помоля да не ги вади, но той ми каза да мълча така, че напрано съм му бясна, но и също толкова покорна, затова не казвам нищо. Отварям предпазливо очи, когато той прекарва мокрите си пръсти през устните ми и инстинктивно ги лизвам съвсем малко, а той ги поднася към своите устни и поема остатъка от мен с езика си. Навеждам се към него и докосвам устата му с моята, като притварям очи. Просто искам да усетя него и себе си заедно. Езикът му се подава навън, за да докосне моя, но после той ме събаря внимателно върху леглото, вместо да се отдаде на страстната целувка, която така отчаяно искам.

Плъзва и двете си ръце върху материята около кръста ми и смъква шортите и пликчетата ми надолу по краката, след което ги

захвърля някъде на пода. После изпълзява нагоре и ляга до мен, като слага едната си ръка върху тялото ми и я плъзва нагоре под тениската ми. Аз така и не си бях сложила сутиена. Леко пощипва едното ми зърно, после другото и отново ме целува по брадичката. Всяко косъмче на врата ми настръхва, когато езикът му се плъзва по извивката на ухото ми.

— Искаш ли да я докосна? — чувствам горещия му дъх върху лицето си.

— Да — казвам задъхана.

Той задържа месестата част на ухото ми между зъбите си, а ръката му започва да се плъзга надолу по корема ми, но спира близо до пъпа.

— Кажи ми, че искаш да я докосна — шепти той в ухото ми.

Почти не мога да си отворя очите.

— Искам да я докоснеш...

Той плъзва ръката си по-нататък и сърцето ми започва бясно да бие в гърдите, но когато си мисля, че вече ще ме докосне, ръката му се плъзга по вътрешната страна на бедрото ми.

— Разкрачи ги за мен.

Леко разтварям краката си, но той ги раздалечава още повече с ръка, а върховете на пръстите му притискат плътта ми, докато съм напълно открита.

Андрю се повдига край мен и се навежда над тялото ми, като повдига нагоре тениската, за да открие гърдите ми, а след това захапва със зъби едно след друго зърната ми. После прекарва мокрия си език през тях, разтваря уста и жадно целува ту едното, ту другото.

Заравям пръсти в косата му и ми се иска да я сграбча и да я дръпна, но не го правя. Андрю плъзва езика си надолу по гърдите и ребрата ми, докато стига до пъпа. Поглежда ме с властен, премрежен поглед и казва, като притиска леко с устни корема ми:

— Трябва да ми кажеш какво искаш, Камрин.

Леко лизва веднъж корема ми толкова бавно, че кожата ми потръпва.

— Няма да го получиш, ако не ми кажеш и ме накараш да ти повярвам.

Дишам толкова неравномерно, че гърдите ми буквално се разтрисат.

— Моля те, моля те пипни я...

— Не ти вярвам — казва той, за да ме дразни, и лизва веднъж клитора ми.

Само веднъж. Спира, поглежда ме през пейзажа на тялото ми и ме чака.

Тъй като се страхувам да кажа думата, я прошепвам много тихо:

— Моля те... искам да ми лижеш п...та — а той се прави, че не ме е чул.

— Какво беше това? — пита Андрю и отново лизва клитора ми, този път малко по-продължително и надолу по тялото преминава вълна от тръпки. — Не успях да го чуя.

Казвам го пак, като повишавам съвсем малко глас, все още твърде притеснена, за да кажа гласно забранената дума, която винаги съм намирала за мръсна и лоша, подходяща само за порнофилм.

Андрю плъзва ръката си между краката ми и разтваря срамните устни с два пръста. Лизва ме веднъж. Само веднъж. Бедрата ми започва да треперят по-силно.

Не знам още колко дълго мога да чакам.

— Жена, която знае какво иска сексуално — той ме лизва отново, но продължава да ме гледа с премрежени очи — и не се страхува да го каже, е страшно сексапилна, Камрин... Кажи. Ми. Какво. Искаш. Или аз няма да ти го дам — лизва ме отново и аз не мога да издържа повече.

Протягам надолу ръце, сграбчвам го за косата, натискам лицето му още по-навътре между краката ми, дотолкова, доколкото той ми позволява, и казвам като го гледам право в очите: — Лижи ми п...та, Андрю, по дяволите, лижи проклета ми п...ка!

Зървам най-загадъчната усмивка, която някога съм виждала на лицето му, миг преди да затворя очи и да извия назад глава, когато той започва да ме лиже, но този път не спира. Смуче силно клитора ми и едновременно ту вкарва, ту изкарва пръстите си от мен, а аз си мисля, че искам да припадна. Не мога да си отворя очите, чувствам ги като пияни от удоволствие. Повдигам рязко бедрата си към него и го дърпам с всичка сила за косата, но той изобщо не престава. Лиже ме силно и бързо и от време на време забавя, за да ме смуче и да прекарва палеца си по подутия ми клитор, преди отново да ми се нахвърли. И когато започвам да чувствам, че не мога да издържа повече и се опитвам да се

изплъзна изпод лицето му, той ме сграбчва за бедрата и ме принуждава насила да остана там, докато краката ми треперят неудържимо, а ръцете ми стискат с все сила главата му. От разтрепераните ми устни се отронва стенание, вдигам нагоре ръцете си и се вкопчвам в рамката на кревата, като се опитвам да я използвам за лост, с помощта на който да се измъкна от безмилостния език на Андрю. Обаче той ме държи здраво, ръцете му обгръщат отдолу бедрата и задника ми, натиска ме с такава сила, че ме боли, когато впира пръсти в кожата ми, но това ми харесва.

А когато треперенето на тялото ми започва да намалява и затрудненото ми дишане става по-бавно, макар все още да е неравномерно, Андрю започва да ме лиже по-нежно. Когато тялото ми престава да се движи, той целува от вътрешната страна двете ми бедра, а после и точно под пъпа, преди да пропълзи нагоре към устата ми, като подпира мускулестите си ръце от двете ми страни върху дюшека. Меките му, влажни устни докосват врата ми, двете страни на брадичката ми и челото. Накрая продължително ме гледа в очите, навежда се и леко ме целува по устните.

След това става от леглото.

Аз не мога да се помръдна.

Иска ми се да протегна ръце, да го сграбча и да го съборя върху мен, но не мога да се помръдна. Чувствам се още замаяна от оргазма, който току-що ме беше накарал да изпитам, а и все още не мога да си събера мислите от цялото преживяване.

Продължавам да го гледам и едва повдигам глава от възглавницата, когато го виждам да се отправя към вратата. Той ме поглежда веднъж, след като слага ръка върху дръжката на вратата.

Обаче аз съм тази, която заговаря първа:

— Къде отиваш?

Знам къде отива, но това е единственото нещо, което ми идва наум да кажа, за да му попреча да излезе от стаята.

Той нежно се усмихва.

— В моята стая — отвърща учуден Андрю, защото би трябвало да знам това.

Вратата се отваря и светлината от коридора залива пространството около него, като осветява очертанията му там в сянката. Искам да кажа нещо, но не съм сигурна какво. Повдигам

гърба си от леглото и сядам на него, а пръстите ми нервно мачкат чаршафа.

— Е, ще се видим сутринта — казва той и за последен път многозначително ме поглежда, след това затваря вратата зад себе си и светлината в коридора изчезва.

Обаче в стаята ми все още е доста светло, бях оставила лампата над леглото да свети. Светила е през цялото време. Винаги съм била доста срамежлива в леглото и дори с Иън единствената светлина, която оставях, когато правех секс с него, беше от телевизора, но не и от лампа. Този път дори и не помислих за това.

Ами думите, които изрекох... Никога преди не съм казвала подобно нещо. Не и думата, започваща с П. Дори и в момента не мога да я кажа. Е, често съм казвала на Иън „моля те, чукай ме“, или „чукай ме по-силно“, но с това се изчерпваше порнографският ми речник.

Какво прави Андрю Париш с мен?

Каквото и да е то... не мисля, че искам да спирам.

Ставам от леглото, намъквам пликчетата и шортите си и отивам при вратата с намерение да отида право там и... не знам какво.

Спирам се пред вратата, преди да я отворя, и поглеждам босите си крака върху зеления мокет. Не знам какво ще кажа, ако отида там, защото дори не знам какво искам или какво не искам. После отпускам ръце отстрани и от устните ми се отронва дълбока въздишка.

— Като че ли никога не се е случвало — имитирам го с дрезгав глас аз. — Да бе, ама и ти не си чак толкова добър, че да го забравиш.

ДВАДЕСЕТ

Андрю

Буден съм от 8 сутринта. Обади се брат ми Ашър и аз се страхувах да отговоря, тъй като се боях, че ще чуя „новината“ за баща ми. Той ми се обаждаше обаче само за да ми каже, че Ейдън се е вкиснал, защото съм му взел китарата. Изобщо не ми пука какво ще направи: ще кара чак до Бирмингам, за да ме набие ли? Всъщност знам, че това няма нищо общо с китарата, Ейдън го е яд, защото напуснах Уайоминг, докато баща ни е все още жив.

Ашър се обади, за да разбере как съм.

— Добре ли си, брат? — попита той.

— Ами да, чудесно.

— Това сарказъм ли е?

— Не — казах аз. — Винаги съм бил откровен с теб, Аш.

Точно като сега не съм бил по-добре през живота си.

— Заради онова момиче ли? Камрин? Така ли се казваше?

— Да, така. Заради момичето.

Отвътре всичко в мен сияе. Разсеян съм от съвсем живия спомен за случилото се миналата нощ, но после наистина се усмихвам, докато мисля въобще за Камрин.

— Е, знаеш къде съм, ако имаш нужда от мен — каза Ашър и аз чувам негласното послание в гласа му, което той иска да ми предаде, но не смее да го изкаже по-открито, защото съм го предупредил никога повече да не го казва, ако не иска да го спускам от бой.

— Да, знам, благодаря брат ми... Ей, как е татко?

— Състоянието му е същото каквото беше, преди да заминеш.

— Предполагам, че това е по-добре от най-лошото.

— Е, да.

Той затвори и аз се обадох на майка ми, за да ѝ кажа, че съм добре. Ако беше минал още един ден, тя щеше да се обади в полицията да ме издирват.

Ставам и напъхвам нещата си в сака. Когато минавам край телевизора, удрям по стената с длан мястото, където вероятно от другата страна лежи главата на Камрин върху възглавницата. Ако вече не е будна, това може да свърши работа. Е, добре де, може и да не свърши, тъй като спи много дълбоко като изключим, разбира се, когато свиря музика. Бързо вземам душ, измивам си зъбите и докато си мисля как миналата нощ тя беше в устата ми, малко ме е срам, че изобщо си мия зъбите. Добре де, мога по-късно пак да го направя. Ако, разбира се, тя поиска. Мамка му, нямам абсолютно никакви проблеми с това, като изключим, че после трябва да се погрижа и за себе си, но и тук всичко е наред. Бих предпочел сам да го направя, вместо да рискувам, като позволя да ме пипа. Ужасно я желая, но ще я чукам само ако желанието е взаимно, а точно сега мога да кажа, че тя не знае какво иска.

Обличам се и обувам черните си маратонки на бос крах доволен, че вече са изсъхнали, след като бяха прогизнали от дъжда. Нарамвам и двата сака, вземам китарата на Ейдън, излизам в коридора и отивам до съседната врата, където е стаята на Камрин.

Чувам, че телевизорът работи, и разбирам, че ще трябва да е станала.

Питам се колко време ще ѝ отнеме, преди да изгуби самообладание.

Камрин

Чувам, че Андрю чука на вратата. Поемам рязко въздух, задържам го дълго и после рязко го изпускам, като издухвам кичур коса, който се е измъкнал от плитката — това е подготовка, която трябва да ме предпази да не загубя самообладание.

Все едно, че никога не се е случвало, дрън-дрън.

Най-после отварям вратата и когато го виждам да стои там толкова равнодушен и толкова апетитен... губя самообладание. Е, то е повече изчервяване, но толкова силно, че лицето ми буквално пламва. Свеждам очи към пода, защото ако продължа да гледам усмихнатите му очи още секунда, главата ми може и да се разтопи.

Успявам да го погледна отново секунди по-късно.

Сега се усмихва със затворени устни още по-широко и много по-многозначително.

Хей! Мисля, че подобно изражение е същото като да говориш за това!

Той ме оглежда от главата до петите, вижда, че вече съм облечена и готова да тръгна, дръпва леко назад глава и казва широко усмихнат:

— Хайде.

Грабвам чантичката и сака и излизам заедно с него.

Влизаме в колата и аз правя каквото мога, за да не мисля за най-добрия орален секс, който съм имала през живота си, като се опитвам да говоря за каквото ми падне. Днес той мирише изключително хубаво: на собствената си кожа с лек примес на някакъв шампоан. Това също не ми помага много.

— И така, пак ли ще караме напосоки до някой случаен мотел, без да спираме никъде, с изключение на ресторантите на „Уофъл хаус“?

Не че това изобщо ме притеснява, но се мъча да налучкам някаква тема за безопасен разговор.

— Не, всъщност имам нещо предвид — казва той и ме поглежда.

— Охо? — възкликвам аз и любопитството ми се изостря. — Нарушаваш правилото за спонтанността на пътуването ни и всъщност имаш план?

— Е, технически погледнато, то никога не е било някакво правило — казва той.

Излизаме от паркинга и шевролетът антика запърпорва по пътя.

Той е облечен в същите черни работни шорти, които носеше вчера, и аз хвърлям бърз поглед на твърдите му като камъни прасци. Единият му крак натиска леко педала на газта. Тъмносинята тениска с къси ръкави стои идеално на гърдите и ръцете му, малко по-изпъната е около бицепсите.

— И така, какъв е планът?

— Ню Орлиънс — казва той и ми се усмихва. — Намира се само на пет часа и половина оттук.

Лицето ми се оживява.

— Всъщност никога не съм била в Ню Орлиънс.

Той се усмихва на себе си, като че ли развълнуван от факта, че ще бъде първият, който ще ме заведе там. Аз съм също толкова развълнувана, колкото и той. Но в действителност въобще не ме интересува къде отиваме, ако ще да е гъмжащия от комари щат Мисисипи, щом като Андрю е с мен.

Два часа по-късно, след като изчерпахме случайните теми, благодарение на които избягахме да говорим за случилото се предишната нощ, аз решавам да наруша мълчанието. Протягам ръка и натискам бутона за изключване на звука. Андрю ме поглежда с любопитство.

— Трябва да знаеш, че никога преди не съм говорила такива неща — казвам и изпитвам облекчение.

Андрю се усмихва и слага ръка върху волана, като разсеяно прекарва насам-натам пръсти по него. Изглежда поотпуснат, лявата му ръка лежи напреко на вратата от другата му страна, лявото му коляно е повдигнато нагоре, а десният му крак е върху педала на газта.

— Но ти хареса — казва той, — имам предвид да ги казваш.

Хмм, миналата нощ нямаше нещо, което да не ми харесва.

Лицето ми е само леко зачервено.

— Всъщност да, хареса ми — признавам аз.

— Не ми казвай, че никога не ти е минавало през ум да кажеш нещо такова по време на секс — продължава той.

Колебая се.

— Да, минавало ми е — отвръщам аз и остро го поглеждам. — Макар че не мога да кажа, че непрекъснато мисля и мечтая за това. Просто ми е минавало през ума понякога.

— Тогава защо никога не си го правила, щом като ти се е искало?
Задава ми тези въпроси, но съм напълно сигурна, че вече знае отговорите.

Свивам рамене.

— Предполагам, че просто ме е било страх.

Той леко се усмихва и продължава да движи пръстите си по волана, като го хваща по-здраво, когато навлизаме в някой завой на магистралата.

— Винаги съм си мислила, че това е нещо, което Доминик Старла или Синамон Дриймс биха казали в „Законно ограбен“ или „Препятствия в петък вечерта“^[1].

— Ти си ги гледала?

Извързвам рязко глава и ахвам.

— Не! Аз... не знаех, че са правени на живо, просто предложих...

Усмивката на Андрю става закачлива.

— То и аз не знам дали са истински — отстъпва той, преди да съм умряла от унижение, — но не бих се съмнявал в това. Разбирам какво имаш предвид.

Лицето ми се отпуска.

— Беше яко — казва той, — за сведение.

Пак се изчервявам. Всъщност мога да си стоя изчервена през цялото време, защото непрекъснато го правя, когато съм с него.

— Значи мислиш, че порнозвездите те възбуждат?

Свивам се вътрешно и се надявам той да каже не.

Андрю леко присвива устни и казва:

— Не, наистина. Е, когато те го правят, е възбуждащо по различен начин.

Сбърчвам вежди.

— Какво му е различното?

— Ами... когато Доминик Старла — той вдига нагоре очи, като че ли да вземе името от въздуха — го прави, то е за някой случаен мъж зад клавиатурата, който иска да свърши — зелените му очи се спират на мен. — Този мъж не мечтае за нищо друго, освен да завре лицето ѝ в скута си — Андрю отново гледа пътя. — Но, когато някое... как да кажа... мило, секси момиче, в което няма нищо курвенско, го прави, мъжът си мисли за много повече неща, отколкото това да завре лицето

й в скута си. Може би той изобщо не мисли за това или не поне на по-дълбоко ниво.

Определено схващам скрития подтекст в думите му и той вероятно го знае.

— Направо ме побърка — казва той и ме поглежда достатъчни дълго, за да срещне погледа ми, — просто да го знаеш.

Обаче после бързо извъръща глава и се прави, че следи внимателно пътя. Може би не иска да го обвиня, че „говори за това“, макар че точно аз започнах този разговор.

— А какво ще кажеш за теб? — питам аз и нарушавам краткото мълчание. — Страхувал ли си се някога да опиташ нещо сексуално, което си имал желание да пробваш?

Той се замисля за момент и казва:

— Ами, да, когато бях по-млад, някъде на около седемнадесет, но се страхувах да опитвам неща с момичетата само защото знаех, че те бяха...

— Бяха какви?

Той леко се усмихва, свива леко устни и аз имам усещането, че ще последва някакво сравнение.

— По-младите момичета или поне онези, с които съм имал работа, „се ужасяваха“ от всичко необичайно. Може би в известна степен бяха като теб, тайно се възбуждаха от нещо по-различно от мисионерската поза, но бяха прекалено срамежливи да си го признаят. На тази възраст беше рисковано да кажа: „Хей, позволи ми да те чукам в гъза“, защото имаше голяма вероятност да ги уплаша и да ме помислят за някакъв сексуално сбъркан извратеняк.

Без да искам, прихвам да се смея.

— Да, мисля, че си прав — казвам. — Като тийнейджърка се стрясках много, когато Натали ми разказваше за нещата, които позволявала на Деймън да прави с нея. Не ми действаха възбуждащо, докато не загубих девствеността си на осемнадесет, но... — гласът ми секна, когато се сетих за Иън — ... дори и тогава ставах прекалено нервна. Искаше ми се да... хм...

И сега ставам нервна да го призная.

— Хайде продължавай, кажи го — подканя ме той, но без да е закачлив. — Вече би трябвало да си наясно, че не можеш да ме изненадаш.

Това ме стряска (и кара сърцето ми да се разгупти). Да не би истината да е изписана на лицето ми, че се страхувам той да не остане с някакво лошо впечатление от мен? Андрю нежно ми се усмихва, като че ли да ме окуражи, че нищо, което мога да му кажа, няма да му направи лошо впечатление.

— Добре, ако ти кажа, обещавах ли, че няма да го възприемеш като покана?

Може пък да е точно това, макар още да не съм наясно дори със себе си, обаче определено не искам той да го възприеме по този начин. Поне не сега, а може би и никога. Не знам...

— Заклевам се — казва той, очите му са сериозни, а не обидени. — Не бих си го и помислил.

Поемам дълбоко въздух.

Уф! Не мога да повярвам, че ще му кажа това. Не съм го казвала на никого, е, освен на Натали, но по заобиколен начин.

— Агресивност — спирам за момент, защото все още се чувствам затруднена да продължа. — През повечето време, когато си фантазирам за секс, аз...

Очите му се усмихват! Когато казах „агресивност“ нещо в чертите му припламна. Стори ми се като че ли... не, разбира се, че не може да е вярно.

Когато ме забеляза, погледът му омекна.

— Продължавай — подканва ме той и отново леко се усмихва.

И аз продължавам, защото по някаква причина вече по-малко се страхувам да довърша, отколкото преди секунди.

— Обикновено си фантазирам, че ме... малтретират.

— Грубият секс те възбужда — казва спокойно той.

Аз кимам.

— Мисълта за него ми действа така, но на практика никога не съм го изпитвала, поне не и по начина, по който мисля за това.

Изглежда леко изненадан, или... това задоволство ли е?

— Мисля, че тъкмо това имах предвид, когато ти казах, че винаги попадам на кротки момчета.

Нещо изведнъж щраква в главата ми. Андрю е разбрал преди мен какво съм имала предвид там в Уайоминг, когато казах, че попадам на кротки момчета. Без да го съзнавам, всъщност съм изразила съжаление, че съм попаднала на тях, че са били нещо, което не бих

предпочела. Може би до този момент не съм разбирала определението си за „кротък“, но той е разбрал преди мен, че това е било нещо, което не съм искала.

Но аз обичах Иън и точно сега се чувствам ужасно, че мисля по този начин. Иън беше кротък в сексуално отношение и това, че изобщо мога да имам лоши мисли за него, ме кара да се чувствам виновна.

— Като че ли обичаш да дърпаш коси и да... — започва той, но млъква, когато забелязва изражението ми.

— Е, да, обичам, но ми се иска нещо по-агресивно — насърчавам го аз, като се опитвам да го накарам той да го каже, за да не се налага да го казвам аз.

Отново започвам да ставам нервна.

Андрю накланя встрани брадичка и леко повдига вежди.

— Като как... я почакай, колко агресивно?

Аз преглъщам и поглеждам встрани.

— С принуда, предполагам. Не направо изнасилване или нещо също толкова крайно, но си мисля, че съм много покорна сексуално.

Сега и Андрю не може да ме погледне.

Извъртам достатъчно глава, за да забележа, че очите му са малко по-разширени, отколкото преди секунди и пълни със скрито напрежение. Адамовата му ябълка се движи едва забележимо, докато преглъща. Сега и двете му ръце са върху волана.

Сменям темата:

— Ти така и не ми каза какво се страхуваш да направи едно момиче — усмихвам се с надеждата да направя атмосферата закачлива както преди.

Той се успокоява и ми се усмихва.

— Е, вече ти казах — отговаря след странна пауза, — анален секс.

Нещо ми подсказва, че не от това наистина се страхува. Не мога да разбера от какво, но според мен цялото споменаване за анален секс е просто димна завеса. Но защо тъкмо Андрю от нас двамата ще се страхува да признае истината? Тъкмо той до голяма степен ми помага да се чувствам по-комфортно с моята сексуалност. Той е този, за когото мислех, че не се бои да признае каквото и да било, но сега не съм толкова сигурна.

Иска ми се да мога да чета мислите му.

— Ако щеш вярвай — казвам аз и го поглеждам, — двамата с Иън наистина опитахме това веднъж, но ужасно боли и не е нужно да ти казвам, че „веднъж“ е в най-буквалния възможен смисъл.

Андрю леко се усмихва. После поглежда към пътните знаци и сякаш взема внезапно решение за посоката. Излизаме от магистралата и се прехвърляме на друга. От двете страни на пътя отново се простират полета памук, ориз, царевица, както и нещо друго, което не знам какво е. Наистина не знам каква е разликата между повечето посеви, освен очевидната: памука бял, а царевицата висока. Движим се с часове, докато слънцето започва да залязва и Андрю отбива встрани от пътя. Гумите спират със скърцане върху чакъла.

— Загубихме ли се? — питам аз.

Той се навежда през седалката към мен и протяга ръка към жабката. Лакътят му и долната част на ръката му се отъркват в крака ми, когато отваря жабката и изважда оттам доста изтъркана пътна карта. Сгъната е небрежно, като че ли след като е била отваряна така и не е била сгъната на същите места. Той разгъва картата, слага я върху волана и внимателно я изучава, като прекарва пръст по нея. Прехапва долната си устна, а после въздъхва с досада.

— Загубихме се, нали? — иска ми се да се засмея, не на него, а просто на ситуацията.

— Вината е твоя — казва той, като се опитва да е сериозен, но се проваля, когато вижда в огледаното, че очите му се усмихват.

— И защо да е моя? — възразявам аз. — Ти караш.

— Ако не ме „разсейваше“ с твоите приказки за секс, скрити желания, порнография и онази курветина Доминик Старла, щях да забележа, че съм поел по шосе номер 20, вместо да продължа по шосе 59, както би трябвало. — Сочи с пръст средата на картата и клати глава: — Карали сме два часа в погрешна посока.

— Два часа? — този път избухвам в смях и плясвам с ръка по командното табло. — И чак сега разбираш това?

Надявам се да не съм засегнала егото му. Освен това не съм нито толкова ядосана, нито толкова разочарована. И десет часа да караме в погрешна посока, пак ще ми е все едно.

Изглежда засегнат. Съвсем съм сигурна, че се преструва, но се хващам за тази възможност и решавам да направя нещо, което съм искала да сторя още от времето, когато бяхме заедно под дъжда на

покрива на колата в Тенеси. Пресягам се, откопчавам колана си и сядам до него. Той изглежда малко изненадан, но няма нищо против и вдига ръката си така, че да мога да се сгуша под нея.

— Просто те занасям с това, че сме се загубили — казвам аз и облягам глава на рамото му.

Усещам леко нежелание, преди ръката му да ме обгърне.

Чувствам се така добре да съм тук при него. Прекалено добре...

Преструвам се, че не забелязвам колко добре се чувстваме и двамата в момента и колко непринудено се държим както преди. Разглеждам картата заедно с него, като прекарвам пръст по новия маршрут.

— Може просто да следваме този път — казвам аз и движа пръста си на юг — и като излезем на магистрала номер 55 тя ще ни отведе право в Ню Орлиънс. Нали така? — накланям глава, за да го погледна в очите, и сърцето ми подскача, когато виждам колко близо е лицето му до моето. Но само се усмихвам и го чакам да отговори.

Той също се усмихва, но имам чувството, че не е слушал много какво казвам.

— Ами да, просто ще излезем на шосе номер 55.

Очите му се взират в лицето ми и за миг се плъзгат по устните ми.

Протягам ръка и започвам да сгъвам картата, а после отново пускам касетофона. Андрю отдръпва ръката си от мен и потегля.

Когато отново сме на пътя, поставя ръката си върху бедрото ми, което е притиснато до неговото, и кара ме дълго време така. Единственият път, когато вдига ръката си, е, когато се налага да държи по-здраво волана при един остър завой или когато налага да оправи звука, но после отново я слага обратно.

А на мен ми се иска да го прави постоянно.

---

[1] Имена на порнозвезди и на онлайн порнофилми — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— Сигурен ли си, че сме все още на 55? — питам много по-късно аз, след като се е стъмнило и не виждам никакви фарове нито в едната, нито в другата посока.

Виждам само поля и дървета и от време на време по някоя крава.

— Да, бебчо, все още сме на 55, проверих това.

Точно в този момент минаваме покрай друг пътен знак на магистралата, на който действително пише: 55.

Надигам се от ръката на Андрю, върху която главата ми лежеше през последния един час и започвам да протягам ръцете, краката и гърба си. След това се навеждам и разтривам мускулите на прасците си. Имам чувството, че всеки мускул в тялото ми се е зациментирил върху костите.

— Имаш нужда да излезеш и да се разтъпчеш за малко, така ли? — пита Андрю.

Вглеждам се в лицето му в тъмнината. По кожата му се е разлял светлосин оттенък, а очертанията на добре оформената му челюст са още по-изразени в тъмното.

— Ами, да — казвам и се навеждам към командното табло, за да виждам по-добре през предното стъкло как изглежда пейзажът. Поля и дървета. Ама, разбира се, ето и още една крава — би трябвало да се досетя.

Обаче после забелязвам небето. Навеждам се още повече напред и поглеждам нагоре към звездите, обгърнати в безкрайния мрак. Виждам колко са ярки и как светлината на много от тях си остава все така чиста в продължение на мили.

— Искаш ли да излезеш от колата, за да се разтъпчеш — пита той и продължава да чака отговора ми.

На мен ми хрумва нещо, усмихвам се весело и кимам.

— Да, мисля, че идеята е чудесна... има ли в багажника одеяло?

Той ме поглежда за момент с любопитство.

— Всъщност има. Държа едно в онази кутия отзад заедно с останалите ми неща за извънредни обстоятелства по време на път. Защо?

— Знам, че може да прозвучи като клише — започвам аз, — но това е нещо, което винаги съм искала... Спал ли си някога под звездите? — чувствам се малко глупаво, че го питам, защото това наистина е клише, а до този момент не съм видяла в Андрю нищо, което да ми заприлича на такова.

По лицето му се разлива широка усмивка.

— Всъщност не. Никога не съм спал под звездите... да не би да започваш да ставаш романтична с мен, Камрин Бенет? — той закачливо ме поглежда.

— Не! — казвам през смях. — Хайде, говоря сериозно. Просто мисля, че това е една чудесна възможност — протягам ръка към предното стъкло. — Погледни тези поля наоколо.

— Е, да, ама не можем да постелем одеяло в памучно поле — казва той, — а и през повечето време тези полета са пълни с вода до глезените.

— Не и тези, покрити с трева и с кравешки фъшкии — казвам аз.

— Искаш да спиш на поле, където серат крави? — пита равнодушно той, но и с известна доза хумор.

Прихвам да се смея.

— Не, само на тревата. Хайде... — после го поглеждам закачливо. — Какво, да не би да те е страх от някое малко кравешко лайно?

— Ха, ха! — той клати глава. — Камрин, в купчина кравешки лайна няма нищо малко.

Аз се примъквам отново до него, полагам глава точно по средата на скута му и го поглеждам намусена.

— Моля те? — казвам и премигвам с очи.

И напразно се опитвам да не обръщам внимание върху какво всъщност лежи главата ми.

Андрю

Направо се разтапям, когато ме поглежда така. Как бих могъл да ѝ откажа? Дали ще трябва да е до купчина кравешки лайна, или под някой надлез в съседство с бездомен пияница... бих спал навсякъде с нея.

Но точно това е проблемът.

Мисля, че се превърна в проблем в мига, в който реши да седне до мен в колата. Защото тъкмо тогава тя се промени. Точно тогава мисля, че започна да вярва, че иска от мен нещо повече, освен орален секс. Бих могъл да направя това за нея там, в Бирмингам, но не мога да ѝ позволя да иска повече от това. Не мога да ѝ позволя да ме пипа и не мога да спя с нея.

Искам я, искам я по всеки възможен начин, но не мога да понеса да ѝ разбия сърцето... виж, нейното дребно тяло е друга работа, бих могъл да го понеса да го разбия. Обаче, ако тя някога ми позволи да я имам, накрая ще ѝ разбия сърцето (а и моето).

Още по-трудно стана, откакто ми разказа за нейния бивш...

— Моля те — настоява още веднъж тя.

Въпреки че току-що си казах какво може да се случи, протягам ръка, прекарвам върха на пръста си по лицето ѝ и много нежно казвам:

— Добре.

Никога не слушам гласа на разума, когато стане дума за нещо, което искам, но с Камрин се усещам, че много повече от обикновено пращам разума да върви на майната си.

Карам още десет минути, намирам поле, което изглежда като равно, безкрайно море от трева, и паркирам колата отстрани на пътя. Намираме се буквално по средата на нищото. Излизаме, заключвам вратите, като оставям всичко в колата. Отварям багажника и ровя в онази кутия за навитото на руло одеяло, което мирише на стара кола и на нещо като бензин.

— То смърди — казвам, след като го помиришвам.

Камрин се навежда, помиришва го и бърчи нос.

— Ох, добре, не ме е грижа.

Мен също. Сигурен съм, че тя ще го направи да мирише на похубаво.

Без дори да се замисля, хващам ръката ѝ. Спускаме се по малък склон, после през един овраг, след това нагоре от другата страна на склона до ниската ограда, която отделя полето от нас. Започвам да се оглеждам за най-лесния начин, по който би могла да се прехвърли през нея. Докато се усетя, тя пуска ръката ми и се прехвърля през проклетото нещо.

— Побързай! — вика тя, след като скача от другата страна и прикляка.

Не мога да изтрия усмивката от лицето си.

Прескачам оградата, стоварвам се до нея и хукваме през откритото пространство — тя като грациозна газела, а аз като лъвът, който я преследва. Чувам как джапанките ѝ пляска по ходилата, докато бяга, и виждам кичурите, измъкнали се от плитката руса коса да се развяват от вятъра. Държа одеялото в една ръка и тичам след нея, като ѝ давам няколко стъпки преднина, така че, ако случайно падне, да бъде там, първо, за да ѝ се присмее, а след това и да ѝ помогна. Толкова е тъмно. Само лунната светлина залива пейзажа. Но тя е достатъчна, за да виждаме къде стъпваме и да не паднем в някой трап или да се спънем в дърво по пътя.

И не виждам никакви крави, което означава, че е поле без лайна, а това е плюс.

Отдалечаваме се толкова много от колата, че единствената част от нея, която виждам, е отразената светлина от лъскавите лайстни.

— Мисля, че тук е добре — казва Камрин и внезапно спира.

Най-близките дървета са на тридесет-четиридесет метра около нас.

Тя вдига високо ръце над главата си и вирва нагоре брадичка, като оставя вятъра да духа в лицето ѝ. Усмива се толкова широко със затворени очи, че ме е страх да кажа каквото и да било, за да не попреча на моментното ѝ съприкосновение с природата.

Разгъвам одеялото и го постилам на земята.

— Каж ми истината — казва тя, обгръща с пръсти китката ми и ме води да седна на одеялото заедно с нея. — Наистина ли никога не си прекарвал нощта под звездите с момиче?

Поклащам глава.

— Истина е.

Изглежда, че това ѝ харесва. Гледам я как ми се усмихва, а лекият ветрец се вмъква между нас и отвява непокорните кичури от лицето ѝ. Тя вдига ръка и отстранява няколко попаднали между устните ѝ, като внимателно плъзга пръста си под тях.

— Всъщност не си падам много по романтичните преживявания.

— Така ли? — казва тя малко изненадана. — Аз пък мисля, че може би е тъкмо обратното.

Свивам рамене. Изпитва ли ме? Мисля, че прави тъкмо това.

— Предполагам, че зависи от това какво разбираш под романтичен — казвам аз. — Ако някое момиче очаква вечеря на свещи и запис с изпълнения на Майкъл Болтън за фон, определено е сбъркала човека.

Камрин се киска.

— Е, това е прекалено романтично — казва тя. — Обаче се обзалагам, че и ти си правил романтични жестове.

— Предполагам — отвърщам аз, макар че да си призная честно не се сещам за нито един в момента.

Тя ме гледа, навела настрани глава.

— Ти си един от онези — казва Камрин.

— Един от кои?

— Мъжете, които не обичат да говорят за бившите си.

— Искаш да знаеш за бившите ми?

— Разбира се.

Тя ляга по гръб, като прибира нагоре босите си крака и потупва одеялото до себе си.

Лягам до нея в същата поза.

— Разкажи ми за първата си любов — казва тя и аз вече чувствам, че не би трябвало да водим такъв разговор, но след като тя иска да говорим за това, ще се постарая да ѝ кажа каквото иска да знае.

Мисля, че е честно, след като тя ми разказа за себе си.

— Ами — казвам и поглеждам към обсипаното със звезди небе, — тя се казваше Даниеле.

— И ти я обичаше? — Камрин ме поглежда и отпуска глава настрани.

Продължавам да гледам звездите.

— Да, обичах я, но нищо не излезе.

— Колко дълго бяхте заедно?

Чудя се защо ѝ трябва да знае това? Повечето момичета, които познавам, стават ревниви, което ме кара да си взема своето, щом стане дума за бивши.

— Две години — отвърщам аз. — Скъсахме по взаимно съгласие, започнахме да проверяваме как е с други хора и предполагам, че и двамата стигнахме до заключението, че не се обичаме толкова, колкото си мислехме.

— Или пък просто се разлюбихте.

— Не, първо на първо, изобщо не бяхме влюбени.

Този път я поглеждам.

— Как разбра каква е разликата? — пита тя.

Замислям се за момент, загледан в очите ѝ, които са само на сантиметри от мен. Когато диша мога да усетя миризмата на канелената паста за зъби, с която ги е мила тази сутрин.

— Не мисля, че изобщо можеш да разлюбиш някого — казвам аз и забелязвам някаква мисъл да се мярка в очите ѝ. — Според мен, когато се влюбиш истински, се влюбваш за цял живот. Всичко останало е само опити и заблуди.

— Не знаех, че си такъв философ — казва тя и се усмихва. — Трябва да ти кажа, че това се брои за романтичност.

Обикновено точно тя се изчервява, но този път ме хвана натясно. Опитвам се да не я гледам, но това не е толкова лесно.

— Тогава в коя си бил влюбен! — пита тя.

Изпъвам крака, кръстосвам ги и слагам ръцете си с преплетени пръсти върху корема. Поглеждам към небето и с крайчеца на очите забелязвам, че Камрин прави същото.

— Честно?

— Ами, да — казва тя. — Просто съм любопитна.

Взираам се в едно ярко струпване на звезди и казвам:

— В никоя.

Тя леко пуфти с устни.

— О, моля те, Андрю. Мислех, че ще си откровен.

— Откровен съм — отговарям аз и я поглеждам, — няколко пъти си мислех, че съм влюбен, но... Защо изобщо говорим за това?

Камрин отново отпуска глава настрани и вече не се усмихва. Изглежда някак тъжна.

— Предполагам, че пак те използвах за мой психиатър.

Поглеждам я с недоумение.

— Какво искаш да кажеш?

Тя поглежда встрани, хубавата ѝ руса плитка се смъква от рамото върху одеялото.

— Защото започвам да си мисля, че може би не бях... Не, не би трябвало да казвам нещо такова.

Тя вече не е щастливата, усмихваща се Камрин, с която тичах до тук.

Надигам се от одеялото и се подпирам на лакти. Поглеждам я с любопитство.

— Би трябвало да казваш какво чувстваш, винаги когато имаш нужда от това. Може би имаш нужда точно да го казваш.

Тя не ме поглежда.

— Но аз се чувствам виновна, дори само при мисълта за него.

— Да, вината е ужасно нещо, но не смяташ ли, че ако го мислиш, то може и да е вярно?

Тя отново отпуска глава настрани.

— Просто го кажи. Ако след като го кажеш не ти олекне тогава не го прави повече, но ако го държиш в себе си, колебанието може да се превърне в нещо по-ужасно от вината.

Тя отново се вира в звездите. Аз също, просто за да ѝ време да помисли върху това.

— Може би изобщо не съм била влюбена в Иън — казва тя. — Наистина много го обичах, но ако бях влюбена в него мисля, че още щях да бъда.

— Това е добро наблюдение — казвам аз и леко се усмихвам с надеждата, че и тя може отново да започне да се усмихва.

Наистина мразя да я гледам намръщена.

Лицето ѝ е безизразно, замислено.

— Тогава какво те кара да мислиш, че никога не си била влюбена в него?

Тя гледа право в мен, вира се в лицето ми и после казва:

— Защото, когато съм с теб, вече не мисля толкова за него.

Веднага лягам по гръб и гледам в нощното небе. Вероятно бих могъл да преброя всички звезди, ако се опитам, просто ей така, за отклоняване на вниманието, но до мен лежи нещо много поразсейващо от всички звезди във Вселената.

Трябва да прекратя това, и то скоро.

— Защото съм много добра компания — казвам аз и се усмихвам. — Миналата нощ накарах малкото ти задниче да се влечи по кревата, затова не се учудвам, че си по-склонна да мислиш за главата ми между краката ти, отколкото за каквото и да било друго — просто се опитвам да я накарам да стане отново весела дори ако за това тя ме удари и ме обвини, че нарушавам обещанието да се държа така, сякаш нищо не се е случило.

И наистина ме удря, веднага след като се повдига и се подпира на лакти като мен.

Смее се.

— Задник такъв!

Аз се смея по-силно. Щях да отдръпна главата си назад, ако не беше притисната в земята.

Тогава тя се премества по-близо до мен, подпира се на единия си лакът и ме гледа в очите. Усещам мекотата на косата ѝ да докосва ръката ми.

— Защо не ме целуна? — пита тя и това ме изненадва. — Когато миналата нощ беше заедно с мен в леглото, ти така и не ме целуна. Защо?

— Целунах те.

— Не ме целуна по устата — казва тя и е толкова близо до устните ми, че искам веднага да я целуна, но не го правя. — Не знам как да се чувствам заради това... Не ми харесва как се чувствам, но и не съм сигурна как би трябвало да се чувствам.

— Не би трябвало да се чувстваш зле, в това поне съм сигурен — отвърщам аз, като се старая да съм колкото може по-двусмислен.

— Но защо? — настоява тя и изражението ѝ започва да става по-сериозно.

Предавам се и казвам:

— Защото целуването е нещо много интимно.

Тя рязко вдига глава.

— Значи не би ме целунал заради същата причина, поради която не би ме чукал, така ли?

Моментално се надървям. Отчаяно се надявам тя да не го забележи.

— Да — казвам и преди да имам възможност да кажа още нещо, тя пропълзява върху скута ми.

Мамка му, дори и ако не е разбрала, че ми е станал корав като камък, сега вече определено го знае. Голите ѝ крака се притискат в одеялото и от двете ми страни, тя се навежда, подпряна на ръце, и на мен ми идва направо да умра, когато устните ѝ докосват моите.

Взира се право в очите ми и казва:

— Няма да се опитам да те накарам да спиш с мен, но искам да ме целунеш. Само една целувка.

— Защо? — питам аз.

Тя наистина трябва да се махне от скута ми. Ох, мамка му... това, че точно сега бузите на задника ѝ притискат члена ми помежду си никак, ама никак не му помага. Ако се помръдне само сантиметър назад...

— Защото искам да знам как ще се почувствам — прошепва тя върху устата ми.

Ръцете ми се плъзгат нагоре по краката ѝ, после по кръста ѝ там пръстите ми се преплитат. По дяволите, тя мирише толкова хубаво. Усещането от близостта ѝ е изумително, а тя само е седнала върху мен. Дори не мога да си мисля как ли бих се почувствал, ако съм вътре в нея, тази мисъл направо ме подлудява.

После усещам, че се притиска в мен през дрехите и малките ѝ бедра едва-едва се раздвижват, само веднъж, за да ме убедят, а след това тя спира и остава там, без да мърда повече. Усещам болезнено възбудата. Очите ѝ се влизат в лицето и устните ми и единственото нещо, което ми се иска, е да разкъсам дрехите ѝ и да забия члена си в нея.

Навежда се още повече, притиска устните си в моите и въпреки нежеланието ми плъзва топлия си език в устата ми. Езикът ми започва бавно да се движи върху нейния, опитва го първо на вкус, усеща топлата му влага, когато той се вплита в моя. И двамата дишаме тежко уста в уста. Неспособен да ѝ устоя или да ѝ откажа тази единствена целувка, аз я хващам за двете бузи и силно я притискам към мен, като впирам страстно устните си в нейните. Тя простенва в устата ми и аз я целувам по-нежно, като обгръщам с едната си ръка гърба ѝ и придръпвам по-близо към себе си останалата част на тялото ѝ.

И тогава целувката свършва. Устните ни се задържат едни в други още малко, тя се надига, поглежда ме с такова загадъчно изражение, каквото не съм виждал, но което прави на сърцето ми нещо, каквото никога преди не съм изпитвал.

После лицето ѝ помръква, а онова изражение се стопява в мрака, заменено от някаква обърканост и обида, обаче тя се опитва да ги скрие, като ми се усмихва.

— С такава целувка — казва Камрин и закачливо се усмихва, като че ли за да прикрие нещо по-дълбоко, — ти може би наистина не трябва да спиш с мен.

Няма как да не се засмея, наистина е смешно донякъде, но ще я оставя да си мисли каквото си иска.

Тя се смъква от скута ми и отново ляга до мен, като подпира глава на ръцете си.

— Красиви са, нали?

Гледам звездите заедно с нея, но всъщност не ги виждам, тя и тази целувка са всичко, за което мога да мисля.

— Да, красиви са.

Ти също...

— Андрю?

— Да?

Продължаваме да гледаме небето.

— Искях да кажа „благодаря ти“.

— За какво?

След кратка пауза отговаря:

— За всичко: за това че ме накара да напъхам дрехите ти в онзи сак, вместо да ги сгъна, за това че спря музиката в колата, за да не ме събуди, и за това, че пия за стафидите — главата ѝ се отпуска на една страна и моята също. Поглежда ме в очите и казва: — И за това че ме накара да се почувствам жива.

Усмихвам се топло, поглеждам встрани и казвам:

— Всеки има нужда от помощ, за да се почувства отново жив от време на време.

— Не — казва със сериозен тон тя и аз отново се вглеждам в нея, — не казах отново, Андрю, а за това че ме накара да се почувствам жива за първи път.

Сърцето ми реагира на думите ѝ, обаче не мога да отговоря. Но и не мога да откъсна очи от нея. Разумът отново ми крещи, казва ми да спра, преди да е станало твърде късно, но не мога. Прекален егоист съм.

Камрин леко ми се усмихва, аз ѝ отвърщам и после двамата отново съзерцаваме звездите. Топлата юлска нощ е направо без грешка с лекия бриз, който духа през откритото пространство, и нито едно облаче на небето. В нощта пеят хиляди щурци, жаби, а и няколко козодоя. Винаги обичам да слушам тези птици.

Внезапно писъкът на Камрин раздира тишината и тя скача от одеялото по-бързо от котка от вана.

— Змия! — сочи с една ръка, а с другата притиска устата си. — Андрю! Ето я там! Убий я!

Скачам, когато виждам нещо черно да се плъзга в края на одеялото. Отскачам бързо назад, а после вдигам крак, за да я стъпча.

— Не-не-не! — крещи тя и маха с ръце пред мен. — Не я убивай! Премигвам объркан.

— Ама ти току-що каза да я убия.

— Е, нямах предвид буквално!

Още е уплашена, леко се е изгърбила, като да предпази останалата част на тялото си от змията, което е смешно.

Вдигам ръце с длани напред.

— Какво, искаш да се престоря, че я убивам ли?

Смея се и клатя глава, за да ѝ покажа колко е глупава.

— Не просто... няма начин да спя тук сега — тя ме хваща за ръка. — Хайде да си вървим — буквално трепери и се опита едновременно да не се смее и да не плаче.

— Добре — казвам и се навеждам да вдигна одеялото, след като змията се е махнала от него.

Изгърсвам го с една ръка, защото Камрин ме стиска здраво за другата. После аз я хващам за ръка и се отправяме обратно към колата.

— Мразя змии, Андрю!

— Виждам, бебчо.

Мъча се отчаяно да не се разсмея.

Докато вървим през полето, тя започва леко да ме подръпва, за да побързам. Изпищява, когато почти босите ѝ крака стъпват върху

безобидна купчинка мека пръст и аз виждам, че докато стигнем до колата, може и да припадне.

— Ела тук — казвам и я спирам.

Издърпвам я зад мен, помагам ѝ да се метне на гърба ми. Тя обхваща кръста ми с краката си и аз я държа за бедрата.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

На следващата сутрин Камрин ме събужда, когато намества главата си върху скута ми на предната седалка на колата.

— Къде сме? — пита тя и се надига.

Слънчевите лъчи проникват през прозорците на колата и се събират в една точка от вътрешната страна на нейната врата.

— На около половин час от Ню Орлиънс — отговарям аз, протягам назад ръка и разтривам един мускул на гърба си.

Миналата нощ отново излязохме на магистралата, след като напуснахме полето и бяхме решили да караме до Ню Орлиънс, но бях толкова дяволски уморен, че за малко да заспя на волана. Тя беше заспала преди мен. Отбих встрани от пътя, облегнах се назад и моментално откъртих. Бих могъл да спя по-удобно сам на задната седалка, но бих предпочел да съм вдървен на сутринта, ако така ще съм до нея, когато се събудя.

Като говоря за вдър...

Разтривам очи и се размърдвам насам-натам, за да раздвижи няколко мускула. Както и да се уверя, че шортите ми са достатъчно отпуснати отпред, за да не стане очевидната ми ерекция тема за мръснишки разговор.

Камрин се протяга, прозява се, вдига крака и ги подпира в командното табло и с това шортите ѝ се събират доста по-нагоре от бедрата.

Идеята не е добра като за първо нещо сутринта.

— Ще трябва наистина да си бил много изморен — казва тя, прекарва пръсти през косата си, за да развали плитката.

— Ами да, ако се бях опитал да карам още малко, можеше да се усучем около някое дърво.

— Трябва да започнеш да ми даваш по малко да карам, Андрю или...

— Или какво? — ухилвам се самодоволно. — Ще започнеш да хленчиш, ще положиш глава в скута ми и ще кажеш *моля те*, така ли?

— Снощи това свърши работа, не мислиш ли?

Права беше.

— Виж какво, нямам нищо против и ти да караш — поглеждам я и паля двигателя. — Обещавам след Ню Орлиънс, където и да тръгнем, да те оставя да покараш известно време. Става ли?

Усмихва ми се мило и се съгласява.

Излизам отново на магистралата, след като един джип профучава край нас, а Камрин се заема отново да оправя косата си с пръсти. След това започва да я събира отново в спретната плитка с такава бързина и без да гледа, че се чудя как може да го прави.

Въпреки това продължавам да поглеждам краката ѝ.

Наистина трябва да спра да го правя.

Извързвам глава и поглеждам през прозореца до мен, а после очите ми продължават да шарят в пространството между него и предното стъкло.

— Скоро ще трябва да намерим и пералня на самообслужване — казва тя, като слага лентата около косата си. — Не ми останаха чиста дрехи.

Чаках да настъпи подходящ момент „да си го понаместя“ и когато тя започна да гледа нещо в чантичката си, го хванах.

— Вярно ли е? — пита Камрин и ме поглежда, като продължава да бърка с една ръка в чантичката си.

Бързо дърпам ръката си от скута и се правя, че просто само съм си оправял шортите, когато тя каза:

— Че мъжете получават силна ерекция сутрин?

Очите ми значително се разширяват, но продължавам да гледам право пред себе си.

— Не всяка сутрин — отвързвам аз и продължавам да се опитвам да не я гледам.

— А кога, може би, да речем, във вторник или в петък?

Знам, че се усмихва, но отказвам да потвърдя предположението ѝ.

— Сега вторник ли е, или петък? — добавя тя, за да ме дразни.

— Петък — отговарям кратко аз.

Камрин тежко въздъхва.

— Не съм курва или нещо от сорта — казва, като сваля краката си от таблото, — и съм сигурна, че и ти не го мислиш, след като ме

подтикваше да бъда по-откровена за моята сексуалност и за това какво искам...

Не довърши изреченото. Като че ли очаква да потвърдя казаното, защото продължава да се притеснява какво мога да си помисля за нея.

Поглеждам я право в очите.

— Не, никога не бих те помислил за курва, освен ако не отидеш и не изчукаш цял куп мъже, заради което след това ще трябва да ида в затвора, защото ще пребия всеки един от тях — но не, защо говориш така?

Изчервява се и съм готов да се закълна, че така свива рамене, че те стигат чак до бузите й.

— Просто си мислех... — още не е сигурна дали иска да го каже, каквото и да е то. Вдига нагоре брадичка и мило ме поглежда. — Тъй като ти направи нещо за мен, си помислих, че и аз бих могла да направя нещо за теб — след това бързо сменя тона, сякаш пак се тревожи какво мога да си помисля. — Искам да кажа, без ангажименти, разбира се. Ще е нещо, което като че ли никога не се е случвало.

Ох, мамка му! Защо не се усетих какво ще последва?

— Не — отвърщам моментално аз.

Тя трепва.

Изражението и гласът ми стават по-меки.

— Не мога да ти позволя да направиш нещо такова за мен.

Разбираш ли?

— Защо, по дяволите?

— Просто не мога... Боже господи, искам го, нямаш представа колко го искам, но просто не мога.

— Това е глупаво.

Започва да се ядосва.

— Я почакай... — поглежда ме изпитателно и после извърта встрани глава, — да не би да имаш някакъв проблем там долу?

Оставам с отворена уста.

— Ами, не — отвърщам аз с широко отворени очи. — Мамка му, ще отбия и ще ти покажа.

Тя отмята назад глава и се смее, а после става отново сериозна.

— Е, да, ама не искаш да правиш секс мен, не ми позволяваш да те облекча и трябваше насила да те накарам да ме целунеш.

— Не беше насила.

— Прав си — казва рязко тя, — успях да те прелъстя да го направиш.

— Целунах те, защото исках — казвам аз. — Искам да правя всичко с теб, Камрин. Повярвай ми! Само за няколко дена съм си представял повече пози с теб, отколкото има в Кама Сутра. Исках да... — забелязвам, че кокалчетата на пръстите ми са побелели от стискане на волана.

Изглежда обидена, но този път не отстъпвам.

— Казах ти — продължавам предпазливо аз, — не мога да направя нищо такова с теб, или...

— Или аз ще трябва да ти позволя да ме притежаваш — довършва ядосана изречението тя. — Да, помня какво каза, но какво точно означава това — да ти позволя да ме притежаваш.

Мисля, че Камрин знае точно какво означава, но иска да е сигурна в себе си.

Я почакай... тя си играе игрички с мен, или е това, още самата не знае какво иска, както сексуално, така и иначе също толкова объркана и колеблива, колкото съм и аз.

Камрин

Той издържа теста ми. Ще излъжа, ако кажа, че не исках да правя секс с него, или да го задоволя по друг начин, както той направи за мен. Категорично искам да правя всички онези неща с него. Обаче наистина исках да видя дали ще ухапе стръвта. Не я ухапа.

И сега съм ужасена от него.

Ужасена съм от това, което изпитвам към него. Не би трябвало да се чувствам така и се мразя за това.

Казах си, че никога няма да го направя. Обещах си, че няма да...

Опитвам се да направя отново разговора ни по-нормален и закачлив както преди и затова нежно му се усмихвам. Единственото нещо, което искам, е да си оттегля предложението и да върна нещата такива, каквито бяха, преди да го направя, с изключение на това, което знам сега: Андрю Париш ме уважава и ме иска по начини, по които не мисля, че мога да му дам. Прибирам колената си към мен, като подпирам стъпалата върху кожената седалка. Не искам да отговаря на последния ми въпрос: какво означава да му позволя да ме притежава? Надявам се да забрави, че изобщо съм го задавала. Вече знам какво означава или поне така си мисля: да ме притежава означава да бъда с него така, както бях с Иън. Само, че чистосърдечно мисля, че с Андрю бих могла да се влюбя, и то истински. Много лесно бих могла. Вече не мога да понеса мисълта да бъда далеч от него. Вече всички лица във фантазиите ми са заменени от лицето на Андрю. И вече се страхувам от деня, в който нашето пътуване ще свърши, когато той ще трябва да върне обратно в Галвестън или в Уайоминг и да ме изостави.

Защо ме плаши това? И откъде така изведнъж се появи това болезнено усещане в стомаха?

— Съжалявам, момиче. Не исках да те засегна. По никакъв начин.

Вдигам очи, поглеждам го и силно разтърсвам глава.

— Не си ме засегнал. Моля те, не си мисли, че си... — после продължавам: — Андрю, истината е... — поемам дълбоко въздух. Сега той се мъчи да не отклонява очи от пътя... — истината е, че аз, е няма да лъжа и ще кажа, че това да ти направя удоволствие не е нещо, което не бих направила... бих го направила. Но искам да знаеш, че съм доволна, че ми отказа.

Мисля, че разбира. Мога да разбера по лицето му.

Леко се усмихва и ми подава ръка. Аз я поемам и се примъквам близо до него, а той ме прегръща през рамо. Вирвам нагоре брадичка, за да го видя, и прекарвам пръсти по бедрото му.

За мен той е толкова красив...

— Ти ме плашиш — казвам накрая аз.

Нещо в очите му припламва за миг заради признанието ми.

— Казах, че няма да го направя, трябва да разбереш. Обещах си, че никога повече няма да се сближавам с когото и да било.

Усещам как ръката му около рамото ми ме притиска по-силно и туптенето на сърцето му се ускорява. Чувствам го да бие бързо отстрани на гърлото ми.

После той се усмихва и казва:

— Влюбена ли си в мен, Камрин Бенет?

Направо се изчервявам до уши, свивам устни и притискам по-силно лице в твърдия му гръден мускул.

— Не още — казвам и продължавам да се усмихвам, — но съм на път.

— Говориш пълни глупости — казва той и стиска малко по-силно ръката ми.

После ме целува по косата.

— Да, знам — отвърщам със същия тон аз и гласът ми заглъхва. — Знам...

Зърнах за първи път Ню Орлиънс отдалеч: езерото Портчартрейн и следващия след него пейзаж от вили, провинциални къщи и бунгала. Във възторг съм от него: като започна от Супердома^[1], който винаги бих могла да разпозная, след като го даваха най-подробно по новините за щетите от урагана Катрина^[2] до гигантските разперили се дъбове — загадъчни, красти и стари, както и от хората, които сноват по улиците на френския квартал, макар да мисля, че повечето от тях са туристи.

И докато продължаваме да напредваме, аз съм като хипнотизирана от познатите балкони, които опасват по цялата им дължина много от сградите. Изглеждат точно така, както ги дават по телевизията, с изключение на това, че сега не е времето за тържествата

по случай Марди Грас^[3] и никой не си показва циците, нито хвърля конфети от балконите.

Андрю ми се усмихва, като вижда колко се вълнувам, че съм тук.

— Вече го обичам — казвам аз и отново се сгушвам до него, след като направо бях опряла лицето си в прозореца през последните няколко минути, за да гледам всичко, покрай което минаваме.

— Страхотен град е — казва усмихнат и горд той. Питам се до каква степен е запознат с него. — Опитвам се да идвам тук всяка година — казва Андрю — обикновено за Марди Гра. Но мисля, че е добре по всяко време на годината.

— О, сигурно обикновено идваш, когато има цици — казвам аз и му намигвам.

— Виноват! — отвърща той, вдига ръце от волана и ги държи така, като че ли се предава.

Вземаме две стаи в хотел „Холидей Ин“, откъдето може да се стигне пеша до прочутата улица Бърбън Стрийт. Този път за малко да му кажа да вземе единична стая с две легла, но се въздържам. *Не, Камрин, ти просто подхранваш желанието. Недей да се местиш в една стая с него. Прекрати това, докато можеш.*

По едно време, както стоим един до друг на рецепцията и служителят пита с какво би могъл „да ни помогне“, Андрю се замисли за момент и аз изпитах много странно чувство. Но накрая взехме две единични, съседни стаи, както винаги.

Аз се отправям към моята, а той към неговата. Споглеждаме се в коридора с ключовете в ръце.

— Ще си пусна един душ — казва той с китарата в ръка, — но когато си готова, просто се отбий, за да знам.

Кимам, усмихваме се един на друг и изчезваме в стаите си.

Не са изминали и пет минути и чувам мобифона да звъни в чантичката. Уверена, че е майка ми, аз го изваждам и се каня да отговоря, за да ѝ кажа, че все още съм жива и си прекарвам добре, но виждам, че не е тя.

Натали е.

Ръката ми държи като препарирана телефона и аз се взирам в светлия екран. Да отговоря ли, или не? Е, по-добре да побързам с решението.

— Ало?

— Кам? — казва предпазливо в другия край Натали.

Още не мога да произнеса нито дума. Не съм сигурна, че е минало достатъчно време и трябва да продължа да се преструвам, че не ѝ прощавам, или да съм любезна.

— Там ли си? — пита тя, когато не казвам нищо друго.

— Да, Нат, тук съм.

Тя въздъхва и издава онзи, подобен на нещо средно между виене и стенание звук, когато е нервна, защото трябва да каже или да направи нещо.

— Аз съм истинска гадна кучка — казва тя. — Знам, че съм ужасна най-добра приятелка и трябва веднага да падна в краката ти и да те помоля да ми простиш, но аз... така и възнамерявах да направя, но майка ти каза, че си във... Вирджиния? Какво по дяволите правиш там?

Плюсвам се на леглото и изритвам джапанките.

— Не съм във Вирджиния — казвам, — но не казвай на мама или на когото и да било друг.

— Ами тогава къде си? И къде си била вече цяла седмица?

Ау, само седмица ли е изминала? Имам чувството, че пътуваме с Андрю най-малко от месец.

— В Ню Орлиънс съм, но това е дълга история.

— Хм, здрасти! — казва с нескрит сарказъм тя. — Имам много време.

Вече започва да ме дразни, въздъхвам и казвам:

— Натали, ти си тази, която ми се обади. И доколкото си спомням, ти си тази, която ме нарече лъжлива кучка и не ми повярва, когато ти казах какво направи Деймън. Съжалявам, но не мисля, че точно сега най-доброто нещо е да станем отново най-добри приятелки и да се държим така, като че ли нищо не се е случило.

— Знам, права си и съжалявам — тя млъква за момент, за да събере мислите си, и аз чувам да отваря капачката на кутия със сода. Отпива малка глътка. — Не беше, защото не ти повярвах, Кам, просто се почувствах наистина засегната. Деймън е копеле. Заряха го.

— Защо, защото го хвана, че те мами ли, вместо да повярваш на най-добрата си приятелка още от втори клас, когато ти каза, че той е свиня?

— Заслужавам си го — казва тя, — но не, не го хванах, че ме мами. Просто осъзнах, че ми липсва най-добрата ми приятелка и че извърших най-тежкото престъпление в Кодекса на най-добрите приятелки. Накрая го попитах директно за това и, разбира се, той излъга, но аз продължих да го тормозя, защото исках да го признае пред мен. Не защото ми трябваше уверението му, а просто защото... Кам, просто исках той да ми каже истината. Исках да я чуя от него.

Усещам мъката в гласа ѝ. Знам, че наистина мисли това, което казва, и възнамерявам напълно да ѝ простя, но не съм готова да ѝ простя дотолкова, че да ѝ разкажа за Андрю. Не знам какво е това, но като че ли единственият човек, който съществува за мен сега, е той. Обичам Натали с цялото си сърце, но още не съм готова да ѝ кажа. Не съм готова да го споделям с нея. Тя сякаш има способността да... принизява дадено преживяване, ако трябва да бъде честна.

— Виж какво, Нат — казвам, — не те мразя и искам да ти простя, но ще трябва да мине известно време, ти наистина ме обиди.

— Разбирам — отвърща тя, но усещам и разочарованието в гласа ѝ. Натали винаги е била нетърпелива, момиче, което търси моменталното удовлетворение. — Добре, а как си? — пита тя. — Не мога да разбера защо ще избягаш тъкмо в Ню Орлиънс... Там не е ли сезонът на ураганите?

Чувам душа да тече в стаята на Андрю.

— Добре съм, прекарвам си страхотно — отвърщам аз и се мисля за Андрю. — Да ти кажа право, Нат, никога не съм се чувствала толкова жива и щастлива, както през тази изминала седмица.

— О, боже господи... ами, че това означава мъж! Ти си с мъж, нали? Камрин Мерибет Бенет, ти, шибана кучка такава, ама недей да криеш тези неща от мен!

Точно това имах предвид, когато казах, че принизява преживяването.

— Как се казва? — диша толкова тежко, като че ли току-що ще научи отговора на световните загадки. — Чукал те е, нали. Бива ли го?

— Моля те, Натали — затварям очи и си представям, че е зряла, двадесетгодишна жена, а не е все още ученичка в двора на гимназията. — Нямам намерение да говоря за това с теб точно сега, разбра ли? Просто ми дай няколко дена, става ти? После ще ти се обадя и ще ти кажа как вървят нещата, но моля те...

— Ще го понеса! — казва тя и отстъпва, но изобщо не обръща внимание на намека да понамали малко ентусиазма си. — Щом като си добре и не продължаваш да ме мразиш, ще го понеса!

— Благодаря ти — накрая излиза от обзелата я сексуална еуфория: — Наистина съжалявам, Кам. Не можеш да си представиш колко съжалявам.

— Знам. Вярвам ти. И когато по-късно ти се обадя, ти също можеш да ми разкажеш какво се случи с Деймън. Ако искаш, разбира се.

— Добре — казва тя, — звучи ми добре.

— Ще ти се обадя по-късно... и, Нат?

— Да?

— Наистина се радвам, че се обади. Много ми липсваше.

— И ти на мен.

Затваряме и аз продължавам да се взирам още известно време в мобифона, докато мислите ми за Натали отстъпват на заден план, изместени от мисли за Андрю. Както вече казах: всички лица от фантазиите ми бяха изместени от лицето на Андрю.

Вземам си душ и слагам чифт дънки, които още не съм успяла да изпера, но те не смърдят, така че според мен стават засега. Обаче ако скоро не си изпера дрехите, ще трябва да посетя някой друг универсален магазин за нещо ново. Доволна съм, че поне сложих в сака си дванадесет чифта чисти пликчета.

Започвам да си слагам грим и да се приготвям както обикновено, но после опирам пръсти в ръба на умивалника в банята и се поглеждам в огледалото, като се опитвам да видя това, което вижда Андрю. Виждал ме е в почти най-лошия ми вид: без грим, със сенки под очите, след като съм била будна толкова дълго по време на пътуването, с неприятен дъх, с разбъркана, сплъстена коса. Усмивам се, докато си мисля за това, и после си го представям, застанал зад мен, точно сега, когато съм пред огледалото. Виждам устните му, впити в извивката на врата ми, и мускулестите му ръце да обгръщат тялото ми отзад, пръстите му да притискат ребрата ми.

Почукване на вратата ме изважда от фантазиите ми.

— Готова ли си? — пита Андрю, когато му отварям.

Влиза в стаята.

— И така, какво ще правим? — питам аз, като се връщам в банята, където е гримът ми. — А и имам нужда от някакви чисти дрехи. Говоря ти сериозно.

Той застава зад мен и това леко ме шокира, защото се чувствам почти така, както докато си фантазирах преди минута. Започвам да си слагам грим за мигли на дясното око, докато Андрю оглежда задника ми. Изобщо не се крие. Исква да видя, че е лошо момче. Поглеждам го възмутена и продължавам да се занимавам с грима, като преминавам към другото око.

— На дванадесетия етаж има пералня — казва той.

Сключва ръце около бедрата ми и ме поглежда в огледалото с дяволита усмивка, а долната му устна е между зъбите.

Извъртам се.

— Тогава това ще е първото място, което ще посетим — казвам аз.

— Какво? — изглежда разочарован. — Не, искам да ида да се разходя из града, да изпия няколко бири, да послушам няколко банди как свирят. Не искам да перем.

— Е, престани да хленчиш — казвам аз и отново се обръщам към огледалото, като вадя червило от чантичката — Още няма и два часа следобед. Да не би да си от онези мъже, която пият бира на закуска?

Той се свива, притиска длан до сърцето си и се преструва на обиден.

— Нищо подобно! Чакам да стане поне време за обяд.

Клатя глава и го избутвам от банята заедно с неговата усмивка, с трапчинките и всичко останало, а после затварям вратата и го оставям отвън.

— Това пък за какво беше? — пита той през вратата.

— Трябва да пишкам!

— Ама аз нямаше да гледам!

— Иди да вземеш мръсните дрехи от стаята си, Андрю!

— Но...

— Веднага, Андрю! Или по-късно няма да излезем!

Мога да си представя как издава напред разочарован долната си устна, макар, разбира се, той изобщо не прави това. Хили се така, като че ли ще пробие дупка през проклетата врата.

— Добре! — казва и после чувам вратата на стаята да се отваря и затваря.

Когато свърших в банята, събирам всичкото си мръсно пране, напъхвам го в сака и надявам джапанките.

---

[1] Супердом — голям покрит стадион в Ню Орлиънс — Б.пр. ↑

[2] Ураганът Катрина разрушава покрива на стадиона — Б.пр. ↑

[3] Ежегоден пищен карнавал в „Блажения вторник“, последния ден, в който се яде мазна храна преди католическите Велики пости — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Първо перем и докато сме там, наистина сгъвам всичко след като съм го извадила от сушилнята, вместо да го напъхам обратно в саковете. Той се опитва да протестира, но този път се налагам. След това тръгваме из града и той ме води навсякъде, дори на гробището „Сейнт Люис“, където гробовете са над земята и аз никога преди не бях виждала нещо такова. Вървим през цялата Канал Стрийт към Световния търговски център Ню Орлиънс и скоро след това намираме така нужния ни „Старбъкс“. Разговаряме непрекъснато, докато пием кафе, и аз му разказвам, че снощи ми се е обаждала Натали, след което продължаваме да говорим за нея и Деймън, когото Андрю започва бързо да ненавижда.

По-късно минаваме покрай ресторант, в който сервират пържоли, и Андрю се опитва да ме накара да се отбием, като зарежем условието, което съм поставила в автобуса. Обаче аз никак не съм гладка и се опитвам да обясня на хленчещия, лишен от пържолата Андрю, че трябва да съм много гладна, ако той иска пържолата да ми хареса.

Намираме и един мол: „Магазини по Канала“, където наистина искам да вляза, след като съм била принудена да нося все едни и същи дрехи цяла седмица.

— Ама нали току-що прахме — протестира Андрю, когато влизаме. — Защо ти са нови дрехи?

Премествам чантичката си върху другото рамо и го хващам за лакътя.

— Ако ще излизаме довечера — казвам и го влача нататък, — искам да намеря нещо, което да е що-годе прилично.

— Ама това, с което си облечена сега, ти стои страхотно — спори той.

— Просто искам чифт дънки и нещо за отгоре — казвам аз, спирам и го поглеждам. — Можеш да ми помотаеш да избира.

Това го заинтригува.

— Добре — съгласява се той и се усмихва.

Продължавам да го тегля за ръката.

— Обаче недей да храниш кой знае какви надежди — предупреждавам и разтърсвам ръката му, за да съм по-убедителна. — Казах да ми помогнеш, но не и да избереш.

— Ама ти наистина много се налагаш днес — протестира той. — Трябва да ти е ясно, момиче, че ти позволявам това, само докато започна да вадя своите карти.

— И какви точно карти си мислиш, че можеш да извадиш? — питам спокойно, защото мисля, че блъфира.

Той свива устни, аз го поглеждам и самоувереността ми започва да намалява.

— Ако си спомняш — казва той многозначително, — нашето споразумение да правим каквото аз кажа, все още е валидно.

Самоувереността ми изчезва.

Той се хили и на свой ред разтърсва ръката ми.

— Тъй като ти вече ми позволи веднъж да легна върху теб — добавя той и очите ми се разширяват, — мисля, че мога да ти кажа да легнеш по гръб, да си разтвориш краката и ти ще трябва да ме послушаш, нали така?

Не смея да си помръдна очите, за да се огледам наоколо и да видя дали някой зад нас не го е чул. Андрю не го каза съвсем тихо, но не съм и очаквала.

После той забавя ход, навежда се към ухото ми и тихо казва:

— Ако не ми позволиш да се наложа за нещо толкова просто, тогава може би ще ми се наложи отново да те измъча с език между краката — дъхът му в ухото ми, съчетан с влагата, която ми причиняват думите му, ме кара да почувствам как по врата ме полазват тръпки. — Топката е в твоето поле, момиче.

Той се отдръпва, а на мен ми се иска да го цапна по ухилената физиономия, но вероятно това ще му хареса.

Дилема? Да му позволя ли да се наложи за нещо просто, или да продължа да се налагам и той да ме „измъчи“ по-късно. Хм, била съм по-голяма мазохистка, отколкото съм предполагала.

Свечерява се и аз съм готова за излизане. Облечена съм в тесни, нови дънки, секси черна блуза без презрамки, която, обгръща плътно

талията ми, и възможно най-ефектните червени сандали на високи токчета, които съм намирала някога в мол.

Андрю се кокори насреща ми на входа.

— Трябва още сега да изиграя коза си — казва той, като влиза в стаята.

Този път съм сплела косата си в две не много стегнати плитки, които се спускат от двете рамена някъде над гърдите. И винаги оставям свободни по няколко кичура руса коса да падат свободно около лицето, защото винаги съм го мислила за шик у други момичета, така че защо да не е и при мен?

Андрю изглежда ги харесва. Протяга ръка и ги отместя един по един с пръсти.

Изчервявам се май.

— Момиче, направо си страхотна, без майтап.

— Благодаря... — *ох, господи, наистина ли се изкисках?*

Аз също го оглеждам от горе до долу и макар да е пак с дънки и семпла тениска и с черните обувки „Док Мартен“, той е най-секси нещото, което съм виждала някога, независимо с какво е облечен.

Излизаме и аз принуждавам няколко възрастни мъже да обърнат глави както в асансьора, така и долу във фоайето. Мога да кажа, че Андрю си умира от кеф, като вижда това. Върви до мен горд и ухилен до уши, а това ме кара да се изчервявам още повече.

Първо се отбиваме в местен клуб за музика на живо и слушаме в продължение на час изпълненията на бандата. Но когато ми поискаха личната карта и се видя, че тук няма да ми дадат нищо за пиене, Андрю ме отвежда по-надолу по улицата до друг бар.

— Нещата тук са или-или — казва той, когато наближаваме бара, хванати за ръка. — В повечето места ще ти поискат личната карта, но от време на време можеш да извадиш късмет и да не обърнат внимание, че не изглеждаш много на двадесет и една.

— Е, ще навърша двадесет и една след пет месеца — казвам аз и стискам ръката му, докато пресичаме едно оживено кръстовище.

— Страхувах се, че може да си на седемнадесет, когато те срещнах в автобуса.

— Седемнадесет?!

Много се надявам да не изглеждам чак толкова малка.

— Хей — казва той и ме поглежда, — виждал съм петнадесетгодишни, които изглеждат на двадесет, вече е трудно да се каже.

— Значи мислиш, че изглеждам на седемнадесет.

— Не, изглеждаш на около двадесет — признава той. — Казах го просто така.

Олекна ми.

Този бар е малко по-малък от последния и хората в него са смесица от току-що завършили колежа и други малко над трийсетте. Встрани, близо до дъното, са сложени няколко маси за пул^[1] и там светлината е по-слаба, най-вече съсредоточена върху самите маси и коридора от дясната ми страна, който води до тоалетните. Тук цигареният дим е гъст, не като в последното заведение, където изобщо нямаше, но това не ме притеснява много. Не обичам цигарите, но в един бар цигареният дим е нещо естествено. Ще изглежда почти гол без него.

От високоговорителите на тавана се носи някаква позната рок музика. Отляво има малка сцена, където обикновено свирят бандите, но тази вечер не свири никой. Това не намаля настроението, което е като на парти, защото почти не мога да чуя какво ми казва Андрю през музиката и гласовете наоколо.

— Можеш ли да играеш пул? — вика наведен над ухото ми той.

Отвърщам му колкото ми глас държи:

— Играла съм няколко пъти! Но никак не ме бива!

Той ме хваща за ръката и ме води към масите за пул и по-ярката светлина, като се провираме между хората, изпълнили почти всяко място, където може да се стои прав.

— Седни тук — казва малко по-тихо Андрю, тъй като високоговорителите са пред нас. — Това ще е масата ни.

Сядам край малка кръгла маса, която опира в стена, където точно над главата ми от лявата ми страна има стълба. Води към втория етаж. С върха на пръста побутвам по-далеч препълнения пепелник, когато се появява келнерката.

В момента Андрю разговаря с един мъж на няколко крачи близо до масите за пул, вероятно за да вземе участие в играта.

— Съжалявам за това — казва келнерката, взема пепелника и го сменя с чист, който оставя на масата.

След това я избърсва с влажен парцал, като вдига пепелника да избърше и мястото под него.

Аз ѝ се усмихвам. Тя е хубаво чернокосо момиче, вероятно току-що навършило двадесет и една, и държи табла в едната ръка.

— Да ви донеса ли нещо?

Имам само един шанс да действам, след като много пъти ми е задаван такъв въпрос, без да ми искат личната карта, така че моментално отговарям:

— Ще взема една бира „Хайнекен“.

— Нека да са две — казва приближилият се с щека в ръка Андрю.

Когато го вижда, келнерката не успява да скрие възхищението си и аз си умирам от кеф, също както Андрю в асансьора с мен. Тя кима и ме поглежда така, като че ли казва „късметлия кучка си“, преди да се отдалечи.

— Този човек ще изиграе още една игра и след това масата е на наше разположение — казва той и сяда в празния стол.

Келнерката идва с двете бири и ги поставя на масата.

— Само махнете, ако имате нужда от нещо — казва тя, преди отново да се отдалечи.

— Не ти поиска картата — казва той, като се навежда през масата, за да не го чуе никой.

— Обаче това не означава, че по-късно няма да ми я поиска... Случи ми се веднъж в един бар в Шарлот, през това време Натали и аз вече бяхме почти пияни, когато поискаха личните ни карти и ни накараха да се омитаме.

— Ами тогава се забавлявай, докато можеш — казва той и се усмихва, поднася бирата към устните си и бързо отпива.

Аз правя същото.

Иска ми се да не бях взела чантичката си с мен, за да не съм с нея сега, обаче когато идва нашият ред да играем, аз я оставям на пода под масата. Ние сме в нещо като преградено пространство, така че не се тревожа много за нея.

Андрю ме води при стойката с щеките.

— Коя ти харесва? — пита той и сочи към стойката. — Трябва да избереш една, която ще ти е удобна.

Аха, ще стане забавно, той си мисли, че ще ме научи на нещо.

Аз скромнича и се правя на пълна невежа, гледам щеките като човек, застанал пред лавица с книги, и накрая вземам една. Прокарвам ръце по дължината ѝ и я държа така, като че ли ще удрям топка и искам да я почувствам. Знам, че в момента изглеждам като тъпа блондинка, но тъкмо на такава искам да приличам.

— Тази става — казвам и свивам рамене.

Андрю поставя топките в алуминиевата триъгълна рамка, дълго ги размества, докато ги нареди в правилната последователност, и след това ги оставя в нужното положение на масата. Внимателно маха рамката и я пъха в един процеп под масата.

После ми кима:

— Искаш ли да ги разбиеш?

— Не, ти го направи.

Просто ми се иска да го наблюдавам, толкова секси и съсредоточен, да се навежда над масата.

— Добре — казва той и поставя в изходно положение бялата топка. Отделя няколко секунди, за да натърка върха на щеката си с парчето креда, и го оставя на ръба на масата. — Ако си играла преди — казва той и заема нужното положение за удар по топката, — тогава сигурно знаеш основните неща — сочи с върха на щеката топката. — Ясно е, че трябва да удриш само бялата топка.

Смешно ми е, но той още нищо не е видял.

Кимам.

— Ако си избрала частично оцветените топки, те са единствените, които можеш да вкарваш в някой от джобовете, ало удариш някоя от плътно оцветените, само ще ми помогнеш да те победи.

— Ами онази черна топка? — соча аз топка 8 близо до центъра.

— Ако вкараш тази в джоба, преди да си вкарала всичките си частично оцветени топки — казва той и се усмихва, — губиш играта. А ако вкараш бялата топка, си губиш реда.

— Това ли е всичко? — питам и натривам върха на щеката си с кредата.

— Да, засега — казва той.

Предполагам, че ще ме остави да прескоча останалите няколко основни правила.

Андрю отстъпва две крачки назад и се навежда над масата като опира пръсти върху синия плат и поставя внимателно щеката в извивката на показалеца си. Плъзга я два пъти напред-назад, за да се прицели по-добре, спира и след това удря с върха ѝ бялата топка, като разпръсква останалите из масата.

Добро разбиване, бебчо, казвам си наум аз.

Успява да вкара две топки, една частично оцветена и една цяла.

— Какво ще бъде? — пита той.

— Кое какво ще бъде? — продължавам да се правя на ударена.

— Цели или частично оцветени? Оставям те ти да избереш.

— О — казвам, като че ли едва сега съм разбрала за какво става дума, — няма значение. Ще избира частично оцветените.

Малко сме по-встрани от правилния начин да се играе с топка 8, но съм сигурна, че той го прави заради мен.

Идва моят ред и аз обикалям масата, като търся идеалното положение за изстрел.

— Ще ги броим ли, или какво?

Андрю ме поглежда с любопитство... може би трябваше по-скоро да кажа: Мога ли да удриям която топка си поискам? Разбира се, той още не наясно за мен.

— Просто си избери една, която мислиш, че ще вкараш, и давай.

Добре, изглежда, че все още мога да продължавам да го будалкам.

— Я почакай, няма ли да заложим нещо? — питам аз.

Той ме поглежда изненадан, но после изненадата преминава в дяволито изражение.

— Става, какъв искаш да е залогът?

— Да си върна обратно свободата.

Андрю се намръщва. Но после великолепните му устни пак се издават напред, явно отново е решил, че не знам да играя пул.

— Е, чувствам се малко засегнат, че искаш да си я върнеш — казва той, като прехвърля щеката от едната ръка в другата, а краят ѝ продължава да е опрян в пода, — но, разбира се, ще приема облога.

Тъкмо когато съм решила, че сме се споразумели, той добавя, като вдига пръст:

— Обаче, ако спечеля аз, тогава ще издигна на съвсем ново ниво условието да правиш каквото аз кажа.

Мой ред е да повдигна вежди.

— Сега пък съвсем ново ниво? — питам аз и му хвърли, подозрителен поглед.

Андрю оставя щеката си до масата, подпира се с ръце на ръба и светлината пада право върху лицето му. От загадъчната му усмивка, зад която прозира истинското му намерение, по гърба ме ползват тръпки.

— Обзалагаме ли се, или не? — пита той.

Сигурна съм, че ще го бия, но сега здравата ме изплаши. Ами ако е по-добър от мен и загубя облога, може би ще трябва да изям онези бръмбари или да си покажа голия задник от движеща се кола? Това бяха нещата, които не бих искала да ме принуди да правя... не съм забравила какво беше казал: *ще стигнем и до това*. Разбира се, мога да откажа всичко, което би ме накарал, той ме увери в това, преди да напуснем Уайоминг, но искам най-вече изобщо да не се налага да стигнем дотам.

Или... чакай... ами ако е нещо от сексуален характер?

О, сега това не е изключено... почти се надявам той да спечели.

— Споразумяхме се.

Той се усмихва, отдръпва се от масата и взема щеката си.

Малка група младежи и две момичета току-що са приключили играта на съседната маса и няколко от тях започват да ни наблюдават.

Аз се навеждам над масата, поставям щеката почти по същия начин, по който го беше направил Андрю, плъзгам я няколко пъти напред-назад през пръстите си и удрям бялата топка точно в центъра. Единайсета се удря в петнадесета, а петнадесета се удря в десета, след което и двете влизат в ъгловия джоб.

Андрю само ме поглежда, щеката му стои пред него вертикално между пръстите му.

Повдига си веждите.

— Това късмет на начинаещ ли беше, или съм изпързалия?

Аз се усмихвам и отивам от другата страна на масата, за да преценя какъв да бъде следващият ми удар. Не му отговарям. Просто леко се усмихвам и продължавам да гледам масата. Нарочно решавам да стрелям откъм най-близката до Андрю страна. Навеждам се над масата точно пред него (като скришом поглеждам надолу, за да се уверя, че циците ми не са съвсем изложени на показ пред мъжете,

които наблюдават точно от отсрещната страна), прицелвам се и удрям силно девета топка, което влиза право в страничния джоб.

— Изпързалият съм — казва зад мен Андрю, — и съблазняван.

Изправям се и усмихната му намигам, след което се отправям към края на масата.

Нарочно пропускам при този удар. Разположението на топките е почти идеално и бих могла лесно да спечеля играта, но не искам да е лесно.

— О, по дяволите, момиче — казва той и се приближава, — без тия снизходителни номера, можеше лесно да вкараш тринадесета топка.

— Пръстът ми се плъзна — отговарям срамежливо аз.

Той клати красивата си глава срещу мен и присвива очи, защото знае много добре, че лъжа.

Накрая се залавяме за работа и двамата: той безпогрешно вкарва една след друга три топки, преди да пропусне седма топка. Аз вкарвам една. След това и той вкарва една. Редуваме се няколко пъти, без да бързаме при всеки удар, но и двамата пропускаме от време на време, за да може играта да продължи.

Сега работата става сериозна. Мой ред е и единствените топки, останали на масата, са неговата четвърта, бялата и осма топка. Осма е на двайсетина сантиметра от идеалния ъгъл за стрелба във всяка посока, но аз съм наясно, че мога да стрелям по нея от едната страна на масата и да я оставя да се върне от другата страна и да влезе в страничния джоб.

Към кибиците се присъединиха още двама, без съмнение заради начина, по който съм облечена (чувам как през цялото време тихо коментират карамболите ми, особено когато съм наведена над масата, за да стрелям), но не им позволявам да ме разсеят. Обаче добре забелязвам как ги гледа Андрю и се вълнувам, че е толкова ревнив.

Соча с щеката към масата и казвам:

— Левия джоб.

Заобикалям от тази страна, приклякам край масата на нивото на очите, за да видя дали преценката ми за линията е добра, изправям се и проверявам линията между бялата топка, и осма топка от друга перспектива и след това се навеждам над масата. Едно. Две. Три. На четири плъзгам щеката назад и удрям леко бялата топка, а тя удря осма

топка точно в правилния ъгъл, като я изпраца срещу дясната страна на масата, където се отблъсква обратно на няколко сантиметра и изчезва право в левия джоб.

Няколкото наблюдаващи от другата страна мъже издават най-различни звуци на съдържано възмущение, като си мислят, че не мога да ги чуя.

От другата страна на масата Андрю се е ухилил до уши.

— Добра си, момиче — казва той и отново събира топките в рамката. — Мисля, че сега си свободна.

Не мога да не забележа, че този факт леко го натъжил. Лицето му може и да е усмихнато, но не може да скрие разочарованието в очите си.

— Не-е — казвам аз, — не искам тази свобода, освен ако не се налага да ям бръмбари или да си показвам задника от лижеща се кола... Всъщност контролът ти върху останалото ми харесва.

Андрю се усмихва.

---

[1] Пул — вид билиард — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Играем още една игра, която той заслужено спечелва, а след това решавам да седна отново край нашата маса, преди тези нови обувки да са ми направили пришки на краката. Аз съм на втората бира и все още я усещам само в пръстите на краката и с дъното на стомаха. Ще е нужна още една, за да ме замая.

— Искаш ли да изиграем една игра, приятел? — пита един мъж, който се приближава към Андрю тъкмо в момента, в който той сяда до мен.

Андрю ме поглежда, а аз му махам с ръка да се съгласи.

— Върви, аз съм добре... ще проверя съобщенията и ще оставя краката ми да починат.

— Добре, момиче — казва той, — само ми кажи, че си готова да тръгваме, преди да съм свършил, и ще си вървим.

— Добре съм — отвърщам аз и го подканям, — върви да играеш.

Той ми се усмихва и се връща обратно при масата, която не е на повече от няколко крачки. Вземам чантичката си изпод масата, слагам я пред мен и бъркам вътре, за да намеря мобифона.

Точно както подозирах, Натали беше засипала телефона ми с текстови съобщения, общо шестнайсет на брой, но поне се беше опитала да ми се обади. Майка ми не се беше обаждала, но си спомних, че тази седмица се канеше да върви на круиз с новия си приятел. Надявам се да си прекарва добре. Надявам се да се чувства също толкова чудесно като мен.

От високоговорителите на тавана се чува нова песен и аз забелязвам, че откакто сме тук, броят на хората в бара се е утроил. Въпреки че Андрю не е много далеч, мога само да виждам как се мърдат устните му, когато казва нещо на човека, с когото играе пул. Келнерката се връща, аз я моля за още една бира и тя отива да я донесе, като ме оставя с кралицата на текстовите съобщения. С Натали разговаряме известно време за това какво е правила днес и къде се кани да отиде вечерта, но аз съм наясно, че е само запълващ времето

разговор който замества това, което тя си умира да научи за мен — аз в Ню Орлиънс с онзи „тайнствен мъж“, на кого прилича той (не „на какво“, защото тя винаги сравнява мъжете с известни хора) и дали вече съм му духала. Продължавам да ѝ отговарям с недомлъвки, просто за да я измъча. В края на краищата все още си го заслужава. Не съм готова да говоря за Андрю с нея. Всъщност не съм готова да разговарям с никого за това. Като че ли, ако изобщо говоря за него, дори само да потвърдя, че той съществува и че аз съм с него, цялото преживяване ще отлети като облаче дим. Ще проваля всичко. Или пък ще се събудя и ще разбера, че Блейк ми е сипал нещо в едно от питиетата които ми сервира онази нощ, преди да отида с него на покрива и че просто имам халюцинации за цялото това пътуване с Андрю.

— Аз съм Мичъл — казва един глас над мен и ме лъхва силна миризма на уиски и на евтин мъжки одеколон.

Мъжът е среден на ръст, мускулест, но не много як. Очите му са кървясали, като на русокосия мъж до него.

Усмиввам се малко гнусливо в отговор и поглеждам към Андрю, който вече идва насам.

— Не съм сама — казвам любезно аз.

Мускулестият поглежда другия стол, после отново мен, сякаш да прецени дали наистина е празен.

— Камрин? — казва застаналият зад тях Андрю. — Добре си?

— Да, добре съм — отговарям аз.

Мускулестият се извъръща назад да погледне Андрю.

— Тя каза, че е добре — вика той и аз усещам предизвикателни нотки в гласа му.

Аз не исках да кажа „добре съм Андрю, остави ме намира“ и той го знае, обаче тези двамата очевидно са на друго мнение.

— Тя е с мен — казва Андрю, като се опитва да запази спокойствие, макар че вероятно го прави само заради мен... Вече забелязвам в очите му онзи агресивен поглед, който не може да бъде тълкуван по друг начин.

Русият се смее.

Мускулестият отново ме поглежда, в едната си ръка държи бутилка Будвайзер.

— Той приятел ли ти е?

— Не, но ние сме...

Мускулестият се ухилва заядливо, обръща се към Андрю и ме прекъсва:

— Ти не си неин приятел, така че се разкарай.

Агресивният поглед става направо убийствен. Явно Андрю няма да може да издържи още дълго.

Аз ставам.

— Може би тя иска да си поговори с нас — казва мускулестият и отново отпива от бирата.

Не изглежда пиян, а само пийнал.

Андрю пристъпва по-близо, накланя настрани глава и поглежда човека. После поглежда и мен:

— Камрин, искаш ли да разговаряш с тях?

Знае, че не искам, но това е неговият начин да сипе сол в раната, която се кани да нанесе на този мъж.

— Не, не искам.

Андрю извива брадичката си и аз виждам как ноздрите му се разширяват, когато приближава лицето си до това на другия и казва:

— Разкарай се веднага, ако не искаш да си събираш зъбите.

Малката група хора около масите за билиард започва да се скупчва около нас.

Русият, който явно е по-умният от двамата, слага ръка на рамото на приятеля си:

— Хайде, човече, да си вървим при масата.

Той сочи с глава към мястото, където вероятно са седели преди.

Мускулестият отблъсква ръката му и също повдига лицето си към Андрю.

Това беше достатъчно.

Андрю отскача назад с щеката в ръка, удря с нея през гърдите и го оставя без дъх. Той полита назад, за малко да се стовари върху масата ми, но успява да протегне ръка и се хваща за ръба в опит да се задържи на крака. Аз изписквам и грабвам чантичката си от масата, миг преди да е паднала заедно с него на пода. Бутилката ми с бира става на парчета. Преди онзи да успее да се изправи, Андрю го яхва и засипва лицето му с юмруци.

Аз се отдръпвам назад, по-близо до основата на стълбите, но сега там се втурват други хора, за да гледат, и правят преграда зад мен.

Русият скача отзад върху Андрю, хваща го за врата и се опитва да го отдръпне от приятеля си. Тогава аз скачам върху него и го удрям отстрани в лицето с малкия си, немоощен юмрук. Чантичката ми се е усукала около рамото ми и ми пречи да удрям. Обаче Андрю лесно се измъква от хватката на русия и успява да застане зад него, изритва го силно в гърба и той пада по лице върху пода.

Андрю ме сграбчва за ръката.

— Стой настрана, бебчо! — казва той, избутва ме към скупчилите се хора зад мен и мигновено се обръща към двамата мъже.

Мускулестият най-после е успял да се изправи на крака, но не за дълго. Андрю връхлита отново срещу него, нанася му две бързи крошета в челюстта и после окървавеният му юмрук му удря един ъперкът в корема. Виждам на пода да пада окървавен зъб и изтръпвам. Мъжът пада назад върху друга масичка и също я събаря, а когато русият отново се нахвърля срещу Андрю, мъжът, с когото двамата играеха пул, се намесва и се заема с него, като оставя Андрю да се бие с мускулестия.

Докато охранителите си пробият път през тълпата, за да прекратят боя, Андрю вече е успял да насини и двете очи на мускулестия, а от ноздрите му се стича кръв. Човекът се държи с една ръка за носа, когато охранителят го хваща за рамото и то извежда през тълпата.

Андрю отблъсква ръката на другия охранител, който се е заел с него.

— Разбрах — казва заплашително той и вдига ръка, за да покаже на охранителя да се отдръпне, а после изтрива потеклата кръв от носа си с другата. — Махам се от тук, не е нужно да ме изпращаш до вратата. Добре ли си, Камрин? Удариха ли те? — оглежда ме отвсякъде, погледът му продължава да е гневен.

— Не, добре съм. Хайде да си вървим.

Той стиска здраво ръката ми, повлича ме след себе си и се провира през скупчилите се хора, които се отдръпват от пътя му.

Когато излизаме навън сред нощния въздух, музиката от бара секва, щом вратата се затваря зад нас. Двамата идиоти, заради които стана боят, вече са навън и вървят надолу по улицата. Мускулестият продължава да притиска с ръка окървавеното си лице. Сигурна съм, че Андрю му е счупил носа.

Той спира на тротоара и ме хваща за раменете.

— Недей да ме лъжеш, момиче, ударена ли си някъде? Кълна се, че ако си, веднага ще ги настигна.

Разтапя ми сърцето, като ме нарича „момиче“. А и този загрижен, гневен поглед... Искане ми се да го целуна.

— Сериозно ти казвам — отговарям аз, — добре съм. Всъщност аз ударих единия няколко пъти, когато ти скочи отзад.

Той пуска раменете ми, хваща ме с две ръце за лицето и внимателно се вглежда в мен, като че ли все още не ми вярва.

— Не съм ударена — казвам още веднъж.

Притиска силно устни в челото ми.

После ме сграбчва за ръката.

— Връщаме се в хотела.

— Не — възразявам аз, — прекарвахме си много добре, а заради случилото се замайването ми премина.

Той настаня настрани глава и погледът му омеква.

— Тогава къде искаш да идем?

— Хайде да опитаме в друг клуб — предлагам аз. — Не знам, може би някой по-спокоен.

Андрю въздъхва тежко и стиска ръката ми. После отново ме оглежда от горе до долу: първо сандалите, от които се подават лакираните ми нокти, а после нагоре по тялото до плътното бюстие без презрамки, което се нуждае от малко натъкмяване.

Издърпвам ръката си и подръпвам плата над гърдите, за да ми стои по-добре.

— Много ми харесваш така — казва той, — но трябва да признаеш, че си примамка за свалячите.

— Е, да, ама не искам да вървя чак до хотела, за да се преобличам.

— Не, не е нужно — казва той и отново ме хваща за ръката. — Обаче, ако искаш да отидем в друг клуб, трябва да направиш нещо за мен, става ли?

— Какво?

— Просто се преструвай, че си ми приятелка — казва той, а аз леко се усмихвам. — Така поне никой няма да се занася с теб, или поне има по-малка вероятност да се опита — той спира, поглежда ме и казва: — Освен ако искаш мъжете да те свалят?

Веднага поклащам глава.

— Не, не искам да ме свалят. Невинен флирт — да... отразява се чудесно на самочувствието ми, но не и свалячи.

— Добре, значи се разбрахме. Ти си моето секси гадже за тази нощ, което означава, че по-късно ще трябва да те заведа в стаята и да те накарам малко да поскимтиш.

Ето я пак тази хлапашка усмивка, която толкова много харесвам.

Пак усещам гъделичкане между краката. Преглъщам с мъка и за да не се издам, го поглеждам закачливо с присвити очи.

Радвам се да видя отново трапчинките вместо онова гневно, макар и невероятно секси изражение отпреди малко.

— Колкото и да ми харесва... е, харесва наистина е меко казано, няма да ти позволя да направиш това отново.

Той изглежда обиден и малко изненадан.

— Защо?

— Защото, Андрю, аз... просто няма да ти позволя... а сега ела тук.

Хващам го с две ръце за врата и го придръпвам към себе си.

После нежно го целувам, като задържам по-дълго устните си върху неговите.

— Какво правиш? — пита той и ме гледа в очите.

Аз мило му се усмихвам.

— Влизам си в ролята.

Той се ухилва. Прегръща ме през кръста и ние се отправяме към Бърбън Стрийт.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Андрю

Може пък и да го направя с Камрин. Защо трябва да се измъчвам и да си отказвам това, което най-много искам, след като би трябвало сега да е времето, когато съм си спечелил правото да имам всичко, което поискам? Може пък нещата да се развият по по-различен начин и тя да не бъде наранена. Бих могъл да се върна при Марстърс. Ами ако я пусна да си върви и не я видя повече, а след това Марстърс осъзнае грешката си?

Мамка му! Извинения.

Камрин и аз влизаме в още два бара във Френския квартал и в двата тя успява да мине за двадесет и една годишна. Само в единия поискаха личната ѝ карта, но предполагам, че тъй като рожденият ѝ ден е през декември, келнерката реши да си затвори очите.

Обаче сега е пияна и не съм сигурен, че може да върви до хотела.

— Ще повикам такси — казвам и я държа до мен на тротоара.

От бара зад нас непрекъснато влизат и излизат двойки и групи, някои от които започват да се препъват още от вратата.

Държа здраво Камрин през кръста. Тя протяга ръка и ме прегръща през рамото отпред, почти не може да си държи главата изправена.

— Мисля, че едно такси е добра идея — казва с натежали клепачи тя.

Или скоро ще припадне, или ще повърне. Само се надявам да почака да се върнем в хотела.

Таксито ни оставя пред входа на хотела и аз ѝ помагам да излезе от задната седалка. Накрая просто я вдигам на ръце защото вече почти не може да върви самостоятелно. Нося я до асансьора, краката ѝ се клатушкат от ръката ми, а главата ѝ е клюмнала на гърдите ми. Хората ни зяпат.

— Нощни забавления, а? — казва един мъж в асансьора.

— Ами да — съгласявам се аз и кимам, — на някои алкохола понася по-добре, отколкото на други.

Асансьорът спира и мъжът излиза, след като вратите се отварят. Два етажа по-нагоре аз я нося към стаите ни.

— Къде ти е ключът, момиче?

— В чантичката — казва едва чуто тя.

Поне може да говори.

Без да я свалям да стъпи на пода, придръпвам чантичката ѝ и дърпам ципа. При нормални обстоятелства щях да пусна някоя шега от сорта: какво по дяволите носиш тук, дали вътре няма нещо, което да ме ухапе, но знам, че тя не е в настроение за шеги. Чувства се зле.

Очертава се дълга нощ.

Вратата се затваря зад нас, аз я нося право до леглото и полагам върху него.

— Чувствам се като лайно — стене тя.

— Знам, момиче. Просто трябва да си отспиш.

Свалям обувките ѝ и ги пускам на пода.

— Мисля, че ще... — тя се навежда през ръба на леглото и започва да драйфа.

Протягам ръка, докопвам кутията за отпадъци, опряна за нощното шкафче да уловя повечето от повърнатото, но изглежда, че на сутринта чистачката ще е много вкисната. Камрин повръща всичко, което има в стомаха, и това ме изненадва, защото днес яде твърде малко. Спира и се отпуска обратно на възглавницата. От повръщането очите ѝ са насълзени. Опитва се да ме погледне, но знам, че е твърде замаяна, за да фокусира.

— Много е горещо тук — казва тя.

— Добре — отвърщам и ставам, за да пусна климатика с пълна сила.

После отивам в банята, намокрям една кърпа със студено вода и я изстисквам. Връщам се в стаята, сядам до нея на леглото и избърсвам лицето ѝ с кърпата.

— Съжалявам — промълвява тя. — Трябваше да спра, след като ударих една водка. Сега чистиш повръщането ми.

Избърсвам отново бузите и челото ѝ, като отмятам встрани кичурите коса от лицето, а после прекарвам студената кърпа през устата ѝ.

— Не се извинявай — викам. — Забавлява се добре, само това има значение — после се усмихвам и добавям: — Освен това сега мога напълно да се възползвам от теб.

Тя се опитва да се усмихне, да вдигне ръка и да ме удари, но е твърде слаба да стори дори това. Опитът ѝ да се усмихне се превръща в нещо болезнено и по челото ѝ моментално избиват капчици пот.

— О, не... — надига глава от леглото. — Трябва да ида в банята — казва тя, хваща се за мен, за да стане, и аз ѝ помагам.

Завеждам я до банята, където тя направо се хвърля върху тоалетната чиния и я прегръща с две ръце. Гърбът ѝ ту се надига, ту се отпуска, когато започва да драйфа и да стене още по-силно.

— Трябваше да изядеш онази пържола с мен, момиче.

Аз стоя отзад над нея и се старая да предпазя плитките ѝ от кръстосания огън, като продължавам да държа студената кърпа отзад на врата ѝ. Става ми мъчно за нея, като гледам тялото ѝ как се гърчи, но от устата ѝ не излиза почти нищо. Знам, че след това гърлото и гърдите ще я болят.

Когато свърши, продължава да лежи върху студените плочки на пода.

Опитвам се да ѝ помогна да се изправи, но тя тихо протестира:

— Не, моля те... Искам да полежа тук, подът охлажда кожата ми.

Диша едва-едва, а леко загорялата ѝ кожа е болезнено бледа като на болен от пневмония. Вземам чиста кърпа намокрям я и продължавам да бърша лицето, врата и голите ѝ рамене. После разкопчавам дънките ѝ и внимателно ги свалям, за да освободя корема и краката ѝ, защото са прекалено тесни. — Не се тревожи, няма да те притеснявам — казвам шеговито аз, но този път тя не отговаря.

Заспала е на една страна с лице, опряно в пода.

Знам, че ако я вдигна точно сега, вероятно ще се събуди ще почне пак да се напъва, но не искам да я оставя да лежи така до тоалетната. Затова лягам до нея и с часове продължавам да бърша лицето, ръцете и раменете ѝ с кърпата, докато накрая заспивам заедно с нея.

На трезва глава никога не съм мислил, че нарочно ще спя върху пода на тоалетна в съседство с тоалетна чиния, но беше вярно, когато казах, че бих спал навсякъде с нея.

Камрин

Вратата на стаята ми се отваря. През тесния процепа в завесата от другата ми страна влиза ярка слънчева светлина. Дръпвам се като някой вампир от нея, дълго премигвам и се обръщам обратно. Нужно ми е малко време, докато разбере, че лежа в леглото си с бюстието, което носех миналата нощ, и яркочервените бикини. От леглото е махнато всичко, с изключение на чаршафа, върху който лежа, и един горен чаршаф, който мирише така, като че ли е пран скоро. Предполагам, че съм повърнала върху другия. Андрю трябва да е взел този от чистачката.

— По-добре ли се чувстваш? — пита той на влизане в стаята с кофичка за лед в една ръка, комплект пластмасови чаши и бутилка спрайт в другата.

Сяда до мен, оставя нещата на нощното шкафче и отваря спрайта.

Главата ми продължава да тупти и все още имам усещането, че мога всеки момент пак да повърна. Мразя махмурлуците. Бих предпочела да падна къоркютук пияна, да си разбия носа или нещо от сорта, отколкото да се справя с махмурлук от такава величина. Имала съм един подобен преди. Чувствам се толкова зле, че няма голяма разлика от алкохолното отравяне. Поне според Натали, която действително имаше алкохолно отравяне веднъж и го описа така, като че ли „на другата сутрин върху нея е срал самият Сатана“.

— Никак даже — отговарям накрая и от думите си усещам остра болка да ме пронизва отзад в главата и зад ушите.

Стискам здраво очи, когато стаята започва да ми изглежда двойна.

— Здравата си изпати, момиче — казва Андрю и след това усещам студена кърпа да докосва леко врата ми.

— Би ли затворил тази завеса, ако обичаш?

Той веднага става и аз го чувам да върви натам, после звука от дръпването на плътния плат, докато го нагласи, както трябва. Прибирам голите си крака към гърдите, като придръпвам чаршафа, за да съм отчасти покрита, и лягам свита на кълбо.

Андрю вади една пластмасова чаша от комплекта и след това чувам как сипва лед в нея. Налива спрайт върху леда и изсипва хапчета

в шепата си.

— Вземи това — казва той и аз усещам леглото да се размърдва, когато сяда отново и слага ръка на крака ми.

Отварям едва-едва очи. От пластмасовата чаша стърчи сламка, така че не се налага да се опитвам да се повдигна много от леглото, за да пия. Протягам ръка, вземам три хапа адвил от дланта му и ги лапвам един по един, след което отпивам достатъчно спрайт, за да ги преглътна.

— Моля те, кажи ми, че не съм казала или направила нещо абсолютно унижително в баровете снощи.

Мога да го гледам само с присвити очи.

Усещам, че се усмихва.

— Ами да, направи — казва той и сърцето ми се свива.

— Каза на онзи мъж, че си щастливо омъжена за мен и че ще си имаме четири деца... а дали не бяха пет, не си спомням точно... а после дойде онова момиче и започна да ме сваля, а ти скочи от стола и застана срещу нея с преbledняло лице... беше много смешно.

Мисля, че наистина ще повърна.

— Андрю, ти ме будалкаш... колко унижително!

Главата ме боли още повече. Не мислех, че би могло да бъде и по-зле.

Чувам го тихо да се смее и отварям едва-едва очи, за да го видя по-ясно.

— Да, момиче, занасям те — той протяга ръка и прекарва студената кърпа по челото ми. — Всъщност ти се държа много добре, дори през целия път до тук заедно с мен — забелязвам, че оглежда тялото ми. — Съжалявам, че трябваше да те съблека... е, всъщност лично на мен тази възможност ми допадна, но то беше повече като задължение. Налагаше се, разбираш ли?

Сега се прави на напълно сериозен и аз не мога да се сдържа да не се усмихна.

Затварям очи и спя още два часа, докато чувам чистачката да чука на вратата.

Питам се дали Андрю изобщо е ставал от леглото ми.

— Ами да, влезте, а аз ще я заведа в съседната стая, за да почистите.

Старата госпожа с нескопосано боядисана червена коса влиза в стаята, облечена в униформа на камериерка. Андрю се приближава до леглото ми.

— Хайде, момиче — казва той, вдига ме на ръце, все още покрита наполовина с чаршафа, — нека оставим госпожата да почисти.

Вероятно бих могла да вървя сама дотам, но нямам намерение да протестирам. По ми харесва да съм там, където съм.

Когато минаваме покрай чантичката ми върху поставката за телевизора протягам ръка и Андрю спира, взема я и я носи заедно с мен. Полагам глава на гърдите му и обвинявам врата му с ръце.

Той спира при вратата и поглежда назад към чистачката.

— Съжалявам за мръсотията край леглото — казва и кима натам, като прави гримаса. — Ще има добър бакшиш за вас.

Излиза с мен и ме отнася в стаята си.

Първото нещо, което прави, е да спусне завесите, след което ме подпира на възглавницата си.

— Надявам се да се справиш до довечера — казва той, като ходи из стаята, като че ли търси нещо.

— Какво ще е довечера?

— Друг бар — казва той.

Намира касетофона до възглавницата на фотьойла край прозореца и го оставя на поставката до телевизора.

Простенвам в знак на протест.

— О, не, Андрю, отказвам да ходя отново на бар тази вечер. Няма да пия пак, докато съм жива.

Улавям го да се хили насреща ми.

— Всички казват така — вика той. — А и аз няма да ти позволя да пиеш тази вечер, дори и да искаш. Нужно ти е да прескочиш поне една нощ между два махмурлука, в противен случай може рано-рано да ти подпечатат картата за алкохолна зависимост.

— Е, надявам се да се почувствам достатъчно добре, за да мога да правя нещо друго, освен да се мотая в леглото през целия ден, но засега перспективата не ми изглежда много добра.

— Трябва да ядеш, това е задължително. Въпреки че от мисълта за храна точно сега вероятно ти се повдига, ако не хапнеш нещо, със сигурност ще се чувстваш като лайно през целия ден.

— Прав си — казвам аз и усещам, че ми се повдига. — Дори от самата мисъл за това ми се повръща.

— Тост и яйца — казва той и се връща при мен, — нещо леко, знаеш как е.

— Да, знам как е — отвърщам троснато и ми се иска просто да щракна с пръсти и веднага да се почувствам по-добре.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

В късния следобед наистина започвам да се чувствам по-добре, не сто процента, но достатъчно добре, за да обикалям из Ню Орлиънс с Андрю с трамвай до няколко места, които не успяхме да посетим вчера. След като си наложих да преглътна малко яйца с два тоста, взехме трамвая от крайбрежния булевард до Аквариума на Американците и минахме през дългия тунел с вода и риби навсякъде около нас. Хранихме от ръка малки дългоопашати папагали и се провирахме през малки джунгли. Хранихме и скатове и си правихме снимки заедно с мобилните телефони, от онези глупавите селфи, при които ги държим в протегнатите си ръце. По-късно разгледах по-внимателно снимките. На тях се виждаше как сме долепили бузите си една до друга и се усмихваме пред камерите като всяка друга двойка, която се забавлява както никога през живота си.

Всяка друга двойка... обаче ние не сме такава и си казах, че просто трябва да си напомням това.

Реалността е жестока.

А също и това, че не знаеш какво искаш. Не, истината е, че знам какво искам. Не мога повече да се съмнявам в това, но още се страхувам от него. Страхувам се от Андрю и от това каква болка би могъл да ми причини, ако ме нарани някога, защото имам чувството, че не бих могла да го понеса. Вече и без това е непоносимо, а той още дори не ме е наранил.

Без съмнение може да се каже, че съм затънала до гуша в тази каша.

Когато нощта отново се спуска над Ню Орлиънс и любителите на нощния живот започват да излизат от жилищата си, Андрю ме завежда да прекосим Мисисипи с ферибот и да отидем до едно заведение, което се нарича „Олд Пойнт Бар“. Доволна съм, че отново нося черните си джапанки, вместо новите сандали с високите токчета. Андрю изрично настоя, защото щяхме да вървим.

— Никога не си тръгвам от Ню Орлиънс, ако преди това не дойда тук — казва той, докато върви редом с мен и ме държи за ръката.

— Значи си редовен посетител, така ли?

— Да, би могло да се каже, редовен един-два пъти в годината. Свирил съм два пъти там.

— На китарата ли? — питам и го поглеждам с любопитство.

Срещу нас се задава група от четирима души и аз се притискам по-плътнo до него, за да им отстъпя място на тротоара.

Той пуска ръката ми и ме прегръща през кръста.

— Свирия на китара от шестгодишен — казва Андрю и ми се усмихва. — На шест не бях много добър, но трябва да започнеш отнякъде — не съм свирил нещо, което си заслужава да се слуша, докато не станах на около десет.

Впечатлена съм.

— Бих казала достатъчно млад за музикален талант.

— Предполагам, аз бях „музикалното момче“, докато ритаме, а Ейдън беше „момчето архитект“ — поглежда ме, — защото можеше да строи разни неща... Веднъж построи голяма къща на едно дърво в гората. А пък Ашър беше „момчето хокеист“. Баща ми обичаше хокей почти толкова, колкото обичаше бокс — отново ме поглежда, — но само почти. След първата година Ашър се отказа от хокея... беше само на тринадесет — смее се. — Татко го искаше повече, отколкото Ашър. А Ашър искаше повече от всичко друго да се занимава с електроника. Опитва се да комуникира с извънземни чрез една измишльотина, която сам беше направил от най-различни неща, които се намираха из къщата, след като гледа филма „Контакт“.

И двамата започваме да се смеем.

— А твоят брат? — пита той. — Ти ми каза, че е в затвора, но какви бяха отношенията ти с него преди това.

Леко се намръщвам.

— Коул беше страхотен по-голям брат до осми клас, когато започна да се мотае с боклука на квартала — Бракстън Хиксли. Вината съм мразела това момче. Както и да е, Коул и Бракстън започнаха да вземат наркотици и да правят всякакви други щуротии. Баща ми се опита да го изпрати в дом за проблемни младежи, за да му помогне, но Коул избяга и загази още повече. От там нещата станаха по-лоши —

вдигам глава и виждам, че по тротоара срещу нас идват още хора. — Сега е там, където заслужава да бъде.

— Може пък да заприлича повече на онзи по-голям брат, какъвто го помниш, когато излезе от затвора.

— Може би — свивам рамене, защото много се съмнявам.

Стигаме до края на тротоара и ъгъла, където улица „Патерсън“ пресича „Оливие“. Ето го и „Олд Пойнт Бар“, който отвън прилича повече на стара двуетажна къща с пристройка към нея. Минаваме под дългия стар надпис, а отпред пред сградата са поставени две пластмасови маси и столове с няколко души около тях, които пушат и разговарят доста шумно.

Чувам вътре да свири оркестър.

Андрю задържа вратата отворена за една двойка, което в момента излиза, а после хваща ръката ми. Заведението не е много голямо, но е уютно. Оглеждам високите тавани и забелязвам навсякъде наоколо много снимки, табели с разрешителни, лампи от бирени кутии, цветни знаменца. От дървения таван висят ниско няколко вентилатора, а от дясната ми страна е барът, който като всеки друг бар има телевизор на вътрешната стена. Дори през събралите се на бара хора жената, която работи зад тезгяха, вдига ръка. Изглежда, че поздравява Андрю.

Той ѝ се усмихва и вдига два ръста, като че ли да ѝ каже „ще ти се обадя след малко“.

Изглежда, че всички маси са заети, а има и хора които танцуват на дансинга. Бандата, която свири покрай стената в дъното, наистина е добра, някакъв блус рок или нещо подобно. Харесва ми. Един чернокож свири на сребърна китара, седнал на висока табуретка, а един бял пее с акустична китара, която виси на презрамка пред него. Друг широкоплещест мъж е на барабаните, а на сцената има клавиш, но при него няма никой.

Взирам се по-внимателно, докато оглеждам пода, и виждам, че едно мърляво черно куче ме гледа и върти опашка. Протягам ръка и го почесвам зад ушите. Доволно, то се примъква до собственика си, който седи на съседната маса, и ляга в краката му.

След като изчаква няколко минути, Андрю забелязва трима души да стават от една маса недалеч от мястото, където свири оркестърът, дръпва ме за ръката, отиваме там и сядаме.

Все още не съм се оправила съвсем от махмурлука и болката в главата ми не е отминала напълно, но за моя изненада, при този шум тук, главоболието ми не се засилва.

— Тя няма да пие — казва любезно на жената, която стоеше зад бара, Андрю й сочи към мен. Докато сядам, тя си е пробила път през хората до масата ни.

Жената, която е с мека кестенява коса, дръпната задушите, изглежда е малко над четиридесетте. Усмивка се широко и го прегръща с такава мечешка прегръдка, че започвам да се питам дали не му е леля или братовчедка.

— Десет месеца, откакто не съм те виждала, Париш — казва тя и го потупва с две ръце по гърба. — Къде по дяволите беше?

Усмивка ми се.

— А тази коя е?

Поглежда закачливо Андрю, но аз забелязвам и нещо друго в усмивката ѝ: може би е само предположение.

Андрю ме хваща за ръката и аз се изправям, за да бъда прилично представена.

— Това е Камрин — казва той. — Камрин, това е Карла, и работи тук най-малко от шест мои ужасни изпълнения.

Карла го блъска в гърдите, смее се и ме поглежда.

— Не му вярвай — сочи го тя и повдига вежди, — това момче може да пее — намигва ми и ми разтърсва ръката. — Радвам се да се запозная с теб.

Аз също ѝ се усмихвам.

Пее? Мислех, че е свирил на китара тук. Не знаех, че е и пял. Не би трябвало да се изненадвам. Там, в Бирмингам, вече ми доказва, когато изпя онова „алиби“ от „Hotel California“. А и от време на време, докато бяхме в колата, той забравяше, че съм там — или пък не го беше грижа, — и припяваше, като отпускате гласа си, на доста класически рокове, които звучаха от колоните. Обаче не съм подозирала, че действително е пял някъде. Твърде жалко, че не донесе китарата си, много бих искала да го видя да пее тази вечер.

— Е, радвам се да те видя отново — казва Карла и сочи към чернокожия мъж на сцената. — Еди ще се зарадва, като разбере, че си тук.

Андрю кима и се усмихва, когато Карла отново си проправя път през тълпата, за да се върне на бара.

— Искаш ли сода или нещо друго?

Махвам с ръка.

— Не, така ми е добре.

Той продължава да стои прав и когато бандата спира да свири, разбирам защо. Чернокожият мъж със сребърната китара забелязва Андрю, усмихва се, подпира китарата на стола и се приближава. Прегръщат се по същия начин, както той и Карла, аз отново ставам, за да бъде представена, и се здрависвам с Еди.

— Париш! Няма тъ ут много време — казва Еди със силен кейджънски акцент.^[1] — Дъл ни мина гудина?

Карла също звучеше малко по кейджънски, но не чак толкова като Еди.

— Почти — казва Андрю, ухилен до уши.

Изглежда наистина е много щастлив, че е тук. Като че ли тези хора са членове на отдавна пръснало се семейство и той никога не се е карал с някого от тях. Дори усмивката му е по-сърдечна и по-дружелюбна, отколкото съм я виждала преди. Когато ме запознаваше с Карла и с Еди, тя направо освети цялото помещение. Почувствах се така, като че ли съм момичето което той най-накрая е решил да представи на семейството, а от погледите в очите им, когато ме запознаваше, личеше, че те също се чувстват по този начин.

— Шъ свириш ли тъз вечер?

Аз сядам на мястото си и поглеждам Андрю, също толкова заинтригувана като Еди какъв ще е отговорът му. Еди го гледа така, все едно казва: „не приемам не за отговор“. Усмихва се, бръчиците около очите и устата му стават по-дълбоки.

— Ами този път не си нося китарата.

— О! — Еди клати глава. — Я ни мъ будалкай — сочи сцената. — Там имъ многу китари.

— Искам да те чуя как свириш — обаждам се отзад аз.

Андрю колебливо ме поглежда.

— Говоря сериозно. Умолявам те — накланям леко глава на една страна и му се усмихвам.

— Уф, уф, ама туй момичи има идни учи — Еди се ухилва на Андрю отстрани.

Той се предава.

— Добре де, но само една песен.

— Саму идна? — Еди навежда надолу сбръчканата си брадичката си и казва: — Аку шъ й идна, аз шъ я избира — сочи малко над закопчаната си догоре бяла риза.

От левия джоб на гърдите му се показва пакет цигари.

Андрю кима и се съгласява.

— Добре, ти избери.

Усмивката на Еди става по-дълбока, хвърля ми изпълнен с подозрение поглед.

— Уная с дамители, дето я пя последния път.

— На Ролинг Стоунс ли? — пита Андрю.

— Тъхъ — потвърждава Еди. — Точну тъз, момче.

— За коя говори? — питам аз и подпирам брадичка с ръка.

— „Laugh, I Nearly Died“ („Смях, смях, за малко не умрях“) — отговаря Андрю. — Тази вероятно не си я слушала.

И е прав. Поклащам леко глава.

— Не, не мога да кажа, че съм.

Еди кима на Андрю да го последва към сцената. Той се навежда и ме изненадва, като ме целува нежно по устните, и се отдалечава.

Седя изнервена, но развълнувана на стола с лакти, подпрени на масата. Около мен се водят толкова много разговори, че всичко се слива в някакъв постоянен шум, който изпълва помещението. От време на време чувам тракане на удрящи се една в друга чаши или бутилки. Светлината в заведението е доста слаба. Осветява се само от трепкащите светлини на многобройните лампи от бирени кутии и високите прозорци, през които навлиза светлина от луната и от лампите на улицата. От време на време отдясно зад сцената припламва жълта светлина, когато хората влизат и излизат от предполагаемите тоалетни.

Андрю и Еди отиват на сцената и започват да се приготвят: Андрю взема още една висока табуретка отнякъде зад барабаните и я слага по средата на сцената точно пред микрофона. Еди казва няколко думи на перкусиониста — вероятно му обяснява коя песен да свири — и той кима. От мрака зад сцената се появява друг мъж с още една китара или може би това е бас китара. Всъщност никога не съм обръщала внимание на разликата. Еди дава на Андрю една черна

китара, която вече е включена в намиращия се наблизко контакт, и те си разменят няколко думи, които не мога да чуя. После Андрю сяда и подпира единия си крак на по-ниското стъпало на табуретката. Еди също сяда на мястото си.

Започват да настройват китарите, а перкусионистът удря няколко пъти по чинелите. Чувам едно изпукване може би от включване на друг контакт, последвано от тап-тап-тап, когато Андрю почуква няколко пъти с палец по микрофона.

Стомахът вече ме присвива, изнервен, като че ли аз ще пея пред тълпа непознати. Но стомахът ме присвива най-вече, защото ще пее Андрю. Той ме поглежда от сцената, среща кратко погледа ми, а после перкусионистът слага началото като едва доловимо почуква в такт чинелите. Еди започва да свири на китарата; бавна, завладяваща мелодия, която лесно кара всички наоколо да се обърнат и да забележат, че започва нова песен — явно такава, която вече са чували преди, но още не им е омръзнала. Андрю изсвирва няколко акорда заедно с Еди и аз усещам как горната част на тялото ми започва леко да се поклаща в такт с музиката.

Когато Андрю започва да пее, имам усещането, че във врата си имам пружина. Спирам да се поклащам и рязко дръпвам назад глава, невярваща какво чувам, толкова е блусово и завладяващо. Държи очите си затворени докато пее, а от време на време главата му се поклаща в унисон със страстния соул ритъм на музиката.

А когато започва припевът Андрю направо ми спира дъха.

Усещам как се облягам леко назад в стола и очите ми се разширяват, докато музиката продължава и Андрю разкрива душата си с всяка дума. Изражението му се променя — става напрегнато с всеки по-напрегнат тон и по-спокойно, когато тоновете се успокояват. В бара вече никой не говори. Не мога да отместя очи от Андрю, за да се огледам, но мога да кажа, че атмосферата се е променила още в мига, когато той започна мощния припев с този свой секси, блусов тембър, който излиза от гърлото му и който никога не бих могла да предположа, че притежава.

Когато започва вторият куплет и ритъмът става отново бавен, той вече е привлякъл вниманието на всички в заведението. Навсякъде около мен хората танцуват и се поклащат, някои двойки притискат поплътно бедра и устни, защото няма начин да не го правят при тази

песен. Обаче аз... аз само гледам, останала без дъх, в пространството пред себе си и оставям на Андрю да преминава през всяка частица на тялото ми. То е като неустоима отрова. Поразена съм от начина, по който ми действа, и макар песента да има потенциала да съсипе душата ми, аз въпреки това я изпивам.

Той продължава да държи очите си затворени и като че ли има нужда да изключи светлината около себе си, за да почувства музиката. А когато идва вторият припев, се вглъбява още повече, почти е готов да се изправи от табуретката, но остава на мястото си с протегнат към микрофона врат и всичките завладели го силни чувства са изписани на лицето му, докато пее и свири с китарата в скута си.

Еди, перкусионистът и бас-китаристът започват да пеят две фрази заедно с Андрю и аудиторията колебливо се присъединява.

При третия куплет ми се иска да заплача, но не мога. Като че ли плачът е там някъде задрямал дълбоко в стомаха ми, но иска да ме измъчва.

„Laugh, I Nearly Died“ Андрю продължава да пее толкова страстно, че за малко да умра, сърцето ми бие все по-бързо. После бандата започва да пее отново и музиката стихва само до барабаните; плътно, грубо биене на бас-барабана, което усещам с краката си върху пода. Публиката също тропа с крака в такт с бас-барабана и започва да приглася при припева на бандата. Пляскат веднъж едновременно с ръце и из въздуха сякаш преминава истинска вълна. После пляскат още веднъж. Андрю пее:

— Йе-йе! — и музиката рязко спира.

Следват възгласи и остри подсвирквания, много йе-та и няколко „мамка му“. По гърба ми преминават студени тръпки и се разпростират из цялото ми тяло.

„Laugh, I Nearly Died“. Докато съм жива никога няма да забравя тази песен.

Може ли той да е истински?

Чакам всеки момент илюзията да изчезне или да се събудя на задната седалка на колата на Деймън с Натали, надвесена над мен, която ми говори нещо за това как Блейк ме е качил да покрива на „Подземието“.

Андрю подпира на табуретката дадената му назаем китара и отива да стисне ръката на Еди, после на перкусиониста и накрая на

бас-китариста. Ели минава заедно с него половината път към мен, но после спира, намигва ми и се връща обратно на сцената. Определено харесвам Еди. В този човек има нещо честно, добро и задушевно.

По пътя обратно към масата ни няколко души от публиката спират Андрю, за да му стиснат ръката и вероятно да му кажа колко много са харесали изпълнението му. Той им благодари и бавно, но неотстъпно си пробива път към мен.

Виждам няколко жени да го наблюдават с малко повече от одобрение.

— Кой си ти? — питам все още недоумяваща аз.

Андрю се изчервява и обръща един празен стол, за да седне срещу мен.

— Ти си изумителен, Андрю. Нямах представа.

— Благодаря, момиче.

Много е скромен. Донякъде очаквах да се пошегува, като ме нарече своя фенка, и да ме помоли да отида отзад зад сградата с него. Обаче изглежда наистина изобщо не е склонен да говорим за таланта му и като че ли се чувства неудобно от това. А може би се чувства неудобно, ако похвалата е искрена?

— Сериозно ти казвам — уверявам го аз. — Искане ми се да можех да пея така.

Това предизвиква известна реакция от негова страна, макар и слаба.

— Разбира се, че можеш — казва той.

Дръпвам назад глава и енергично я поклащам.

— Не-не-не-не — прекъсвам го, преди да са му дошли някакви идеи. — Не мога да пея много добре. Не мисля, че съм ужасна, но не съм сценичен материал, сигурна съм в това.

— Защо? — продължава той. Карла му донася една бира, усмихва ми се и се връща при клиентите. — Страх от сцената ли?

Той поднася бутилката към устните си и отмята назад глава.

— Никога не съм мислила за това, като изключим когато съм пияла в кола заедно със стереото, Андрю — облягам се назад в стола. — Никога не съм се замисляла чак дотолкова, че да стигна до страха от сцената.

Андрю свива рамене и отпива нова глътка, преди да остави бирата си на масата.

— За твое сведение мисля, че имаш хубав глас. Чух те в колата.
Вдигам нагоре очи и скръствам ръце на гърдите.

— Благодаря, но е лесно да звучиш така, като че ли можеш да пееш, когато пееш заедно с нечий друг глас. Остави ме да пея сама, без музика и вероятно ще се уплашиш.

Навеждам се към него и добавям:

— И как стана така, че заговорихме за мен? — поглеждам го закачливо, като примижавам с едното око. — Ти си този, за когото трябва да говорим... откъде е дошло това?

— Въздействие, предполагам — отвърща той. — Обаче никой не може да пее като Джагър.

— О, аз пък съм на друго мнение — възразявам и дръпвам брадичката си назад. — Какво е Джагър, твойт музикален идол ли? — питам полушеговито аз, а той сърдечно ми се усмихва.

— Е, той наистина ми е оказал влияние, но не, моят музикален идол е малко по-стар от него.

В очите му има нещо загадъчно, дълбоко скрито зад тях.

— Кой? — питам абсолютно заинтригувана.

Без предупреждение Андрю се навежда напред, сграбчва ме през кръста и ме слага в скута си с лице към него. Малко съм шокирана, но изобщо не се противя на жеста. Той се взира в очите ми.

— Камрин?

Аз му се усмихвам и само мога да се питам какво го накара да направи това.

— Какво? — леко навеждам глава на една страна, ръцете ми са опрени на гърдите му.

Забелязвам как лицето му се променя за миг от някаква споходила го мисъл и той не отговаря.

— Какво има? — питам вече заинтригувана.

Чувствам ръцете му да се сключват около кръста ми, той се навежда и докосва с устните си моите. Леко притварям очи и отговарям на докосването. Чувствам, че ми се иска да го целуна, но не съм сигурна дали наистина трябва да го сторя.

Отварям очи, когато той отдръпва устните си.

— Какво не е наред, Андрю?

Той се усмихва и аз буквално усещам отвътре да ме облива топлина.

— Нищо — отвърща, плясва ме леко по бедрата с длани и бързо става пак закачливия и не толкова сериозен Андрю. — Просто исках да седнеш в скута ми — казва той и лукаво ми се усмихва.

Правя опит да се освободя — не на сериозно, а той обгръща кръста ми с ръце и продължава да ме държи. Единственият път, когато ми позволи да стана от скута му през остатъка от вечерта, беше, когато поисках да използвам тоалетната и той остана пред вратата да ме чака. Останахме още дълго в „Олд Пойнт“ да наблюдаваме Еди и бандата да свирят блусове и блус рок и дори няколко стари джазирани песни, а после си тръгнахме обратно към хотела след единадесет часа.

---

[1] Кейджън — наречие на френски говорещи от Акадия, областите в Северна Америка от времето на френското колониално господство, една, от които с Луизиана — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

В хотела Андрю остава в стаята ми, за да гледа филм. Разговаряме дълго и аз усещам нежеланието и у двамата ни: той иска да ми каже нещо също толкова много, колкото и аз някои неща на него.

Предполагам, че твърде много си приличаме и затова никой от нас не иска да премине границата.

Какво ни спира? Може би съм аз; може би каквото и да е това между нас, то не може да продължи по-нататък, докато той не усети, че знам какво искам. А може причината да е, че и той просто не е сигурен в нищо.

Но как е възможно двама души, които безспорно изпитват нещо повече един към друг от обикновено харесване, да не отстъпят? Пътуваме заедно вече почти две седмици. Споделили сме си интимни тайни и сме били интимни по някакъв начин. Спали сме един до друг и сме се докосвали, но въпреки това ето ни отново тук, застанали от двете страни на дебела стъклена стена. Протягаме ръце и докосваме пръстите си през стъклото, гледаме се в очите и знаем какво искаме, ала простото стъкло не се помръдва. Това или е някаква непреодолима самодисциплина, или истинско самоизмъчване.

— Не че съм се разбързала да тръгваме — казвам, когато Андрю се кани да се върне в стаята си, — но колко дълго ще останем в Ню Орлиънс?

Той вдига мобилния си телефон от нощното шкафче и повежда екрана, преди да затвори дланта си.

— Платили сме до вторник — казва Андрю, — но от теб зависи да решиш; можем да си тръгнем утре или да останем по-дълго ако искаш.

Аз свивам устни, усмихвам се и се правя, че сериозно обмислям какво да е решението ми, като се потупвам с показалец по бузата.

— Не знам — казвам и ставам от леглото. — На мен тук ми харесва, но по някое време пак ще трябва да отидем в Тексас.

Андрю ме поглежда с любопитство.

— Охо! Значи все още възнамеряваш да отидеш в Тексас, така ли?

Бавно кимам и този път наистина се замислям върху това.

— Ами да — отговарям някак разсеяно, — мисля, че възнамерявам... всичко започна от Тексас... — а после думите „може би и ще свърши в Тексас“ ми минават през ума и лицето ми изведнъж помръква.

Андрю ме целува по челото и се усмихва.

— Ще се видим сутринта.

Оставям го да си върви, защото онази стъклена стена е твърде дебела и ми пречи да протегна ръка и да го спра.

Часове по-късно, някъде още по тъмно сутринта, когато повечето хора спят, аз внезапно се събуждам и сядам по средата на леглото. Не съм сигурна какво ме е събудило, но като че ли беше някакъв силен шум. Когато идвам напълно на себе си започвам да оглеждам тъмната стая, като изчаквам очите ми да свикнат с мрака, за да видя дали нещо не е паднало. Ставам и обикалям наоколо, разтварям съвсем малко завесите, за да пропусна повече светлина. Поглеждам към банята, после телевизора и накрая стената. Андрю. Сега се сещам, мисля, че това, което чух, беше от неговата стая, точно зад главата ми.

Намъквам белите памучни шорти върху пликчетата, вземам картата ключ и резервната карта, която той ми даде от стаята си, и излизам боса в ярко осветения коридор.

Чукам първоначално леко на вратата.

— Андрю?

Няма отговор.

Пак чукам малко по-силно и викам името му, обаче отново не получавам отговор. След кратка пауза пъхвам картата в процеп на вратата и тихо я отварям в случай, че все още спи.

Андрю седи на ръба на леглото си с лакти, опрени на коленете, ръцете му са отпуснати между краката. Гърбът му е приведен напред, главата клюмнала и той гледа в покрития с мокет под. Поглеждам вдясно от мен и виждам мобифона му на пода със строшено стъкло на екрана. Веднага разбирам, че трябва да го е запратил в стената.

— Андрю? Какво не е наред? — питам и бавно се приближавам, не защото се страхувам от него, а защото се страхувам за него.

Завесите са широко разтворени, лунната светлина нахлува вътре и залива цялата стая и полуголото тяло на Андрю е със сивосинкав оттенък. Носи само чифт боксерки. Приближавам към него и плъзгам ръце надолу по неговите.

— Можеш да ми кажеш — прошепвам аз, но вече знам заради какво е.

Той не ме поглежда, но взема ръцете ми в своите.

Сърцето ми се къса...

Приближавам се по-близо, заставам между краката му и той не се колебае да обгърне силно тялото ми с ръце. Когато усещам гръдния му кош да трепери, докато поемам мъката му, хващам главата му и я притискам в корема си.

— Толкова съжалявам, бебчо — казвам разтреперана и сълзите се стичат по лицето ми, но правя всичко възможно да запазя спокойствие. Държа главата му и той притиска чело в корема ми.

— Тук съм, Андрю — казвам предпазливо аз.

А той продължава да плаче тихо върху корема ми. Не издава звук, но усещам как тялото му трепери леко до моето. Баща му е починал и той си позволява да скърби така, както се прави. Държи ме дълго така, докато най-силните вълни на болката преминат през него, а аз го държа още по-здраво с ръце, заровени в косата му.

Най-накрая вдига очи и ме поглежда. Единственото, което искам, е да отнема тази болка от лицето му. В момента това е всичко, което ме интересува на този свят. Само искам да отнема болката му.

Андрю продължава да ме държи през кръста. Аз съм повалена заедно с него на кревата и ме държи там така, притисната от коравите му ръце, с тяло, долепено плътно по цялата дължина на неговото. Минава още един час и аз виждам как на небето луната се е преместила от едно място на друго. Андрю не казва нито дума, а и аз не се опитвам да го накарам, защото знам, че той има нужда от този момент и ако никой от нас не проговори отново, мога да живея така толкова дълго, колкото продължаваме да стоим в това положение.

Двама души, които не могат да плачат, най-накрая плачат заедно и ако светът свършеше днес, ние щяхме да сме напълно доволни.

Ранното утринно слънце започва да отмива лунната светлина и в един момент и двете светила остават скрити в едно и също пространство на небето, като никой не надделява над другия.

Атмосферата е окъпана в тъмночервено и сиво с оттенъци на розово, докато накрая слънцето надделява и събужда нашата страна на света.

Обръщам се на другата страна и поглеждам Андрю. Той също е все още буден. Усмивам му се нежно и той ме приема, когато се навеждам да го целуна леко по устните. Протяга ръка и прекарва пръст през бузата ми, след което докосва устните ми, възглавничката на палеца му едва натиска долната ми устна, преди да се отдръпне. Притискам се в него по-плътно и той стиска ръката ми в своята. И двете лежат притиснати от телата ни. Красивите му зелени очи нежно ми се усмиват, а после той пуска ръката ми, прегръща ме през кръста и ме прилепва толкова близо до себе си, че усещам топлината на дъха му върху брадичката си, докато вдишва и издишва.

Знам, че не иска да говорим за баща му, и ако кажа нещо у това, то може да развали момента, затова не го правя. Въпреки че много искам да го сторя и съм убедена, че той има нужда да говори за това, за да му помогне по-леко да понесе скръбта, ще продължа да чакам. Трябва му време.

Вдигам свободната си ръка и прокарвам пръст по татуировката върху дясната му ръка. После пръстите ми леко се плъзгат към ребрата му.

— Мога ли да я видя? — прошепвам аз.

Той знае, че говоря за татуировката на Евридика от лявата му страна, която продължава да е притисната в леглото под него.

Андрю ме поглежда, но лицето му е непроницаемо. Очите му дълго продължават да гледат някъде встрани, преди да се повдигне от леглото и да се обърне на другата страна, за да се види татуировката. Отново ляга настрана по същия начин, както преди, и ме придръпва по-близо, а после отдръпва ръката си от ребрата. Надигам се, за да я разгледам по-добре и прекарвам пръсти по сложната рисунка, която е толкова красива и е като жива. Главата на жената започва на около пет сантиметра от мишницата му и татуировката продължава надолу до голите и крака, които достигат до средата на стройното му бедро, както ѝ на около десетина сантиметра върху корема му. Облечена е в дълга, прозрачна бяла рокля, усукана около тялото ѝ, като чели от силен вятър. Навсякъде около нея и зад нея се виждат дълги ленти плат, развявани от невидимия вятър.

Тя стои на някаква издатина и гледа надолу с една ръка, леко изтеглена назад.

После обаче става нещо странно.

Евридика е протегнала напред другата си ръка, но мастилото е спряло до лакътя ѝ. От другата страна е добавена още една ръка, но тя не е нейна, като че ли е на някой друг, и изглежда повече мъжка. И тук, неизвестно защо, се виждат развяващи се от вятъра ленти плат, като при нея. А точно отдолу, подпрян на издатината, се вижда крак до края на мускулист прасец, където мастилото прекъсва точно под коляното.

Прекарвам пръсти през всеки сантиметър от татуировката, запленена от красотата ѝ, но същевременно се опитвам да разбера сложността ѝ и защо са липсващите части.

Поглеждам Андрю и той казва:

— Снощи ти ме попита кой е музикалният ми идол и отговорът е Орфей... знам, че малко е странно, но винаги съм харесвал историята на Орфей и Евридика... Особено тази, разказвана от Аполон от Родос, много ми допада.

Усмивам се леко и отново гледам татуировката, пръстите ми продължават да са върху ребрата му.

— Знам за Орфей, но не толкова за Евридика.

Чувствам се малко засрамена, че не знам тяхната история, особено след като изглежда, че тя означава толкова много за Андрю.

Той започва да обяснява:

— Музикалните способности на Орфей били несравними, защото бил синът на Муза и когато свирел на лира или пеел всички живи същества се заслушвали. Няма по-голям музикант от него, но любовта му към Евридика била дори по-силна от таланта му, бил готов да направи всичко за нея. Те се оженили, но скоро след сватбата Евридика била ухапана от змия и умряла. Сломен от скръб, Орфей слязъл в Подземния свят, решен да я върне обратно.

Докато Андрю разказва историята, не мога да не проява егоизъм и да си се представя на мястото на Евридика, а Андрю на мястото на Орфей. Дори сравнявам онзи глупав момент на полето в нощта с Андрю, когато змията пропъзля през одеялото ни. Толкова егоистично и глупаво е от моя страна да мисля по този начин, но не мога да се сдържа.

— В Подземния свят Орфей свири с лирата и пее и всички там, очаровани от него, падат на колене от вълнение. Позволяват на Евридика да отиде с него, но при едно условие. Орфей не може да погледне назад към Евридика дори за миг по пътя им обратно до Горния свят. — Андрю спира да говори за момент. — Но по пътя нагоре той не може да устои на желанието и иска да се обърне, за да се увери, че Евридика е все още там.

— И той се обръща — казвам аз.

Андрю тъжно кима.

— Да, той се обръща миг по-рано и вижда Евридика на слабата светлина, идваща от изхода на пещерата. Те протягат ръце един към друг и малко преди пръстите им да се докоснат, тя изчезва в мрака на Подземния свят и той никога повече не я вижда.

Аз потискам вълнението си и само се вирам с копнеж в лицето на Андрю. Той не гледа към мен, а като че ли е вгълбен в някаква мисъл и гледа покрай мен.

След това се опомня.

— Хората непрекъснато си правят дълбокомислени татуировки — казва той и отново ме поглежда. — Тази е моята.

Аз отново се заглеждам в нея, а после в очите му и си спомням нещо, което баща му каза онази нощ в Уайоминг.

— Андрю, какво имайте предвид баща ти, когато каза онова в болницата?

Погледът му става по-мек и той за миг поглежда настрани. После взема ръката ми в своята и гали с палец пръстите ми.

— Ти си го чула? — пита той и нежно се усмихва.

— Ами да.

Андрю целува пръстите ми и после пуска ръката ми.

— Той имаше навика да ми се подиграва за това — казва Андрю. — Когато си направих татуировката, казах на Ейдън какво означава и защо не е довършена, а той го казал на баща ни. — Андрю вдига нагоре очи. — Оттогава не ме остави на мира. През последните две години баща ми не престана да ми се подиграва за това, но той си беше такъв, беше груб човек, който не плачеше и не вярва в емоциите. Обаче веднъж, когато Ейдън и Ашър ги нямаше, ми каза, че макар значението на тази татуировка да било доста „сълзливо“, той го разбира: „Синко,

надявам се един ден да намериш своята Евридика... стига тя да не те превърне в женчо, надявам се да я намериш.“

Опитвам се да прогоня леката усмивка на устните ми, но той я вижда и също се усмихва.

— Но защо е недовършена? — питам аз и отново я поглеждам, като махам ръката му от нея. — И какъв точно е скритият и замисъл?

Андрю въздъхва макар през цялото време да знае, че ще стигна до тези въпроси. Предполагам се е надявал, че просто ще ги отмина.

Никакъв шанс.

Изведнъж се надига от леглото и кара и мен да седна заедно с него. Повдига с пръста края на фланелката ми без ръкави и започва да я сваля от тялото ми. Без да задавам въпроси, вдигам нагоре ръце, за да я махне, и оставам да седя гола до кръста пред него. Само малка част от мен съзнава какво правя и инстинктивно навеждам едното си рамо напред, като че ли да прикрие голотата ми със сянката му.

Андрю ме кара да легна обратно по гръб на леглото и ме придърпва толкова близо до себе си, че голите ми гърди се притиснати от телата ни. Обгръщам го с ръце по същия начин, по които той ме обгръща със своите, притиска ме още по-силно към себе си, а голите ни крака се преплитат. Ребрата ни се докосват, тялото ми така добре прилепва към неговото като парчета от пъзел с гладки ръбове.

И изведнъж аз започвам да разбирам.

— Моята Евридика е само половината от татуировката — казва той и погледът му се плъзва надолу, където тя е прилепнала към тялото ми. — Мислех си, че един ден, ако някога се ожения, моето момиче ще получи другата половина и те ще се съединят.

Сърцето ми е в гърлото. Опитвам се да го глътна надолу, но то продължава да стои там, подуто и топло.

— Знам, че това е шантаво — казва той и аз усещам как ръцете му около мен започват да се отпускат.

Аз го стискам малко по-силно и го задържам плътно до себе си.

— Не е шантаво — казвам тихо, но уверено. — А и никак не е сълзливо, Андрю, красиво е. Ти си красив...

На лицето му забелязвам някакво негово си усещане, което не мога да определя.

После той става и аз с нежелание го пускам.

Взема тъмнокафявите си шорти от пода до леглото и ги намъква върху боксерките.

Все още съм малко стресната от бързината, с която стана и недоумявам за причината, затова ми е нужно малко време, преди отново да си облека фланелката.

— Ами, да, мисля, че може би баща ми е бил напълно прав — казва той и застава пред прозореца, загледан в града под нас. — Той е преживял нещо и е използвал тези глупости за истинските мъже, които не плачат, за да го прикрива.

— Да прикрива какво?

Аз заставам зад него, но този път не го докосвам. Той е недосегаем и започвам да имам усещането, че не ме иска тук. Не, че не го интересувам и не го привличам вече, нещо друго е...

Той отговаря, без да се обръща:

— Ами, че нищо не трае завинаги — колебае се, като продължава да гледа през прозореца с ръце, скръстени на гърдите. — По-добре е да прогонваш емоцията, вместо да ѝ се отдадеш и да я оставиш тя да те измъчва... И тъй като нищо не трае завинаги, накрая всичко, което някога е било добро, винаги ужасно боли.

Думите му направо ме прерязват.

Всяка част от мен беше променена през времето, което прекарах с Андрю, всички стени, които свалих заради него, се издигнаха отново около мен.

Защото той е прав и аз много добре знам това.

Точно тази логика през цялото време ме спираше да скоча направо в неговия свят. И само за секунди истината в думите му още веднъж ме подчини.

Реших да я изоставя засега. Има един въпрос, далеч по-важен от мен в момента, и аз съм сигурна, че не трябва да се отнасям по-различно към него.

— Ти ще... трябва да отидеш на погребението на баща ти, така че...

Андрю рязко се извърща и погледът му е изпълнен с решимост.

— Не, няма да отида на погребението.

Намъква чиста фланелка върху мускулестите си гърди.

— Но Андрю... трябва да отидеш — настоявам аз и се намръщвам. — Никога няма да си простиш, ако не отидеш на

погребението на баща си.

Виждам челюстта му да се движи, като че ли скърца със зъби. Извърща очи от мен, сяда в края на леглото, навежда се и намъква на босите си крака черните маратонки, без да си дава труд да ги развързва.

Изправя се.

Мога само да стоя тук, невярваща на очите си по средата на стаята. Имам чувството, че би трябвало да знам какво да кажа, което да го накара да промени решението си за погребението, но сърцето ми подсказва, че това ще бъде спор, в който няма да излезе победител.

— Има нещо, което трябва да направя — казва той и ключовете от колата в джоба на шортите си. — Ще се върна след малко, става ли?

Преди да мога да отговоря, той пристъпва към мен, хваща ме с две ръце за лицето, навежда се и докосва челото ми със своето. Аз само го гледам в очите и виждам в тях толкова много болка, борба и нерешителност, наред с куп други неща, които дори не знам как да нарека.

— С теб всичко ще е наред, нали? — пита тихо той, а лицето му е само на сантиметри от моето.

Отдръпвам се назад, поглеждам го и кимам.

— Всичко с мен ще е наред — казвам аз.

Това е всичко, което си налагам да кажа. Толкова съм нерешителна и объркана, колкото и той. Обаче се чувствам и наранена. Чувствам, че между нас се случва нещо, но то ни разделя още повече, отколкото да ни събира, както впрочем цялото ни пътуване. И от това нещо се страхувам.

Разбирам логиката. Моите стени отново са издигнати. Но това ме плаши много повече от всичко друго.

Той ме оставя да стоя тук и да го наблюдавам как излиза от стаята.

Това е първият път, откакто се върна обратно за мен на онази автогара, когато ме оставя. През цялото време бяхме непрекъснато заедно, бяхме направо неразделни, а сега... След като той излезе през вратата, се чувствам така, сякаш никога няма да го видя отново.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Андрю

— От рано започваш, а? — казва барманът и плъзга по плота чашата с питието към ръката ми.

— Щом като си отворил и вече сервираш, значи не е толкова рано.

Вече е три следобед. Оставих Камрин сама рано тази сутрин, доста преди осем. Малко е странно, че през цялото време на пътуването ни на никого не му мина през ума, нито пожела да каже нещо за размяна на телефонните номера. Предполагам, че това нямаше голямо значение, тъй като с нея бяхме винаги заедно. Сигурен съм, че вече отдавна се пита дали изобщо имам намерение да се върна и може би ѝ се иска да е имала номера ми, за да разбере дали съм добре... стъклото на мобифона ми е счупено, но той продължава да работи. Въпреки че започва да ми се иска да не работеше, защото Ашър и майка ми вече се опитаха десетина пъти да се свържат с мен.

Смятам да се върна в хотела, но само за да взема китарата на Ейдън от стаята и да оставя на леглото си билет за самолет на Камрин. Стаята е предплатена за още два дена, така че тя няма да има проблем с това. Ще ѝ оставя и пари за такси, за да отиде до летището. Ще се погрижа пътят ѝ до дома да бъде изцяло платен, но сега без автобус.

Всичко свършва днес.

Изобщо не трябваше да позволявам да се стигне толкова далеч, но бях заблуден и заслепен от чувствата си към нея, които си бях забранил, и колкото и мъчително да беше това за мен. Обаче мисля, че тя ще се оправи; не сме спали заедно и никой от нас не каза онези проклетите две думи, които определено щяха да направят нещата по-сложни, така че, да... мисля, че с нея всичко ще бъде наред.

В края на краищата тя така и не ми се отдаде. Оставих ѝ възможност сама да избере. *Ако ми позволиш да те чукам ще трябва*

да ми позволиш да те притежавам. Ако това не е очевидна покана, не знам какво друго може да е. Не е много романтично, но е това.

Плащам питието си и излизам от бара. Просто имах нужда от нещо, за да сваля напрежението. Въпреки че, за да има ефект такова сваляне на напрежението, би трябвало да изпия цялата шибана бутилка. Пъхам ръце в джобовете и вървя по цялата Бърбън Стрийт, по Канал Стрийт, а после и по някакви други улици, на които дори не си спомням имената, докато минавам покрай надписите. Крача устремено също като импулсивното ни пътуване с Камрин, без посока и без цел. Просто вървя.

Мисля, че не се опитвам да убивам времето, за да настъпи нощта и да мога да се промъкна вътре и безшумно да се измъкна, докато тя спи. Убивам времето с надеждата да променя решението си. Не искам да я напускам, но знам, че трябва.

Стигам парка „Уолдънбърг“ край реката, седя на брега на Мисисипи и наблюдавам корабите и ферибота, които пътува от Алигърс и обратно. Нощта настъпва. Дълго време единствената ми компания е една статуя на Малкълм Уолдънбърг^[1] до приближаването на две момичета, които, ако се съди по тениските с надпис „Аз обичам НОЛА“, явно са туристки.

Русата ми се усмихва престорено срамежливо, докато тази с кестенявата коса никак не си поплюва.

— Ходи ли ви се някъде тази вечер? — пита тя, рязко накланя глава на една страна и ме поглежда. — Аз съм Лия, а това е Ейми.

Русата, „Ейми“, ми се усмихва по такъв начин, че според мен единственото нещо, което трябва да направя, е да я попитам дали ще се чука с мен и тя ще го направи.

Аз кимам и се опитвам да бъда любезен, но не им казвам името си.

— И така? Ходи ли ви се някъде, или не? — пита отново кестенявата и сяда до мен на бетонния парапет.

Вече съм забравил имената им.

— Всъщност не — казвам аз и млъквам.

Русата сяда от другата ми страна, прибира коленете си към гърдите така, че шортите ѝ се събират нагоре и откриват голите ѝ бедра.

Камрин изглежда по-добре в такива шорти.

Аз само клатя глава и отново гледам към Мисисипи.

— Трябва да дойдеш с нас — казва момичето с кестенявата коса.
— Тази нощ се очертава голям купон в D.V.A.^[2] Изглеждаш ужасно отегчен.

Аз я поглеждам. Доста е хубава, също като русата, но колкото повече говори, толкова повече ме отблъсква. Мога да мисля само за Камрин. Това момиче нарани душата ми. Никога вече няма да бъде същият.

Оглеждам краката на кестенявото момиче и виждам как устните ѝ се движат, когато казва:

— Наистина ще се радваме, ако дойдеш с нас, ще е забавно.

Бих могъл... ако си заминавам и възнамерявам никога повече да не видя Камрин отново. Може би трябва да тръгна с тези двете, да наема стая някъде другаде и да изчукам и двете. Така, както се развиват нещата, съм напълно сигурен, че те ще се работят помежду си пред мен. Правил съм го няколко пъти, то никога не омръзва.

— Не знам — казвам. — Чаках някого.

Нямам представа какво казвам и защо го казвам.

Момичето с кестенявата коса се навежда и слага ръка на бедрото ми.

— Ние ще сме ти по-добра компания — прошепва подканящо и в гласа ѝ се усещат съвсем ясно нотки, които показват, че е момиче, което много пъти е имало преживявания за една нощ.

Отмествам ръката и от мен, ставам, пъхам ръце в джобовете и си тръгвам. По всяко друго време бих го направил, но не и днес.

Да-а изглежда, че душата ми е много наранена и няма оправяне. Трябва да се махна от този град.

Когато се отдалечавам от двете момичета, без да кажа и дума, чувам ги да разговарят оживено зад мен. Не ми пука какво казват и колко отхвърлени се чувстват. След час ще се друсат на чепа на някой друг, а аз ще забравя, че изобщо са разговаряли с мен.

Минава полунощ. Вече съм се отбил в едно кафене с интернет и съм купил онлайн самолетния билет на Камрин до Северна Каролина. След това спирам пред един автомат и тегля достатъчно пари, за да плати таксито до летището и едно до дома от летището в Северна Каролина.

На минаване покрай рецепцията във фоайето на хотела моля служителя за един плик, парче хартия и нещо за писане, а после сядам на едно канапе във фоайето и пиша на Камрин бележка:

„Камрин,

Съжалявам, че си тръгнах по този начин, но знам, че не бих могъл да ти кажа довиждане лице в лице. Надявам се да ме помниш, но ако ще ти е по-лесно да ме забравиш, ще преживея и това.

Никога не се сдържай, Камрин Бенет, прави това, което искаш от живота, казвай каквото чувстваш и никога не се страхувай да бъдеш себе си. Викай «майната му» на това, какво мислят другите. Ти живееш заради себе си, а не заради тях.

Кодът отдолу ще ти трябва да го дадеш на летището, за да се качиш на самолета за дома. Ще ти трябва само личната карта. Самолетът тръгва утре сутринта. Парите в брой са за таксито.

Благодаря ти за двете най-хубави седмици в живота ми и за това, че беше с мен, когато имах най-голяма нужда от теб.

Андрю Париш“

Прочетох бележката пет пъти, преди да остана доволен от нея, накрая я сгънах и я поставих заедно с парите в плика.

Отправлям се към асансьора. Едно последно препятствие отпада, без Камрин да знае за това. Надявам се още да спи. Моля те, господи, остави я да спи. Мога да го направя, ако не се налага да я виждам, но ако тя ме види... Не. Трябва да съм способен да го направя при всички случаи.

И ще го направя.

Излизам от асансьора на нашия стаж и се отправям по една дълга, ярко осветена отсечка от коридора, като минавам покрай няколко стаи. Когато виждам пред мен нашите стаи, стомахът ме присвива. Минавам покрай вратата ѝ, притеснен, че шумът от обувките ми по пода може да е достатъчен, за да ѝ подсказе, че съм

тук отвън. На дръжката на вратата ѝ виси надпис „НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ“ и, без да знам защо, при вида му стомахът ми съвсем ме присвива. Може би единственият път, когато изобщо съм окачват една от тези табели на хотелска врата, беше когато съм бил вътре, за да чукам. Мисълта Камрин да е вътре и да се чука с някой друг мъж...

Стискам зъби и минавам покрай вратата. Колко безумно трогателно беше това? Тя дори не е моя, а аз бях обхванат от луда ревност.

Колкото по-скоро се махна от Ню Орлиънс, толкова по-добре.

Пъхам картата във вратата и се вмъквам в стаята. Изглежда по същия начин, в който я оставих: дрехите разхвърляни близо до саковете, китарата на Ейдън, подпряна на стената под аплика.

Движа се из стаята и събирам всичко. Имам и един момент, в който мислено си казвам „ами, да“, когато разбирам, че вероятно щях да забравя зарядните устройства на стената, ако не ги бях погледнал под правилен ъгъл, когато минавах покрай тях. Изваждам ги от контактите и също ги пъхам заедно с дрехите в сака. Накрая притичвам в банята да си взема четката за зъби от умивалника.

Когато излизам обратно Камрин стои на входа.

---

[1] Малкълм Уолдънбърг — филантроп и ръководител на еврейската общност в Ню Орлиънс — Б.пр. ↑

[2] D.V.A. — известен бар с музика на живо в Ню Орлиънс — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Камрин

— Андрю? Добре ли си? — поглеждам го и скръствам ръце, когато вратата на стаята тихо щраква и се затваря зад мен.

Толкова се тревожех за него... тревожех се, защото се страхувах, че ме е изоставил, без да се сбогува, но повече се тревожех заради душевното му състояние, когато излезе. Защото баща му току-що беше умрял.

Затаявам дъх, когато той минава покрай мен и се отправя към саковете си в края на леглото.

Защо не ме поглежда?

Гледам отново саковете и веднага схващам какво прави. Отпускам надолу ръце и се приближавам към него.

— Моля те, говори с мен — казвам тихо. — Андрю, ти ми изкара ума... — той пъха четката си за зъби в сака и продължава да стои с гръб към мен. — Ако искаш да отидеш на погребението, това е добре. Мога да се върна у дома. Може би ще можем да поговорим...

Андрю рязко се извъръща.

— Не е заради погребението или за баща ми, Камрин — казва той и думите му вече ме нараняват, без да разбирам какво точно означават.

— Тогава какво е?

Отново ми обръща гръб, като се преструва, че търси нещо в саковете си, макар да знам, че просто е смутен. От задния му джоб се подава плик. Отвън виждам, че е написано „РИН“, предполагам, че първата половина от името ми е скрита от плата на джоба му.

Протягам ръка и го вземам.

Андрю отново се обръща и лицето му помръква.

— Камрин... — казва с тъжна въздишка той и бързо поглежда в пода.

— Какво е това? — питам аз и гледам името си.

Вече съм повдигнала с пръст капака на плика.

Андрю не отговаря; просто стои там и ме чака да прочета съдържанието на бележката, защото знае, че така и така ще го сторя.

Иска да го направя.

Виждам парите, оставям ги в плика, без да ги докосна, и го слагам настрана до леглото. Това, което ме интересува, е бележката в ръцете ми, която вече къса сърцето ми, а още дори не съм я прочела. Поглеждам няколко пъти ту него, ту бележката, преди накрая да я разгъна.

Ръцете ми треперят.

Защо ми треперят ръцете?

И докато чета, в гърлото ми засяда гореща буца. Очите ми парят от гняв, обида и сълзи.

— Момиче, знаеш, че това пътуване трябваше да свърши по някое време.

— Не ме наричай момиче — озъбвам се аз и стискам силно бележката между пръстите си. — Щом като си тръгваш, вече нямаш това право.

— Така е.

Поглеждам го гневно, лицето ми е изпълнено с болка, въпроси и смут. Защо съм толкова ядосана, толкова обидена? Андрю е прав: това трябваше да свърши по някое време, но защо позволявам да ме засегне толкова?

От очите ми започват да се стичат сълзи. Не мога да ги задържа, но да съм проклета, ако си позволя да ревна като бебе. Само го гледам, лицето ми е изопнато, изпълнено с болка и гняв. Ръцете ми са притиснати в бедрата, а горната половина на бележката на Андрю е смачкана в юмрука ми.

— Ако си беше тръгнал по този начин заради баща си, защото си имал нужда от време, през което да си сам, и номерът в дъното на тази бележка беше твой, а не потвърждение за билет, тогава бих могла да те разбера — вдигам смачканата бележка пред себе си и после отново спускам ръката си отстрани. — Но да си тръгнеш заради мен, като се преструваш, че между нас нищо не се е случило... Андрю, от това боли, ужасно боли.

Виждам как брадичката му потрепва.

— Кой по дяволите е казал, че се преструвам, че нищо не се е случило? — изрича рязко думите той, явно засегнат от моите, пуска дръжката на сака и се приближава към мен. — Никога няма да мога да забравя всичко това, Камрин! Ето защо не можех да застана с лице пред теб! — той разсича въздуха между нас с ръце.

Аз отстъпвам крачка назад, за да се отдалеча от него. Не мога да се овладеея. Сърцето прекалено много ме боли. И ме е яд, че не мога да си наложа да спра да плача. Поглеждам надолу към бележката в ръката си, после отново него и накрая го заобикалям, отивам при леглото и я пускам долу до плика с парите.

— Добре. Продължавай, върви си. Но аз ще си платя пътя до дома.

Изтривам очите си и се отправям към вратата.

— Още те е страх — провиква се той зад мен.

Рязко се обръщам.

— Ти нищо не си разбрал! — казвам аз, отварям рязко вратата, пускам резервната му карта на пода и се връщам в стаята си.

Не спирам да вървя напред-назад из стаята. Искam да ударя стена или да разкъсам нещо, но накрая само се разревавам като бебе.

Андрю се втурва в стаята, като при влизането блъсва вратата в стената. Сграбчва ме за ръцете и впира пръсти в мускулите ми.

— Защо все още те е страх?! — очите му са изпълнени със сълзи: гневни, болезнени сълзи. Разтърсва ме. — КАЖИ КАКВО ЧУВСТВАШ!

Оглушителният му глас сковава тялото ми за момент, но аз отблъсквам ръцете му. Толкова съм объркана. Знам какво искам да кажа. Не искам той да си върви, но...

— Камрин! — лицето му е пълно с гняв и отчаяние. — Кажи какво чувстваш! Не ме интересува колко опасно, глупаво, болезнено или развеселяващо е... КАЖИ МИ КАК СЕ ЧУВСТВАШ! — гласът му направо ме прорязва. Той не спира — Бъди честна с мен. Бъди честна със себе си! — ръцете му се протягат към мен, — КАМ...

— Аз те желая, дяволите да го вземат! — крещя насреща му. — Мисълта да си тръгнеш и да не те видя никога повече ме разкъсва отвътре! — гърлото ми пари като от огън. — Мамка му, не мога да дишам без теб!

— КАЖИ ГО! Кучка такава — вика той, — просто го кажи!

— Искам да ме притежаваш!

Вече почти не мога да се държа на крака. Цялото ми тяло се разтърсва от хлипане. Очите ме смъдят, а сърцето ме боли както никога досега.

Андрю ме сграбчва и извива с едната си ръка китките ми зад гърба ми. Притиска ме рязко към гърдите си.

— Кажи го пак, Камрин — настоява той, горещият му дъх облива врата ми и изпраща тръпки по крайниците ми. Усещам зъбите му да се отъркват в плътта под ухо ми. — Мами му, кажи го пак, бебчо — ръката му стиска болезнено китките ми.

— *Аз ти принадлежа Андрю Париш... искам да ме притежаваш...*

Той заравя пръстите на другата си ръка в косата ми, изпъва назад врата ми и излага гърлото ми пред себе си. Хапе брадичката ми, а после и врата ми. Усещам члена му през дрехите опрян в мен отзад.

— *Моля те...* — шепна аз — *не ме пускай...*

Гърбът ми още е притиснат от мускулестото му тяло продължава да стиска китките ми с ръката си, когато плъзга пръсти под шортите и пликчетата ми и ги разкъсва. Избутва ме към леглото, където заставам на колене върху дюшека, а после повдига ръцете ми над главата и измъква фланелката ми.

Не поглеждам назад, когато усещам, че изригва обувките си и сваля дрехите си. Ще се помръдна, когато той ми позволи.

Твърдите му като камък коремни мускули се притискат силно в гърба ми. Усещам топлите му ръце да се плъзгат по голия ми кръст; една се движи нагоре, за да стисне здраво гърдата ми, а другата се плъзва надолу между краката ми. Вратът ми се изпъва назад и се опира в гърдите му, когато прекарва пръст отдолу между пулсиращите ми срамни устни и ме дразни с него. Аз ахвам и извъръщам назад врата си, за да стигна устата му. Езикът му се показва навън, за да докосне моя, и неговата топла влага ме подлудява. Той притиска устните си в моите и започва жадно да ме целува толкова дълго, че и двамата оставаме без дъх. И тогава ме натиска напред върху леглото. Ръцете ми се забиват в чаршафите, пръстите ми сграбчват плата, а той стоварва цялата си тежест върху гърба ми и ръцете не могат повече да държат тялото ми. Отново сграбчва китките ми и ги извива на гърба ми, като се притиска в мен.

— Дявол да го вземе, моля те, Андрю, чукай ме... моля те, Андрю — умолявам го аз, а гласът ми трепери при всяко вдишване.

Този път казвам какво чувствам, без той да ме подканя. И приемам това за напълно нормално.

Андрю се навежда целият над мен; усещам пениса му твърд, настоятелен. Искam го силно вътре в мен, но той нарочно не ми го вкарва, кара ме да чувствам как всеки момент ще го забие в мен, но така и не го прави.

Тялото ми отново започва силно да трепери, когато усещам езика му да се плъзва отзад по врата ми. Едната страна на лицето ми е притисната в дюшека, голямата тежест на тялото му върху мен не ми позволява да се помръдна. Прехапвам устната си, когато той хапе врата ми, но не прекалено силно, че да нарани кожата. След като ме хапе, започва да ме целува и да лиже всяко място, за да намали болката.

Без каквото и да е усилие, Андрю обръща с една ръка тялото ми по гръб и ме изтегля до средата на леглото. Промъква се между краката ми, като ги разбутва с коленете си така, че да съм напълно отворена пред него. Притиска дланите си отдолу в бедрата ми и ме принуждава да държа краката си разкрасени. Поглежда ме веднъж с пламналите си зелени очи, а после свежда поглед надолу между разтворените ми крака. Плъзга леко един пръст между срамните ми устни, за да продължи да ме дразни, а после опипва и клитора ми. Задъхвам се и треперя, усещам как вътрешностите ми се сгърчват при всяко докосване. Той отново ме поглежда заплашително с притворени очи и вкарва пръстите си дълбоко навътре. Спускам ръката си надолу към неговата и той ме оставя за момент да се докосвам, но не ми позволява да продължа. Сега пръстите му започват бързо да се движат, като докосват всяко чувствително на пипане място, аз започвам леко да се гърча и да натискам главата си назад във възглавницата. Той като че ли разбира, че скоро ще свърша и отдръпва ръката си, за да ми попречи.

Пропълзява нагоре по мен като целува, лиже и хапе кожата ми от бедрата чак до гърлото и държи ръцете ми над главата, за да не мога да го сграбча. Вглежда се настървено в устата ми, после търси очите ми и казва:

— Ще те чукам много яко... господи, дори престава си нямаш.

Думите му прокарват цяла пътека на удоволствие от ухото чак до пулсиращата влага между краката ми. Той хапе езика ми, а после силно

ме целува и ние дишаме тежко уста в уста и стенем.

Без да престане да ме целува той спуска надолу дясната са ръка, хваща пениса си с ръка и ме намира, вкарва го само малко в мен и това направо ме побърква. Изпъвам бедрата си към него, като се опитвам да го накарам да проникне по-дълбоко, продължавам жадно да го целувам и накрая успявам да стигна с едната си ръка главата му отзад. Сграбчвам косата му с такава сила, че имам усещането, че ще я изскубна. Него не го е грижа. Мен също. Обича болката също толкова много, колкото мен.

И тогава много бавно, за да мога да изпитам всяка болезнена тръпка, която преминава през тялото ми, той прониква дълбоко в мен. Вратът ми се извива назад върху възглавницата и устните ми се разтварят. Дишам тежко, стена и скимтя. Очите ме смъдят толкова силно и аз почти не мога да държа клепачите си отворени. Имам усещането, че пенисът му набъбва още повече вътре в мен, а бедрата ми треперят и притискат тялото му.

Отначало той ме чука бавно, принуждавайки ме да държа очите си отворени, за да го гледам. После започва да ме чука по-здраво и аз вече не мога да продължа да го целувам. Вратът ми отново се извива върху възглавницата, гърбът ми започва да се повдига изпъвам гърдите си към него, а той жадно лиже зърната ми. Обгръщам тялото му с ръце и крака, забивам ноктите си в гърба му и усещам потта му под тях. Разкъсвам кожата. Това само го кара да ме чука още по силно.

— Свърши с мен — шепне разгорещен той в ухото ми и отново ме целува.

Секунди по-късно започвам да свършвам. Тялото ми трепери и се гърчи, а аз продължавам да се притискам в него.

— Не го вади — шепна аз, когато двамата свършваме заедно.

И той не го вади. От гърдите му се изтръгва дълбок, разтърсващ стон и аз усещам топлината му да се разлива вътре в мен. Продължавам дълго да притискам краката си около кръста му, докато най-накрая не мога да издържа повече и бавно ги отпускам. Той не престава да се движи вътре в мен, докато накрая тялото му започва да се отпуска.

Лежи до мен; лицето му е върху сърцето ми, кракът ми е върху кръста му. Лежим така известно време, вкопчени един в друг, докато дишането и телата ни се успокоят. Обаче двадесет минути по-късно

отново започваме. А преди да свърши нощта, заспиваме непробудно, прегърнати един в друг. Направи го с мен по много повече начини, отколкото изобщо съм го правила някога.

На следващата сутрин, когато слънцето прониква през завесите, той ми показва, че невинаги е груб и агресивен, като ме събужда с нежни целувки. Целува всяко от ребрата ми, масажира гърба и краката ми, след което нежно прави любов с мен.

Бих могла да умра в прегръдките му на момента, в това легло, заедно с него, и изобщо да не разбера, че съм умряла.

Андрю ме притиска до себе си и ме целува по брадичката.

— Сега никъде не можеш да ходиш — шепна аз.

— Някога не съм го искал.

Аз се обръщам с лице към него и вплитам голите си крака в неговите. Той докосва с челото си моето.

— Обаче щеше да го направиш — казвам тихо.

Андрю кима.

— Е, да, щях защото... — не довършва изречението.

— Защо? — питам аз. — Защото се страхувах прекалено много от очевидното ли?

Знам, че това ще трябва да е причината. Така мисля. Надявам се...

Андрю е свел надолу очи и не ме поглежда. Вдигам ръка и прекарвам върха на пръста си по веждата му и после по осевата на носа. Навеждам се съвсем малко напред и леко го целувам по устните.

— Андрю? Това ли е причината? — сърцето ми подсказва, че не е.

Поглежда ме, усмихва се и ме придърпва по-близо до себе си, притиска ме и силно ме целува.

— Сигурна ли си, че искаш това? — пита той, като че ли не вярва, че изобщо бих могла да го желая по този начин, което на мен ми се струва направо абсурдно.

Мъча се да разбера какво точно има предвид и казвам:

— Защо да не го искам? — питам. — Андрю, аз наистина имах предвид това, което казах: че не мога да дишам без теб. Снощи, след като те нямаше цял ден, седнах на ръба на леглото, буквално останала

без дъх. Реших, че вече си заминал и започнах да си мисля как стана така, че нямам дори номера на телефона ти и че никога няма да мога да те намеря...

Той докосва с пръст устните ми, за да ме успокои.

— Сега съм тук и никъде няма да ходя.

Нежно му се усмихвам и полагам глава на гърдите му. Брадичката му е опряна в главата ми. Чувам биенето на сърцето му и спокойното му дишане над мен. Лежим така с часове и почти не говорим. Осъзнавам, че това е точно мястото, където искам да бъда, откакто разговарях с него в автобуса в онзи ден.

Наруших всички правила... Всяко. Едно. Правило.

ТРИДЕСЕТ

Андрю

Сърцето винаги надделява над ума. Макар да е само по себе си безразсъдно, самоубийствено и мазохистично, то винаги се налага. Умът може да знае кое е най-добро, но на мен вече изобщо не ми пука какво ми казва той. Точно сега просто искам да изживея момента.

— Ставай, бебчо — казвам аз и потупвам Камрин по задника.

Тя отново заспа в ръцете ми, след като се бяхме събудили заедно по-рано тази сутрин. Предполагам, че по едно време и аз съм заспал, но от миналата нощ мисля само за нея и ако наистина съм заспал, така и не съм забелязал.

Тя простенва в знак на протест и се обръща, за да ме погледне. Тялото ѝ е увито в белия чаршаф, русата ѝ коса е в пълен безпорядък, но въпреки това е ужасно секси.

— О, хайде, бебчо — казва тя и сърцето ми силно подскача няколко пъти, когато чувам да ме нарича така, — нека да спим през целия ден.

Аз навличам фланелката си, вмъквам се в шортите, сядам на леглото до нея и слагам ръка върху другата страна на тялото ѝ.

Навеждам се и притискам устни върху челото ѝ.

— Искам да правя всичко с теб — казвам и се усмихвам толкова широко, че си давам сметка колко глупаво изглеждам, но ме ми пука. — Можем да отидем навсякъде, да правим каквото ни хрумне.

Никога преди не съм бил толкова щастлив. Не знаех, че съществува такова щастие.

Камрин толкова мило ми се усмихва, сините ѝ очи все още блестят с невинността на току-що събудила се. Тя като че ли ме изучава, опитва се да разбере що за човек съм, но това ѝ харесва.

Протяга ръце.

— Опасявам се, че ще се наложи навсякъде да ме носиш — казва тя.

Вземам ръката ѝ в моите и тя се повдига, за да седне в леглото.

— Е, това за мен не е проблем — смея се. — Като нищо ще те нося... хората ще има да се чудят, ама какво от това... Но защо трябва да те нося?

Тя ме целува по носа.

— Защото мисля, че не мога да ходя.

При тези думи усмивката ѝ вече не е толкова безгрижна.

Тя се опитва да стане от леглото, като спуска крака върху пода, и аз забелязвам измъченото изражение на лицето ѝ.

— О, мамка му, бебчо, толкова съжалявам.

Наистина съжалявам, но не мога да престана да се усмихвам.

Тя също.

— Не го казвам, за да гъделичкам сексуалното ти его — казва тя, — но никога не съм била чукана така.

Аз избухвам в смях, като отмятам назад глава.

— Я какви мръсотии говориш! — казвам аз.

— Хей — вика тя и ме сочи с пръст, — ти си виновен. Превърна ме в цапната в устата, перверзна нимфоманка, която явно ще ходи малко странно един-два дена — кима веднъж с глава, за да подчертае тези факти.

Внимателно я вдигам на ръце, краката ѝ са праметнати върху ръката ми, вместо да я накарам да ме яхне при нейното „състояние“.

— Съжалявам, момиче, но ти си беше цапната в устата, когато се запознах с теб — казвам аз и ѝ се усмихвам, а тя ме гледа сърдито с издадена напред горна устна. — Перверзна? Може би. Но това вече си беше в теб и аз само помогнах да излезе на показ. Нимфоманка? Това би означавало да искаш да го правиш непрекъснато, дори и когато ходиш странно през следващите два дена.

Очите ѝ все повече се разширяват.

— Не, определено съм извън строя до утре сутринта.

Аз я целувам по челото и я нося в банята.

— Звучи добре — шегувам се аз, за да я накарам да не гледа толкова строго. — Аз самият не бих ти позволил. Днес, Камрин Бенет, ще те поглезим. И първото нещо от дневния ред е една продължителна гореща баня.

— С мехурчета ли? — пита тя с нацупена физиономия като Бамби.

Аз ѝ се усмихвам.

— Да, с мехурчета.

Пускам водата във ваната, а тя седи върху плота, на който съм я оставил съвсем гола.

— Мехурчетата могат да се окажат проблем, момиче — казвам аз, като изстисквам шампоана, останал в шишето, предлагано от хотела.

— Знаеш ли какво? — казва тя, като клати напред-назад крака с ръце подпрени на плота. — Свършила съм почти всичко — пастата ми за зъби е плоска и бих могла да използвам някакъв гел за тяло или нещо подобно — протяга ръка и опипва голите си крака. — Направо имам корички — прави гнуслива физиономия.

Прехапвам устни и казвам:

— Ще ида до магазина — оставям ваната да се пълни, обръщам се към нея и проверявам какви неща е наредила на плота. После отивам в стаята и се връщам с малък молив и бележник. — Какво ти трябва?

Докато тя премисля, аз записвам това, което вече е споменала.

— Паста за зъби, гел за тяло... — вдигам глава: — Това не е ли просто течен сапун?

— Всъщност не — казва тя, а аз се опитвам да не гледам в циците ѝ. — Не е сапун за ръце, то е... там ще разбереш.

Записвам: не е течен сапун за ръце.

Поглеждам отново към нея.

— Добре, още за какво се сещаш?

Тя свива замислена устни.

— Шампоан и балсам, предпочитам Л'Ореал, в розов флакон, но всъщност няма значение, само да не е от онези шампоан плюс балсам... Оставих онези, които купих неотдавна в последния мотел. О! Вземи ми и бебешко масло малка опаковка.

Повдигам много заинтригуван вежди.

— Бебешко масло? Да нямаш нещо предвид?

— Не! — тя ме перва леко по ръката с опакото на пръстите си, но аз виждам само как цицата ѝ се люлее. — Категорично не! Просто обичам да го използвам под душа.

Записвам: голяма кутия бебешко масло (просто за всеки случай).

— И може би някакви снаксове, както и минерална вода или чай без лимон... нещо, освен сода... и, о, да! — вдига нагоре пръст. — Говежда пастърма!

Усмихвам се и също го записвам.

— Това ли е?

— Ами, да, не се сещам в момента за друго.

— Добре, ако се сетиш — казвам и изваждам мобифона си от джоба на шортите, — обади ми се и ми кажи... какъв е твоя номер?

Тя се усмихва и с радост ми го казва, а аз и звъня от мобифона си.

Гласовата й поща се включва и аз казвам: *Здравей, момиче, аз съм. Ще ти се обадя след малко. Точно сега съм зает да гледам тази невероятно апетитна блондинка, която седи гола върху плота.*

Камрин се хили, изчервява се, придръпва ме между повесените си крака и силно ме целува.

— О, мамка му! Водата! — казва тя, забелязала, че ваната е на път да прелее.

Бързо спирам водата.

Оставям телефона и списъка с покупки на плота и я вземам на ръце.

— Андрю, не съм окуцяла — казва тя, но и не спори с мен.

— Ще се върна след малко — казвам и тръгвам да излизам.

— Обещава ли този път?

Това ме кара да спра на място. Обръщам се да я погледна и виждам, че сега тя не се шегува. Става ми неприятно, че дори ме е попитала, не защото това ме обижда, а защото преди всичко не мога да си обясня защо ме пита.

Поглеждам я много сериозно.

— Да, обещавам, момиче. Ти си вече залепена за мен, знаеш го, нали!

Тя се усмихва мило, макар и малко дяволито.

— По дяволите, в какви неща се набутвам.

Намигвам ѝ и излизам.

Камрин

Сексът винаги променя всичко. Все едно живееш в някакъв сапунен мехур, в който всичко е безопасно, като на майтап често пъти предвидимо. Едно привличане към подходящия човек може да трае завинаги, когато това интимно тайнство остане ненакърнено, но в мига, в който преспиш с някого, от безопасно, като на майтап и предвидимо, то може да стане точно обратното. Ще умре ли привличането сега? Ще продължаваме ли да се желаем също толкова много, както преди да сме правили секс? Дали всеки от нас не си мисли тайно, че направихме огромна грешка и би трябвало да оставим нещата такива, каквито бяха? Не. Да. И не. Знам това, защото го чувствам. Не е от прекалена доверчивост или от илюзорните блянове на една млада, неопитна жена, която е неуверена в себе си. Това е един очевиден факт: Андрю и аз е трябвало да се срещнем в онзи автобус в Канзас.

Съвпадение е просто конформистки термин за съдба.

Кисна известно време във ваната, но решавам да изляза, преди да започна да ставам морава. Чувствам болезнено щипене отдолу, но мога напълно безпроблемно да вървя. Мисля си, че е много мило от негова страна да изпитва нужда да се грижи за мен.

Намъквам се в сините памучни шорти, които купих по пътя и обличам черно горнище. Оправям леглото и разтребвам малко стаята, преди да се захвана с мобифона, за да проверя съобщенията си: пак същите хаотични изречения от Натали.

Все още нищо от майка ми. Винаги оставям мобифона си да вибрира. Не мога да понасям да ми звъни. Няма значение дали съм избрала мелодия, която ми харесва: звъненето на телефона ми действа като драскане с нокти по черна училищна дъска. Отправям се към прозореца и разтварям широко завесите, за да нахлуе ярката слънчева светлина в стаята, и се навеждам през перваза, загледана долу в Ню Орлиънс. Никога няма да забравя това място.

Мисля за Андрю, за момент и за баща му, но бързо прогонвам тези мисли от главата си. Ще му дам още няколко дена, преди да се опитам да говоря отново с него за това. Ще скърби известно време, но не искам несъзнателно да ме използва като бариера. По някое време трябва да се изправи пред това. Оставям мобифона си на перваза на

прозореца и преглеждам записите си с музика. Минало е доста време, откакто не съм слушала нищо от тях, за моя изненада не са ми липсвали много. Класическият рок на Андрю не само започна да ми допада, той ме накара да го заобичам.

„Бартън Холоу“ на Сивил Уорс^[1]. Спирам на тази... моя любима през последните два месеца — и пускам високоговорителя, като оставям музиката да изпълва стаята с този кънтри стил, който съм гузна, че харесвам. Не съм момиче, което си пада много по кънтри музика, но тази банда е изключение. Пея заедно с Джон и Джой, като отпускам гласа си, защото съм сред уединението на стаята си и пея колкото ми глас държи. Дори танцувам по малко, застанала пред прозореца. И когато започва солото на Джой, както винаги пея заедно с нея, като се старая да докарам гласа си така, че да звучи кадифено като нейния. Може никога да не звуча като нея, но въпреки това се чувствам добре като пея с нея.

Мигновено стисвам устни и танцуващото ми тяло замръзва на място, когато забелязвам Андрю подпрян на стената до вратата да ме наблюдава. Хили се, разбира се.

Направо се разтапям под червенината, покрила лицето ми.

Той влиза в стаята, след като вижда, че е разкрит, и оставя две пластмасови торби на поставката за телевизора.

— За човек, който охка от болка — подкача ме той и трапчинките му стават по-дълбоки, — добре местиш тези бедра.

Все още съм зачервена. Опитвам се, колкото мога, да не мисля за малкото си представление и се отправям към торбите.

— Ами да, но ти не би трябвало да ме издебваш така.

— Не съм те издебвал — отвръща той, — просто се наслаждавах... наистина имаш приятен глас.

Изчервявам се по-силно, обръщам му гръб и започвам да ровя в една от торбите.

— Благодаря, бебчо, но мисля, че просто си пристрастен — поглеждам го и лукаво му се усмихвам.

— Не, наистина мисля така — казва той, — не си толкова зле, колкото си мислиш.

— Не съм толкова зле? — обръщам се с голяма кутия бебешко масло в ръка. — Какво точно означава това? Че според теб съм само

малко зле, така ли? — поглеждам го сърдито и вдигам бебешкото масло. — Казах малка опаковка.

— Ами, нямаха малки.

— Аха — пак го поглеждам лукаво и оставям кутията на поставката за телевизора.

— Не, изобщо не мисля, че си зле — казва той и аз чувам как леглото изскърцва, когато сяда в края му.

Гледам го през огледалото пред мен.

— Справил си се добре с шампоана и балсама — казвам, изваждам флаконите от сака и ги оставям до бебешкото масло. — Но не толкова с гела за къпане.

— Какво? — изглежда наистина разочарован. — Ти каза да не е течен сапун за ръце. Отпред ясно е написано „гел за къпане“ — сочи флакона за оправдание.

— Само се майтапя — казвам и леко се усмихвам на реакцията му. — Този е идеален.

Това го успокоява и той отпуска ръката си върху леглото.

— Трябва да пееш пред публика. Поне веднъж. Просто да видиш как е.

Не ми харесва този момент на просветление, който току-що го е осенил. Ама никак не ми харесва.

— Хм, е, да... о, не — клатя глава пред огледалото. — Прилича на ядене на дървеници или за един ден да стана космонавт, това няма да стане.

Бъркам в сака и изваждам... о, не, да не би той да...

— Защо? — пита Андрю. — Ще бъде едно преживяване, нещо, което никога не си мислила, че ще направиш, но след това ще се почувстваш окрилена.

— *Какво по дяволите е това?* — питам аз и рязко се обръщам с кутия вагизил в ръка.

Той изглежда невероятно смутен.

— Ами, това е... е, знаеш какво — той премигва, — за женските части.

Притеснен, кима с глава към „женските ми части“.

Оставам с отворена уста.

— Мислиш, че мириша? Видял ли си ме някога да се почесвам? — опитвам се да не се засмея.

Андрю ококорва очи.

— Какво... о, не! Само си помислих, че може да помогне за възпалението. — Никога не съм го виждала толкова смутен и едновременно с това толкова шокиран. — Хей, да не би да мислиш, че един мъж се чувства много удобно да стои в онзи специален кът и да чете надписите? — започва да жестикулира. — Видях, че е за тази конкретна област и просто го пуснах в кошницата.

Оставям вагизила и отивам при него.

— Е, точно това едва ли ще помогне за намаляването на възпаление, причинено от... — свивам устни — ... прекалено триене, но важното е, че си помислил за това.

Сядам в скута му срещу него и се навеждам да го целуна.

Той обгръща кръста ми с ръце.

— Значи може би ще е безопасно, ако предположа, че вече няма нужда да сме в отделни стаи — казва той и ми се усмихва.

Продължавам да държа врата му с ръце, навеждам се и отново го целувам.

— Канех се да отида оттатък и сама да ти взема нещата, докато те нямаше, но се сетих, че хвърлих резервния ключ на пода, когато изскочих снощи оттам.

Той плъзва големите си ръце надолу, сграбчва ме за задника и ме придърпва по-близо до себе си. После ме целува по врата и става, като ме вдига със себе си.

— Ще ида да ги взема сега — казва Андрю и ме пуска внимателно да стъпя на пода. — Предполагам, че ще са ми нужни два дена да се науча да свиря тази песен и да запомня текста — ти изглежда го знаеш целия...

О, не...

Присвивам очи и гневно го поглеждам.

— Защо да ги научиш?

Трапчинките му пак стават по-дълбоки.

— Доколкото си спомням, ти се отказа от свободата си, след като я спечели при онази игра на пул.

Изражението му е направо като на самия дявол.

Първоначално клатя бавно глава, но после го правя по-енергично, когато осъзнавам какво точно означава това.

— Думите ти бяха — той кима веднъж — и аз цитирам: *Не искам тази свобода, освен ако не става дума да ям бръмбари, или да си показвам задника от колата.* Съжалявам, момиче, потрябва да се научиш да си държиш устата затворена.

— Не... Андрю — отдръпвам се от него и скръствам ръце, — не можеш да ме накараш да пея пред хора. Това направо е жестоко.

— За теб или за публиката?

Хили се.

Аз тропам с крак.

— Майтапя се, бе! Майтапя се! — започва силно да се смее.

— Не можеш да ме накараш да го сторя.

Той накланя настрани глава, в зелените му очи има по-малко от всичко, което го прави неустоим.

— Не, няма да те принуждавам да правиш каквото и да било, но... — страхотно, как хубаво се прави на сърдит. Обаче по-лошото е, че това действа! — ... ама аз наистина много искам да го направиш — хваща ме за лактите и ме придръпва по-близо до себе си.

Озъбвам му се и скърцам със зъби зад стиснати устни.

Едно. Две. Три.

Поемам дълбоко въздух.

— Добре.

Лицето му светва.

— Но само веднъж! — вдигам пръст. — И да му мислиш, ако някой ми се присмее.

Той ме сграбчва за бузите и ме целува по нацупените устни.

---

[1] The Civil Wars („Гражданските войни“) — американски музикален дует с изпълнители Джой Уилямс и Джон Пол Уайт, през 2011 издава албума „Barton Hollow“ — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Минути по-късно се връща през вратата със саковете си и акустичната китара на брат си.

Видимо е въодушевен от това.

Аз съм напълно ужасена и вече се укорявам, че съм се съгласила. Обаче трябва да призная, че в мен има и мъничка искрица вълнение. Не съм чак толкова уплашена да застана пред хора — нямах проблем с това, когато в единадесети клас трябваше да произнеса реч за застрашената дива природа, или в последната година в гимназията да изиграя на сцената ролята на сестра Рачид в „Полет над кукувиче гнездо“^[1]. Но пеенето е различно. Актьорските ми умения не са съвсем лоши. Обаче пеенето ми, особено в дует с някого като Андрю, който пее като бог на блус рока, подмокрящ женски пликчета, е съвсем друга история.

— Мислех, че изобщо не искаш да слушаш музиката, която аз харесвам.

Андрю оставя саковете на пода и отива при леглото с китарата в ръка.

— Каквато и да беше тази песен, ти така хубаво танцуваше и пееше, че няма да съм толкова придирав.

— The Civil Wars... са мои любимци за месеца — казвам аз и излизам от банята с мокра коса, която подсушавам с кърпа. (Реших да я измия отново, след като Андрю се върна с покупките.) — Песента се казва „Бартън Холоу“.

— Много съвременен фолк — казва той и подръпва няколко пъти струните на китарата. — Харесва ми — после ме поглежда и добавя: — Къде ти е мобифонът?

Отивам до прозореца, вземам го от перваза, връщам записа в началото и му го подавам. Той го оставя до себе си на леглото и го пуска. Аз продължавам да си суша косата, а той заучава мелодията по слух, пуска записа, връща го и пак го пуска, като от време на време прекарва пръсти по струни на китарата, за да провери как звучат,

докато намери точното им съответствие на музиката. Буквално за минути, след няколко не звучащи добре акорда, започва вече с лекота да свири първия рефрен.

До вечерта е научил добре цялата песен, с изключение на един къс рефрен, който продължава да бърка с друг. Тъй като иска да научи песента колкото е възможно по-бързо, той я търси в интернет и след като я намира, нещата определено тръгват по-бързо.

С текста е по-лесно.

— Мисля, че почти съм я научил — казва той и сяда на перваза на прозореца на фона на тъмното, облачно и дъждовно небе. Започна да вали някъде към осем часа и оттогава не е престанало.

От време на време се включвам и пея заедно с него, но съм прекалено нервна. Наистина не знам как ще се справя с нещо толкова щуро, като това, ако съм нервна, дори когато в стаята е само той. Колкото и да не се боя да изляза пред хора, мисля, че в края на краищата имам доста голям страх от излизане на сцена.

— Хайде, момиче — казва той и ми кима, — това, че знаеш текста, не означава, че не трябва да репетираш с мен.

— Ти обеща да не правиш насреца ми глупави физиономии, да се хилиш или да...

— Няма дори да дишам — казва той през смях. — Заклевам се! Хайде.

Въздъхвам, ставам от леглото и оставям изяденото наполовина парче пастърма на нощното шкафче. Андрю намества китарата върху бедрото си и бързо отпива глътка чай от бутилката, за да си изплакне гърлото, преди да започне да пее.

— Не се притеснявам — казва той, когато бавно се приближавам към него, — мъжът има да пее сам доста повече, отколкото жената... Тя има само онова соло, а останалото ще пееш заедно с мен.

Свивам нервно рамене.

— Вярно е — признавам аз. — През по-голямата част на песента гласът ти ще помогне моят да не се чува много.

Слага перцето между устните си и ме подканва с ръка.

— Ела тук, бебчо.

Отивам при него, а той ме хваща за ръката и ме придърпва между краката си, като оставя китарата между нас. След като спирам

да мърдам и съм на мястото, където той иска, вади перцето от устата си.

— Наистина харесвам гласа ти. Но дори и да смятах, че не можеш да пееш, пак щях да го искам. Няма значение какво мислят другите.

Поглеждам го колебливо и малко пресилено се усмихвам.

— Добре — казвам. — Ще го направя заради теб, но ще е само за теб. Няма да е зле да го запомниш — соча строго с пръст. — Ще ме притежаваш.

Той клати глава.

— Първо на първо, не искам да го правиш само заради мен, но тъй като упражняването е по-важно от това да спорим, ще изчакам, след като вече си пяла в „Олд Пойнт“, и тогава ще те попитам дали си изживяла нещо повече от това да изпълниш желанието ми.

— Мисля, че ще е справедливо.

Той кима още веднъж, нагласява се и прекарва перцето през струните.

— Почакай... може би, ако и ти си прав, няма да имам чувството, че стърча.

Андрю се смее и става от перваза.

— Добре де, добре, ще бъде както ти искаш. Ако решиш, че искаш да го направиш с торба на главата, също може.

Поглеждам го така, като че ли глупавата идея ми допада.

— Не, Камрин, няма начин, никакви торби. А сега да започваме.

Репетираме до късно, но накрая сме принудени да престанем, защото явно безпокоим гостите на хотела от двете страни. И то точно когато наистина започнах да си мисля, че му хващам цаката и отпуснах повече гласа си, без да ме е грижа какво може да си помисли Андрю за пеенето ми.

Мисля, че започнах да се справям доста добре.

Тази нощ си лягаме по-рано, тъй като репетицията ни беше прекъсната. Лежим с присвити колене един до друг и само си говорим.

— Доволна съм, че на теб ти писна от моите глупости — казвам аз, положила глава върху ръката му. — Иначе вече наистина да съм се върнала в Северна Каролина.

Усещам как притиска устните си в косата ми.

— Трябва да ти призная нещо — казва той.

Наострям уши.

— Какво?

— Ами, да — казва той и поглежда към тавана, където отраженията от светлините на колите навън придобиват причудливи форми. — Там в Уелингтън, Канзас, в първия мотел, в който се отбихме, когато на следващата сутрин ти беше в банята, аз ти дадох две минути да се приготвиш... — той млъква за моменти аз го усещам леко да се раздвижва, като че ли за да ме погледне.

Дръпвам главата си от ръката му, за да мога видя.

— Е, да, спомням си, какво направи?

Той нервно се усмихва.

— Преснимах шофьорската ти книжка с мобифона си.

Премигвам, леко изумена.

— Защо? — повдигам се малко по-високо, за да мога да го виждам.

— Ядоса ли се?

Рязко въздъхвам.

— Предполагам, че зависи от това какво си възнамерявал да направиш с тази доста лична информация.

Той гледа настрани и въпреки тъмнината в стаята забелязвам, че се изчервява.

— Определено не беше, за да те намеря по-късно и да те накълцам на парченца, или нещо от сорта.

— Е, това поне е успокояващо — казвам през смях. — Все пак сериозно те питам, защо го направи?

Той отново гледа тавана и се замисля.

— Просто исках да знам как мога да те намеря отново — признава той — в случай, че наистина решим пътищата ни да се разделят.

Очите ми му се усмихват, но устата не. Не съм ядосана, че е снимал по тази причина... Дори ми се иска да го целуна за това, но не съм сигурна, че ми харесва онази част „в случай, че се разделим“. Тя ме кара повече от друг път да си мисля, че е възнамерявал да си тръгне в даден момент, независимо от всичко.

— Андрю?

— Да, момиче.

— Има ли нещо друго, което не ми казваш?

Той не отговаря веднага.

— Не. Защо питаш?

Аз също поглеждам тавана.

— Не знам. Просто винаги усещам това странно... нежелание от твоя страна.

— Нежелание ли? — пита изненадан той. — Не бях ли аз този, който те убеди да тръгнеш на това пътуване с мен? Или нямах желание да те целувам отдолу?

— Предполагам, че не.

— Камрин, единственото ми колебание е било свързано с това дали беше правилно да бъдем заедно.

Аз се повдигам от леглото и се извърщам изцяло към него. От сянката, която пада върху лицето му, очите му изглеждат по-гневни. Той е гол до кръста и е подпрял главата си с ръка.

— Мислиш, че не е правилно да сме заедно, така ли?

От този разговор стомахът започва да ме присвива.

Със свободната си ръка той ме хваща леко за китката.

— Не, скъпа, аз... мисля, че е правилно във всяко отношение... точно затова мис... точно затова мислех, че е по-добре да не го започваме.

— Но в това няма никаква логика.

Той ме придръпва към себе си и аз лягам върху гърдите му.

— Просто не бях сигурен. Но ти също не беше много сигурна.

Аз лягам до него. Той имаше право.

Единственото нещо, което все още не мога да разбера, е какви точно са били причините, които са го карали да е толкова предпазлив? Той знае защо съм заминала от къщи и всичко за смъртта на Иън. Имам цял списък с основателни причини, които всеки би могъл да види. Причините на Андрю продължават да са скрити за всички.

И мисля, че тук не става въпрос само за баща му.

Той измъква ръката си под главата, възсяда ме и подпира тялото си на мускулестите си ръце.

— Доволен съм, че не можеш да спиш на музика — казва той, очевидно припомнил си първото нещо, което му бях казала, след което се навежда и ме целува.

Вдигам ръце, хващам красивото му лице с дланите си и го дърпам да ме целуне отново.

— Аз пък съм доволна, че Айдахо е известен с картофите си.
Андрю повдига учуден вежди.

Само се усмихвам и отново го притеглям към устните си. Той ме целува продължително и преплита езика си с моя. После започва да ме целува все по-надолу и по-надолу. Прави кръг с езика си около пъпа ми и пъхва пръстите си под ластика на пликчетата ми.

— Мисля, че няма да мога да... — казвам тихо аз и поглеждам надолу към него.

— Няма да се чукаме — казва той, — обещавам да те лижа внимателно. — Смъква пликчетата ми и повдига леко задника ми, за да му е по-лесно.

Целува едното ми бедро отвътре, а после и другото.

— Ще държа езика си влажен, за да не те щипе — казва нежно той и отново ме целува отвътре по бедрата, като се приближава все повече към най-горещото място.

Изохквам леко, когато пръстите му много внимателно докосват разтворените ми срамни устни.

— По дяволите, бебчо, ама ти наистина си подута — казва го със съчувствие, а не да ме дразни.

Наистина усещам леко щипане, но, о, господи, толкова много го искам...

Усещам горещия му дъх между краката си.

— Ще бъда много нежен — казва той и дъхът ми спира, когато много влажният му език ме лизва бавно веднъж.

Пръстите му продължават да държат срамните ми устни разтворени, но без да оказват някакъв натиск на мястото.

Тялото ми се разтапя върху чаршафите, когато той продължава да ме лиже, като се стареа да не ми причинява болта, а само пълно и безкрайно удоволствие.

Репетирахме „Barton Hollow“ в продължение на два дена през повечето време в стаята ни в „Холидей Ин“, но се разходихме край Мисисипи в края на Канал Стрийт и репетирахме и там. Мисля, че скритият замисъл на идеята на Андрю беше да ме накара да се чувствам по-спокойна пред публика. По това време там нямаше много хора, но въпреки това продължавах да съм ужасно нервна. Повечето

просто минаваха покрай нас, без да спират, за да ни чуят как пеем (ние не давахме представление и често спирахме, за да започнем отначало различни откъси от песента, така че наистина нямаше много за слушане), но от време на време един или двама се поспираха за малко. Една жена ми се усмихна. Обаче не бях сигурна дали усмивката ѝ беше от съжаление, защото съм ужасна, или защото е харесала гласа ми.

Предполагам, че би могло да бъде и заради двете.

На третия ден Андрю вече е сигурен, че и двамата сме я научили добре и възнамерява скоро да отидем до „Олд Пойнт“, за да я изпеем.

Аз не съм толкова сигурна. Трябва ми още седмица, месец или една-две години.

— Ще се справиш добре — казва той, докато си връзва обувките. — Всъщност ще бъдеш направо страхотна. В края на песента ще трябва да се бия с мъжете, за да те отърва от тях.

— О, я млъквай — викам му аз и обличам едно черно бюстие с ефектни презрамки, което оставя раменете ми голи. Категорично нямам намерение да нося онова без презрамки във вечер като тази. — Забелязах как те гледаха жените онази вечер. Мисля, че явяването ти там заедно с мен е единственото нещо, което ще работи в моя полза, защото вниманието им ще е съсредоточено върху теб и няма да забележат гаfoвете ми.

— Момиче, ти знаеш песента по-добре от мен — казва той. — Престани да си толкова негативно настроена.

Черната му тениска се смъква върху коремните му мускули. Сложил е колан в черно и сребърно, но тениската е втъкната съвсем малко само около катарамата, останалата част виси свободно. Облякъл е тъмни дънки, а разрошената му коса стърчи тук-там...

— Какво казваше?

— Единственото нещо, което наистина трябва да се опиташ да запомниш — казва той и се пръсва с дезодорант, — е да не изпяваш всеки стих на песента. Предоставя ти се възможност да не пееш толкова много, но ти продължаваш да изпяваш и моите части — той повдига вежди и ме поглежда. — Не че имам нещо против, просто си помислих, че ще си по-спокойна, ако имаш да пееш по-малко.

— Знам, обаче съм свикнала да изпявам цялата песен, така че ми е трудно да свикна да не пея някои части.

Той кима.

Намъквам новите си обувки на високите токчета и отивам да се видя пред голямото огледало до поставката на телевизора.

— Ужасно си секси — казва Андрю и се приближава зад мен.

Плъзга ръце по талията и ме целува по врата, после ме шляпва по задника, намъкнат в изключително тесните ми дънки, а аз леко извиквам, защото ме заболя.

— И както винаги много харесвам плитките ти.

Глади с ръце двете плитки, които се спускат от раменете ми, а после закачливо ме целува по бузата.

Аз се свивам и леко го отблъсквам.

— Ще ми развалиш грима.

Той се отдалечава усмихнат, взема портфейла си от нощното шкафче и го слага в задния си джоб.

— Ами предполагам, че сме готови — казва Андрю.

Отива до средата на стаята, подава ми назад ръка, покланя се и се ухилва. Пръстите му стискат моята и той ме повлича към вратата.

— Ами китарата?

Той спира миг, преди да отвори вратата, и ме поглежда с благодарност.

— Ами да, това може да помогне — казва той и взема китарата.

— Ако Еди не е там, тогава може да нямаме китара, на която да свиря.

— О, в такъв случай не трябваше да ти казвам.

Той клати глава и ме повлича към вратата.

---

[1] „Полет над кукувиче гнездо“ — американски роман на Кен Киси, в който се разглежда темата за бунта на индивида срещу обществените норми и ограничения. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Този път вземаме шевролета. Андрю погледна обувките ми и сети, че няма да мога да извървя целият път до Алигърс, а той не би могъл да носи и мен, и китарата. Затова поемаме по магистралата, вместо да вземем ферибота, пресичаме Мисисипи и сме там точно на свечеряване. Ако бяхме изминали пеша пътя до „Олд Пойнт“ като първия път, щеше да е по-добре, защото сега, когато наближихме, ми става ясно, че ще пристигнем много бързо.

Усещам как изведнъж започва да ми се повдига.

Паркирахме колата на Оливие Стрийт и слизаме от нея. Краката ми са като циментирани върху пътя.

— Няма да ти позволя да направиш това — казва Андрю, внезапно променил решението си.

Абсолютно съм сигурна, че изглеждам така, като че я всеки момент мога да повърна късния обяд, който имахме преди доста време.

Той ме отдръпва от гърдите си, хваща лицето ми с ръце и се взира в очите ми.

— Говоря сериозно, момиче, не се майтапя... Не искам да го правиш, ако никак не го искаш, дори и заради мен.

Аз кимам нервно и поемам дълбоко въздух, а той продължава да държи лицето ми в ръцете си.

— Не, мога — казвам аз и кимам, за да събера повече кураж. — Искам да го направя.

Той поглажда бузите ми с opakото на пръстите си.

— Сигурна ли си?

— Да.

Андрю ми се усмихва с тези зелени очи, които започвам да си мисля, че ме омагьосват по някакъв начин, и после ме хваща за ръката. Измъква китарата от задната седалка и ние се отправяме заедно към „Олд Пойнт“.

— Париш! — виква Карла иззад бара.

Вдига ръка и ни маха да отидем при нея.

Все още хванати за ръце, двамата с Андрю се провираме през гъстата тълпа и отиваме при бара. По телевизора зад нея предават реклами и екранът хвърля бяла светлина наоколо.

— Здравей, Карла — казва Андрю и се навежда през бара, за да я прегърне. — Еди тук ли е тази вечер?

Тя слага ръце на бедрата си и ми се усмихва.

— Разбира се — отвръща Карла, — тук някъде е. Здравей, Камрин, радвам се да те видя отново.

И аз ѝ се усмихвам.

— Аз също.

Андрю сядна на една висока табуретка и ми дава знак да седна на тази до него. Подскачам и сядам, но продължавам да съм нервна. Единственото нещо, за което мисля, е, че заведението е пълно с хора. Оглеждам неспокойно помещението над движещите се глави и станалите прави хора след като оркестърът подхваща нова мелодия. Когато музиката се засилва, Андрю и Карла трябва направо да си викат през бара.

— Има ли място за нас на сцената тази вечер? — пита Андрю.

Карла се навежда към него.

— За вас ли? — пита тя и веднага ме поглежда. — Ау, двамата ли ще пеете? — изглежда развълнувана.

Сърцето ми подскача веднъж и пада в коленете ми.

Преглъщам един нервен спазъм и гледам между двамата, но на негово място веднага се заформя друг.

Карла навежда назад глава и широката и усмивка става още по-сърдечна.

— О, скъпа, ще се справиш чудесно... не е нужно да си нервна, всички тук ще те харесат — протяга ръка някъде зад бара и измъква една чаша.

На бара от другата ми страна сядна един мъж, който очевидно е редовен посетител, защото не казва какво иска, но Карла вече му налива питието. Главното ѝ внимание обаче продължава да е насочено към нас.

— И аз се опитвам да ѝ кажа — обажда се Андрю, — но ще и бъде за първи път, затова ще ѝ помагам да се отпусне.

— За пръв и последен — поправям го аз.

Карла се усмихва и поглежда заговорнически Андрю, а после и мен.

— Не съм от избухливите, ама, ако имаш проблеми с някой от онези там, само ела и ми кажи и аз ще го изхвърля през страничната врата, също както го правят по филмите — тя ми намига и се обръща към Андрю: — Ето го и Еди — кима Карла по посока на сцената.

Еди си пробива път през тълпата, облечен по същия начин, по който го видях, когато се запознахме: закопчана догоре бяла риза, черни панталони, лъснати черни обувки и изпълнена с дълбоки бръчки усмивка.

— Хъ, ету гу и Париш! — казва Еди, сграбчва Андрю за ръката и го прегръща. После поглежда и мен. — Малей! Изглеждаш кат онези дами по списанията! — прегръща и мен. Мирише на евтино уиски и цигари, но по някаква причина прегръдката му ми действа успокояващо.

Андрю се е ухилил до уши.

— Камрин ще пее с мен тази вечер — обявява гордо той.

Очите на Еди стават кръгли като лъскави бели топки от вълнение и са в рязък контраст с тъмнокафявата му кожа. Би трябвало това да ме изнерви още повече, както когато научи Карла, но присъствието на Еди всъщност ми помага да се поотпусна. Може би трябва да го държа привързан за китката си, докато пее.

— Ха тъй — вика Еди и се ухилва насреща ми, — обзалагам съ, че пейш също толкова добре, колкото си хубава.

Здравата се изчервявам.

— Ами идети там! — сочи сцената. — Когату свършат таз песен!

Андрю хваща ръката ми и ме притиска до себе си. Имам чувството, че Еди е като друг баща за Андрю, а той пък се радва, че Еди толкова много ме харесва.

Еди отива до сцената и вдига три пръста към нас.

— Още три минути!

— О, господи, толкова съм нервна!

Да, Еди трябваше да стои наблизко.

Ръката на Андрю стиска моята и той се навежда към ухото ми.

— Само помни: тези хора тук просто се забавляват, никой не е дошъл тук, за да те съди... Това не е „Мюзик айдъл“.

Поемам дълбоко въздух, за да се успокоя.

Слушаме как бандата свършва последната си песен и после музиката спира, последвана от обичайните звуци от местене, настройване или случайно удряне на инструменти в нещо. Сега, когато музиката е спряла, шумът от разговорите се засилва и се разнася из пространството като усилено бръмчене. Дебелият слой цигарен дим, примесен с миризмата от всичките струпани на едно място тела, правят въздух задушен.

Когато Андрю ме повлича към сцената ръцете ми започват да треперят. Поглеждам надолу и виждам, че ноктите ми са се забили в кожата на пръстите му.

Той ми се усмихва нежно и аз продължавам да вървя с него.

— Добре ли изглеждам? — питам го шепнешком.

Ще се изненадам, ако премина през всичко това, без да получа сърдечен пристъп от вълнение.

— Бебчо, изглеждаш направо чудесно.

Той ме целува по челото, а после оставя китарата си до барабаните, за да намести микрофона.

— Ще пеем заедно в микрофона — казва той. — Просто гледай да не си блъскаш главата в моята.

Премрежвам очи и казвам:

— Изобщо не е смешно.

— Не се опитвам да съм смешен — казва през смях той. — Сериозен съм.

Няколко души от публиката вече са насочили погледи в нас, но повечето се занимават със собствените си работи. Не мога да направя нищо, освен да стоя тук, и това само по себе си ме изнервя още повече. Андрю поне може да се занимава с китарата си. Аз само прехвърлям разни мисли през главата си.

— Готова ли си? — пита ме той.

— Не, но хайде да приключваме с това.

Споглеждаме се и той тихо казва:

— Едно. Две. Три.

Пеem заедно:

— Ах... ах... ах...! — една секунда пауза. — Ах... ах... ах... ах!

Китара.

Почти едновременно към нас се обръщат десетки главни разговорите рязко спират.

Докато Андрю пее първия рефрен и се каки да изпее първия стих, аз съм толкова ужасена, че имам усещането че не мога да мръдна нищо друго, освен очите си. Обаче колкото повече свири той, тялото ми, без да иска, започва да се движи в такт с музиката.

Буквално всички присъстващи вече се поклащат и клатят в такт глави.

Андрю започва да пее първия стих.

После за кратко двамата отново пеем.

— Ах...

После идва припевът и двамата заедно пеем думите. Знам, че ще трябва да изпея един висок тон...

Направих го!

Андрю, доволен, ми се усмихва и преминава веднага към следващия стих, като продължава да свири с китарата, без да пропусне нито един акорд, като че ли от край време знае как да свири тази песен.

Публиката вече наистина се настройва. Кимат си един яз друг с глава, сякаш казват: *Добри са*, а аз усещам как лицето ми светва и започвам да пея моята част отново с Андрю, като постепенно ставам по-уверена. Сега движа тялото си по-естествено в такт с музиката и чувствам, че почти напълно съм се отърсила от страха, но солото... О, господи, следва солото ми.

Андрю се вторачва в мен, все едно че иска с погледа си да ме накара да се съсредоточа и да запазя спокойствие, и продължава да свири с китарата.

Спира точно в такт с музиката, чуква ръба на дървото преди първия стих, дрънва с китарата и пак спира, като почуква дървото след втория ми стих и така нататък, докато изпявам и последния си тон, а той започва отново да свири и ми прошепва:

— Без грешка — след което отново запява, ухилен до уши.

Аз също. Приближаваме лицата си и пеем от все сърце в микрофона по време на по-бързото интермецо.

— Ух... ах... ах...

Китарата забавя, пеем по-тихо последния припев и той ме целува по устата, след като и двамата сме казали... „soul“... И песента свършва.

От публиката гръмват ръкопляскания и възгласи.

Дори чувам някъде отзад един мъж да казва: „Още веднъж!“ Андрю ме придръпва по-близо до себе си и отново ме целува, като притиска силно устните си в моите пред всички.

— Мамка му, бебчо, ти се справи блестящо!

Очите му искрят и цялото му лице е озарено от тях.

— Не мога да повярвам, че го направих! — направо крещя срещу него аз, защото гласовете около нас са много силни.

Чувствам, че ме побиват тръпки от главата до пръстите на краката.

— Искаш ли пак да го изпеем? — пита той.

Аз преглъщам.

— Не, не съм готова! Но се радвам, че го направих веднъж.

— Толкова се гордея с теб!

Няколко по-възрастни мъже се приближават, стиснали бири в ръце.

Единият с брадата казва:

— Трябва да потанцувате с мен! — вдига нагоре ръце и прави малко смущаващо движение с кръста.

Лицето ми се изчервяла и аз зървам усмихнатите зелени очи на Андрю.

— Обаче няма музика! — казвам аз на мъжа.

— Майната и на музиката!

Той дава знак на някого в помещението и след секунди мюзикбоксът, който е до автомата за цигари и този за игри, се включва.

Толкова съм развълнувана, че съм се справила с пеенето на сцената, а и знам колко зле ще се почувствам, ако му откажа, така че танцът с него става наложителен.

Поглеждам веднъж към Андрю, а той ми смига.

Брадатият мъж вдига ръка, държи я високо над главата ми и аз инстинктивно се завъртам. Танцувам с него две мелодии, докато накрая Андрю „ме спасява“, като ни разделя и притиска тялото ми толкова плътно към своето, че то се движи заедно с бедрата му. Ръцете му са на кръста ми. Танцуваме, разговаряме с хората и дори изиграваме една игра на дартс с Карла преди най-послед да напуснем бара след полунощ.

По обратния път в колата Андрю ме поглежда и казва:

— И така, как се чувстваш? — устните му се изкривяват в многозначителна усмивка.

— Ти беше прав — отвърщам аз. — Чувствам се... не знам как да го кажа, различно, по по-хубав начин. Никога не съм мислила, че ще направя нещо подобно.

— Аз пък се радвам, че го стори — казва сърдечно усмихнат.

Разкопчавам предпазния колан и се премествам по-близо до него. Той ме прегръща с една ръка.

— И така, какво ще кажеш за утре вечер?

— А?

— Искаш ли да пееш утре вечер?

— Не, не мисля, че бих могла...

— Добре де, и това е достатъчно — казва той и разтрива рамото ми. — Веднъж е повече, отколкото очаквах, така че няма да те тормозя.

— Не — казвам аз, отдръпвам се и го поглеждам, — знаеш ли какво? Искам. Искам пак да го направя.

Той дръпва изненадан назад брадичката си.

— Наистина ли?

— Да, наистина — отвърщам усмихната.

Той също се усмихва.

— Добре тогава — казва Андрю, като почуква леко по волана с ръка. — Ще свирим и утре вечер.

Андрю ме връща в хотела и правим секс под душа преди да си легнем.

Оставаме в Ню Орлиънс още две седмици, пеем в „Олд Пойнт“, а после обикаляме няколко други барове и клубове из града. Преди месец това да пея на живо пред публика в барове беше толкова далеч от списъка с нещата, които изобщо бих си представила, че мога да направя, че би ми изглеждало направо смешно дори и да си го помисля. Обаче ето, че пях от все сърце „Barton Hollow“ и няколко други песни, в които просто пригласях на Андрю и не съм била в центъра на внимание. Обаче всички ни харесваха. След всяко представяне ни спираха толкова много хора, които ни стискаха ръцете и питаха дали бихме могли да изпеем тази или онази песен, но Андрю отказваше на всички. Все още се чувствам прекалено нервна пред публика, за да мога да пея по поръчка. За моя най-голяма изненада дори повече от два пъти бях молена за автограф и снимка заедно със

случайни хора. Ще трябва наистина да са били доста пияни. Поне така си го обяснявах, защото всяко друго обяснение би било просто нелепо.

В края на двете седмици Андрю вече беше прибавил няколко нови любими банди към списъка си. Обича Сивил Уорс също толкова много, колкото и аз. Последната нощ, последната ни в Ню Орлиънс, лежахме заедно в леглото и пяхме заедно „Poison & Wine“, която се чуваше от мобифона край нас. Мисля, че чрез думите на песента си казахме един на друг това, което искахме...

Мисля, че си го казахме...

Плаках тихо в прегръдките му, преди да заспя.

Умрях и отидох на небето. Ами да... мисля, че най-накрая умрях.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Андрю

— Трябва да го направиш, просто за да си сигурен — каза Марстърс в типичния си черен стол на колела, в типичния си офис, облечен в типичното си сако.

— Не е нужно — казах аз, седнал от другата страна. — Какво повече мога да кажа? Какво повече мога да разбера?

— Но ти...

— Не, знаеш ли какво ще ти кажа?... Майната ти! — станах и блъснах назад стола по пода в растението зад мен. — Няма да се подложа на това.

Излязох, като затръшнах вратата на офиса му толкова силно, че стъклото потрепери в рамката.

— Андрю! Скъпи, събуди се — чувам гласа на Камрин.

Отварям стреснат очи. Все още съм откъм страната на пасажера в колата. Чудя се колко ли дълго съм спал.

Надигам се, разкършвам насам-натам врата си и прекарвам ръка по лицето си.

— Добре ли си?

Навън е нощ. Оглеждам се и виждам за момент загрижения поглед на Камрин върху мен, след което тя е принудена отново да се съсредоточи върху пътя пред нея.

— Да — казвам аз и кимам. — Добре съм. Предполагам, че сънувах кошмар, но дори не си спомням за какво беше — отново лъжа.

— Ти удари командното табло — казва тя и леко се засмива. — Замахна с юмрук в нищото. Направо ми изкара ума.

— Съжалявам, бебчо — навеждам се и я целувам по бузата. — От колко време караш?

— Не знам, може би около два часа.

Поглеждам следващия пътен знак, за да разбера дали е правила това, което й казах, и да кара с 90.

— Отбий ето там — кимам към едно равно място край магистралата.

Тя се отклонява от пътя върху разбития асфалт и спира колата. Каня се да изляза навън, но ме хваща за ръката и ме спира.

— Почакай, Андрю.

Тя изключва двигателя и маха предпазния колан.

— Ще покарам известно време и ще те оставя да поспиш.

— Знам — казва тя и замислено ме поглежда.

— Какво не е наред? — питам.

Тя барабани с пръстите на двете си ръце по волана и се обляга назад в седалката.

— Вече не съм много сигурна за Тексас.

— Защо?

Аз се примъквам до нея.

Накрая тя ме поглежда.

— Защото какво следва после? Имам чувството, че ще е последната спирка. Ти живееш там. Какво остава да направим?

Знам накъде бие и от известно време тайно споделям страховете й.

— Остава това, което искаме да направим — казвам.

Извързвам се в седалката, протягам ръка и я хващам за брадичката.

— Погледни ме.

Тя се подчинява. Виждам копнеж в очите й, нещо уплашено и измъчено. Знам какво е, защото се чувствам по същия начин.

Преглъщам, навеждам се и предпазливо я целувам.

— Ще му мислим, когато стигнем там, става ли?

Тя неохотно кимва. Аз се опитвам да се усмихна, но ми е трудно, когато знам, че не мога да й дам нито един от отговорите, които очаква. Не мога да й дам тези, което искам да й дам.

Камрин се прехвърля на съседната седалка, а аз излизам навън и заобикалям колата. Покрай нас преминават две коли и ни заслепяват с дългите си светлини. Затварям вратата и оставам за момент неподвижен в седалката. Камрин гледа навън през прозореца, мислите й без съмнение, до голяма степен приличат на моите — колебливи и може би дори уплашени. Никога не съм се чувствал свързан с някого така както с нея и това бавно ме убива. Посягам да завъртя ключа за

запалването, но спирам и пръстите ми притискат метала. Тежко въздъхвам.

— Ще поемем по дългия път — казвам тихо аз, без да я погледна, а после двигателят оживява.

Усещам я, когато обръща глава, за да ме погледне.

Аз също я поглеждам.

— Ако искаш.

Лека усмивка съживява лицето ѝ. Тя кимва.

Пускам СД плейъра. В колоните се чува изпълнение на Бед Къмпани. Спомням си уговорката ни и правя опит да ги сменя с нещо друго, но Камрин казва:

— Остави я — и усмивката ѝ става още по-широка.

Питам се дали си спомня онази първа нощ, когато я накарах да каже името на песен от Бед Къмпани. И тя каза: „Ready to Love“ („Готова за любов“), а пък аз казах: „Готова ли сте?“ Не знам защо го казах тогава, но сега си мисля, че в края на краищата не е било толкова лошо. Странно как тази песен прозвуча точно сега.

Караме през по-голямата част от долната половина на щата Луизиана, а след това оставаме на магистрала 82 през целия път до Тексас. Тази сутрин Камрин непрекъснато се усмихва, въпреки че сме в Тексас, и като я гледам такава и аз се усмихвам. Караме със свалени прозорци и през последния час тя е извадила голите си крака навън. Единственото нещо, което виждам в огледалото от нейната страна, когато се опитвам да зърна движещите се отзад коли, са лакираните нокти на краката ѝ.

— Няма да е истинско пътуване с кола, ако не си проведеш краката през прозореца, докато си на магистралата! — надвиква тя музиката, а вятърът се втурва в купето.

Този път косата ѝ е събрана в една плитка, но вятърът, продължава да развява измъкнали се кичури около лицето ѝ.

— Права си — казвам аз и натискам педала на газта, — обаче на истинско пътуване по шосе трябва да се избъзикаш с шофьор на камион.

Косата ѝ отново се блъска в лицето ѝ, когато тя извърща глава.

— Хм?

Аз се усмихвам.

— Ами, да. — Барабаня с пръсти по волана в такт с музиката. — Не го ли знаеше? Трябва да направиш едно от трите неща; едно — вдигам нагоре един пръст. — Да си свалиш гащите и да покажеш задника си на шофьора.

Сините ѝ очи се разширяват.

— Две: да караш успоредно с него и да се преструваш, че се пипаш.

Очите ѝ се разширяват още повече и устата ѝ остава отворена.

— Или три: просто да се помпаш с ръка... — движа ръката си във въздуха нагоре-надолу, свита в юмрук — за да го накараш да надуе клаксона.

На лицето ѝ се изписва облекчение.

— Добре — казва тя и по устните ѝ заиграва загадъчна усмивка. — При следващия, когото видим, ще направя нужното за това пътуване, ще се избъзикам с шофьор на камион — казва го абсолютно категорично.

Десет минути по-късно нашата жертва... — „късметлията копеле“ би било по-подходящо определение, защото, в края и краищата това е Камрин — се задава пред нас. Намираме се на дълга, права отсечка на магистралата и се носим през равнинен, лишен от всякакви дървета пейзаж от двете страни. Настигаме тира и се движим с постоянна скорост от шестдесет и пет мили в час зад него. Камрин, която е с оскъдните до немай-къде бели памучни шорти, които толкова харесвам, спуска краката си от седалката върху пода. Усмива се дяволито и от това започвам да се възбуждам.

— Готова ли си? — питам аз, като намалявам малко музиката.

Камрин кима, а аз поглеждам назад в огледалото и в страничните огледала, после и пътя отпред, за да се уверя, че и в двете посоки не се задават коли. Когато се измъквам иззад тира и преминавам в съседната лента, Камрин плъзга дясната си ръка отпред под шортите си.

Моментално се надървям.

Вече не се съмнявам, че ще го накара да надуе клаксона!

Усмивам ѝ се мрачно, а в главата ми се въртят всякакви перверзни мисли и тя също ми се усмива в отговор. Натискам малко по-силно газта и постепенно ускорявам, докато заставаме на едно ниво с шофьорската кабина.

О, боже господи.

Ръката на Камрин се движи бавно, но видимо под тънката материя на шортите, показалецът и палецът ѝ подхващат ластика и го смъкват достатъчно, за да се вижда голият ѝ корем. Тя изпъва назад глава върху седалката и се смъква малко по-напред. Вниманието ми е така раздвоено, че почти не следя пътя. Тя прехапва долната си устна и започва да движи по-енергично пръстите си под шортите. Започвам да си мисля, че изобщо не се преструва. В момента съм толкова надървен, че чепът ми може да реже диаманти.

Тирът поддържа същата скорост. Разсеян от Камрин, не усещам, че съм отпуснал крака си от педала за газта и когато стрелката за скоростта започва бавно да пада, тирът също намалява.

През прозореца на тира се провиква груб, дрезгав глас:

— Много е яко, мамка му! Ще ме накараш да получа инфаркт, бебчо! Хухууу! — той натиска с все сила клаксона.

Жегнат от чувство за собственост, намалявам рязко от шестдесет и пет на четиридесет и пет мили в час и оставам зад тира. И тъкмо навреме, защото срещу нас се задава един микробус.

Поглеждам към Камрин и знам със сигурност, че очите ми са като на побъркан. Тя измъква ръката си от шортите и само ми се усмихва.

— Не очаквах това!

— Тъкмо затова и го направих — отвърща тя и отново провесва крака през вратата на колата, като закрива страничното огледало с пръстите си.

— Ама ти наистина ли се пипаше?

Сега четиридесет и петте мили в час стават четиридесет. Чувствам как сърцето ми се блъска в гръдния кош.

— Ами да, наистина се пипах — отвърща тя, — но не го правех заради шофьора на тира.

Усмивката ѝ става още по-широка, когато маха няколко косъма от косата си, попаднали върху устните ѝ. Не мога да се сдържа да не гледам тези устни. Искане ми се да ги хапя и да ги целувам.

— Е, не че се оплаквам — казвам аз, като се мъча да отдели повече внимание на пътя, за да не се пребием. — Обаче сега, имам проблем.

Погледът на Камрин се спира на скута ми, после отново ме поглежда, накланя на една страна глава и ме поглежда с онзи дяволит,

прелъстителен поглед. След това се примъква върху седалката към мен и ме сграбчва с ръка за чатала. Сега сърцето ми започва да се блъска още по-силно в гръдния кош. От стискане на волана кокалчетата на пръстите на ръцете ми побеляват. Тя ме целува по врата, след това по брадичката и после по мидата на ухото. Побиват ме тръпки.

Започва да разкопчава шортите ми.

— Ти си ми помагал при проблемите ми — шепне тя в ухото ми и отново хапе врата ми. — Справедливо е да ти върна услугата.

Вглежда се в очите ми.

Аз само кимам глупаво, защото точно сега изобщо не мога да мисля с главата си, за да съставя някакво изречение.

Изпъвам още повече гърба си в седалката, когато тя го подхваща с ръка и навежда глава между кормилото и стомаха ми. Тялото ми леко се сгърчва, когато усещам езика ѝ да се движи бързо и да го ближе. *О, боже господи... О, боже господи... Не знам как ще карам...*

Потрепервам, когато го чувствам да опира в гърлото ѝ, вирвам назад глава и още се мъча да не изпускам пътя от очи, а устата ми остава отворена. Само стискам до побеляване на пръстите волана с лявата си ръка, а тя ме смуче все по-силно и по-бързо. Дясната ми ръка пуска кормилото, сграбчвам я отзад за главата и забивам пръсти в русата ѝ коса.

Четиридесетте мили в час стават петдесет.

При шестдесет краката ми започват да треперят и не мога да виждам много ясно. Отново стискам волана с двете си ръце, като се мъча да държа под някакъв контрол нещо, особено проклетата кола, после ахвам и стена, когато свършвам.

Успях да не ни пребия на магистралата след духането на Камрин, което ме изправи на нокти. Сутринта стигаме в Галвестън, но тя продължава да спи изтегната на седалката с крака, отчасти повесени на пода. Още не си правя труда да я будя. Първо преминавам бавно покрай къщата на майка ми, виждам, че колата ѝ не е отпред, а това означава, че днес тя работи в банката. За да убия времето, карам по обиколен път до апартамента ми, като минавам по 53-та улица. Миналата нощ Камрин не спа много, но предполагам, че тъй като колата се движи доста по-бавно от обикновено, това е достатъчно да я

събуди. Започва да се разсънва, преди да спра пред моя комплекс на Паркет Седър Лоун.

Тя повдига красивата си руса глава от седалката и когато виждам лицето ѝ, тихо се засмивам.

Рязко накланя глава на една страна, все още без да се е събудила напълно, и сърдито казва:

— Какво толкова смешно има?

— О, бебчо, опитах се да ти попреча да заспиш отново в този вид.

Тя се навежда напред, поглежда се в огледалото и вдига изумена нагоре очи, когато вижда трите дълги черти, които прорязват едната ѝ буза чак до ухото. Опипва ги пред огледалото.

— Ау, като че ли боли — казва тя.

— Пак си хубава, дори и с чертите — казвам през смях аз. А тя не може да се сдържи и се усмихва.

— Ами, ето че пристигнахме — казвам накрая аз, парирам колата на паркинга, изключвам двигателя и отпускам ръце.

В колата настъпва неловка тишина. Въпреки че никой не е казал, че пътешествието ни свършва в Тексас или че нещата между нас ще се променят, като че ли и двамата го чувстваме.

Единствената разлика е... че само аз знам защо.

Камрин седи абсолютно притихнала на мястото си с ръце, отпуснати в скута.

— Хайде да влезем — казвам аз, за да наруша мълчанието.

Тя пресилено ми се усмихва и отваря вратата.

— О, това място прилича повече на студентско общежитие, отколкото на жилищен блок. — Тя нарамва сака и чантата си, загледана в старата сграда и гигантските дъбове, разпрострели се пред нас.

— През 30-те години е било болница на американските военноморски сили — казвам и вадя саковете от багажника.

Камрин взема китарата на Ейдън от задната седалка.

Минаваме надолу по извятия, бял като тебешир тротоар и стигаме до едностайния ми апартамент на приземния етаж. Пъхам ключа в ключалката и отварям вратата към големия хол. Миризмата на необитавано пространство ме удря в носа веднага, след като влизаме вътре. Не мирише неприятно, а просто на празно.

Оставям саковете на пода.

— Остави си нещата, където пожелаеш.

Отивам при канапето и вземам дънките си, които са проснати върху облегалката, а после и чифт боксерки и една тениска от стола и табуретката до него.

— Наистина хубав апартамент — казва тя и се оглежда наоколо.

Накрая оставя нещата си на пода и подпира китарата на Ейдън върху гърба на канапето.

— Нищо повече от ергенска квартира — казвам аз и се отправям към трапезарията, — но на мен тук ми харесва, а и исках да съм поблизо до брега.

— Нямах съквартиранти, така ли? — пита тя и ме следва.

Клатя глава, влизам в кухнята и отварям хладилника. Различните бутилки и буркани върху страничната врата се раздрънкват, удряйки се едни в други.

— Вече не. Моят приятел Хийт живя с мен за около три месеца, когато се нанесох, но после се премести в Далас с годеницата си.

Преди да затворя вратата на хладилника, вадя две бутилки светла джинджифилова бира.

— Искаш ли да пийнеш? — питам аз и ѝ показвам едната.

Тя се усмихва мило и казва:

— Благодаря, но не съм жадна в момента... За какво я купуваш, срещу махмурлук или стомашни болки?

Аз дяволито ѝ се усмихвам и пия направо от бутилката. Тя не се намръщва, както почти очаквах.

— Сипа ме — признавам аз и завивам обратно капачката. — Ако искаш да си вземеш душ — казвам на излизане от кухнята и посочвам надолу по коридора — банята е ето там. Ще се обадя на майка ми, за да не се тревожи и ще поразтребя малко тук, преди и аз да взема един. Растението ми вероятно е увехнало.

Камрин ме поглежда леко изненадана.

— Имаш растение?

Аз се усмихвам.

— Ами да, казва се Джорджия.

Веждите ѝ се повдигат малко повече.

Смея се и я целувам леко по устните.

Докато Камрин е под душа, аз проверявам всеки видим сантиметър от апартамента в търсене на нещо излагащо: отблъскващи,

хванали кори чорапи (намерих един до крака на леглото), неотваряни опаковки на презервативи (имах пълна кутия на нощното шкафче — набутвам ги на дъното на кофата за боклук), отворени опаковки от презервативи (две в кошчето за боклук в стаята ми), още мръсни дрехи и едно порно списание (мамка му. То пък е зад тоалетната чиния — без съмнение тя вече ще да го е видяла).

После измивам няколко мръсни чинии, които бях оставил в умивалника, преди да тръгна, и сядам в хола, за да се обадя на майка ми.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Камрин

Когато виждам порно списанието зад тоалетната чиния, оставено така небрежно, както би могло да се види върху някой мотоциклет, не мога да се стърпя да не се засмея наум. За малко се питам дали на света изобщо има мъже, които не гледат порнография, а после си давам сметка що за глупав въпрос е това. Нищо не мога да кажа. Самата аз съм гледала доста порно по интернет.

Вземам продължителен горещ душ и се избърсвам с плажната кърпа, която ми даде Андрю, след което се обличам.

Тук не ми харесва. В този апартамент. В Тексас.

В някое друго време и при други обстоятелства би било различно, обаче това, което му казах предишната нощ, когато отбих встрани от пътя, продължава да е вярно. Това място и всичко в него ме кара да чувствам, че това е краят. Магията на времето, което прекарахме в път, буквално се беше изпарила с дъжда от миналата седмица. Не че чувствата ни един към друг... не, те са толкова силни, че дори от самата мисъл за техния край, метафорично казано, краката ми се подкосяват. Това, което изпитваме един към друг е... ами то е всичкото, което ни остана. Откритият път пред нас вече го няма. Спонтанните спирания и това, че понякога изобщо не знаехме къде сме, но не ни пукаше, вече ги няма. Мотелите и дребните неща като говежда пастърма, бебешко масло и баня със сапунени мехурчета също са си отишли. Записът на времето ни заедно, на нашия кратък съвместен живот заглъхна, както свърши и последната песен от албума. Единственото нещо, което продължавам да чувам, е постоянното вибриране на тишината, идващо от тон колоните. Чувствам се така, като че ли единственото нещо, което искам, е да протегна ръка и да пусна записа отново, но тя не може да се помръдне, за да натисне бутона.

И не мога да разбера защо.

Изтривам сълзата от лицето си, натиквам чувствата си дълбоко в белите си дробове и ги държа там, поемам дълбоко въздух и отварям вратата на банята.

Чувам Андрю да говори по телефона, когато минавам през трапезарията.

— Не се ебавай с мен точно в този момент, Ейдън. Нямам нужда от тези глупости. Е, и какво? Кой си ти да ми казваш какво да правя с живота си? Какво? Я почакай малко, брато, погребенията не са задължителни. Лично аз не бих отишъл отново на нито едно, с изключение на моето собствено. Не знам защо хората изобщо имат погребения, да ходиш, само за да видиш някой, за когото те е грижа, как лежи напълно безжизнен в проклетата кутия. Бих предпочел да видя някой за последен път, докато е още жив. Не ми ги разправяй на мен тия, Ейдън. Знаеш, че са глупости!

Не искам да стоя зад ъгъла, като че ли подслушвам. В мига, в който ме вижда, той изоставя гневния тон с Ейдън и се надига в канапето.

— Виж какво, трябва да вървя — казва Андрю. — Да, вече се обадох на мама. Да. Добре. Чувам, да. До по-късно.

Затваря мобифона и го слага на дъбовата масичка за кафе, върху която е подпрял единия си бос крак.

Сядам до него върху възглавницата.

— Съжалявам за това — казва той, потупва ме по бедрото, после го разтрива с длан.

„Никога няма да го чуя да слага край на всичко“ — казвам си на ум аз.

Сядам в скута му и той ме притиска до гърдите си, като че ли аз съм това, което му е нужно, за да се успокои. Обгръщам врата му с ръце, навеждам се напред и го целувам по устата.

— Камрин — гледа ме в очите, — виж какво, аз също не искам това да свърши — вика той, все едно, че е прочел мислите ми, докато бях преди малко в банята.

Изведнъж ме повдига и ме държи изправена срещу себе си в скута си. Възседнала съм го и коленете ми опират в канапето. Взема една по една ръцете ми в своята и ме гледа право в очите, сериозен и напрегнат.

— Какво, ако ние... — поглежда встрани, обмисляйки внимателно думите си, макар да ми се искаше да знам, че го направи, защото искаше наистина да ги каже, или пък изобщо нямаше намерение да ги казва.

— Какво, ако ние какво? — опитвам се да го подтикна. Не искам той да се откаже, независимо от какво. Искам да го каже. Отново започвам да чувствам някаква възобновила се надежда и не мога да понеса тя отново да ми се изплъзне. — Андрю?

Напрегнатите му зелени очи се взират в моите, когато гласът ми го сепва и го връща към първоначалната му мисъл.

— Какво ще кажеш, ако заминем заедно? — казва той и сърцето ми започва да бие по-бързо. — Не искам да съм тук. И не го казвам заради баща ми или брат ми — тези неща нямат нищо общо с това как се чувствам. Точно сега. Тук, заедно с теб. Как се чувствах през цялото време от деня, в който те видях да седиш сама в автобуса в Канзас. — Стиска по-силно ръцете ми. — Знам, че си загубила съучастника си в престъплението, но... искам да бъдеш моя. Може би трябва да пътуваме заедно по света, Камрин. Знам, че не мога да заменя твоя бивш...

От очите ми се стичат сълзи.

Той ги тълкува погрешно. Ръцете му пускат моите и изведнъж вече не може да ме гледа повече. Хващам лицето му между дланите си и задържам измъчения му поглед в мен.

— Андрю — разтърсвам глава, сълзите се стичат по бузите ми, — винаги си бил само ти — прошепвам с дрезгав глас. — Дори с Иън чувствах, че нещо ми липсва. Казах ти в онази нощ на полето. Казах ти, че... — гласът ми трепери. Усмивам се и казвам: — Ти си моят съучастник в престъплението. Знам го от дълго време.

Целувам го по устните.

— Не мога да си представя нищо по-хубаво на този свят от това да бъда по пътя заедно с теб. Ние му принадлежим. Заедно. Точно там искам да бъда.

Очите му се навлажняват, но той спира сълзите да потекат с лъчезарната си усмивка. После притиска устните си в моите и двамата държим лицата си в ръце. Целувката му отнема дъха ми, но аз продължавам силно да го целувам и да пия, колкото мога повече от

неговия дъх. Без да прекъсва целувката, той пуска лицето ми, обгръща силно тялото ми с ръце и се изправя заедно с мен.

— Днес трябва да се запознаеш с майка ми — казва той, като разглежда внимателно лицето ми и се взира втренчено в очите ми.

Избърсвам с ръка сълзите си и кимам.

— Ще се радвам да се запозная с майка ти.

— Чудесно — казва той, като ме пуска внимателно да стъпя на пода. — Ще взема душ, ще отидем да свършим някои неща в града и ще се видим с нея, след като излезе от работа.

— Добре — казвам аз и не позволявам на усмивката да изпусне лицето ми.

Не бих могла да го направя, дори и ако се опитам.

Той дълго ме гледа и като че ли не иска да се отдели от мен дори и само за да се изкъпе, очите му сияят по същия начин, както ги видях в онази нощ, след като пяхме в „Олд Пойнт“. По лицето му могат да се прочетат най-различни неща, които някой изключително щастлив би искал да каже с думи, но той не казва нищо.

Не е и нужно.

Най-после Андрю излиза от стаята, за да вземе душ, а аз започвам да проверявам телефонните си съобщения. Майка ми най-после се е обадила. Оставила е съобщение в гласовата поща, в което ми разказва всичко за круиза на Бахамите, който продължил цели осем дена. Звучи така, сякаш наистина е хлътнала по този Роджър. Всъщност аз може би отдавна трябваше да се навъртам по-често у дома, за да го видя и да направя собствено разследване на неговата личност, в случай че майка ми е била заслепена от нещо в него, което прикрива предупредителните признаци. Повече пари от баща ми, по-секси тяло от това на Андрю... е, това е малко вероятно, или пък наистина да му е голям... макар да не съм съвсем сигурна как бих могла да разбере нещо такова, освен ако не реша да попитам директно майка ми, а това нямаше да стане.

Баща ми също се е обадил. Каза, че до месец ще пътува до Гърция по бизнес и ме попита дали ще искам да отида с него. Много бих искала, но извинявай, татко — ако по някое време идната година отида в Гърция, то ще бъде с Андрю. Винаги съм била „Момичето на татко“, но човек все някога трябва да порасне и сега съм „Момичето на Андрю“.

Прогонвам тези фантазьорски мисли от главата си и продължавам да проверявам съобщенията. Натали най-после се е обадила, вместо с хапливия си език да ми праща текстово съобщение. Вече знам, че е на път да се побърка от желание да разбере какво правя и с кого съм. Мисля, че може би достатъчно дълго я карах да скимти от нетърпение.

Хм... мога да й подхвърля една трошичка.

На лицето ми се изписва дяволита усмивка. Една трошичка може би ще я измъчи още повече, но ще е по-добре от нищо.

Когато Андрю излиза от банята и минава през кабинета с влажна кърпа около врата, аз го викам в хола. Той застава пред мен, гол до кръста — най-секси нещото, което съм виждала през живота си, с капки вода, които се стичат по загорелите му коремни мускули. Искан ми се да ги оближа, но се въздържам заради Натали.

— Ела тук, бебчо — казвам аз и му давам знак с пръст. — Искан да изпратя наша снимка на Натали. Не ме оставя на мира още от Ню Орлиънс заради теб, но още не съм й казала нищо. Дори името ти. Оставила ми е съобщение в гласовата поща.

Започвам да чукам букви в мобифона си.

Той се смес, докато подсушава косата си с кърпата.

— Какво е казала?

— На път е да се пръсне. Искан съвсем да я ошашавя.

Трапчинките на Андрю стават по-дълбоки.

— Какво пък, ставам за примамка — той се отпуска на канапето и ме дръпва до себе си.

Правя три снимки на двама ни заедно: една, в която просто гледаме в камерата, една, в която той ме целува силно по бузата, и една, в която той гледа съблазнително камерата, извадил език, и ме ближе по лицето.

— Тази няма грешка — казвам развълнувана за третата. — Тя направо ще пощурее. Пригответи се, Тексас може да бъде връхлетян от урагана Натали, когато получи тази снимка.

Андрю се смее и ме оставя на канапето с мобифона ми.

— Ще бъда готов след няколко минути — казва той и излиза от хола.

Качвам снимката в „изпращане на съобщения“ и изписвам: „Ето ни и нас, Нат, в Галвестън, Тексас.“

После натискам „изпрати“. Чувам Андрю да ходи насам-натам из апартамента. Тъкмо се каня да стана и да го шпионирам, когато по-малко от минута след изпращането на снимките Натали ми пише:

ОБГ! (съкратено от О, боже, господи!) Тя спи с Кети
Луц?!^[1]

Избухвам в смях. Андрю се показва зад ъгъла, за съжаление този път е с риза, която напъхва отпред зад колана си. Заменил е и шортите с дънки.

— Какво, вече ти отговори, така ли? — изглежда леко развеселен.

— Да — казвам аз и продължавам да се смея. — Знаех си, че няма да мине много време.

Следва бърза поредица от съобщения, като че ли в другия край има машина.

„Кам, ОБГ, той е направо невероятен! Какво става по дяволите???

Обади ми се. СЕГА!!!!!!“

„КАМРИН МЕРИБЕТ БЕНЕТ! По-добре ще е да ми се обадиш!!“

„Тук направо умивам!!!

Наистина умивам.“

„Грешка!!!

ПО ДЯВОЛИТЕ АВТОМАТИЧНОТО
КОРИГИРАНЕ! Мразя този шибан телефон!

УМИРАМ, не умивам!“

Не мога да престана да се хия. Андрю идва зад мен и взема мобифона от ръката ми.

Смее се, докато чете глупостите й.

— Много грешки при изписването — казва той. — Кой по дяволите е Келан Лъц? Да не е грозен? — поглежда ме с лека уплаха в очите.

Хм, не... определено не е грозен.

— Просто един актьор — опитвам се да обясня аз. — Не, не е грозен. Недей да влагаш много смисъл във всичко това. Натали винаги, ама винаги сравнява всеки с някой известен, обикновено със сериозно преувеличение — вземам от него телефона, докато той все още осмисля обяснението ми, и го оставям на канапето. — Аз и тя ходехме на училище с Шей Мичъл и Хейдън Пенетиър, Меган Фокс беше кралица на абитуриентския ни бал, а кралят беше Крис Хемсуърт — цъкам с език. — Освен това най-големият враг на Натали беше една мажоретка, която в десети клас се опита да й отнеме Деймън. Натали я наричаше курвенска версия на Нина Добрев. Никой от тези хора наистина не приличаше на тях. Натали си е просто... странна.

Андрю клати глава и се усмихва.

— Определено е голям образ, не мога да го отрека.

Пак чувам мобифона ми да вибрира на канапето, но не му обръщам внимание, пристъпвам към Андрю и обгръщам кръста му с ръце.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това с мен?

Той се вглежда в очите ми и притиска длани в бузите ми.

— Никога не съм бил по-сигурен в нещо през живота си, Камрин.

После започва да ходи напред-назад из стаята.

— Винаги съм усещал тази... тази... — очите му са напрегнати, съсредоточени — тази дупка. Искам да кажа, че не беше празна дупка, в нея винаги имаше нещо, но никога каквото трябва. Никога не пасваше. Ходих за кратко в колеж, докато един ден си казах: Андрю, какво по дяволите правиш тук? И изведнъж ми прещрака в главата, че аз не бях там, защото го исках. Бях там, защото това очакваха хората, дори и такива, които не познавам — обществото. Това правят хората. Порастват, отиват в колеж, постъпват на работа и правят все едно и също всеки час през останалата част от живота си, докато остарееят и

умрат. Точно, както ти го обясни в онази нощ, когато ми разказа за планове ви с твоя бивш — замахва с ръка, като че ли да удари въздуха. — Повечето хора така и не виждат нищо друго извън местото, където са израсли — започва да се разхожда още по-бързо напред-назад из стаята, като спира от време на време, когато иска да наблегне на някоя важна дума или значение. Почти не гледа право в мен, сякаш казва тези неща повече на себе си като че ли реката от отговори, които е търсил през целия си живот, най-накрая е нахлула в главата му и той се опитва да ги приеме всичките наведнъж. — Всъщност никога не съм се чувствал щастлив да правя каквото и да било...

Накрая гледа право в мен.

— След това срещнах теб... и беше нещо, което сякаш просто влезе в ума ми или го събуди. Аз... аз не знам, но... — отново застава пред мен, — като че ли исках да заплача, но не можех... но знаех, че каквото и да е, то беше правилното. Пасваше. Ти пасваше.

Повдигам се леко на пръсти и го целувам по устните. Има много неща, които искам да кажа, но съм затрупана от тях и не мога да избира.

— Предполагам, че трябва да ти задам същия въпрос — казва той. — Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

Очите ми топло му се усмихват.

— Андрю, това дори не е въпрос — казвам аз. — Да!

Андрю се усмихва така щастливо, че дяволски сексите му зелени очи направо лъсват.

— Значи вече е заявено официално — казва той. — Утре тръгваме. Имам в банката пари, с които да изкараме известно време.

Кимам, усмихвам се и казвам:

— Не съм спечелила сама парите, които имам в банката, и по тази причина винаги съм ги харчила икономично, но за това ще дам всеки цент от тях и когато свършат...

— Преди парите ни да понамалеят — прекъсва ме той, — ще работим по пътя, също както ти каза преди. Можем да пеем по клубове, барове и на фермерски пазари — смее се силно на идеята, но е доста сериозен. — Можем дори да работим в барове и ресторанти, като готвим и мием чинии, както и да сервираме и... е, не знам още какво, но ще го измислим.

Всичко звучи като някаква отприщила се щура мечта, но и на двамата не ни пука. Изживяваме момента.

— Ами да, преди да се изчерпат, това определено е добър план — казвам аз и се изчервявам. — Не искам да свърша като просякиня или да спя зад кофи за боклук, нито да стоя по улични ъгли с надпис „Ще работя за храна“.

Андрю се смее и ме стиска за раменете.

— Не, никога няма да стигнем до там. Винаги ще работим, но не твърде дълго на едно място и никога няма да правим непрекъснато едно и също.

Взирам се за момент в очите му, прегръщам го през врата и страстно го целувам.

След това той взема ключовете си.

— Хайде — казва Андрю, вирва назад глава и ми подава ръка.

Аз я поемам.

— Първо на първо, трябва да си видя колата. Сигурно ѝ липсвам! Порно списание и кола, ухажвана като жена!

Само клатя глава и тихо се смея, когато той ме дърпа към вратата. Грабвам чантичката си от пода и излизаме.

---

[1] Келън Луц — американски актьор и модел — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТ

Първата ни спирка е мястото, където Андрю е оставил своя стар модел камаро 1969, и аз виждам първия типичен тексасец, когато се отбиваме в гаража, в който Андрю очевидно е работил.

— Знаеш, че те изритах, нали? — казва един висок мъж с каубойска шапка и черни каубойски ботуши, когато излиза навън да ни посрещне.

Стоеше в отвореното хале и разговаряше с друг мъж, който повече приличаше на монтьор.

Разтърсва ръката на Андрю, прегръща го по мъжки и го тупа по гърба.

— Е, да, знам — казва Андрю и също го потупва, — но трябва да направя това, което е нужно.

Андрю се обръща към мен.

— Били, това е приятелката ми Камрин. Камрин, това е моят бивш шеф, Били Франк.

Сърцето ми подскочи, когато ме нарече негова приятелка. Това, че го чух да го казва, категорично имаше по-голям ефект върху мен, отколкото бях предполагала, че може да има.

Били протяга изцапаната си с машинно масло груба ръка и аз без колебание я поемам.

— Приятно ми е да се запознаем — казвам с усмивка.

Той също се усмихва в отговор; зъбите му са криви и пожълтели, вероятно от твърде много години пристрастие кафе и цигари.

— Ама тя наистина е хубавица — казва Били и поглед ухилен Андрю. — И аз бих си зарязал работата за момиче като нея. — Тупва закачливо Андрю по рамото и се обръща към мен. — Отнася ли се добре с теб? Момчето има една уста, която бих плеснал с опакото на ръката, ако му бях майка.

Леко се засмивам и казвам:

— Да, наистина е малко цапнат в устата, но се отнася чудесно с мен.

Андрю ми се усмихва отстрани.

— Е, ако започне някога да ти създава неприятности, знаеш къде да ме намериш. Никой не може да го постави така добре на мястото като мен.

Пак се ухилва на Андрю.

— Благодаря, ще го запомня.

Оставяме Били Франк, минаваме през халето и излизаме през една странична врата, която води в оградено пространство, където са колите. Веднага забелязвам коя е неговата, въпреки че никога не съм я виждала, освен скрита в кората на дървото, което се вижда на татуировката на Андрю. Тя е най-хубавата на паркинга. Тъмносива, с две черни ленти по средата на капака. Много прилича на стария модел шевролет на баща му. Провираме се между лабиринта от коли и той отваря вратата откъм седалката на шофьора, като преди това я е огледал от всички страни.

— Ако не бяха нужни някои работи по нея, когато реших да не взема самолета до Уайоминг — казва Андрю и прекарва пръсти по рамката на вратата, — щях да я карам, вместо да се кача на онзи автобус.

— Е, без да искам да си мисля нещо лошо за момичето ти тук — казвам с усмивка и потупвам предния капак, — но съм доволна, че не е била готова да тръгнеш с нея.

Андрю ме поглежда и лицето му светва по същия начин, по който все повече го виждам с всеки изминал ден.

— И аз съм доволен, че не беше — вика той.

За момент си помислям къде ли щеше да бъде всеки от нас в момента, ако това се беше случило и изобщо не се бяхме срещнали. Макар и за кратко от такива мисли стомахът ми ме присвива. Не мога да си представя, че бих могла изобщо да не го познавам. И никога не бих го искала.

— Значи ще караме тази, вместо шевролета, така ли?

Андрю замислен дъвче бузата си отвътре. Стои пред отворената врата с длан върху покрива. Потупва го леко веднъж, и ме поглежда.

— Какво мислиш? Какво искаш да правиш, момиче?

Сега пък е мой ред да дъвча замислена бузата си отвътре.

Наистина не бях предвиждала аз да правя избора. Приближавам се до колата и надниквам вътре, оглеждам вдлъбнатите кожени седалки

и... и това е единственото, което проверявам.

— Честно ли? — питам аз и скръствам ръце.

Той кима.

Поглеждам отново камарото и се колебая.

— На мен ми харесва шевролета — викам аз. — Много харесвам тази кола, страхотна е, но мисля, че просто съм повече свикната с другата — за да съм по-убедителна, соча седалките. — А и как ще полагам глава в скута ти или ще спя отпред със седалки като тези?

Андрю леко се усмихва и търка покрива на колата като че ли да я увери, че тук няма нищо лично. Потупва я още веднъж и затваря вратата.

— Тогава ще вземем шевролета — казва той — Само ще я закарам вкъщи и ще я паркирам.

Андрю ме извежда навън да ядем и ме води до някои места, които обича да посещава на остров Галвестън. После, точно след часа пик, майка му се обажда.

— Нервна съм — обаждам се аз от седалката до шофьора, когато се отправяме към дома й.

Той сбърчва вежди, поглежда ме и казва:

— Тя не е като надменните кучки, които си мислят, че никоя не е подходяща за сина й.

— Това определено е облекчение.

— Дори и ако беше такава — продължава Андрю и ми се усмихва, — пак щеше да те хареса.

Сгъвам ръце в скута си и се усмихвам. Няма значение, той може да си говори за нея каквото си иска и да ме убеждава колко мила е тя, но това не намалява неспокойното усещане в стомаха ми.

— Ще й кажеш ли? — питам аз.

Той ме поглежда.

— Какво, за това че ще заминем ли?

— Да.

Андрю кимва.

— Ще й кажа, иначе ще се поболее да се тревожи за мен.

— Какво мислиш, че ще каже?

Андрю се смее.

— Момиче, аз съм на двадесет и пет. Не съм живял у дома от деветнадесетгодишен. С нея всичко ще е наред.

— Просто имам предвид причината, заради която заминаваме и какво точно възнамеряваме да правим — поглеждам встрани и отново през предното стъкло. — Не е като да си събереш багажа и да се преместиш в друг град, дори майка ми би могла да понесе такава новина. Обаче ако ѝ кажех, че възнамерявам да пътувам ей така, където ми хрумне, и то с някого, с когото съм се запознала в един автобус, тя вероятно малко ще се уплаши.

— Вероятно ли? — пита Андрю. — По същия начин, както и ако не ѝ кажеш?

Гледам право в него.

— Не, определено ще ѝ кажа. По същата причина, каквато ти посочи. Мисля, че трябва да знае... Ама, Андрю, знаеш много добре какво искам да кажа.

— Е, да, знам, скъпа — казва той, дава ляв мигач и завива при един знак стоп — имаш право, не е съвсем нормално — след това се ухилва насреща ми и веднага ме провокира и аз да се усмихна. — Ама не е ли тъкмо това една от причините, поради която ще го направим? Защото не е нормално, нали?

— Да, така е.

— Разбира се, най-голямата причина е заради компанията — добавя той.

Аз се изчервявам.

Още две пресечки с наредени по тях удобни, извънградски къщи, бели тротоари и деца, които минават покрай нас на велосипеди, и ние спираме на паркинга пред къщата на майка му. Тя е на едно ниво с хубава цветна градина отпред и два клонести, зелени храста от двете страни на алеята, която води до предната врата. Шевролетът навлиза с пърпорене в паркинга зад бяла фамилна кола с четири врати, паркирана вътре в широко отворения гараж. Поглеждам се съвсем набързо в огледалото, за да се уверя, че нямам сополи в носа или някакви останки от маруля между зъбите от сандвича с пилешко, който ядох преди това, а Андрю заобикаля колата и ми отваря вратата.

— О, сега разбирам какъв си — подкачам го аз. — Отваряш ми вратата на колата, само защото майка ти може да ни наблюдава.

Той хваща ръката ми и театрално се покланя.

— От сега нататък ще ти отворям врата, ако ти харесват такива работи, милейди. Обаче... — слагам ръката си в неговата и се ухилвам до уши на представлението му — не съм предполагал, че си от този тип.

— О, така ли? — казвам с ужасен английски акцент и вирвам нагоре брадичка. — И точно за какъв тип ме мислиш, Андрю Париш?

Той затваря вратата, хваща ме под ръка, като държи гърба си изправен и брадичката повдигната.

— Помислих, че си от онези, на които това изобщо не им прави впечатление, стига вратата да се отваря, когато искат да излязат.

Смея се.

— Ами да, прав си — казвам и се притискам в рамото му, докато той ме насочва към вратата вътре в гаража.

Тя се отваря към кухнята, в която мирише на задушено говеждо. Мисля си: Имала е време да сготви задушено говеждо? Но после виждам „Слоу Кукър“^[1] на плота. С Андрю минаваме покрай бара и навлизаме в кабинета в момента, в който иззад ъгъла от коридора се показва хубава светлоруса жена.

— Толкова се радвам, че си у дома — казва тя, прегръща го и направо го притиска с дребното си тяло.

Андрю ще трябва да е с цели осем сантиметра по-висок от нея, но аз виждам откъде има зелените очи и трапчинките.

Тя ми се усмихва най-приветливо и за моя изненада също ме прегръща. Не се съпротивлявам и притискам длани в гърба ѝ.

— Вие трябва да сте Камрин — казва тя. — Имам чувството, че вече ви познавам.

Това ме изненадва. До днес няхах представа, че знае за съществуването ми. Поглеждам скришом към Андрю и устните му се изтеглят в загадъчна усмивка. Предполагам, че е имал много възможности да говори за мен по време на пътуването, особено когато започнахме да спим в една стая, но това, което най-вече ме изненада, е, защо изобщо е говорил нещо за мен.

— Радвам се да се запозная с вас, госпож... — поглеждам Андрю с широко отворени очи за информацията, заради която ми идва да го ритна по пиццала, че не ми я е дал по-рано.

Свивам заплашително устни насреща му, но той само продължава да се усмихва.

— Викай ми Марна — казва тя, спуска ръце от мен и хваща моите, после ги вдига заедно със своите и ме оглежда отвсякъде, като продължава да е все така широко усмихната.

— Вие яли ли сте? — пита тя и поглежда към Андрю, а после обратно мен.

— Да, мамо, хапнахме нещо по-рано.

— О, но вие трябва да ядете. Приготвила съм задушено говеждо и зелен фасул на фурна — тя пуска само едната ми ръка, но продължава да държи леко другата и аз я следвам в хола, където над камината е качен грамаден телевизор. — Седни и аз ще ти донеса една чиния.

— Мамо, тя не е гладна, повярвай ми.

Андрю се приближава зад нас.

Вече усещам главата си леко замаяна. Тя очевидно знае за мен достатъчно, за да се чувства така, сякаш ме познава от преди. Толкова е любезна и усмихната, като че ли вече ме обича. Да не говорим пък, че държеше моята ръка, а не тази на Андрю, докато ме превеждаше през къщата. Пропускам ли нещо тук, или тя просто е най-милата и очарователна личност на планетата? Е, каквато и да е причината, моите чувства към нея са взаимни.

Тя ме поглежда и накланя глава на една страна в очакване да кажа нещо. Премигвам леко, защото не искам да я обидя и казвам:

— Наистина ви благодаря за предложението, но не мисля, че бих могла да хапна каквото и да било.

Тя ми се усмихва мило и казва:

— Добре тогава, а нещо за пиене?

— Това би било чудесно, имате ли чай?

— Разбира се — казва тя. — Подсладен, неподсладен, с лимон, с праскова, с малина?

— Просто сладък ще бъде чудесно, благодаря.

Сядам по средата на червения ѝ диван.

— Скъпи, ти какво ще искаш?

— Същото като Камрин.

Андрю сяда до мен и преди да излезе, за да отиде в кухнята, тя ни поглежда за момент и замислена се усмихва. После изчезва зад ъгъла.

Бързо се обръщам към Андрю и шепна:

— Какво си й казал за мен?

Той се хили.

— Всъщност нищо особено — казва небрежно, но номерът не минава. — Само, че съм срещнал едно наистина прелестно невъобразимо секси момиче, с мръсна уста и мъничко петно по рождение от вътрешната страна на бедрото.

Аз го первам по крака. Той не реагира, само усмивката му става по-широка.

— Не, момиче — казва, вече сериозен той, — само й казах че съм те срещнал в един автобус и оттогава сме заедно. — Търси успокоително бедрото ми с ръка.

— Тя май ме харесва малко повече, така че едва ли си й казал само това.

Андрю вдига леко рамене, а после майка му се връща в стаята с две чаши чай. Оставя ги пред нас върху масичката за кафе. По тях има изрисувани малки жълти слънчогледчета.

— Благодаря — казвам, отпивам от чая и го оставям внимателно на масичката. Оглеждам я за подложка, но не виждам такава.

Тя сяда срещу нас на един стол в същия цвят като дивана.

— Андрю ми каза, че си от Северна Каролина?

Уф, уф... това било всичко, което й бил казал, виж ми окото! Направо го чувам как се хили отвътре, все едно че го прави на глас. Знае, че не мога да го изгледам сърдито, или да го ударя, което при нормални обстоятелства щях наистина да направя. Само се усмихвам така, сякаш той изобщо не седи до мен.

— Да — отговарям. — Родена съм в Ню Бърн, но съм живяла в Ралей през по-голямата част от живота си. — Отпивам още една глътка.

Марна кръстосва крака и слага украсените си с пръстени ръце в скута. Бижутата й са семпли, по два малки пръстена на всяка ръка, чифт малки златни обеци и подходящ за тях гердан, повесен сред гънките на закопчаната й до горе бяла блуза.

— Моята най-голяма сестра живя в Ралей шестнайсет години, преди да се премести в Тексас — хубав щат.

Само кимвам и се усмихвам. Предполагам, че това беше просто тема за разчупване на леда, защото във въздуха е надвиснало неловко мълчание и аз я забелязвам да поглежда често към Андрю. А пък той

не казва нищо. Изпитвам странно усещане за това мълчание, като че ли аз съм единствената в стаята, която не знае какви мисли преминават между останалите.

— И така, Камрин — каза Марна и отклонява погледа си от Андрю, — за къде пътуваше, когато срещна Андрю?

О, страхотно, не очаквах това. Не искам да лъжа, но в случая не мога да говоря за истината небрежно на чай с някого, с когото току-що съм се запознала.

Андрю отпива голяма глътка и оставя чашата на масичката.

— Донякъде тя се оказа в моето положение — отговаря той вместо мен и отговорът ме кара съвсем да млъкна от изненада. — Аз поех по дългия път, а Камрин беше поела пътя за никъде. Случи се така, че нашите пътища ни заведоха до едно и също място.

Очите на Марна светват от любопитство. Тя навежда брадичката си на една страна, поглежда първо мен, а след това отново Андрю, а после и двамата. В израза на лицето и има нещо топло и много загадъчно, а не скептичното недоумение, което очаквах.

— Камрин, искам да знаеш, че съм много доволна, че сте се срещнали двамата. Изглежда, че компанията ти е помогнала на Андрю да преживее някои трудни моменти.

Лъчезарната ѝ усмивка помръква малко след тези думи и с крайчеца на окото си забелязвам, че Андрю я гледа предпазливо. Стигам до заключението, че според него тя е казала достатъчно или че той се безпокои да не каже нещо, което може да го постави в неловко положение пред мен.

Почувствала се малко неудобно от това, че тук само на мен ми липсва очевидната информация, пресилено се усмихвам заради майка му.

— Е, откровено казано, ние си помогнахме много един на друг — викам аз и сега още по-широко се усмихвам, защото казаното от мен е вярно.

Марна леко се тупва по бедрата, усмихна се весело и става.

— Трябва бързо да се обадя по телефона — казва тя и прани показателен жест с ръка. — Съвсем забравих да кажа на Ашър за мотоциклета, който той се опитва да купи от господин Сандърс. По-добре да му се обадя, преди отново да съм забравила, извинете ме за няколко минути.

Погледът ѝ скришом се плъзва покрай Андрю, преди да излезе от стаята. Видях го. Сигурна съм, че никой от тях не си мисли, че не се досещам за наличието на нещо друго, което става тук и за което очевидно не би трябвало да знам. Не мога да кажа дали тя тайно не ме харесва и дали не играе това представление пред мен, за да не се почувства Андрю неудобно, или пък става дума за нещо съвсем различно. Това ме вбесява и вече не се чувствам така спокойна, както бързо се почувствах при първите минути с нея.

Както можеше и да се предположи, няколко секунди, след като тя се измъкна от стаята, Андрю се надига.

— Какво става? — питам тихо аз.

Той ме поглежда и вероятно разбира, че няма вечно да се правя на разсеяна за всичко това. Напълно му е ясно, че съм понаблюдателна, отколкото му се е искало да бъде.

Очите му се вглеждат внимателно в лицето ми, но той не се усмихва, просто ме гледа така, като че ли съм човек, с когото трябва да се сбогува. После се навежда и ме целува.

— Нищо не става, момиче — казва той, вече решил да се усмихне, но закачливият Андрю, когото познавам така добре, повече не може да ме заблуди.

Знам, че лъже, и няма начин да оставя това така. Няма да повдигам въпроса, докато сме тук, обаче след това ще бъде различно.

— Ще се върна след секунда — казва той и тръгва след майка си.

---

[1] „Слоу Кукър“ (Бавния готвач) или известен още като „крок пот“ — популярен в Америка уред, в който ястието се приготвя в продължение на няколко часа — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ

Андрю

Може би не трябваше да водя Камрин тук, защото тя е умна и знаех, че няма да ѝ убегне и най-малкият нюанс в разговора. А и майка ми не я затрудни много. Обаче това е важна среща между тях и аз направих това, което трябваше да направя.

Минавам през библиотеката и нататък по коридора до спалнята на майка ми. Тя стои там и ме чака. Обляна е в сълзи.

— Мамо, не прави това, моля те — прегръщам я и я държа отзад за главата.

Тя подсмърча, задавя се и се опитва да спре да плаче.

— Андрю, моля те, иди на срещата и...

— Не, мамо. Слушай — внимателно я отдръпвам от себе си, държа я за раменете и я гледам. — Мина много време. Чаках твърде дълго и ти го знаеш. Признавам, че трябваше да отида още преди осем месеца, но не го направих, а сега е много късно.

— Не можеш да знаеш това — по лицето ѝ се стичат сълзи.

Изражението ми става по-меко, но знам, че няма да ме послуша, независимо колко убедителен съм.

— Стана по-лошо — казвам аз. — Виж какво, единственото нещо, което искам от теб, е да я познаваш. Тя е много важна за мен. И двете сте много важни за мен и аз мисля, че трябва да се познавате...

Майка ми вдига ръка пред очите ми.

— Не мога да говоря за това — казва тя и се задавя. — Просто не мога. Ще направя каквото искаш от мен, синко, а и вече я обичам. Мисля, че е чудесно момиче. Виждам, че е много по-различна от всяко друго момиче, с което си имал връзка. Тя е важна за мен не само защото е важна за теб, а и заради всичко, което ти е дала.

— Благодаря ти — казвам аз и се мъча сам да не заплача.

Пускам ръце от раменете ѝ.

Бъркам в задния си джоб, изваждам един сгънат плик и го слагам в ръката на майка ми, която го поема с нежелание. Целувам я по челото.

Отказва да го погледне. За нея това е краят. За мен в него са казани всички неща, които няма да мога да кажа.

Майка ми кима и от очите ѝ отново потичат сълзи. Оставя плика на високия шкаф и взема една кърпичка от кутията до леглото ѝ. Попива сълзите от бузите си и смръква останалите, опитва се отново да се успокои, преди да се върне в гостната при Камрин.

— Защо просто не ѝ кажеш, Андрю — казва тя, като се завърта, за да ме погледне. — Трябва да ѝ споделиш, за да бъдете свободни да правите всичко това, което винаги сте искали.

— Не мога — казвам аз и собствените ми думи като че ли пробиват дупка в гърдите ми. — Искам всичко да става по нормален начин, а не заради нещо друго.

Отговорът ми не ѝ харесва, но го разбира.

Връщаме се обратно заедно и тя се насилва да се усмихне заради Камрин, когато отново влизаме в гостната. Камрин също е усмихната, но на лицето ѝ ясно личи, че знае, че майка ми плаче.

Майка ми отива при нея и Камрин инстинктивно се изправя.

— Съжалявам, че ще прекъсна това посещение толкова скоро — казва тя и прегръща Камрин, — но получих лоши новини за един член на семейството, докато разговарях по телефона с Ашър. Надявам се да ме разбереш.

— Разбира се — отговаря Камрин и усмивката ѝ е заменена от загриженост. Поглежда ме за миг. — Съжалявам да го чуя. Надявам се да сте добре.

Майка ми кима и се усмихва през сълзи.

— Благодаря ти, скъпа. Винаги, когато Андрю те доведе тук, ще бъдеш добре дошла.

— Благодаря ви — казва любезно Камрин и отново я прегръща.

— Андрю, за какво беше всичко това? — пита тя дори още преди да затворя вратата от моята страна на колата.

Въздъхвам и завъртам ключа за запалването.

— Това е просто братско съперничество — казвам, като се старая да не я гледам — включвам на задна и колата потегля. — Мама винаги се разстройва, когато двамата с Ейдън се караме.

— Лъжеш.

Вярно е и ще продължа да лъжа.

Поглеждам я и изкарвам колата на улицата.

— Тя просто не искаше да те въвлича в това — започвам аз и остатъка от лъжата започва да си идва на мястото. — Обаче всичко е свързано с погребението на баща ми. Нали забеляза, че тя не повдигна въпроса пред теб. Накара ме да отида в задната стая да говорим, за да ти спестя това.

Тя продължава да не ми вярва, но мисля, че малко по малко започва.

— Тогава каква беше тази новина за член на семейството?

— Нямаше такава — казвам. — Просто искаше да говори с мен и аз ѝ разказах за кавгата ми с Ейдън по телефона, преди да излезем от апартамента, а това я разстрои.

Камрин въздъхва и поглежда през прозореца.

— Майка ми наистина те хареса.

Тя ме поглежда. Отначало имам усещането, че иска да продължи разговора за Ейдън, но се отказва.

— Тя е много мила жена — вика Камрин. — Може би ти и Ейдън (набляга на името му, като че ли още не вярва напълно на лъжата ми) трябва да се опитате да се разбирате повече, за да не я разстройвате толкова много.

Въпреки че изобщо не става дума за това, все пак съветът ѝ не е лош.

— Виж, бебчо, съжалявам, може би трябваше да изчакам, преди да те запозная с нея.

— Няма нищо — казва тя и се премества по-близо до мен. — Радвам се, че го направи. Това ме накара да се почувствам по-специална.

Мисля, че вече ми вярва, или може би се опитва да остави на позаден план неприятното си усещане, защото е разбрала, че скоро няма да кажа истината.

Прегръщам я през рамото.

— Ами да, специална си.

Тя се гуши в гърдите ми.

— Ти не ѝ каза, че заминаваме утре.

— Знам, но ще ѝ кажа. Може да ѝ се обадя по-късно вечерта — притискам я леко. — Сега, когато вече се е запознала с теб и определено те харесва, мисля, че няма да се тревожи толкова за мен, че ще направя нещо много откачено.

Камрин плъзва ръката си между бедрата ми и ми се усмихва.

— Ами да, сега и аз ще трябва да кажа на майка си — изведнъж се повдига, сякаш току-що озарена от някаква мисъл. — Бих могла просто да почакам, когато минем през Северна Каролина, и тогава да се отбием, за да се запознаеш с нея.

Хубавите ѝ сини очи радостно светват.

Аз също се усмихвам и кимам.

— Искаш да заведеш такъв като мен у дома да се запознае с майка ти? Ами ако, след като види татуировките ми, те открадне от мен! — подкачам я аз.

— Няма начин — отвърща през смях тя. — Най-много да се влюби в теб.

— Уха, може пък да ми направи това-онова!

Очите ѝ за малко да изскочат от орбитите, а аз отмятам назад глава и се смея.

— Шегувам се, бебчо!

Тя ми се озъбва и поема дълбоко въздух, но така и не успява яз скрие, че ѝ е забавно.

— Хей, бил ли си някога... как да кажа...

Дори не може да го каже гласно и на мен ми става смешно.

— С по-възрастна жена ли? — питам аз и лукаво я поглеждам.

Тази тема явно я смущава, но тя я подхвана, така че имам пълната свобода да я измъчвам с нея, колкото може повече.

— Ами да, бил съм.

Тя рязко извърща към мен глава и очите ѝ се разширяват още повече.

— Не ти вярвам!

Смея се и казвам:

— Да, бил съм.

— Колко стара беше? Или... бяха? — накланя глава, но очите и не се помръдват.

Изведнъж с варианта в множественото число навлизаме в опасна територия, но аз държа да съм напълно откровен с нея.

Е, за тези неща... ама както и да е.

Слагам ръка на крака ѝ.

— Два пъти. Едната беше само на около тридесет и осем, което за мен не е много по-различно от двадесет и осем. Обаче спях и с жена, която беше на около четиридесет и три.

Лицето на Камрин става червено, но изобщо не ревнува и не е ядосана. Макар че според мен може би е малко... обезпокоена.

— Кое ти харесва повече? — пита много предпазливо тя.

Опитвам се да не се хия.

— Бейби, тук не става въпрос за възрастта — признавам аз. — Не си падам по бабета или нещо от сорта, но мисля, че всяка жена, независимо на колко е години, която успява да изглежда секси, напълно става за чукане.

— О, господи! — вика през смях Камрин. — И ще ми говориш, че аз съм била с мръсна уста, а!

Съвзема се от изумлението, което предизвикват думите ми, и казва:

— Не отговори на въпроса ми.

— Всъщност донякъде отговорих — казвам аз, за да продължа още малко да я будалкам. — Ти попита кое ми харесва повече, но всъщност въпросът ти няма категоричен отговор, а само приблизителен.

Знам точно какво наистина ме пита и съм сигурен, че и тя го знае. Обаче никога не пропускам възможността да си поиграя с търпението ѝ.

Поглежда ме с присвити очи.

Засмивам се и накрая се предавам:

— Бебчо, с теб съм правил най-добрия секс, който съм имал някога — казвам аз, а тя свива устни, като че ли за да каже „Да бе, казваш го, само защото сега си пристрастен.“ — Говоря ти съвсем сериозно, Камрин. Не ти пълня главата с глупости, само защото седиш пред мен и ме е грижа за тестисите ми.

Тя се усмихва и вдига нагоре очи, но сега вярва на думите ми. Придърпвам я по-близо до себе си и тя щастлива се гушка в гърдите ми.

— С теб съм правил най-хубавия секс в живота си, защото получих нещо от теб, което не съм получавал от никое момиче преди.

Тя повдига глава, поглежда ме и чака да чуе какво точно може да бъде то.

Аз ѝ се усмихвам и казвам:

— Аз ти отнех невинността, накарах те да се почувстваш комфортно със сексуалността си. А това за мен е страхотно секси.

Камрин се навежда и ме целува по брадичката.

— Харесваш ме просто заради онова духане на магистрала.

Поглеждам нагоре и се ухилвам.

— Е, да, това много, ама много ми хареса, обаче не заради него те харесвам.

Мисля, че най-накрая отново се успокои напълно. Завира глава в гърдите ми и ме прегръща силно с дясната си ръка през корема.

Изминаваме останалата част от пътя до апартамента ми, без да кажем нищо повече. Усещам, че нейното мълчание не е така мрачно, колкото моето. Но не искам да се тревожа и да се измъчвам. Не точно сега. А и изобщо. Неизбежно е, но искам да го задържа толкова дълго, колкото мога.

Изкарахме четири часа в гледане на филми, изтегнати на дивана. Държа я в ръцете си и я целувам, когато тя се опитва да обърне повече внимание на някоя важна сцена, като пъхам езика си в ухото ѝ, просто за да я накарам да се разкреши колко гадно било това. Толкова е хубава, когато се възмущава, така че вината е най-вече нейна, че ми харесва да го правя. Подхвърляме си един на друг в устата пуканки и броим резултата. Тя печели шест срещу мои четири, преди да се откажем и да започнем да ядем пуканките, вместо да си играем с тях. Показвам ѝ и растението си Джорджия, което не е умряло, докато ме нямаше. Камрин ми разказа за помияра, който била взела от един кучкарник и когото нарекла Бийбоп, а аз ѝ казах колко ми е жал за това куче, на което са дали такова шибано име. По една случайност Бийбоп умрял от сърдечна недостатъчност като моето куче и най-добър приятел Максимус. Показах ѝ снимки с него, а и тя имаше една с Бийбоп.

Разговаряме с часове, докато накрая тя се примъква върху скута ми и ме възсяда. Притиска тялото си в моето и така тихо ми шепне, че ме кара да се разтреперя.

— Хайде да си лягаме.

Изправям се, тя продължава да обгръща кръста ми с крака подпирам задника ѝ с ръце и я нося към спалнята. Събличам дрехите си. Всичките. И лягам по средата на леглото. Беше ми станал твърд като камък, още преди да я донеса тук. Наблюдавам я, докато бавно се съблича пред мен и сваля от себе си не само дрехите, но и обичайната си срамежливост. Пропълзява върху мен и се намества в скута ми така, че го усещам как притиска топлите ѝ устни отдолу. Не спира да ме гледа, докато се навежда напред, за да притисне устните си в моите, целува гърдите ми и облизва зърната ми с езика си. Продължавам да я държа за бедрата, докато тя ме целува, а след това вдигам ръце и я улавям за гърдите.

— Толкова ми е хубаво с теб — шепна в устата ѝ, преди тя да спре дъха ми с целувката си.

Прониквам много бавно в нея, а тя ми отговаря с малко по-резки движения, за да ме раздразни и да ме накара да проникна малко по-дълбоко. Обаче точно сега тя контролира положението и аз с готовност ѝ го отстъпвам. Прекъсва целувката и започва да ме целува отстрани по врата, като през цялото време движи бедрата си толкова бавно, че ме кара да я желая още повече.

— Позволи ми първо да те навлажня — шепна срещу нея, докато я държа за бедрата. Тя вече е достатъчно навлажнена, но това няма значение. — Ела насам, бебчо — казвам аз и повдига брадичката си, за да посоча лицето си.

Тя лиже първо устните ми, а после, когато се раздвижва, аз се смъквам леко още по-надолу върху леглото, за да ѝ направя място.

Не губя време, когато бедрата ѝ притискат главата ми, и започвам бясно да я лижа, да смуча клитора ѝ толкова силно, че тя започва да трие бедрата си в лицето ми, а пръстите ѝ стискат рамката на леглото. Толкова е мокра. Когато започва да охка и да стене, аз спирам и тя знае защо. Знае, че искам да стане от мен.

Смъква се бавно надолу по тялото ми, намества се в скута ми и се търка в пениса ми, преди да протегне ръка и да го хване.

Когато най-накрая се плъзга бавно надолу върху него и двамата дишаме тежко и треперим.

След като правим любов цяла нощ, тя заспива в прегръдките ми, а аз я държа така и не искам никога да я пусна. Плача тихо, заровил

лице в меката ѝ коса, докато накрая и аз заспивам.

ТРИДЕСЕТ И СЕДЕМ

Камрин

— Андрю? — казвам аз и се претъркулвам откъм неговата страна на леглото. Разбуждам се още повече и когато надигам глава, виждам че той не е там.

Усещам миризма на бекон.

Мисля си за нощта, която прекарахме, и не мога да изтрия доволната усмивка от лицето си. Отмятам чаршафите, ставам от леглото и намъквам пликчетата и тениската.

Андрю стои при печката, когато влизам в кухнята.

— Скъпи, защо си станал толкова рано?

Отивам при хладилника и го отварям, за да потърся нещо, с което да си разквася устата. Трябва да си измия зъбите, обаче след като той приготвя закуска, не искам тя да има вкус на паста за зъби.

— Мислех да ти донеса закуската в леглото.

Според мен му бяха нужни няколко секунди повече, за да отговори, а и гласът му прозвуча някак далечен. Вдигам очи от хладилника и го поглеждам. Той продължава да стои там, загледан в мазнината.

— Бебчо, добре ли си?

Оставям вратата на хладилника да се затвори, без да взема нищо от него.

Той едва повдига глава да ме погледне.

— Андрю?

Сърцето ми започва да бие все по-бързо, макар да не съм сигурна защо.

Заставам до него и слагам ръка на рамото му. Той вдига очи от мазнината и бавно ме поглежда.

— Андрю...

Като на някакъв жесток, забавен каданс, краката на Андрю се подкосяват и тялото му се сгромолясва върху белите плочи на пода, а

бъркалката, която държи в ръката си, се удря в пода заедно с него и разпръсква капки гореща мазнина. Протягам ръце да го хвана, но не мога да го задържа на крака. Всичко продължава да се движи като на забавен каданс: писъкът, ръцете ми, които го сграбчват за раменете, главата му, която подскача при удара в плочите. Но когато тялото му започва да трепери и да се гърчи неудържимо, забавеният каданс става бърз и ужасяващ.

— АНДРЮ! О, ГОСПОДИ, АНДРЮ!

Искам да му помогна да се изправи, но тялото му не спира да трепери. Виждам ужасена бялото на очите и стиснатата челюст. Крайниците му са изпънати и като сковани.

Отново надавам писък, а в очите ми напират сълзи.

— Някой да ми помогне!

После се осъзнавам и тичам до най-близкия телефон. Неговият мобифон е на плота наблизо. Набирам 911 и през двете секунди, които минават, докато отговорят, изгасявам печката.

— Моля ви! Той има припадък! Моля ви, нека някой да ми помогне.

— Госпожо, първото, което трябва да направите, е да се успокоите. Все още ли е припаднал!

— Да!

Гледам с ужас как тялото на Андрю се тресе на пода. Толкова съм уплашена, че имам чувството, че ще повърна.

— Госпожо, искам да отстраните всичко наблизо около него, което може да го нарани. Носи ли очила? Има ли опасност да си удари главата в мебели или в някакви други предмети?

— Не! Н... но си удари главата, когато падна!

— Добре, сега намерете нещо, което да му подложите на главата, възглавница, изобщо нещо, което да я предпазва да се удари в нещо друго.

Оглеждам първо кухнята, но не виждам нищо, втурвам се в гостната, грабвам малка възглавница от дивана и я нося обратно. Оставям мобифона, колкото да подложва възглавницата под главата му, която продължава да се тресе.

О, не... о, господи, какво му става?

Отново долепям телефона до ухото си.

— Добре, сложих възглавницата под главата му!

— Така, госпожо — казва спокойно операторката от 911, — колко дълго е в припадък? Известно ли е той да има някакво състояние, което причинява припадъци?

— Н-не знам, около... може би две минути, най-много три. Никога преди не съм го виждала да прави така. Никога не ми е казвал за нещо...

Започва да ми просветва; той никога не ми каза. В главата ми нахлуват всевъзможни неща, които само ме карат отново да загубя спокойствие.

— Моля ви, изпратете линейка. Моля ви! Побързайте!

Задавам се от сълзи.

Тялото на Андрю престава да се тресе.

Преди операторката от 911 да успее да отговори, аз казвам:

— Той престана! К... какво да правя?

— Добре, госпожо, искам да му помогнете да се обърне на една страна... ще изпратим линейка. Какъв ви е адресът?

Докато го обръщам на едната му страна, въпросът ме кара да замръзна. На място.

Не знам... не знам проклетия адрес! Дяволите да го вземат!

— Н-не знам адре...

Скачам от пода и се втурвам към плота, където има няколко пощенски плика, наредени един върху друг, намирам адреса на най-горния и й го прочитам.

— Линейката е на път. Искате ли да останете на телефона с мен, докато пристигне?

Не съм сигурна какво каза тя и дали изобщо каза нещо, а аз си го въобразявам, но не отговарям. Не мога да откъсна очите си от Андрю, който лежи в безсъзнание върху кухненския под.

— Той е в безсъзнание! О, господи, защо не се събужда?

Слагам свободната си ръка върху устните си.

— Не е необичайно — казва тя и аз най-после отново се вслушвам в гласа й. — Искате ли да остана с вас, докато линейката пристигне?

— Да, моля ви, не затваряйте, моля ви.

— Добре, тук съм — казва тя и гласът и е единствената ми утеха.

Не мога да дишам. Не мога да мисля ясно. Не мога да говоря. Единственото нещо, което мога да правя, е да го наблюдавам.

Прекалено уплашена съм дори да седна на пода до него от страх да не получи нов припадък и аз да съм там.

Минути по-късно чувам на улицата вой на сирени.

— Мисля, че са тук — казвам аз някак равнодушно в телефона.

Продължавам да не съм в състояние да откъсна поглед от Андрю.

Защо се случва това?

На вратата се чука и аз най-после ставам и тичам да отворя на екипа от спешна помощ. Дори не си спомням кога си оставила телефона на пода, без да прекъсна разговора с операторката на 911. Следващото нещо, което виждам, е как вдигат Андрю на носилката и го завързват с коланите.

— Как се казва? — пита един глас и аз съм сигурна, че е някой от екипа, но не мога да видя лицето му, виждам само как изнасят Андрю през вратата.

— Андрю Париш — отвърщам тихо аз.

Като в просъница чувам името на болницата, в която ми казват, че ще го откарат. И когато тръгват, оставам да стоя там, загледана във вратата, където го бях видяла за последен път. Нужни са ми няколко дълги минути да дойда на себе си и първото нещо, което правя, е да грабна мобифона и да потърся номера на майка му. Чувам я как започва да плаче, когато ѝ казвам какво се е случило и мисля, че тя изпусна телефона си.

— Госпожо Париш? — усещам как сълзете парят очите ми. — Госпожо Париш? — обаче тя вече не е на телефона.

Най-накрая намъквам някакви дрехи — дори нямам идея какво съм облякла, грабвам ключовете от колата на Андрю и чантичката си и изскачам през вратата. Карам шевролета в продължение на няколко минути, докато се усетя, че не знам къде отивам, нито къде се намирам. Намирам една бензиностанция и спирам, за да попитам за посоката до болницата, и те ми казват, но продължавам да се лутам, докато намеря правилния път. Не мога да мисля трезво.

Затръшвам вратата на колата, втурвам се в приемната на спешното отделение, а чантичката ми се клати насам-натам върху рамото. Бих могла да я изпусна и изобщо нямаше да забележа. Сестрата зад бюрото трака по клавиатурата за информация и след това ми сочи да вървя надясно, където се озовавам в чакалнята. Съвсем сама съм.

Мисля, че е минал един час, но бих могла и да греша. Един час. Пет минути. Една седмица. Няма никаква разлика. За мен усещането е все едно и също. Гърдите ме болят, плакала съм прекалено много. Толкова дълго ходя напред-назад, че вече започвам да броя петната по мокета.

Минава още един час.

Тази чакалня е така невероятно скучна с нейните кафяви стени и кафяви седалки, наредени в две спретнати редици по средата. Високо горе на стената над вратата един часовник тиктака непрекъснато и макар тиктакането да е прекалено слабо, за да го чуя, аз мислено си представям, че го чувам. Наблизо има кана за кафе и умивалник. Стори ми се, че един мъж току-що излезе от една странична врата, напълни малка стиропорна чаша и се върна обратно.

Още един час.

Сърцето ме боли. Устните ми са напукани. Непрекъснато ги облизвам и от това положението става по-лошо. От известно време не съм видяла да минава някоя сестра и започва да ми се иска да бях спряла последната, която бях забелязала, преди да се понесе надолу по дългия, осветен от флуоресцентни лампи коридор извън чакалнята.

Какво правят толкова дълго? Какво става?

Плесвам се по челото и тъкмо посягам да взема мобифона на Андрю от чантичката си, чувам познат глас:

— Камрин?

Рязко се обръщам.

В помещението влиза по-малкият брат на Андрю, Ашър.

Иска ми се да усетя облекчение от това, че най-после някой идва да поговори с мен и така да прекъсне болезненото ми усещане за безнадеждност, но не мога да изпитам облекчение, защото очаквам само да ми каже нещо ужасно за Андрю. Доколкото знам, Ашър дори не беше в Тексас и щом внезапно се появява тук, това трябва да означава, че е хванал първия полет от там, където е бил, а хората правя това, само когато се е случило нещо лошо.

— Ашър? — казвам аз, а сълзите правят гласа ми още по-напрегнат.

Дори не се колебая и се хвърлям в прегръдките му. Той силно ме притиска.

— Моля те, кажи ми какво става? — питам аз и сълзите рухват от очите ми. — Андрю добре ли е?

Ашър ме хваща за ръката, води ме до една седалка и аз седям до него, като стискам чантичката в скута си, само за да държа нещо.

Ашър прилича толкова много на Андрю, че сърцето ме заболява. Той нежно ми се усмихва.

— В момента е добре — казва той, но това малко изречение е достатъчно да зареди тялото ми с енергия. — Но вероятно няма да е задълго.

Появилата се ободрителна енергия бързо ме напуска, отнасяйки със себе си други части от тялото ми: сърцето, душата, мъничката надежда, която таях в себе си през цялото време, откакто се беше случило това.

Какво ми казва Ашър... какво се опитва да ми каже?

— Какво имаш предвид? — едва изричам думите аз.

Той поема дълбоко въздух.

— Преди около осем месеца — казва предпазливо Ашър — брат ми откри, че има тумор в мозъка...

Сърцето ми вече го няма. Дъхът ми също.

Чантичката ми пада на пода и цялото й съдържание се изсипва, но аз не мога да се наведа, за да я вдигна. Не мога изобщо да се помръдна...

Усещам, че ръката на Ашър взема моята.

— Заради състоянието на баща ни Андрю отказа да се подложи на допълнителни изследвания. Трябваше да се върне при д-р Марстърс същата седмица, но не отиде. Майка ни и брат ни Ейдън опитаха всичко, за да го накарат да отиде. Доколкото знам, по едно време той се съгласил, но така и не го направил, защото състоянието на баща ни се влоши.

— Не... — клатя непрекъснато глава, защото не искам да повярвам на нещата, които той ми казва — не...

Просто искам да прогоня думите му от главата си.

— Това е причината Андрю и Ейдън да се хванат за гушите — продължава Ашър. — Ейдън просто искаше да го накара да направи това, което трябваше да направи, а Андрю, какъвто си е упорит, всеки път му се опъваше.

Поглеждам към стената и казвам:

— Затова той не искаше да види баща си в болницата...

Осъзнаването на този факт ме стъписва още повече.

— Е, да — казва тихо Ашър, — това е и причината да не отиде на погребението.

Сега гледам Ашър право в очите, а пръстите ми се плъзгат по устните ми.

Било го е страх. Било го е страх, че ще му се случи същото нещо, че туморът му не може да се оперира.

— Да.

Скачам от седалката и един патрон с червило изпуква под обувката ми.

— Ами, ако не е злокачествен? — казвам енергично аз. — Той сега е в болница, могат да направят всичко, каквото е нужно. — Тръгвам към изхода. — Ще го накарам да се подложи на изследванията. Ще го принудя. Той ме слуша!

Ашър ме сграбчва за ръката и ме кара да се обърна.

— От това, което могат да кажат в момента, шансовете му са много малки, Камрин.

Усещам, че ще повърна. В бузите ми като че ли се забиват хиляди иглички, когато по тях се стичат още сълзи. Ръцете ми също треперят. Цялото ми проклето тяло трепери!

Ашър тихо добавя:

— Отлагал е прекалено дълго.

Вдигам нагоре ръце, закривам с тях лицето си и плача в тях, а тялото ми неудържимо трепери. Чувствам как ръката на Ашър силно ме притиска.

— Той иска да те види.

Думите му ме карат да вдигна очи.

— Вече са го преместили в стая, ще те заведе при него. Почакай само тук няколко минути, докато мама излезе от там и аз ще се върна.

Не казвам нищо. Просто стоя тук, безмълвна... разкъсвана отвътре от най-убийствената болка, която съм изпитвала някога.

Ашър ме поглежда още веднъж, за да се увери, че съм го чула ясно и казва предпазливо:

— След малко ще се върна да те взема. Просто изчакай тук.

Ашър се отдалечава, а аз, за да не падна, сахвам за най-близкия стол и седям. Усещам гърдите си така, сякаш някои с бръкнал

в гръдния си кош и ми е изтръгнал сърцето.

Не знам дали ще съм в състояние да го видя, без напълно да се побъркам.

Защо направи той това!

Защо се случва това?

Преди съвсем да съм превъртяла и да започна да говоря глупости, да ударя по нещо и да се нараня, заставам на колене на поза заради чантичката си. Дори не забелязвам, че Ашър е събрал всичко, сложил го е обратно в нея вместо мен и я е оставил на стола. Изваждам телефона си от нея и се обаждам на Натали.

— Ало?

— Натали, аз... аз искам да направиш нещо за мен.

— Кам... плачеш ли?

— Моля те, чуй ме, Натали.

— Добре де, тук съм. Какво е станало?

— Ти си най-добрата ми приятелка — казвам аз — и искам да дойдеш в Галвестън. Колкото е възможно по-скоро. Ще дойдеш ли? Нужна си ми. Моля те.

— О, боже господи, Камрин, какво по дяволите става? Какво се е случило? Добре ли си?

— На мен не ми се е случило нищо, но имам нужда да си тук, нужен ми е някой, а ти си всичко, което имам. Майка ми няма да разбе... моля те, Натали!

— Ох... ами добре — казва тя със силна тревога в гласа. — Ще взема първия самолет. Ще дойда там. Просто дръж телефона си включен.

Отпускам ръка от страни, като продължавам да стискам мобифона и оставам загледана в стената. Струва ми се цяла вечност, преди гласът на Ашър да ме извади от вцепенението. Поглеждам го. Той идва при мен и протяга ръка, защото знае, че ще имам нужда от нея. Чувствам краката си нестабилни, сякаш вървя върху протези и не мога да им се доверя напълно. Ашър ме държи здраво за ръката. Излизаме в ярко осветения коридор и се отправяме към асансьора.

— Трябва да се успокоя — казвам гласно аз, но повече на себе си, отколкото на Ашър. Издърпвам ръката си от неговата, изтривам лицето си и прекарвам пръсти през косата си. — Не мога да го видя

така, изпаднала в истерия. Това е последното нещо, от което той има нужда точно сега, да се опитва мен да успокоява.

Ашър не казва нищо. Не гледам към него. Виждам отраженията ни във вратата на асансьора, малко безформени и безцветни. Забелязвам, че асансьорът се изкачва два стажа нагоре и спира. Вратата се отваря. Отначало продължавам да стоя неподвижна и като че ли се страхувам да изляза, но после поемам много дълбоко въздух и отново изтривам сълзите си.

Вървим до средата на коридора, стигаме до една стая с голяма дървена врата, която е оставена леко отворена. Ашър я отваря по-широко, но аз гледам в пода и към невидимата линия, която отделя мен и коридора от Андрю вътре в стаята и се страхувам да я прекрача. Чувствам, че когато го направя, ще видя, че всичко това е реално и че наистина няма връщане назад. Стискам очи и се мъча да спра напиралите отново сълзи, поемам дълбоко въздух и стискам здраво чантичката си.

После отварям очи и виждам майката на Андрю да излиза.

Нежното ѝ лице е изтощено от вълненията така, както, предполагам, е и моето. Косата ѝ е разрошена. Клепачите ѝ са зачервени. Обаче тя успява мило да ми се усмихне и да докосне леко рамото ми.

— Радвам се, че си тук, Камрин.

После излиза от стаята ръка за ръка с Ашър.

Гледам след тях за момент, докато се отдалечават по коридора, но фигурите им ми изглеждат някак неясни.

Поглеждам в стаята от вратата и виждам края на леглото, в което знам, че лежи Андрю.

Влизам вътре.

— Бебчо, ела тук — казва той, когато ме вижда.

Отначало стоя на мястото си като препарирана, но когато се вглеждам в очите му, тези незабравими зелени очи, които така ме грабват, пускам чантичката си на пода и се втурвам към леглото.

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ

Направо падам върху него и се озовавам в прегръдките му. Той ме притиска силно, макар и не толкова силно, колкото ми се иска. Искам да ме смачка до смърт и никога да не ме пусне, да ме вземе със себе си. Обаче все още е слаб. Виждам, че това, на което е подложен, бързо изчерпва силите му.

Андрю държи лицето ми в ръце, маха косата от очите ми и попива с целувки сълзите, които така се мъчих да скрия заради него, за да не го карам да хаби сили. Обаче сърцето разсъждава по друг начин и винаги получава това, което иска, особено когато умира.

— Толкова съжалявам — казва той с измъчен, отчаян глас и продължава да държи лицето ми с ръце. — Не можех да ти кажа, Камрин. Не исках времето ни заедно да бъде нещо друго, а това, което беше.

Сълзете рукват от очите ми, стичат се по пръстите му и надолу по китките.

— Надявам се, че не си...

— Не, Андрю... — преглъщам обратно няколко сълзи, — разбирам защо, не е нужно да обясняваш. Доволна съм, че не ми каза...

Той изглежда изненадан, но щастлив от това. Придръпва лицето ми към себе си и целува устните ми.

— Прав си — казвам аз. — Ако ми беше казал, времето ни заедно щеше да е помрачено и... не знам, но може би щеше да е различно, а аз нямаше да мога да понеса това... Но, Андрю, така ми се да ми беше казал само поради една причина — щях да направя всичко, абсолютно всичко да те закарам по-рано в болница — усещам, че повишавам тон, защото от тъжната истина в думите ми ме боли. — Ти би могъл...

Андрю клати глава.

— Бебчо, вече беше твърде късно.

— Недей да казваш това! И сега не е много късно! Ти си още тук, все още има шанс.

Той леко се усмихва, ръцете му най-накрая се смъкват от бузите ми и се отпускат от двете му страни на бялото болнично одеяло, с което е покрит. Една интравенозна система се вие като змия от ръката му до един апарат.

— Аз съм реалист, Камрин. Вече ми казаха, че шансовете ми не изглеждат добри.

— Обаче все още има шанс — споря аз и потискам напиралите нови сълзи. Ще ми се да можех да имам контрол върху ключа за изключването им. — Малкото е по-добро, отишло да нямаш никакъв шанс.

— Ако им позволя да ме оперират.

Чувствам се така, като че ли някой ме е ударил по лицето.

— Какво искаш да кажеш с това ако?

Той отмества очи от моите.

Протягам ръка, хващам го здраво за брадичката и отново обръщам лицето му към себе си.

— Няма „ако“, Андрю... не можеш да го казваш сериозно.

Андрю протяга ръце към мен и се премества в едната страна на леглото. Кара и мен да легна и аз се свивам срещу него, както е полегнал на една страна. Той слага едната си ръка върху мен и ме придърпва по-близо до себе си.

— Ако не те бях срещнал — казва Андрю и се взира в очите ми само на сантиметри от неговите, — никога не бих се подложил на това. Ако не беше сега тук с мен, не бих го направил. Щях да си мисля, че е само пилеене на пари и само ще накарам семейството ми да храни напразни надежди, като забавям неизбежното.

— Обаче ще им позволиш да направят операцията — викам с леко подозрение аз, макар да го казвам повече като въпрос.

Той докосва бузата ми с палеца си.

— Ще направя всичко за теб, Камрин Бенет. Не ме интересува какво, не ми пука... всичко, което ме накараш да направя, ще го сторя. Без изключение.

Гърдите ми се разтърсват в ридания.

Преди да имам възможност да кажа каквото и да било, Андрю отдръпва ръката си от бузата ми и отмята назад косата ми. Вглежда се

пронизително в очите ми.

— Ще го направя.

Притискам устни в неговите и пламенно го целувам.

— Не мога да те загубя — казвам аз. — Пътят пред нас е открит. Ти си моят съучастник в престъплението — усмихвам се насила през сълзите.

Той ме целува по челото.

Лежим заедно още малко, говорим за операцията и за изследванията, които предстоят да бъдат направени, и аз му казвам, че няма да се откъсна от него. Ще остана тук с него толкова дълго, колкото е нужно. Продължаваме да говорим за местата, които искаме да видим, а той започва да подбира песни, които иска да науча, и които можем да пеем заедно по време на пътуването. Никога преди не съм била така готова да пея с него, както съм сега. Ще се опитам да се направя на Селин Дион или на оперна певица, не ми пука. Ще го направя. Най-вероятно ще накарам слушателите да се втурнат към изходите, но ще го сторя. По едно време влиза една сестра да го види, а Андрю отново става закачлив както преди и се занася с нея, като ѝ казва, че може да се присъедини към нас, ако иска да си поиграем малко на „две срещу един“.

Сестрата само се усмихва, вдига нагоре очи и продължава да си гледа работата. Това я кара да се чувства доволна от себе си, а тъкмо това е целта на Андрю.

По едно време, докато лежа в това легло с него, се почувствах така, като че ли сме отново на пътя. Не мислим за болести и смърт и не плачем. Само разговаряме и се смеем, а от време на време той се опитва да ме докосва по всички онези места. Аз се кискам и отблъсквам ръцете му, защото имам чувството, че правя нещо нередно. Че той трябва да си почива.

Обаче после отстъпвам и му позволявам. Защото е настоятелен. И, разбира се, защото е неустоим. Позволявам му да ме работи с пръст под одеялото, а след това му правя същото с ръка.

След още един час, ставам от леглото.

— Бебчо, какво не е наред?

— Нищо — казвам аз и топло се усмихвам, а след това си свалям дънките и блузата.

Той се ухилва до уши. Знам, че перверзното му подсъзнание ще започне да работи преди всичко останало.

— Въпреки че много ми се иска да правя секс с теб в болнична стая — казвам аз и се мушвам обратно в леглото при него, — това няма да се случи, имаш нужда от всичките си сили за операцията.

Като нищо бих правила секс с него в това легло, но точно сега не става въпрос за това.

Той ме гледа с любопитство, когато лягам до него само по сутиен и пликчета, и пак се свивам плътно до тялото му, както преди. Единственото нещо, което има върху себе си под одеялото, са чифт тънки, сини болнични гащи. Притискам силно гърдите си до неговите и вплитам краката си в краката му. Телата ни си пасват идеално, а ребрата ни се допират.

— Какво правиш? — пита той и става все по-любопитен и нетърпелив, но безкрайно доволен от всичко това.

Спускам свободната си ръка надолу и прекарвам пръсти по татуировката му на Евридика. Той внимателно ме наблюдава. И когато показалецът ми намира лакътя на Евридика, където мастилото свършва, аз продължавам да го движа по кожата си, за да продължа нататък след прекъсването.

— Искам да съм твоята Евридика, ако ми позволиш.

Лицето му светва и трапчинките му стават по-дълбоки.

— Искам да имам другата половина — продължавам аз и докосвам устните му с пръстите си. — Искам да имам Орфей върху ребрата си, за да ги сберем отново.

Той е очарован. Виждам как блестят очите му.

— О, бебчо, не е нужно да го правиш, на ребрата ужасно боли.

Очите му се просълзяват и той продължава да ме гледа, когато устата му се впила в моята и езиците ни дълго и страстно се преплитат един в друг.

Целувам го по-леко и прошепвам:

— След операцията, когато си добре, тогава ще отидем.

Той кима.

— Ами да, Гюс определено ще иска да съм там, за да е сигурен къде точно да постави татуировката ти, за да се слее с моята... Присмя ми се, когато отидох при него да ми направи това върху ребрата.

Аз се усмихвам.

— Така ли?

— Да — смее се. — Обвини ме, че съм безнадежден романтик и ме заплаши, че ще каже на приятелите ми. Казах му, че ми звучи като баща ми и да престане да ме занася. Гюс е добро момче и страхотен майстор на татуировки.

— Виждам.

Андрю заравя пръсти в косата ми и непрекъснато я отмества назад. Докато се взира и лицето ми, аз се питам какви ли мисли му минават през главата. Красивата му усмивка е изчезнала и сега ме гледа напрегнат и загрижен.

— Камрин, искам да си подготвена.

— Не започвай с това...

— Не, бебчо, трябва да направиш това за мен — казва той и ме гледа с тревога. — Не можеш да си сто процента сигурна, че ще оцелея. Не можеш да направиш това.

— Андрю, моля те. Престани.

Той слага четири пръста пред устните си и ме кара да замълча. Вече отново плача. Опитва се да ми каже колкото е възможно внимателно истината, като съдържа сълзите си и чувствата си дори по-добре, отколкото аз своите. Той е този, който може да умре, а аз съм слабата. Това ме ядосва, но не мога да направя нищо, освен да плача и да се гневя на себе си.

— Просто ми обещавай, че ще продължиш да си казваш, че мога да умра.

— Не мога да се накарам да си казвам нещо такова!

Той ме стиска по-силно.

— Обещавай ми.

Започвам силно да скърцам със зъби. Носът и очите ми ме щипят и горят.

Най-накрая казвам.

— Обещавам — и това къса сърцето ми — обаче ти пък трябва да ми обещаеш, че ще преодолееш това — викам аз и отново притискам глава под брадичката му — Не мога без теб, Андрю. Трябва да знаеш, че не мога.

— Знам, бебчо... знам.

Мълчание.

— Ще ми изпееш ли нещо? — пита той.

— Какво искаш да ти изпея?

— „Dust in the Wind“ — отговаря той.

— Не. Няма да пея тази песен. Никога повече не ме карай да правя това. Никога.

Ръцете му ме притискат още по-силно.

— Тогава изпей каквото и да е — прошепва той. — Просто искам да чуя гласа ти.

И аз започвам да пея „Poison & Wine“, същата песен която пяхме заедно в Ню Орлиънс, когато лежахме прегърнати в онази нощ. Той се опитва да пее няколко стиха с мен, и аз разбирам колко много е изтощен, защото почти не може да извади дори и един тон.

Накрая заспиваме прегърнати.

— Трябва да ти направим някои изследвания — чувам един глас над леглото.

Отварям очи и виждам сестрата за „тройката“ да стои отстрани на леглото.

Андрю също се събужда.

Вече е късен следобед и от видяното през прозореца мога да кажа, че скоро ще се стъмни.

— Може би ще трябва да се облечеш — казва сестрата с многозначителна усмивка.

Може би си мисли, като ме вижда полугола, че по някое време с Андрю сме направили нещо тук.

Аз се измъквам от леглото и се обличам, докато сестрата проверява състоянието на Андрю и очевидно го подготвя да напусне стаята заедно с нея. До леглото има инвалидна количка.

— Какви изследвания? — пита едва чуто Андрю.

Слабият му глас ме кара да го погледна. Не изглежда добре. Изглежда... не на себе си.

— Андрю? — връщам се при леглото.

Той внимателно вдига едната си ръка да се отдръпна.

— Не, бебчо, добре съм, само съм малко замаян. Опитвам се да се събудя.

Сестрата се обръща към мен и макар да са обучени да изглеждат спокойни и да не показват колко са разтревожени, мога да го видя в

очите ѝ. Знае, че нещо не е наред.

Пресилено ми се усмихва и се приближава до леглото, за да му помогне да седне на него, като междувременно маха системата.

— Няма да го има един или два часа, може би и повече, докато му направят допълнителните изследвания — казва тя. — Можете да отидете да хапнете нещо, да се поразтърпчете и да се върнете по някое време.

— Но аз... аз не искам да го оставям.

— Направи каквото ти казва — обажда се едва-едва Андрю и като го чувам колко му е трудно да говори, още повече се плаша. — Искам да отидеш да ядеш — този път успява да извърне глава и да ме погледне, като ми се заканва с пръст. — Но без пържола — опитва се да се шегува той. — Все още ми дължиш една вечеря с пържола, нали помниш? Когато изляза от тук, това ще е първото нещо, което ще направим.

Успява да ме накара да се усмихна, въпреки че не е много убедителен.

— Добре — съгласявам се с неохота. — Ще се върна след няколко часа и ще те чакам.

Отивам при него и леко го целувам. Той се взира в очите ми, когато се отдръпвам. Виждам само болка в неговите. Болка и изтощение. Обаче се опитва да е силен и в единия ъгъл на устните му заиграва лека усмивка. Сяда в инвалидната количка и ме поглежда още веднъж, преди сестрата да го изведе от стаята.

Дъхът ми спира.

Чувствам, че ми се иска да изкрещя, че го обичам, но не го правя. Обичам го с цялото си сърце, но дълбоко в себе си усещам, че ако го кажа, ако най-накрая гласно го призная, всичко ще се сгромоляса. Може би, ако го държа в себе си и никога не произнесе думите, тогава нашата история никога няма да свърши. Произнасянето на тези две думи може да е начало, но ме е страх, че за мен и за Андрю това ще бъде краят.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТ

Не бих могла да ям, дори и от това да зависеше живота ми. Вместо това излизам навън и седя известно време пред болницата. Просто не искам да се отдалечавам от нея, докато той е вътре. Впрегнах всичките си възможни сили, за да позволя на онази сестра да го отдели от мен.

Получавам текстово съобщение от Натали:

„Току-що кацнах. Вземам такси. Скоро ще бъда там.
Обичам те.“

Когато виждам таксито да спира пред болницата, ми е нужна секунда, за да се изправя на крака. Мина доста време, откакто не съм я виждала, от нашия проблем заради Деймън.

Това изобщо няма значение, и то от известно време. Най-добрите приятелки, независимо какво правят или колко много се обиждат, ги боли толкова, защото са най-добрите приятелки. А и никой не е идеален. Грешките са за това най-добрите приятелки да си ги прощават, точно това ги прави официално най-добри приятелки. В известен смисъл, също както с Андрю, не мога да си представя живота си без Натали. А точно сега имам нужда от нея повече откогато и да било.

Тя тича по бетона, когато ме вижда, а дългата ѝ коса с цвят на шоколад се развява свободно зад нея.

— О, господи, толкова ми липсваше, Кам!

Направо ме умори, докато ме притиска до себе си.

Трябваше само да дойде тук и аз се възползвам от прегръдката ѝ и се разплаквам на гърдите ѝ. Просто не мога да сдържа сълзите си. Никога не съм плакала толкова много през живота си, както през последните двадесет и четири часа.

— Кам, какво става? — усетим пръстите ѝ да гладят косата ми, докато плача в блузата ѝ. — Хайде да отидем да седнем.

Натали ме води до каменна пейка под един дъб и сядаме една до друга.

Разказвам ѝ всичко. От това защо съм напуснала Северна Каролина до срещата ми с Андрю в автобуса в Канзас и всичко останало чак до момента, в който седя с нея на тази пейка. Тя плаче, усмихва се и се смее заедно с мен, докато ѝ разказвам за времето, което съм прекарала с Андрю. Рядко съм я виждала да слуша толкова сериозно за нещо. Само когато брат ми Коул го пратиха в затвора и след като родителите ми се разведоха. Също и след смъртта на Иън. Натали може и да е щура, бърлива, купонджийка, която обикновено не знае кога да млъкне, но знае, че има място и време за всичко и в момент като този единственото, което ми дава, е сърцето си.

— Просто не мога да повярвам, че си преминала през всичко това след преживяното с Иън. То е като жесток, гаден номер, който ти погажда съдбата.

Това донякъде наистина е така, но с Андрю имам чувството, че е много по-лошо от някаква жестока шега.

— Момиче — казва тя и слага ръка върху крака ми, — замисли се върху това: какви са възможностите всичко да се случи така, както се е случило, и дали е просто съвпадение? — клати глава пред мен. — Съжалявам, Кам, но тук има прекалено много съвпадение — двамата сте били предопределени да се срещнете. Това е като зловеща, шибана, фантастична любовна история, която просто не може да се измисли!

Не казвам нищо, само се замислям. При нормални обстоятелства може би щях да кажа нещо за драматизма в използваните от нея думи, но този път не мога. Просто нямам какво да кажа.

Тя ме принуждава да я погледна.

— Сериозно ли мислиш, че ще бъдеш подложена на всичко това, само за да го наблюдаваш как умира?

Използваната от нея дума ме жегва, но се въздържам.

— Не знам.

Поглеждам към дърветата на поляната, но всъщност не ги виждам, пред очите ми е само лицето на Андрю.

— Той ще се оправи — Натали хваща лицето ми с ръце и се вглежда в очите ми. — Ще преодолее това, просто трябва да кажеш на

смъртта да върви на майната си, че този път печелиш ти, разбираш ли?

Понякога тя ме изненадва. Точно сега е един от тези моменти.

Леко се усмихвам, а тя изтрива сълзите от бузите ми.

— Хайде да отидем да намерим някое кафене на „Старбъкс“.

Натали се изправя, огромната ѝ черна кожена чанта се клатушка насам-натам на рамото и тя ми протяга ръка.

Колебая се.

— Аз... Натали, наистина искам да остана тук.

— Не, трябва да се махнеш от тази лоша енергия за известно време... Болниците изсмукват надеждата от всичко... Върни се, когато той ще е отново стоята си, и тогава можеш да ме запознаеш с този сексапилен двойник на Келън, заради когото толкова много ти завиждам — усмихва се с широката си, зъбата усмивка.

Винаги успява да ме накара да се усмихна.

Поемам ръката ѝ.

— Добре — предавам се аз.

Отиваме с шевролета до най-близкия „Старбъкс“. Натали продължава да дърдори през целия път дотам.

— Господи, Кам, ти наистина си ударила джакпота с него — тя седи срещу мен и отпива от изстуденото си кафе с мляко. — Толкова идеални мъже са рядкост.

— Е, той не е чак толкова идеален — казвам аз и въртя сламка из чашата. — Има мръсна уста, упорит е, кара ме да правя глупости, които не искам да правя, и винаги се налага.

Натали се хили и смуква от сламката. После ме сочи за миг и казва:

— Виждаш ли, точно както казах: идеален е — смее се, а после вдига нагоре кафявите си очи. — Я, моля ти се, карал те да правиш глупости, които не си искала! *Виж ми окото!* Нещо ми подсказва, че много ти харесва, когато те кара да ги правиш — плесва с длан по масата и очите ѝ се втренчват в мен. — Аууу, той е груб в леглото, нали? Нали е груб?! — почти не може да се сдържи.

Наистина ѝ казах, че сме правили секс, но съвсем не съм и давала никакви пикантни подробности.

Свеждам очи в масата.

Тя отново удря с длан по нея и един мъж, който седи зад нея, поглежда към нас.

— О. господи, ами да, такъв е!

— Да, такъв е — просъсквам аз и се мъча да не се засмея. — Сега би ли млъкнала?!

— Хайде, хайде, трябва да ми кажеш някоя малка подробност.

Тя допира палеца до показалеца си, за да ми каже точно колко малка трябва да бъде, и ми намига.

Е, какво пък толкова? Свивам рамене, навеждам се над масата и се оглеждам на двете страни, за да видя дали някой ни слуша.

— Първия път — започвам да разправям аз, а тя стои като закована и ме гледа втренчено, отворила уста, — той направо ме принуди... знаеш, какво имам предвид... разбира се, аз го исках.

Тя кима като някоя подвижна кукла, но не говори, защото иска да продължа.

— Мога да ти кажа, че му идва някак естествено да се налага и аз не го правех, само защото му бях казала, че тъкмо това искам. Мога да кажа също, че въпреки това внимаваше да не отива твърде далеч, защото искаше да е сигурен, че аз няма да имам нищо против.

— А имаше ли случаи да отиде по-далеч?

— Не, но знам, че ще отиде.

Натали се усмихва.

— Ти си една похотлива, малка сексуална перверзница — казва тя и аз се изчервявам толкова силно, че за момент мога да я погледна. — Изглежда, че той във всяко отношение е точно това, от което имаш нужда. Извадил е навън от теб това, което Иън и Кристиан не са могли да изкарат — тя поглежда нагоре, като че ли към небето, и бързо казва: — Знаеш, че те обичам, Иън — целува двата си пръста и ги сочи към небето. После бързо поглежда отново към мен. — Е, не заради това го обичам.

Изведнъж устата на Натали рязко се затваря. Моята също. Струва ми се, че всичкият въздух е изсмукал от помещението. Дори не осъзнах какво бях казала.

Защо трябваше да казвам това гласно?

— Влюбена ли си в него? — пита тя, макар да не изглежда много изненадана.

Не казвам нищо. Просто преглъщам всички други думи, които бях готова да кажа.

— Ако не си влюбена след всичко, което си преживяла с него, може да си помисля, че точно ти имаш тумор в мозъка.

Въпреки че ми е неприятно тя да използва тези две жестоки и ужасни думи, знам, че не го казва в буквалния смисъл.

Но независимо от лекомислените ѝ закачки и способността ѝ така лесно да ме накара да забравя, че точно сега нещата са изключително сериозни, повече не мога да продължавам да ѝ отговарям по същия начин. Благодарна съм ѝ, че ми помогна да се съвзема от депресията и страха за Андрю, дори и само за няколкото минути, като разговарям с нея за секс и се държа така, както сме се държали преди.

Обаче не мога повече.

Сега просто искам да се върна в болницата и да бъда с него.

С Натали се връщаме обратно на свечеряване, минаваме заедно през входната врата и се качваме в асансьора.

— Надявам се вече да е приключил — казвам нервно и отново се вглеждам в размазаното си отражение върху вратата на асансьора.

Усещам ръката на Натали да се плъзга по моята. Поглеждам я и я виждам нежно да ми се усмихва.

Вратата на асансьора се отваря и тръгваме по коридора.

Ашър и Марна вървят към нас от срещуположната посока. Изражението на лицата им карат сърцето ми болезнено да се свие. Стискам ръката на Натали толкова силно, че направо ще я счупя. Когато Ашър и Марна застават лице в лице с нас виждам по бузите и да се стичат сълзи. Тя ме прегръща и разтреперана казва:

— Андрю изпадна в кома... Не мислят, че ще оцелее.

Отдръпвам се от нея.

Всеки лек шум, като се започне от въздуха, който се процежда през вентилационната система в тавана, до хората, които минават покрай нас в коридора, изведнъж изчезва. Чувствам как ръката на Натали се протяга към моята, но разсеяно я отблъсквам и правя още една крачка назад, като притискам сърцето си с ръце. Не мога да дишам... Не мога да дишам. Виждам очите на Ашър, пълни със сълзи, когато ме поглежда, но извърщам глава. Гледам встрани, защото той има очите на Андрю и аз не мога да го понеса.

Марна бръква в чантичката си и изважда един плик. Приближава се внимателно към мен, хваща ръцете ми и слага плика в тях.

— Андрю искаше да ти предам това, ако нещо му се случи.

Притиска с пръстите си моите върху плика. Не го поглеждам. Просто гледам нея, а лицето ми е обляно в сълзи.

Не мога да дишам...

— Съжалявам — казва Марна, гласът ѝ трепери. — Трябва да вървя — потупва ме майчински по ръцете. — Винаги си добре дошла у дома и в семейството ми. Искам да го знаеш.

За малко да падне и Ашър я хваща през кръста. Двамата се отдалечават по коридора.

Продължавам да стоя по средата на коридора. Минават няколко сестри, но ме заобикалят. Усещам раздвижилия въздух върху лицето си, докато минават покрай мен. Нужна ми е цяла вечност да събера кураж, за да погледна плика в ръцете си. Треперя. Пръстите ми несръчно се опитват да го отворят.

— Нека ти помогна — чувам да казва Натали, а аз все още не съм на себе си, за да протестирам.

Тя предпазливо измъква плика от пръстите ми, отваря го и бавно разгъва писмото вътре.

— Искаш ли да ти го прочета?

Поглеждам я, устните ми не спират да треперят, поклащам глава и най-накрая разбирам какво ме пита.

— Не... остави ме да...

Тя ми подава писмото и аз го разгъвам докрай, а сълзите ми капят върху хартията, докато чета:

„Скъпа Камрин,

Никога не съм искал да стане по този начин, исках сам да ти кажа тези неща, но се страхувах. Страхувах се, че ако ти кажа на глас, че те обичам, това, което изпитахме заедно, ще умре в мен. Истината е, че в Канзас вече знаех, че ти си жената. Обикнах те още в онзи ден, когато за първи път се вгледах в очите ти, а ти ме гледаше сърдито, надвесена над облегалката в автобуса. Може тогава да не съм го знаел, но знаех, че в онзи миг нещо се случи с мен и че не мога никога да те пусна да си вървиш.

Никога не съм живял така, както живях през краткото време с теб. За първи път в живота ми се почувствах напълно жив и свободен. Ти беше липсващото нещо в душата ми, дъхът в дробовете, кръвта във вените. Мисля, че ако наистина има предишни животи, в такъв случай ние сме били любовници във всеки един от тях. Познавам те от много кратко време, но имам чувството, че винаги съм те познавал.

Искам да знаеш, че винаги ще те помня, дори и в смъртта. Винаги ще те обичам. Искането ми се нещата да бяха се развили по-различно. Мислих си за теб в продължение на много нощи, докато пътувахме. Взирах се в таваните на мотелите и си представях какъв би могъл да бъде животът ни заедно, ако бях живял. Дори се размеквах дотолкова, че съм си те представял в булчинска рокля и дори с едно мини аз в корема ти. Знаеш ли, чувал съм, че сексът бил страхотен с бременна.

Съжалявам, че трябваше да те напусна, Камрин. Толкова съжалявам. — Искам историята на Орфей и Евридика да беше истинска, защото тогава ти би могла да дойдеш в Подземния свят и с песен да ме върнеш обратно в живота си. Аз няма да се обърна назад. Няма да прецакам работата като Орфей.

Толкова съжалявам, бебчо.

Искам да ми обещаеш, че ще бъдеш силна, и красива, и мила, и нежна. Искам да си щастлива и да намериш някого, който ще те обича също толкова, както те обичах аз. Искам да се омъжиш, да имаш деца и да изживееш живота си. Прости помни, че винаги трябва да бъдеш себе си и да не се страхуваш да казваш това, което мислиш, както и да мечтаеш на глас. Надявам се никога да не ме забравиш.

Още нещо: не се измъчвай за това, че не ми каза, че ме обичаш. Не беше нужно да го казваш. През цялото време го знаех.

Обичам те завинаги,
Андрю Париш“

Падам на колене по средата на коридора, стиснала писмото на
Андрю между пръстите си.

И това е последното нещо, което си спомням.

ЧЕТИРИДЕСЕТ

Два месеца по-късно...

Слънцето свети и по небето няма нито едно облаче. Дори чувам да чуруликат птици. Мисля си, че времето е идеално за ден като този. Токът на обувката ми притиска парче мека трева. Облечена съм в хубава рокля в бяло и жълто, която свършва малко над коленете ми. Сплетената ми в плитка коса е праметната от едната ми страна, както Андрю винаги настоява да я нося. Ръцете ми са скръстени отпред, докато гледам надгробната плоча, на която пише с изсечени в камъка големи букви: ПАРИШ. Беше трудно да дойдем тук, но мина много време.

Свела съм очи и гледам разсеяно купчината глинеста пръст, която изглежда още като прясна два месеца след погребението. Дори дъждът, който се лее от време на време над нея, не е могъл да я сплеска. Оглеждам другите гробове наоколо — повечето вече са покрити с трева и не мога да се почувствам тъжна, само доволна, че тези хора тук, макар отдавна да ги няма между нас, се радват на компанията помежду си.

Две ръце се плъзват по талията ми отзад.

— Благодаря ти, че дойде тук с мен, бебчо — казва Андрю в ухото ми и ме целува по врата.

Вземам ръката му и го издърпвам от едната ми страна и хвърляме последен поглед на гроба на баща му.

Напускаме Уайоминг по-късно тази вечер, но ще тръгнем със самолет. Плановете ни да пътешестваме по света само бяха отложени. След комата и операцията Андрю започна да се възстановява в продължение на три седмици. Докторите бяха изненадани от този факт също толкова, колкото и ние, но той се нуждае от още време, за да се възстанови напълно, и затова от тогава аз съм с него непрекъснато и живея в Галвестън. Ходи на физиотерапия веднъж седмично, но вече като че ли няма нужда от нея.

Андрю настоя да си вдигаме задниците и да тръгнем на път, както планирахме. Страда от стимулиращото усещане, че му е даден втори шанс в живота, което го кара да е по-нетърпелив от всякога и да си мисли, че може да направи абсолютно всичко. По дяволите, та на него му прави удоволствие да мие чинии и да пере. Обаче майка му Марна и аз стриктно му забраняваме да работи прекалено много и да се пресилва. На Андрю това не му харесва, но не се осмелява да се противопоставя едновременно и на двете.

Готови сме в буквалния смисъл да го целуваме по задника.

Обаче Андрю и аз още възнамеряваме да пътуваме по света и да спазим обещанието да не се закотвяме към монотонността на живота. Нищо от това не се е променило и аз знам, че никога няма да се промени.

Натали се върна в Северна Каролина и с нея говорим всеки божи ден. Сега ходи с Блейк, този, когото Деймън нападна в онази нощ на покрива. Става ми смешно, като се сетя, че са заедно. Когато говоря с тях по скайпа, си казвам, че те просто са създадени един за друг, поне засега. С Натали човек никога не знае какво ще се случи. Деймън пък го съдят за притежание на наркотици. Това е второто му провинение от такъв характер и вероятно този път ще изкара една година в затвора. Може би ще си вземе поука от грешките си, но се съмнявам.

Мисля обаче, че Андрю беше прав за брат ми Коул. С Андрю взехме самолет до Северна Каролина, за да посетим майка ми, и докато бяхме там, отидохме заедно с нея да видим Коул в затвора. Изглежда променен и истински разкаян. Мога да го видя в очите му. Той и Андрю наистина си допаднаха. Мисля, че когато излезе от затвора, брат ми може би ще стане пак големият брат, който имах. И с помощта на Андрю успях да забравя какво направи Коул. Винаги ми е било мъчно за онова семейство, което той разсипа, когато уби онзи мъж в автомобилната катастрофа, обаче започнах да разбирам, че опрощението лекува много неща.

Майка ми продължава да излиза с Роджър. Всъщност те ще оженят на Бахамите през февруари. Толкова се радвам за нея. Успях да се запозная с Роджър и да го подложа на своето разузнаване и съм щастлива, че той достойно издържа проверката. Майка ми вече рядко си е у дома, той винаги я мъкне нанякъде.

И тя напълно го заслужава.

Майката на Андрю и братята му ме приеха в семейството с отворени обятия. Ашър и аз наистина се сближихме. И независимо че съм мислила Ейдън за голям скандалджия, безкрайно го обичам. Оказа се, че той не е тормозил толкова много Андрю. А и ако трябва да бъде честна, Андрю си го е заслужавал. Ейдън и жена му Мишел говорят с мен и за мен, все едно съм съпруга на Андрю. Това винаги ме кара да се изчервявам. По-важното е, че Ейдън и Андрю започнаха повече да се разбират. Преди Ейдън и Мишел да се върнат в Чикаго след кратко посещение миналата седмица, за мен беше удоволствие да ги наблюдавам как се закачат помежду си и се боричкат в гостната. За малко да счупят телевизора, но аз и Мишел просто си седяхме, смеехме се и ги оставихме да се перчат един на друг с излишъка си от алфа тестостерон.

А днес... е, днес ще бъде малко по-различно, отколкото Андрю е свикнал.

Влизам в хола, където той се е излегнал на дивана и гледа „Прометей“.

Протяга ръка към мен, когато се запътвам към него.

— Не — казвам аз и клатя глава, — искам да станеш.

— Какво има, бебчо?

Той се надига от дивана и вдига ръка да се почеше по главата. Косата му е започнала отново да расте, но още не е свикнал с усещането, особено около белега от операцията.

Спуска краката си на пода и се изправя, а аз заставам пред него и прекарвам ръце по главата му. Той целува едната ми китка, а после и другата.

— Ела с мен — казвам с глава назад, хващам ръката му и той ме следва в спалнята.

Както винаги когато го водя в спалнята, той моментално си мисли за секс и зелените му очи светват.

— Просто искам малко да полежиш с мен — казвам аз и свалям всичките си дрехи.

Изглежда малко объркан, но е толкова мил.

— Добре де — казва той и се усмихва, — искаш ли и аз да се съблека гол? Ама, разбира се, че ще се съблека. Защо по дяволите изобщо питам? — започва да се съблича.

Ляга, обръща се с лице към мен, притискаме се един в друг и преплитаме краката си. Той обвива ръцете си около мене после пръстите му се плъзват по татуировката ми на Орфей, което си направих преди две седмици. Безупречна е и си пасва идеално с тази на Андрю. Когато лежим по този начин един до друг, двете части се сливат в едно.

— Добре ли си, бебчо? — пита той и ме гледа с любопитство, а върховете на пръстите му докосват леко ребрата ми. Усмивам се и го целувам по устата.

После се отдръпвам съвсем малко, вземам ръката му и я плъзгам по татуировката ми към мястото, където тя продължава върху корема.

— Обичам татуировката си, скъпи — шепна аз в малкото пространство между лицата ни. — И си мисля, че след около седем месеца и половина Орфей може да бъде поразпънат малко.

Андрю премигва объркан и са му нужни няколко секунди да разбере какво казвам.

Дръпва стреснат леко глава назад и след кратка пауза, я повдига.

— Трябва да родя през май.

Отначало очите му се разширяват, той е изумен и безмълвен, но после успява да каже:

— Ти си бременна?

Ръката му веднага се спуска върху корема ми. Реакцията му ме кара да се усмихна още по-широко.

Трапчинките му стават по-дълбоки докато ме гледа, и в следващия миг усещам езика му в устата си. Целувката му спира дъха ми и той ме вдига на ръце по средата на леглото.

— Омъжи се за мен — казва той и сега аз оставам безмълвна от изумление.

— Щях да те помоля утре вечер, когато излезем, но сега не мога да чакам. Омъжи се за мен.

Започвам да плача, а той ме държи в прегръдките си и продължава да ме целува.

Когато най-накрая се отдръпва и се вглежда отново в очите ми, аз казвам:

— Да, ще се омъжа за теб, Андрю Париш.

— Толкова много те обичам — казва отново той. Сграбчва лицето ми в ръцете си. — А сега нека да правим секс с бременна.

Каква мога да кажа? Андрю си е такъв и аз не бих искала да е друг.

Допълнение:

А сега внимание!

Драги читателю,

За много хора „Миг преди никога“ свърши със сърцераздирателен емоционален момент и си признавам, че когато го написах, бях така развълнувана като всеки друг. Почувствах, че ако бях прибавила каквото и да било, то не само ще удължи прекалено тази история, но едно допълнение ще намали изживяването, което много хора са почувствали. Категорично не исках да направя това. Обаче, след като книгата беше издадена, получих куп имейли и коментари от хора от цял свят, които ме молеха за едно:

— Бихте ли описала сцената в болницата от гледна точка на Андрю, ако обичате?

Как бих могла да кажа „не“?

Така че трябваше веднага да започна работа по нея и да я свърша за един ден. Обаче после изчаках. Дълго време възнамерявах да я пусна в блога си и да я оставя на разположение на всеки да я прочете оттам, но по онова време все още се надявах някой друг издател да прояви интерес към книгата ми. Започнах да си представям как сцената е включена в самата книга, а не като част от историята, като нещо малко по-специално, вмъкнато отзад за онези, които са ме помолили да я напиша.

И после мечтата ми стана реалност, защото един издател прояви интерес и сега вие ще трябва да прочетете тази специална „допълнителна“ глава от Андрю. Читателите най-после ще влязат в главата му и ще разберат какво е мислил, когато е лежал в болничното легло с Камрин, сгушила се до него. Ще разберете какво се е случило, когато той и Камрин са се разделили и сестрата го е извела в инвалидната количка от стаята.

Искам също да се възползвам от тази възможност да благодаря на всички почитатели, които направиха историята на Камрин и Андрю такава, каквато е, за това че я подкрепиха и я разпространиха така безрезервно, че книгата стана бестселър на „Ню Йорк Таймс“! Без всички вас това изобщо нямаше да е възможно. Огромни благодарности на супер агента Джейн Дистъл, която ме избави от някои наистина неприятни моменти, както и на агента ми за

чуждестранни права Лорън Абрамо, която като че ли всеки ден сключва нови и нови споразумения с чуждестранни издателства. И, разбира се, на издателство „Grand Central Publishing/ Forever Romance“ и на моята редакторка Меха Пеърх, която хареса много „Миг преди никога“ и повярва достатъчно в нея, за да я приюти във Forever Romance (Вечни любовни истории).

И така, ето я допълнителната сцена в болницата от гледна точка на Андрю. Много бих искала да науча от вас какво мислите за нея, като я коментирате в страницата ми във фейсбук.

Facebook.com/J.A.Redmerski,

Twitter@Redmerski,

Goodreads

или в моя уебсайт:

www.jessicaredmerski.com

Отново благодаря и приятно четене!

Дж. А. Редмерски

Сцената в болницата от гледна точка на Андрю

Наистина мислех, че имам повече време. Измина по-малко от година, откакто Марстърс ме шашна, като почти ми каза, че ще свърша като баща си. Е, не съвсем директно, но общо взето, това разбрах от няколкото думи, които изрече. Знам, че просто се държах като задник. Д-р Марстърс, а и семейството ми се опитаха да ме убедят да се върна при него, да направя повече изследвания и да разбера колко сериозна е работата, но какво повече би могъл да ми каже той, което вече да не знаех? За баща ми нямаше надежда. Направиха му всички изследвания. Отиде на всички прегледи. Вземаше лекарството, което му дадоха, и се подложи на леченията. За известно време. Докато разбра, че при всички случаи ще умре и отказа да протака неизбежното. Изпразни всичките си банкови сметки, освен тези на семейството си. Обаче аз съм негов син и мисля, че такива неща са наследствени. Затова така и не се върнах при Марстърс. Защото също като баща си, не исках това да се проточва. Едва шест месеца, след като ми беше поставена диагнозата, отстъпих и направих някои проучвания. Открих, че типично за мозъчните тумори е, че съвсем не са наследствени, само около пет процента. Прочетох нещо и за редките симптоми. Не съм имал никакви симптоми, а и баща ми никога не е имал. Обаче главоболията започнаха да стават по-лоши. Много по-лоши. А и започнах да имам припадъци. Това здравата ме изплаши.

По същото време разбрах, че е прекалено късно. Не исках да отида при Марстърс, за да търся някакво магическо решение, което знаех, че той не може да ми предложи. Защото чаках прекалено дълго.

Но стига за това.

Сега всичко, което има значение, е Камрин. Аз съм един голям задник, че я въвличам в това, особено след... По дяволите, къде ми беше умът?! Последният ѝ приятел е умрял, а ето, че аз ѝ погаждам отново всичко това.

Предполагам, че чисто и просто съм един егоист. Защото я обичам и защото още от момента, в който ми заговори в онзи автобус там в Канзас, знаех, че тя е жената.

Обаче съдбата е жестока и ако Съдбата се изпречи пред мен точно сега, ще я изритам там, където най-много ще я заболи.

Просто се надявам, че Камрин може да ми прости...

Вратата на болничната ми стая се отваря и аз я виждам за първи път след последната нощ, когато правих любов с нея. Тя само ме поглежда за момент, лицето ѝ е изпълнено с болка, с мъка. Мамка му, това ме убива. После се приближава към мен и пада в прегръдките ми. Притискам я силно до себе си. Не искам никога да я пусна.

Господи... не искам никога да я пусна да си вър...

Държа бузите ѝ с ръце, отмятам косата ѝ от очите и изтривам с целувки сълзите, които се стичат по лицето ѝ. Преглъщам моите, защото знам, че ако ги види, това само ще накара Камрин да се почувства по-зле.

— Толкова съжалявам — казвам с измъчен, отчаян глас. — Не можах да ти кажа, Камрин... Не исках времето ни заедно да бъде нещо друго от това, което беше.

Сълзите отново рукват от очите ѝ.

— Надявам се, че не си... — започвам да казвам.

— Не, Андрю... разбирам защо. Не е нужно да обясняваш. Доволна съм, че не ми каза...

Сега се чувствам дори по-виновен, заслужавам плесница! *Моля те, бибчо, удари ми една! Крещи ми! Направи нещо друго, вместо да ми казваш, че всичко е наред...*

Придръпвам нежно лицето ѝ към мен и я целувам по устните.

— Ти си прав — казва тя. — Ако ми беше казал, нашето време заедно можеше да бъде помрачено и... аз, не знам, но щеше да е различно... Обаче, Андрю, иска ми се да ми беше казал по една-единствена причина. Щях да направя всичко, абсолютно всичко, да те закарам по-скоро в болница — гласът ѝ започва да трепери. — Ти би могъл да...

Клатя глава.

— Бибчо, вече беше твърде късно.

— Недей да казваш това! И сега не е твърде късно! Ти все още си тук, все още има шанс.

Леко се усмихвам, пускам бузите ѝ и отпускам ръце върху бялото болнично одеяло, с което съм покрит. Една досадна интравенозна система се вие като змия от ръката ми.

— Аз съм реалист, Камрин, вече ми казаха, че шансовете ми не изглеждат добри.

— Обаче *все още* има — възразява тя. — Малкото е по-добро, отколкото изобщо да няма никаква надежда.

— Ако им позволя да ме оперират.

Тя ме поглежда така сякаш току-що съм я ударил през лицето.

— Какво искаш да кажеш с това *ако*?

Гледам встрани.

Протяга ръка, хваща ме за брадичката и ме принуждава да я гледам в очите.

— Няма „ако“, Андрю... Не можеш да го казваш сериозно.

Премествам се откъм едната страна на леглото, вдигам ръка и я принуждавам да легне до мен. Придърпвам я по-близо.

— Ако не те бях срещнал — казвам аз и се взирам в очите ѝ, — никога не бих се подложил на това. Ако не беше тук с мен точно сега, не бих го направил. Щях да си кажа, че е само пилеене на пари и време и само ще накарам семейството ми да храни напразни надежди, като протакам неизбежното.

— Обаче ще им позволиш да те оперират — казва и ме гледа с подозрение тя.

Галя я по бузата с палеца си.

— Ще направя всичко за теб, Камрин Бенет. Не ме интересува какво е то, не ми пука... Ще направя всичко, което ме накараш. Без изключения.

Гърдите ѝ се разтърсват от ридания.

Прекарвам ръка по бузата ѝ, отмятам назад косата ѝ и се взирам в очите ѝ.

— Ще го направя.

Тя впира устните си в моите и пламенно ме целува.

— Не мога да те загубя — казва Камрин. — Пътят пред нас продължава да е открит. Ти си моят съучастник в престъплението — мъчи се да се усмихне през сълзи.

Целувам я по челото.

Лежим заедно дълго време и разговаряме за операцията и за изследванията, които трябва да се направят. Тя ми казва, че няма да мръдне от тук и ще продължи да стои с мен толкова дълго, колкото е нужно. Не спираме да обсъждаме и местата, които искаме да видим, а аз започвам да подбирам песни, които искам тя да научи, за да ги пеem

заедно по време на пътуването. Разбира се, Камрин продължава да държи на Сивил Уорс, а аз нямам нищо против.

— Андрю, трябва да научиш „Tip of My Tongue“ („На върха на езика ми“) — казва тя с такова въодушевление в очите. — Толкова е забавна и направо си я представям как я изпълняваме. Мислено напълно си го представям!

Непоносимо ми е да кажа нещо негативно или свързано с лошо предчувствие и да рискувам тази усмивка веднага да изчезне от лицето ѝ. Чистосърдечно си мисля, че никога няма да стигнем до този момент, че ще бъде мъртъв и няма да ме има, преди изобщо да трябва да пеем отново заедно.

Обаче продължавам да се усмихвам. Няма да ѝ позволя да види поражението в сърцето ми.

— Може да бъдем нещо като кавър банда — добавя въодушевено тя.

Дори леко се изчервява, сякаш предложението малко я смущава.

Замислям се за момент, кимам и казвам:

— Идеята не е лоша. Пял съм в много барове и клубове от тук до Луизиана. Познавам собствениците. Мамка му, можем дори да отидем в Чикаго и да пеем в бара на Ейдън.

Лицето ѝ светва и притиска главата си в моята. Целувам леко косата ѝ.

— Тогава точно това ще правим — казва тя. — Ти и аз ще пътуваме и ще правим това, което ни харесва. Няма да прилича съвсем на туризъм, а ще е... — прави пауза, замисля се върху смисъла на цялото това начинание, а после ентусиазирана казва: — Ще бъде на по-високо ниво.

Засмивам се леко и прекарвам върха на пръста си по слепоочието ѝ и оттам по бузата. Сърцето ме боли, като я слушам да говори тези неща — че е толкова силна да си повярва, че подобно нещо може да се случи. Толкова ужасно ме боли, че няма да бъде тук с нея. За мен няма значение как би се развил животът ни, стига да сме двамата заедно.

По едно време, докато лежим в това легло, се почувствах така, както се чувствах по време на пътуването. Не говорим за болести, нито за смърт. Просто разговаряме и се смеем, а аз преминавам изцяло на перверзен режим, като пъхам пръстите си тук и там и я дразня. Тя се

киска и отблъсква ръката ми, но след време отстъпва и ми позволява да ѝ правя това, което искам. После ми връща услугата.

След това продължаваме да лежим заедно, като от време на време се гледаме в очите, а понякога като че ли единият просто гледа през другия, потънал в дълбоки, сърцераздирателни мисли.

Камрин става от леглото.

— Какво не е наред, момиче?

— Няма нищо — отвърща тя и топло ми се усмихва.

Смъква дънките и блузата си.

Аз се хилия като някое малко дете. Никога преди не съм го правил в болнично легло.

— Въпреки че много ми се иска да правя секс с теб в болнична стая — казва тя и пропълзява до мен в леглото, — това няма да стане, трябва да пазиш всичките си сили за операцията.

Поглеждам я с любопитство, когато ляга до мен само по пликчетата и сутиен. Притиска плътно гърдите си в моите и вплита крака в краката ми. Телата ни си пасват идеално едно в друго, а ребрата ни се докосват.

— Какво правиш? — питам заинтригуван аз и се усмихвам. Тя плъзга свободната си ръка надолу и прекарва пръсти по татуировката ми на Евридика. Наблюдавам я внимателно, обичам движенията, докосването, топлината ѝ. Показалецът ѝ намира лакътя на Евридика, там, където мастилото свършва, и после тя продължава да го движи по своята кожа от мястото, където свършва моята.

— Искам да бъда твоята Евридика, ако ми позволиш.

За секунда сърцето ми спира и едва си поемам дъх. Това момиче просто гали самата ми душа с устните си. Искане ми се да заплача, но успявам само да се ухилия до уши.

— Искам да имам другата половина — продължава тя и докосва с пръсти устните ми. — Искане да имам Орфей върху ребрата си и да ги съединим.

Трябва ми един миг, преди да мога да проговоря:

— О, бебчо, не е нужно да правиш това, върху ребрата ужасно боли.

— Обаче го искам и не ми пука колко много боли.

Усещам, че най-накрая очите ми се насълзят, навеждам се и впивам устни в нейните.

— Много бих го искал — прошепвам аз върху устните ѝ.

Тя леко ме целува и шепне в отговор.

— След операцията, когато се почувстваш достатъчно добре, тогава ще отидем.

Аз кимам.

— Ами, да, Гюс определено ще има нужда и аз да съм там, за да е сигурен, че ще постави татуировката ти така, че да се слее с моята... Присмя ми се, когато отидох при него, за да ми направи това върху ребрата.

Тя се усмихва.

— Така ли?

— Да — казвам през смях. — Обвини ме, че съм бил безнадежден романтик и ме заплаши, че ще каже на приятелите ми. Казах му, че говори като баща ми и ще е по-добре да си затваря устата. Гюс е добро момче и страхотен майстор на татуировки.

— Виждам.

Заравям пръсти в косата ѝ и непрекъснато я отмятам от челото. Но после студената, груба, жестока реалност се вмъква отново между нас и се опомням. Почти бях допуснал илюзията напълно да ме завладее.

— Камрин, искам да си подготвена.

— Не започвай с това...

— Не, бебчо, трябва да го направиш заради мен — казвам аз. — Не можеш да си позволиш да вярваш сто процента, че ще преживея това. Не можеш да го направиш.

— Моля те, Андрю. Просто престани.

Слагам пръсти върху устните ѝ и я карам да замълчи. Тя отново се разплаква. Мъчно ми е да я гледам как плаче, но това трябва да бъде казано.

— Обещай ми, че ще продължиш да си казваш, че мога да умра.

— Не мога да се накарам да кажа нещо такова!

Притискам я по-силно.

— Обещай ми.

Тя скърца със зъби.

Най-накрая отстъпва и се насилва да каже:

— Обещавам.

Казва го само заради мен. Знам, че няма да го направи.

— Обаче пък ти трябва да ми обещаеш, че ще преодолееш това — добавя тя и отново пъхва главата си под брадичката ми. — Не мога без теб, Андрю, трябва да знаеш, че не мога.

— Знам, бебчо... знам. Ще ми попееш ли? — питам аз.

— Какво искаш да изпея?

— „Dust in the Wind“.

— Не. Няма да пея тази песен. Никога повече не искам това от мен. Никога.

Притискам я още по-силно с ръце.

— Тогава изпей каквото и да е — прошепвам аз. — Просто искам да послушам гласа ти.

И тя започва да пее „Poison & Wine“, същата песен, която пяхме заедно там, в Ню Орлиънс, когато лежахме прегърнати в онази нощ. Пея с нея няколко стиха, но се чувствам слаб. Слаб от вълнение. Слаб от болест и стрес. Слаб от разбито сърце. Слаб от неизбежността.

Заспиваме прегърнати.

— Трябва да направиш някои изследвания — чувам един глас над леглото.

Разсънвам се още повече и виждам една от сестрите да стои откъм моята страна на леглото. Чувствам се странно и съм замаян. Чувствам се така, както се чувствах минути преди да припадна в апартамента. Когато се събудих в това легло, единственото нещо, което си спомням, беше миризмата на бекон. Часове след това продължаваше да ми мирише на бекон. Непрекъснато питах сестрите дали кафетерията е някъде наблизко, защото много силно ми мирише на бекон.

— Може би трябва да се облечеш — казва сестрата и се усмихва.

Предполагам, че си мисли, че Камрин и аз сме направили много повече неща тук от това само да спим, след като ни вижда полуголи.

Камрин става от леглото и се облича, докато сестрата проверява данните за състоянието ми. Близко до леглото има инвалидна количка.

— Какви изследвания? — питам едва чуто аз.

Чувствам се дезориентиран. Мамка му. Моля те, нека Камрин първо излезе, преди да се случи нещо друго с мен.

— Андрю? — Камрин се приближава отново до леглото. Разбира, че нещо не е наред.

Вдигам ръка, за да ѝ кажа да си върви.

— Не, бебчо, добре съм, просто съм малко замаян. Опитвам се да се разбудя.

Сестрата идва, за да ми помогне да седна и маха интравенозната система.

— Ще отсъства един-два часа, а може и повече, докато му направят допълнителните изследвания — казва тя. — Така че можете да отидете да хапнете нещо, да се поразтъпчете и да се върнете след известно време.

— Но аз... аз не искам да го оставям.

— Прави каквото ти казва — настоявам аз, макар и с възможно най-любезния си тон. — Искam да отидеш да ядеш — този път извърщам глава, за да я погледна, и вдигам към нея пръст. — Обаче без пържола — шегувам се аз. — Все още ми дължиш една вечеря с пържоли, не помниш ли? Когато изляза от тук това ще е първото нещо, което ще направим.

Успявам да изкарам усмивката ѝ, за която толкова копнея, макар че не е така лъчезарна, както се надяхах.

— Добре — съгласява се тя и неохотно кима. — Ще се върна след няколко часа и ще те чакам.

Втурва се обратно към мен, целува ме леко и за миг стоим безмълвни.

Накрая сядам в инвалидната количка и сестрата ме извежда от стаята. Поглеждам назад само веднъж, но после откъсвам очи от нея. Защото чувствам, че това е последният път, в който я виждам. Ярко осветеният бял под се движи като река под мен, докато ме бутат по коридора. Ярките бели плочки като че ли започват да се мерзелят, защото нямам сили да вдигна нагоре очи. Отначало си мисля, че е просто от липса на воля, но започвам да си давам сметка, че е нещо друго. На следващия ъгъл завиваме надясно. Чувам към нас да се приближават гласове, но така и не мога да вдигна очи. Усещам вятърът да гали откритият ми гръб и като че ли инвалидната количка набира скорост. Чувствам главата си толкова тежка, сякаш върху плещите ми са поставили бетонен блок.

Чувам гласа на Камрин и мисля, че повдигам глава, за да я видя, но всъщност изобщо не се помръдвам. Това не е гласът на Камрин. На сестрата е. Тя ми казва нещо за това колко пръсти...

Това е последното нещо, което помня, преди всичко да стане черно.

Смърт. То е нещо странно. Никога не съм си го представял така. Всичко като че ли е безтегловно. Тялото ми. Мозъкът ми. Ръката ми, която продължавам да се опитвам да движа пред лицето си.

През цялото време чувам около мен гласове, но така и не разбирам какво казват.

Наистина ли съм мъртъв? Изобщо не разбирам всичко това. От колко време съм в това състояние? И къде по дяволите съм?

Чувствам се като заспал завинаги. Но това, което ме притеснява е, как изобщо съзнавам това.

— Андрю? Моля те, събуди се...

— Андрю...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.